

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA BRIDE

LIZ ARCHER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRATVA GELİN

BURYAKOV BRATVA

KİTAP 2

LIZ ARCHER

Telif hakkı © 2025 Liz Archer

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. [Nadya](#)
2. [Konstantin](#)
3. [Nadya](#)
4. [Konstantin](#)
5. [Nadya](#)
6. [Konstantin](#)
7. [Nadya](#)
8. [Konstantin](#)
9. [Nadya](#)
10. [Konstantin](#)
11. [Nadya](#)
12. [Konstantin](#)
13. [Nadya](#)
14. [Konstantin](#)
15. [Nadya](#)
16. [Konstantin](#)
17. [Nadya](#)
18. [Konstantin](#)
19. [Nadya](#)
20. [Konstantin](#)
21. [Nadya](#)
22. [Konstantin](#)
23. [Nadya](#)
24. [Konstantin](#)
25. [Nadya](#)
26. [Konstantin](#)
27. [Nadya](#)
28. [Konstantin](#)

[Epilog](#)

[Patronla Seks Mesajlaşmak \(Önizleme\)](#)

1. [Sasha](#)
2. [Sasha](#)
3. [Damien](#)

NADYA

Odaya sanki buraya aitmişim gibi giriyorum. Belki de öyledir, artık beni insan yapan her şeyi kaybetmişken. Topuklu ayakkabılar yardımcı oluyor. Sessizlik de öyle.

Topuklarım mermer zemine kasıtlı bir güçle vuruyor, her adımım süslü salonda bir bombanın tik takları gibi yankılanıyor. Konuşmalar yarıda kesiliyor. Purolar indiriliyor. Açık dudakların arasında parıldayan altın dişler, renkli gözlüklerin ardındaki geniş gözler görünüyor. Gelmeyi beklemiyorlardı.

Kesinlikle *böyle* gelmemi beklemiyorlardı.

Fısıltılar var. Yüksek sesli değil, ama sürekli, masa örtüsünün hemen altından bıçakların sürtünmesi gibi.

Konstantin bir adım arkamda, yanımda yürüyor, siyah takım elbisesi, dayandığı baston kadar keskin. Yaraları onu yavaşlatmaya yetmiyor, ama baston kendi amacına hizmet ediyor: onlara yangında olduğunu ve kurtulduğunu söylüyor. Onu öldürmeye çalışan her neyse, başarısız olduğunu. Hâlâ tehlikeli olduğunu, belki de şimdi daha da tehlikeli olduğunu.

Henüz tek kelime etmiyor. Sessizliği benimkinden daha ağır geliyor. Sanki odanın nefes almasını bekliyor, sonra kimin nefes almaya devam edeceğini karar verecekmiş gibi.

Katliamdan bu yana bir hafta geçti.

İrina'nın göğsüne bıçak saplanarak öldüğünden, kanlı dudaklarıyla adımı fısıldadığından bu yana bir hafta geçti.

Lev'in bizi korumaya çalışırken üç kurşun yediğinden bu yana bir hafta geçti.

İpek ve hayallerle dikilmiş gelinliğimin, arkadaşlarımızın cesetleriyle birlikte alevlere teslim olmasının üzerinden bir hafta geçti.

Nikolai gözümüzün önünden kaybolalı bir hafta oldu, izini süremeyeceğim bir hayalet tarafından kaçırıldı. Ne kadar insanı sorguya çekersem çekeyim, Konstantin ve ben sabahın üçünde ne kadar dosya incelersek inceleyelim, uykusuzluktan deliye dönmüş, yıkılmış bir halde durduramıyoruz.

Ve Mila... Mila bir kez bile gülümsemedi. Eskiden koridorlarda müzik gibi yankılanan kahkahası artık yok. Onun yerine sessizlik, gölgeler ve mezarını koruyormuş gibi oyuncak ayısını odadan odaya sürüklemesinin sesi var.

Bu toplantının *düzenle* ilgili olduğunu düşünüyorlar. *Yeniden inşa etmekle* ilgili.

Fark etmedikleri şey, buraya yeniden inşa etmek için gelmediğimiz. Kalanları yakmak için geldik.

Süslü avizeler başımızın üzerinde ağır ağır sallanıyor, altın rengi ışıkları duvarlar, çoktan toza dönüşmüş adamların yağlı boya tablolarıyla kaplı, onların dikkatli bakışları, burada kimsenin tutmaya niyetli olmadığı sözler veriyor. Masa, bir savaş konseyi için yeterince uzun ve geniş, kesme kristal, gümüş tepsiler ve sıvı buz gibi parıldayan votka şişeleriyle dolu.

Her koltuk dolu — sendika başkanları, yardımcıları, tertemiz takım elbiseli eski muhafızlar ve hala kana susamış genç adamlar. Onların duruşlarından yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

Hâlâ Konstantin'in sandalyesinin arkasında dururken, düşük bir uğultuyu kesen bir ses duyuldu — burun tınılı, onaylamayan ve olduğundan daha cesur görünmek için yeterli kadar cüretkar bir ses.

"Ve karın..." Alaycı gülümsemesini saklamaya tenezzül etmiyor, bunu söylerken bana bakmıyor, sanki beni doğrudan selamlamak bana fazla hak verecekmiş gibi. "Bu bir aile toplantısı mı şimdi? Kurallarımız var, Konstantin."

Sözler havada asılı kalır, eski kadın düşmanlığı ve yeni tehditlerle kaplıdır. Birkaç çift gözün bana doğru çevrildiğini hissediyorum, bazıları kavga etmek için can atıyor, bazıları ise sadece barışı korumak için çaresiz. Olduğum yerde kalıyorum, ellerim yanlarımda gevşek, soruyu masada çürümeye bırakıyorum.

Konstantin tereddüt etmez. Sesi sakın ama soğuktur, kadifeye sarılmış bir uyarı gibidir. "O kalacak."

Masada bir anlık gerginlik hissedilir, ama bu gerginlik yerleşmeden Malenkov eğilir, sesi yağcı ve sahte bir sempatiyle doludur. "Talepte bulunacak durumda değilsin, Konstantin. Olanlardan sonra olmaz."

Gözlerin dönüp, zayıflık beklediğini, Konstantin'in geri adım atmasını, benim hata yapmamı beklediğini hissediyorum.

Ama ben öne çıkıyorum, onların kötülüğünün yükünü tek başına taşımasına izin vermiyorum. Bakışlarımı masadaki adamların üzerinde gezdiriyorum, hepsi şimdi sessiz, merakları şüpheyle karışmış durumda.

"Ben oradaydım. Belki de, saklanarak bekleyen adamların dedikodularını dinlemek yerine, o geceyi gerçekten atlatan birinden hikayeyi dinlemek istersiniz."

Oda sessizleşir. Herkes bana bakar, bazıları açıkça düşmanca, bazıları temkinli, birkaçı ise neredeyse etkilenmiş gibidir.

Ortada oturan yaşlı bir adam — saçları seyrek, çenesi öfkeden titriyor — kızarır, öfkeyle titrer. "Yapma," der, sesi çatallanır, sanki bu hikayeyi anlatmak odanın hala sahip olduğu azıcık haysiyetini de paramparça edecekmiş gibi.

Ama onu görmezden geliyorum. Sözlerimin sessizliği delip geçmesine izin veriyorum, dikkatli ve kararlı bir şekilde, bakışlarımı başka yere çevirmeden.

"Size ne olduğunu anlatacağım. Silahsız, kutlama kıyafetleri giymiş arkadaşlarımız ve ailemiz, ayağa kalkamadan katledildi. Beni büyüten kadın benim bahçemde kanlar içinde yatıyordu ve buradaki kimse ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Kocamın en yakın arkadaşı bizi korumak için öldü, biz ise kaçırmaktan başka bir şey yapamadık. Hepiniz sadakat, onur, kurallar hakkında konuşuyorsunuz. Silahlar ateşlenmeye başladığında neredeydiniz? Saklanıyor muydunuz? Yoksa kim hayatta kalacak diye bekliyor muydunuz, böylece tarafınızı seçebilirdiniz?"

Odadaki rahatsızlık birdenbire boğulacak kadar yoğunlaşır. Bazıları koltuklarında kıpırdanır, diğerleri başka yere bakar ve bir ya da iki adam

hala kalbi olduğunu düşündüğüm adamlar—utanç duymaya layık bir şekilde utançla bakarlar.

Devam ediyorum, çünkü şimdi durursam, kendimi asla affetmeyeceğim.

"Bana gelenek veya saygı hakkında ders vermeyin. Yeterince kaybettim. Buraya sizin onayınızı veya izniniz almaya gelmedim. Buraya, bize yapılanları ve bunu kimin yapmasına izin verdiğini kimsenin unutmamasını sağlamak için geldim."

Yaşlı adam hiçbir şey söylemiyor. Kimse konuşmaya cesaret edemiyor.

Uzun bir süre boyunca, tek duyabildiğim şamdanın tik tak sesi, birinin eli titrediğinde uzaktan gelen bardakların tıkırtıları ve kendi nefesimin düzenli sesi, bana hala burada olduğumu ve Konstantin'in de burada olduğunu hatırlatıyor.

Ve ilk kez, odadaki denge değişiyor. Gözlerini başka yere çeviremiyorlar. Rol yapamıyorlar.

Sadece dinleyebilirler.

Sessizlik uzun sürmüyor. Böyle odalarda asla sürmez — her zaman biri kontrolü geri kazanma, kanayana kadar yarayı kurcalama ihtiyacı duyar. Solumdan, pahalı kol düğmeleri ve huzursuz gözleri olan iri yarı bir adam boğazını temizliyor, sözlerine güven katmaya çalışıyor.

"Alexei ne olacak?" diye sorar, herkesin duyabileceğinden emin olarak. "O gecedен beri ortalarda görünmüyor. Bildiğimiz kadarıyla, onu diğerleriyle birlikte gömdün. Söylediklerine nasıl güvenebiliriz, Konstantin? Sana nasıl güvenebiliriz ki?"

Suçlaması masanın üzerinde asitli ve cesurca süzülür, şüphelerin közlerini karıştırır. Kafaların döndüğünü izlerim, erkekler gösteriyi bekler, bazıları kana susamış, diğerleri ise umutsuzca güvence arar. Bu aslında bir soru değil, bir meydan okumadır, toza çizilmiş bir çizgidir.

Konstantin öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. Konuştuğunda, sözleri herkesi eğilmeye zorlayacak kadar sessizdir, ama yanlış anlaşılmayacak bir tehdit gücüyle vurur.

"Alexei'nin nerede olduğunu mu bilmek istiyorsun?" diyor, sesi düz, soğuk, her hecede şiddetin keskinliği açıkça hissediliyor. "Kıçını kaldır ve onu kendin ara. Tabii burada oturup sızlanmayı tercih etmiyorsan."

Bir an durur, etrafındaki sessizliği keskinleştirir, hakaretini kasıtlı olarak yapar. "Güven mi? O gece kapıları kilitleyen sizler, bana güven hakkında konuşuyorsunuz. Muhafızlarınızın arkasına saklanıp, cesetlerin altından kimin çıkacağını bekleyen sizlersiniz. Alexei'yi benim gömdüğümü düşünüyorsanız, kazmaya başlayabilirsiniz. Ama onu öldürmek isteseydim, gözlerinin arasına bir kurşun sıkılmış ve lanet olası derisine benim adım kazınmış bir ceset bulurdunuz."

Oda sessizliğe büründü, nefesler kesildi, kimse gerginliği bozmaya cesaret edemedi. Onu en çok nefret eden adamlar bile gözlerini kaçırdı. Meydan okuyan adam, tüm cesaretine rağmen, Konstantin'in bakışlarını karşılayamadı.

Odanın tamamının yeniden ayarlandığını hissedebiliyorum, Konstantin oyunlarına ne kadar az sabrı kaldığını açıkça belli ettikten sonra kimse onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyor. Bir an için gerginlik yüzeye çıkıyor — erkekler sandalyelerinde kıpırdanıyor, biri peçeteye öksürüyor, diğeri ise görüldüğü kadar sabit olmayan ellerle kendine votka dolduruyor.

Eski kalıplar yeniden başlasa da – ittifaklar, topraklar, ödenmemiş borçlar hakkında konuşmalar – en azından şimdilik gücün el değiştirdiğini biliyorum. Onları etkileyen sadece Konstantin'in sözleri değil, masanın başına oturduğu basit, taviz vermeyen tavrı, onların fısıldadıkları şüphelerine boyun eğmeyi reddetmesi. Onda, herhangi bir silahtan daha tehlikeli olan soğuk bir kesinlik var, yangından sağ kurtulduğu ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığına dair bir vaat.

Tartışma ilerledikçe, sesler alışılmış güvenlerini geri kazandıkça ve votka tekrar akmaya başladıkça, Konstantin'in arkasında duruyorum, oturmayı reddediyorum, ortadan kaybolmayı reddediyorum, varlığım onunki kadar bir ifade niteliğinde.

O arkasına bakmaz, iş, intikam ya da bundan sonra ne olacağına dair tartışmasında hızını kesmez, ama aniden eli arkaya uzanır ve benim elimi bulur. Parmakları benim parmaklarımı

sıkı, sahiplenici ve biraz fazla sıkı bir şekilde kavrar. İzleyen erkeklere bu, bir dayanışma eylemi gibi görünmüş olmalıdır, kral ve kraliçesi, birlikte dokunulmazlar. Masadaki aç gözlerde bunun yansımasını görüyorum — onlara verdiğimiz imaj, inanmaları gereken hikaye. Bu dünyada, güç asla tekil değildir, asla yalnız değildir; arkada duran, geri adım atmayan birine ihtiyacın vardır.

Ama gerçeği, onların göremediği gerçeği, biz çöküyoruz. Onun dokunuşu çaresiz, neredeyse acı verici, sanki bir adam uçurumun kenarına tutunmuş gibi. Bir haftadır, yokluğun musallat olduğu bir evde yaşıyoruz — Mila'nın sessizliği, Nikolai'nin boş yatağı, yıkayamadığımız kanın hatırası. Uyumuyoruz. Tartışmak, plan yapmak veya birbirimize nefes almayı hatırlatmak dışında neredeyse hiç konuşmuyoruz. Bazı geceler, şafak sökene kadar koridorda volta attığını duyuyorum, bastonu döşeme tahtalarına sessiz, çılgın bir ritim vuruyor; diğer geceler ise gözlerimi kapatamayan benim, silah seslerini, Mila'nın çığlıklarını, açılmayan kapıları tekrar tekrar hatırlıyorum.

Elini benimkini sıkıyor, şimdi daha sert, ben de karşılık veriyorum, kendimi dik tutmaya zorluyorum, onlara istediklerini vermek için — birleşik bir cephe, yıkılmaz bir şeye inanmak için bir neden. Bizi bir arada tutan tek şey, diğer her şeyin çoktan parçalanmış olması.

Konstantin bir an için elimi sıkıca tuttu, sonra bıraktı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu, öne eğildi ve kanı donduran bir bakışla masaya sabitlendi.

"Oğlumu kaybettim," diyor, sesinde hiçbir sahtecilik yok, acısını zar zor bastırıyor. "Her şeyimi kaybettim. Burada oturup, kendinizi eğlendirmek için uydurduğunuz dedikodular hakkında size açıklama yapmayacağım. Eğer herhangi birinizi öldürmem gerekseydi, çoktan öldürmüş olurdum. O zaman bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

Sözleri demir ağırlıklar gibi düşer, havayı da beraberinde aşağı çeker. Tehdit yok, öfke yok, sadece basit, acımasız gerçek var

birden fazla kişinin bakışlarını başka yöne çevirmesine neden oluyor. Malenkov bile susmayı akıl ediyor.

Ama sonra, masanın ortasında, şimdiye kadar pek fark etmediğim bir adam, sanki bu anı bekliyormuş gibi, rahat bir kibir ve yavaş bir eğlenceyle geriye yaslanır. Yaşlıdır, çoğu insandan daha iyi oturan bir takım elbise giymiş, yıpranmış yüzünden geriye taranmış gümüş saçları, keskin ama hiç durmayan gözleri vardır. Onda, hafızamın sınırlarını zorlayan bir şey var, tam olarak tanımlayamadığım bir tanıdıklık, ama bunu sonraya saklıyorum.

Gerçek olamayacak kadar rahat bir hareketle kadehini kaldırır. "Seni kızdırmak istemedik, Konstantin. Hiçbirimiz istemedik." Sırıltısı neredeyse dostçadır, ama altında soğukluk, hesaplayıcı bir şey vardır. "Sadece... tehlikeli zamanlar. İnsanlar gerginleşiyor. Sorular soruluyor."

Diğerleri, sanki sadece onun görebildiği bir karışıklığı düzeltirmişçesine, onun sakinliğinden etkilenerек biraz rahatlamış görünüyorlar. Ama onun gözlerime tam olarak bakmadığını ve ağzının köşesinin hiç durmadan seğirdiğini fark ediyorum, sanki sadece kendisinin anlayabileceği bir şakayı kendine saklıyormuş gibi.

Konstantin hemen cevap vermez. Bir elini masaya koyar, diğer elini bastonuna dayar ve arkasına yaslanır. Yüzündeki ifade okunamaz. Yaşlı adamı izlerim, yüzünü bir isimle, bir dedikoduyla, geçen haftanın kaosunda gözümden kaçmış olabilecek herhangi bir şeyle eşleştirmeye çalışırım. Sonuçtan hiçbir çıkarı olmayan biri için fazla kendinden emin, ama en azından bu gece daha fazla zorlamayacak kadar akıllıdır.

Şimdilik, an geçip gidiyor. Biri bardağı dolduruyor. Başka biri sadakatin bedeli, hava durumu ya da hayatımızın merkezindeki boşlukla hiçbir ilgisi olmayan uzak bir çatışmadan bahsediyor. Toplantı devam ediyor, ama ben yaşlı adamı gözlerimle takip ediyorum, onun farkına varacağı kadar uzun süre.

O, zehir gibi kibar bir gülümsemeyle karşılık verir, sonra başka yere bakar. Ve ben, göğsümü sıkıştıran bir kesinlikle, sorunlarımızın daha yeni başladığını anlarım.

Toplantı biraz daha uzar — bölgeler tartışılır, ittifaklar fısıldanır, eski düşmanlıklar asla sürmeyecek bir tür kısıtlama ile dikkatlice bir kenara bırakılır. Ama başka hiçbir şey kararlaştırılmaz. Dökülen kan veya Nikolai'nin yokluğu için hiçbir cevap yoktur, sadece kapalı kapılar ardında açığa çıkmayı bekleyen daha fazla belirsizlik vardır.

Konstantin ayağa kalktığı anda, konuşmanın bizim geçmemizle birlikte kesintiye uğradığını görmezden gelerek onu takip ediyorum. Sırtımı dik tutuyorum, yüzümdeki ifade okunamaz, ama her sinirim gergin. Odanın bizi izlediğini, gördüklerini tartıştığını, planlar yaptığını hissedebiliyorum.

Kapıda, masadaki yaşlı adam bizi durdurur. Yakından bakınca daha uzun görünür, varlığı giriş kapısını doldurur ve göz ardı edilmesi zordur. Parfümü pahalı ve hafiftir, kendine güveni bir giysi katmanı gibi üzerindedir.

Rahat ve tecrübeli bir gülümsemeyle Konstantin'e elini uzatıyor. "Kendimi düzgün bir şekilde tanıtmama izin verin. Ben Viktor Sokolov," diyor, isminin bir anlam ifade etmesini bekler gibi. "Az önceki... heyecan için özür dilerim. Zamanlama her zaman ideal olmasa da, soruların önemini anladığınızdan eminim."

Konstantin elini sıkıyor, temkinli ama nazik bir şekilde, ben de kibarca başımı sallıyorum, hoş geldin demek yerine izliyorum demek için. Viktor'un gözleri üzerimde dolaşıyor, değerlendiriyor, kötü niyetli değil ama masum da değil.

"Bir ara benim mekanıma gelmelisin," diye devam eder Viktor, sesi kadife gibi yumuşaktır. "Sadece bir kulüp değil, benim büyük kumarhanem olarak düşün. Moskova'nın en iyisi, buraya getirilmiş. Kartlar, müzik, ne istersen. İhtiyacın olursa, sohbet için daha... özel bir ortam."

Sesinde kartlardan veya şampanyadan daha fazlasını ima eden bir şey var. Bir vaat mi, yoksa bir meydan okuma mı, anlayamıyorum. Konstantin'e küçük, ağır bir kartvizit uzatır, atmayacağınız türden, üzerinde sadece bir isim ve adresin kabartmalı olduğu bir kartvizit.

"Bunu sürekli bir davet olarak düşün," diyor Viktor, sesi alçak ve hoş, ama altındaki keskinliği yakalıyorum. "Ne zaman istersen."

Konstantin gülümser, dişleri görünür ama sıcaklık yoktur. "Aklımızda tutacağız."

Viktor başını sallar, gereğinden bir saniye daha uzun süre gözlerime bakar ve sonra geri kalan konukların arasına karışır, ortama uyum sağlar ve ortadan kaybolur.

Serin geceye adım attığımızda, kartı çantama koyarım, ağırlığı tuhaf bir şekilde hem güven verici hem de kötü bir his uyandırır. Yanımda, Konstantin'in çenesi gergindir, ifadesi okunamaz, ama onun da omurgasından aynı ürpertiye hissettiğini biliyorum.

Bratva asla sadece iş değildir. Ve bu gece, farklı bir oyuna davet edildiğimizi biliyorum, daha yeni başlayan bir oyuna.

KONSTANTIN

ÇALIŞMA ODASI ÇOK SESSİZ.

Katliamdan birkaç gün sonra eski evimizi terk ettik. Şimdi şehrin yukarısındaki bir apartman dairesinde yaşıyoruz, eskiden evimiz dediğimiz yere hiç benzemiyor. Odalar geniş ve boş, duvarlar bu semtteki diğer kiralık evler gibi cansız beyaz renge boyanmış ve pencerelerden görünen tek manzara uzaktaki ışıkların oluşturduğu bir ızgara. Dağınıklık yok, kişisel eşya yok — dolapta bir avuç giysi, kapının yanında Mila'nın bir çift ayakkabısı, Nadya'nın duştan sonra havada kalan hafif parfüm kokusu.

Kaybedecek daha az şeyimizin olması bizi başka bir tür kayıptan koruyabilirmiş gibi, kendi isteğimizle burayı boş tuttuk.

Geceleri çalışma odası sayılabilecek bir odada geçiriyorum, ama bu oda kolaylıkla depo odası sanılabilir: eski, yıpranmış bir masa, uyumsuz bir sandalye ve duvara yapıştırılmış tek bir fotoğraf.

Gözlerimi kapattığımda, Lev'in karşımda oturduğunu neredeyse görebiliyorum. Beni sessizce izlerkenki alaycı gülümsemesi, herkesin aptallığına yaptığı kuru yorumlar, sandalyesini acımasızca sürüklemesi... Hepsi gitti, geride sadece kitap raflarına yapışan sessizlik ve bu yarı aydınlık odada çok çabuk yerleşen toz kaldı.

Masamdaki fotoğrafa bakıyorum. Mila'nın yanakları kekle lekelenmiş, geniş ve çılgın bir gülümsemeye Nikolai'ye sarılmış, Nikolai ise kameraya bakmak için kıvranmayı bırakmış. Fotoğraf biraz bükülmüş, camı temizleme zahmetine girmediğim parmak izleriyle lekelenmiş. Fotoğraftı alıp, sanki ona uzanıp onu geri çekebilecekmişim gibi başparmağımı kenarından gezdiriyorum.

Her yeri kontrol ettik. Her güvenli evi, her güvenilir bağlantıyı. Her depoyu, 50 mil çapındaki her kameradaki her arabayı. Muhbirleri sorguya çektik ve bana hayatlarından daha fazlasını borçlu olan adamlara rüşvet verdik. Hala bir şey yok. Sanki Nikolai dünyanın bir çatlağından kayıp gitmiş ve havayı da yanında götürmüş gibi. Arayışa harcadığım her dakika, bir başka başarısızlık itirafı gibi geliyor ve aramadığım her dakika daha da kötü hissettiriyor.

Arkanıza yaslanın, gözlerinizi kapatın ve başınızı istediğinizden biraz daha uzun süre ellerinizin üzerine bırakın. Göğsümde hiç geçmeyen bir sıkışma var — keder değil, tam olarak değil, sadece sürekli değişen, ne kadar görmezden gelirsem o kadar ağırlaşan bir ağrı.

Kapı hafifçe gıcırıyor. Nadya olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yok. Adımları sessiz, temkinli, ama hiç tereddüt etmiyor. Bir an eşikte duruyor, sonra içeri giriyor ve arkasında kapıyı çok kesin bir sesle kapatıyor.

Yanımda durur, hemen bir şey söylemez. Bir süre, sadece onun yavaş ve düzenli nefes alıp verme sesi duyulur, göğsümdeki fırtınanın tam zıttı.

"Herhangi bir haber var mı?" diye soruyor, sesi nazik ama benim hissettiğim yorgunlukla dolu. Sözlerindeki umut çok zayıf, neredeyse yok olmuş.

Kafamı sallayıp fotoğrafı dikkatlice masaya bırakıyorum. "Hiçbir şey. Fidyeye yok. Görülmedi. Sanki ortadan kaybolmuş gibi." Sesimdeki gerginliği, her şeyi acı hale getiren suçluluk duygusunu duyabiliyorum.

Karşımdaki sandalyeye çöküyor, sanki iradesiyle kendini bir arada tutuyormuş gibi kollarını gövdesine doluyor. Bir an için ona uzanmak, boş olmayan bir şey söylemek istiyorum, ama durumu daha da kötüleştirmeyecek bir şey bulamıyorum.

"Aramaya devam edeceğiz," diyor sessizce, neredeyse fısıldayarak. "Durmuyacağız. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Başımı sallıyorum, kendimi zorlayarak gözlerine bakıyorum. Birkaç hafta öncesine göre daha yaşlı görünüyor; hatırlamadığım çizgiler, benim oraya koyduğum bir yorgunluk. Beni suçluyor mu, yoksa sadece hayatta kalmaya mı çalışıyor, bilmiyorum.

"Lev ne yapacağını bilirdi," diyorum, sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Benim gözden kaçırdığım bir ipucu bulurdu."

Gözlerini bir anlığına kapatıyor, sonra masanın üzerinden uzanıp parmaklarıyla benim parmaklarıma dokunuyor. "Bu konuda yalnız değilsin. Öyle hissetsen bile."

Ona inanmak istiyorum. Sorunları çözebilen, sevdiklerini koruyabilen bir adam olmak istiyorum. Ama şu anda sahip olduğum tek şey, bu odadaki hayaletler ve gözlerimi ayıramadığım bir fotoğraf.

Nadya'nın eli benimkinin üzerinde duruyor, dokunuşu ilk başta neredeyse tereddütlü, ama kısa süre sonra parmakları benimkini, görmezden gelemeyeceğim sessiz bir ısrarla kavıyor. Uzun bir süre gözlerinden kaçınıyorum, ne kadar kaybolmuş olduğumdan, ne kadar kırılmaya yakın olduğumdan utanıyorum, ama sonra başımı kaldırıyorum. Oda loş, gölgeler kitap raflarına uzanıyor, ama onun bakışları net — acı ile kararmış, ama günlerdir hissetmediğim bir sıcaklıkla dolu.

Aramızdaki boşluk gerginlikle doludur, bu gerginlik öfkeyle değil, özlemle ilgilidir. Başparmağı elimin sırtında hareket eder, küçük, kasıtlı bir hareket, göğsümü ağrıtan bir hareket. Onu ne kadar özlediğimi fark ederim, sadece paylaştığımız kederde değil, varlığıyla her zaman kendime olan güvensizliğimi ve öfkemi ortadan kaldırmasında da.

Ne söyleyeceğimi bilemeden sandalyemi geri çekip ayağa kalktım, ama o çoktan masanın etrafından dolaşıp aramızdaki mesafeyi kapatmıştı, nefesi biraz düzensizdi. Ellerini yüzüme kaldırdı, kayıp ve yorgunluktan derinleşen çizgileri izledi ve ben kendimi onun dokunuşuna bıraktım. Günlerdir ilk kez, göğsümdeki boşluk çatlamış gibi görünüyordu, daha sıcak, canlı bir şey içeri giriyordu.

Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve tüm öfke ve korku, yüksek sesle söyleyemediğimiz tüm şeyler bir öpücükle dökülüyor. Bana sarılıyor, parmakları gömleğime dolanıyor, vücudu benimkine sıkıca bastırıyor ve ben de onu sıkıca tutuyorum, her şey gibi onun da kaybolmasını engellemek için çaresizce. Öpücük sertleşiyor, sonra arayışa dönüşüyor, sonra çılgınca oluyor, sanki birbirimizde kaybolarak acıyı ve sessizliği geride bırakabilirmişiz gibi.

Dişlerinin kenarını, dudaklarının yumuşaklığını, nefesinin çenemde titremesini hissediyorum. Ellerim beline, sonra sırtına kayıyor, onu kendime çekiyorum, onu hissetmeyi ezberlemek, hala gerçek hissettiren tek şeye tutunmak istiyorum. Saçları parmaklarımın arasından kayıyor ve ağzıma yumuşak bir inilti bırakıyor, sesim içimi delip geçiyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz, alınlarımız birbirine değiyor, elleri hala saçlarımda dolanıyor. Bir an için, dünyanın neden bu kadar acı verdiğini neredeyse unutuyorum. Sadece Nadya var, ellerimin altında çılgınca atan nabızı, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Onu tekrar öptüğümde, tadı keder, ateş ve özlem gibi, ağzı benimkine karşı çılgınca, ve onu kendime doğru çekerken, o geceden beri tutunduğum her türlü kısıtlama nihayet kopuyor. Ellerim kalçalarında dolaşüyor, sırtına çıkıyor, o çaresizce ve sessizce gömleğimi tırmalarken onu kendime doğru çekiyorum.

Nadya'nın parmakları gömleğimi çılgınca, sabırsızca çekiştiriyor ve ben de gömleğimi kafamdan çıkarıyorum, nereye düştüğünü umursamadan. Kendi süveterini çıkarıyor, yere düşmesine izin veriyor, cildi loş ışıktaki parlıyor, göğüsleri her sıg nefesle yükselip alçalıyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Titriyor, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bana ihtiyacım olan her şeyi almam için cesaret veriyor.

Ellerim göğüslerini kavıyor, başparmaklarım yumuşak tenini okşuyor ve ağzım aşağıya doğru inerken, boğazını, köprücük kemiğini öperken, dişlerim nabzını sıyrırken o nefesini tutuyor. Kalbinin hemen üstüne, derisine bir iz bırakıyorum — günlerce kalacak koyu, mükemmel bir morluk — çünkü burada olduğumun, onun hala benim olduğunun kanıtına ihtiyacım var. Bana doğru eğiliyor, parmakları saçlarımı kavıyor, daha aşağıya inmemi istiyor.

Ağzımı aşağıya doğru kaydırarak, göğüslerinin şişkinliğini öpüyorum, dilimle meme ucunu daireler çizerek okşuyorum, ta ki o titreyene ve boğazında bir inilti kopana kadar. Meme ucunu dudaklarımın arasına alıp sertçe emiyorum, o da başını geriye yaslayıp boğuk bir ses çıkarıyor. Elleri omuzlarımı tırmalıyor, tırnakları batıyor ve keskin bir acı beni

bizi hala hayatta olduğumuzu, hala etten, ihtiyaçtan ve hatıralardan ibaret olduğumuzu hatırlatıyor.

"Konstantin," diye nefes nefese, sesi bozuk, çaresizce. Ellerimi kot pantolonuna kaydırıyorum, saklayamadığım bir sertlikle düğmelerini açıyorum. O da bana yardım ediyor, fermuarı indiriyor, kumaşı kalçalarından aşağı itiyor, ta ki önümde çıplak kalana kadar. Kendi giysilerimin kalanını da çıkarıyorum, öpüşmeyi kesmeden, ikimize de tereddüt etme şansı vermeden.

Birbirimize yapışıyoruz, tenimiz tenimize değiyor, vücudu ellerimin altında sıcak ve yumuşak. Onu tekrar öpüyorum, daha derin, onun sakladığı her şeyi, ikimizin de ihtiyaç duyduğu her şeyi tadıyorum. Ağzım boynunu buluyor, çenesinin hemen altına bir iz daha bırakıyorum ve o inliyor, sanki onu parçalanmaktan alıkoyan tek şey benimmişim gibi bana sarılıyor.

İçimizde naziklik kalmadı, yavaşlık kalmadı. Sadece ihtiyaç ve ateş, teninin tadı, onu haliya çekip boş çalışma odasında yankılanan nefesinin sesi kaldı.

Haliya düşeriz, birbirimize dolanırız, ağızlarımız çarpışır, ellerimiz her yerde, her sert öpücük ve çılgın çekişmeyle çaresizlik dökülür. Nadya beni üstüne çeker, bacaklarını benim için ayırır ve ben kendimi aralarına sıkıştırırım, teninin sıcaklığı benimkine değince içimden bir sarsıntı geçer.

O zaten ıslanmış, nefesleri düzensiz, ben elimi aşağı kaydırıp onu bulup okşarken, kalçalarının avucuma doğru kalkışını hissediyorum. Tırnakları sırtımı izliyor, beni teşvik ediyor, sözsüz, elde edebileceği her yakınlığa açgözlü.

Kendimi hizalıyorum ve tek bir derin, sert vuruşla içine giriyorum. Çıkardığı ses yarı hıçkırık, yarı inilti ve ben hareket etmeye başladığımda kolları omuzlarımı sıkıca sarıyor.

Ben onun içine girmeye devam ederken, dünya aramızdaki sıcaklık ve baskıya daralıyor, onun kayganlığı ikimizden de düşük, kesik bir ses çıkarıyor ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz, aramızdaki gerilim, onun bacakları belime sıkıca sarılırken, vücudumu geçen canlı bir tel gibi

bacakları belimi sıkıca kavrar ve beni daha derine girmeye teşvik eder. Yüzümü boynunun kıvrımına gömerim, ağzımı cildinde gezdiririm, tuz ve parfümün tadını ve ona özgü bir şeyin tadını alırım, kalçaları bana doğru yükselir, sürtünme zaten acil, öfkeli ve ham bir şeye dönüşmüştür.

Kaybın doğurduğu bir tür şiddetle, şefkatle değil, açlıkla birlikte hareket ediyoruz. Vücudu benimkinin altında kıvrılıyor, ben ona tekrar tekrar girerken nefesi kesiliyor, her itişimiz ikimizi de titriyor, günlerdir bulamadığımız rahatlamayı arıyoruz. Aramıza uzanıp başparmağımı klitorisine bastırıyorum, yavaş ve kararlı hareketlerle daireler çiziyorum ve benim adımı çaresiz ve vahşi bir şekilde haykırması başımı döndürüyor, ona kalan tüm rahatlığımı vermek istememe neden oluyor.

Beni bir öpücük daha için kendine çekiyor, ağzı açık, dağınık, dili açgözlü ve arayış içinde, ben onu doruğa ulaştırmak için klitorisini yeterli basınçla okşarken, inlemeleri dudaklarımın arasında boğuklaşıyor.

Tırnaklarını sırtımda aşağı doğru sürükleyerek kızıl izler bırakıyor, nefes nefese adımı haykırıyor ve durmamam için yalvarıyor, bu kadar yakinken, daha sert, daha derine girip onu sikmemi istediğinde. "Tanrım, Konstantin —durma, seni çok derinde istiyorum," diye fısıldıyor, sesi neredeyse kırılıyor, beni sıkıca sarıyor, sözleri beni doruğa itiyor.

"Şu haline bak," diye homurdanıyorum, çenesini ısıriyorum, boynunu iz bırakacak kadar sertçe ısıriyorum. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi sikimi alıyorsun, çok ıslaksın, bana çok açsın—benim için boşalmak ister misin, Nadya? Seni çılgılık attırmamı ister misin?"

Nefes nefese, saçları yüzünün etrafında dağınık, ağzı açık kalmış, ben bacaklarını daha yükseğe itip ikimizi de titretmeye yetecek bir hızla ona girerken.

Kasları beni sıkıca sarıyor, vücudu tutunmak için çabalarken titriyor, sesini kırarak bana durmamamı, bırakmamamı, ikimizin de boğulduğu bu boşlukta onu yalnız bırakmamamı söylüyor.

Ben kendimi tutmuyorum, hissin artmasına izin veriyorum, onun altımda çözümlmesini izliyorum, saçları halının üzerine yayılmış, gözleri benimkilere kilitlenmiş, keder ve bağıllık ile o kadar şiddetli bir ihtiyaçla dolu bir vahşilikle ki beni titretir.

Boşaldığında bana sarıldı, vücudu gerildi ve titredi, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıldı, ben ise zevki uzatmak için çaresizce klitorisini okşamaya devam ettim, bu kadar acıdan sonra iyi bir şey hissetmek için çaresizce.

Bu his beni de uçurumun kenarına getirir, son bir kez ona girerken orgazmım içimi parçalar, içine boşalır, kendimi onun sıcak kollarına bırakırım. Bir an için, sadece nefesim ve kulaklarımda kanın akışı vardır.

Nefesi hala düzensiz, saçları halının üzerinde dağınık, ama sırtımda yavaş, boş boş daireler çiziyor ve beni günlerdir hissetmediğim bir sıcaklıkla sarmalıyor. Bir an için huzur var - hem hak edilmiş hem de imkansız derecede kırılın, tek bir kelimeyle paramparça olabilecek türden bir huzur.

Hâlâ onun içindeyim, vücutlarımız birbirine dolanmış, en şiddetli açlığımız geçip yerini umut ve umutsuzluğun iç içe geçtiği bir sızıya bırakırken terimiz soğuyor. Nadya omzumu öpüyor, dudakları cildime zar zor değiyor, sonra bana bakmak için geri çekiliyor.

"Viktor hakkında biraz araştırma yaptım," diyor, sesi yumuşak ama düşünceli, sanki bu konu tüm bu zaman boyunca onu meşgul etmiş gibi. "O sadece parası olan yaşlı bir adam değil. İşleri halleden biri. Gizli. Onu görmeye gitmeliyiz. Bir şeyler biliyor olabilir, bize yardım edebilir."

İçimde bir şey soğuk bir şekilde kırılır. Tüm sıcaklık bir anda kaybolur, yerine şüphe, öfke ve tüm vücudumu gerginleştiren bir yorgunluk dalgası gelir. Uzaklaşırım, ayağa kalkarım, yerden giysilerimi alırım, bacaklarımı pantolonuma sokarım, kaba davrandığımı veya onun hala halının üzerinde uzandığını umursamadan.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken ona bakmıyorum, sesim düz ve acı. "Bu yüzden mi seviştik, Nadya? Beni yumuşatıp istediğini elde etmek için mi?"

Bir an için sadece sessizlik hakimdir, sonra kız dizlerinin üzerine çökerek hareketlenir, gözlerinde ateş parlar. "Sen ne diyorsun be?" diye bağırır, henüz kendi kıyafetlerine uzanmaya tenezzül etmeden, sesinde parlak ve ham bir öfke vardır. "Bunu planladığımı mı sanıyorsun? Seni manipüle etmek için seninle yatmama izin verdiğimi mi? Gerçekten bu kadar mı yoldan çıktın, Konstantin?"

Ona dönüp, öfke ve çaresizlik içimi yakarken, mantığımdan daha yüksek sesle bağıyorum. "Bundan sonra ne yapacağımıza karar veren sensin. Benim ne istediğimi umursamıyorsun bile. Sanki oğlumuzu geri getirmek için her şeyi denememişim gibi, durmadan baskı yapıyorsun. Sanki onu bulmak için her gün kendimi paramparça etmiyormuşum gibi!"

Çıplak ve titreyerek ayakta duruyor, ama geri adım atmıyor, yumruklarını yanlarında sıkıyor. "Bu seninle ilgili değil! Onu kaybettik, Konstantin. İkimiz de. Bu işte birlikte olmamız gerekiyor, ama sen her zaman suçlayacak birini arıyorsun, genellikle de beni!"

Elimde değil, ona uzanıp kolunu tutuyorum, incitmeyecek kadar hafifçe ama arkasında yatan çaresizliği hissedecek kadar. "Umursamadığımı mı sanıyorsun? Yeterince çabalamadığımı mı sanıyorsun? Her gece şehirde artıkları topluyorum, her gün hayaletlerle konuşuyorum. Ve şimdi Viktor gibi bir yılanın yanına sokulmak istiyorsun, sanki o her şeyi sihirli bir şekilde düzeltecekmiş gibi?"

Kolunu benim tutuşumdan kurtarıyor, sesi kırılıyor, öfkeli ve incinmiş. "Belki de senin denemediğin bir şeyi denemek istiyorum, herhangi bir şeyi! Çünkü tek yaptığın düşünmek, saldırmak ve beni uzaklaştırmak. Belki de Viktor elimizde kalan tek şey."

Yumruklarım yanlarımda sıkışıyor, utanç ve öfke içimde birbirine karışıyor. "Belki de benim yatağıma girmeden önce ona gitmeliydin."

Sözler havada asılı kalır, acımasız, geri alınması imkansız. Bir saniye boyunca, nefes nefese, gözlerinde yaşlarla bana bakar ve ben, asla aşmak istemediğim bir sınırı aştığımı çok geç fark ederim.

O, yerden kıyafetlerini alıp, nefes alıp verişinin kesik kesik sesi dışında sessizce arkasını döner. Onu çaresizce izlerim, her yanım ona ulaşmak için can atıyor, ama donmuş gibi kalırım, dokunduğum her şeyin mahvolmasına neden olduğum için kendimden nefret ederim.

NADYA

MILA pencere pervazına oturmuş, dizlerini çenesine çekmiş, sanki yeterince uzun süre bakarsa şehrin sırlarını açığa çıkaracakmış gibi yüzünü cama dayamış. Güneş alçalmış, apartman bloklarının arasından kayarak her şeyi altın rengine boyuyor, uzaktaki nehir dökülmüş paralar gibi parıldıyor. Bu manzara turistler için değil, sadece bizim küçük ödünç alınmış gökyüzümüz, yeniden başlamak zorunda kaldığında değerini anlamayı öğrendiğin türden.

Kollarımı kavuşturup yanındaki duvara yaslanıyorum, nefesinin camda bıraktığı buğuda desenler çizmesini izliyorum. Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Bazen sessizlik daha kolaydır.

Sonra Mila dramatik bir şekilde iç geçirir, bakışları yangın merdivenleri ve uzaktaki trafiğin oluşturduğu labirentten hiç ayrılmaz. "Burası neden bu kadar küçük?"

Yüzümü ciddi tutmaya çalışıyorum, ama ağızımda bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyorum. "Sen bir stüdyo dairede büyüdün, Mila. 'Odan'ın buzdolabının yanındaki köşe olduğunu hatırlıyor musun?"

Bana bakar, burnunu alaycı bir öfkeyle kırıştırır. "O oda değildi. O bir dolaptı."

"Düzeltilme—orası, gece yarısı atıştırmalıklarına erişim imkanı da olan çok özel bir uyku köşesiydi." Dirsekimle ona hafifçe dokundum. "Bazı insanlar böyle bir yer için cinayet bile işlerdi."

Son zamanlarda yeterince duymadığım o hızlı, tiz sesi ile kıkırdar ve bir an için yine benim küçük kızım olur — gözlerinin altında gölgeler yok, küçük omuzlarında ağırlık yok. Pencerenin pervazına ayağını vurur ve bana bakar.

"Ama o farklıydı. O yerin..." Düşünerek duraksıyor. "Karakteri vardı."

"Karakter mi? Mila, duş bir keresinde beni elektrikle öldürmeye çalıştı," diyorum, bu kelimeyi nereden duyduğunu merak ederek. Okuluna pek dikkat etmemiştim. Irina eskiden bu konuda yardımcı oluyordu, ama şimdi...

Mila bir haftadır okula gitmiyor. Bunu düşünmek bile göğsümü acıtıyor.

Gülümsüyor, ama şimdi daha yumuşak bir gülümseme ve gözleri uzaklara dalmış, sanki önemli bir şeyin yüzdüğünü görebilecekmiş gibi nehrin şeklini takip ediyor. Oda sessizleşiyor ve o bir şey söylemeden önce bir değişiklik hissediyorum — sanki pencerenin aralığından esen bir rüzgar gibi.

"Anne," diyor, sesi çok düşük, "sence Nikolai yeni odasını beğenmiş midir? Sence bu odadan daha büyük mü?"

Bu soru nefesimi keser. Ona uzanıp onu kendime çekerim, başının üstüne bir öpücük kondururken saçları çenemin altında sıcacık hissedilir.

"Nikolai nerede olursa olsun, bizi hayal ediyor olmalı," diyorum yumuşak bir sesle, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Ve eve döndüğünde, ona tüm oturma odasını vereceğiz. Dairedeki tüm yastıkları kullanarak bir kale inşa edebilir, ben de dağınıklık hakkında şikayet bile etmeyeceğim."

Mila başını sallar, bir an sessiz kalır. Nefesini duyarım, küçük elinin kolumu sıktığını hissedirim ve bu boşluğu dolduracak hiçbir şey söyleyemeyeceğimi anlarım.

Telefonum pencere pervazında titreyerek aramızdaki sessizliği bozar. Mila merakla başını kaldırır, ama ben zorla gülümserim ve saçlarını okşarım.

"Ödev, hatırladın mı?" diye fısıldayarak, başının üstüne bir öpücük kondurup odadan çıkıyorum ve kapıyı, onu şehir ışıklarının ve sahte normallığın oluşturduğu kendi baloncuğunda güvende tutacak kadar aralık bırakıyorum.

Ekranı bakıyorum, yine bir çıkmaza girmiş olabileceğimi ya da görmezden gelemeyeceğim bir mesaj olabileceğini düşünerek kendimi hazırlıyorum. Ama tanıdığım bir numara değil; isim yok, iletişim fotoğrafı yok, sadece soğuk bir rakam dizisi. Cevap verirken midem düğümleniyor, telefonu kulağıma sıkıca bastırıyorum.

"Nadya." Ses, hiç şüphesiz onun sesiydi. Bir anda yeniden on yaşında oldum, dizlerim sıyrılmış, kalbim çarpıyor, övgü ya da ceza bekliyordum. Amcamın aksanı her zamanki gibiydi, keskin ve kendinden emin, başka biriyle karıştırılması imkansızdı.

Telefonu neredeyse düşürüyorum. "Arman amca?" Kendi sesim bile garip geliyor, inanamama hissiyle titriyor.

"Sen istedin, ben de geldim," diyor basitçe, sanki eski sadakatlerimizi ya da taşıdığımız hayaletleri değil, market alışverişini konuşuyormuşuz gibi. Bir duraklama oluyor, anılarımın canlanması için yeterli bir süre: ellerini omuzlarıma koyup bana dövüşmeyi, koşmayı, kendimden bile sır saklamayı öğrettiği anılar. Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım ağrıyor.

Göğsüm sıkışıyor, rahatlama, korku ve umuda tehlikeli derecede yakın bir duygu karışımı içimi kaplıyor. Çaresizce görünmeyecek bir şey söylemek için kelimeler arıyorum.

"Gerçekten geleceğinden emin değildim."

Sessizce, kısa bir kahkaha atar. "Sen sordun. Ve ben ailemi asla reddetmem
—beni unutmuş olanları bile."

"Unutmadım," diyorum yumuşak bir sesle, sırtımı duvara dayayarak, Mila'nın kapalı kapısına bakarak. "Sadece... durum biraz karmaşık."

"Her zaman öyledir. Ama bu yüzden buradayım. Astoria'da kalıyorum," diyor basitçe, sanki şehrin en görkemli otellerinden birini seçeceği çok açılmış gibi, bu koşullarda bile lüks zevki değişmemiş. "503 numaralı oda. Gel beni gör. Konuşacak şeyler var."

Yutkunarak, beni göremese de başımı salladım. "Gelirim."

"Güzel. Beni bekletme," diyor sakın bir sesle ve hat kesiliyor, geride sadece sessizlik ve sorular kalıyor.

Telefonu yavaşça indiriyorum, birkaç saniye daha ekrana bakıyorum, göğsümde belirsizlik hissediyorum. Arman Nikolaev hiçbir şeyi

sebepsiz yere hiçbir şey yapmaz ve onun şehirde aniden ortaya çıkması sorun anlamına gelir — ya da cevaplar, ya da her ikisi.

Ve şu anda, her ikisine de çaresizce ihtiyacım var.

Pencerenin yanında durup, avucumda soğuyan telefonumu tutarken, Mila'nın camda nefesimizin bıraktığı buğuda küçük kalpler çizdiğini izliyorum. Aklım karışıyor. Konstantin'e söylemeli miyim? O diğer odada, ince apartman duvarlarından su akma sesi ve ara sıra döşeme tahtalarının gıcırdaması geliyor. Onun tepkisini hayal ediyorum: gözlerinde belirginleşen şüphe, sertleşen çenesi. Arman hakkında ne hissettiğini biliyorum. Bunu hiç açıkça söylemedi, ama amcamın adı her geçtiğinde gerginleşmesinden, hiç sormadığı sorulardan anlıyorum.

Eğer ona söylersem, bu bir tartışmaya dönüşür — belki de aramızda başka bir soğuk savaşa. Söylemezsem, daha sonra öğrenme riski var, ama en azından Arman'ın ne istediğini kendi şartlarımla anlamaya çalışabilirim. Dudaklarımı ısıyorum, endişe kararlılığımın kenarlarını kemiriyor. Kendime neden amcamı aradığımı hatırlatıyorum — çünkü yardıma ihtiyacım vardı, çünkü artık bunu tek başıma yapamayacağımı itiraf edecek kadar çaresizdim.

Belki Konstantin, ona verecek cevaplarım olduğunda anlayacaktır —gerçek cevapları, sadece teoriler ve çıkmaz sokaklar değil.

Telefonumu cebime koyup Mila'nın yanına gidiyorum, bana yaslanırken saçlarını geriye doğru düzeltiyorum. "Biraz dışarı çıkmam gerek," diyorum ona, ses tonumu hafif tutarak, sanki bu da diğer işlerimden biriymiş gibi davranarak. "Babana bak, tamam mı? Uzun sürmez."

O, dışarıdaki ışıklara dalmış halde, pek dinlemeden başını sallar. Ben, onun başının üstüne bir öpücük kondurur, sıcaklığını içime çeker ve dünya yeniden değişmeden önce bu anı hafızama kazımaya çalışırım.

Ceketimi alıp sessizce odadan çıkıyorum, kalbim çarpıyor, kendime bunun doğru seçim olduğunu söylüyorum, midemde bir suçluluk duygusu yerleşse de. Arman ne istiyorsa, bunu kendim duymam gerekiyor

—yalnız başıma.

Dar koridordan ilerliyorum, ekstra sürgülü kilitleri ve kapı çerçevesinin üzerinde sessizce yanıp sönen sensörü geçiyorum. Bu, Konstantin'in dış dünyaya olan güveninin kaybolduğunu, yerine dikkatli bir paranoya ve katmanlı kilitlerin geçtiğini hatırlatıyor. Yangın merdiveninin üzerine yerleştirilmiş grenli kamera ve asansörün yanındaki şifreli tuş takımı gibi küçük ayrıntılar bile, onun hiçbir riski göze almadığını gösteriyor. Mila burada olduğu sürece. Hiçbirimiz burada olduğumuz sürece.

Kapıyı açtığımda, hemen dışarıda duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve telefonuna bakıyormuş gibi yapan Maksim'e neredeyse çarpıyordum. O, neredeyse sıradan bir şekilde yolumu keserek doğruldu — ama Maksim'de hiçbir şey sıradan değildir. Yıllardır Konstantin'in yanında, sadık, bir fedai gibi yapılı ama sert görünüşünün altında keskin zekalıdır.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sesi kibar, ama altında bir keskinlik var, sanki bana göz kulak olması söylenmiş gibi - ve işini ciddiye alıyor.

Yorgun bir gülümseme takınıp, çantamı omzumda biraz daha yukarı kaydırıyorum. "Eczaneye gidiyorum. Mila'nın alerji ilacı bitti ve bu saatte onu dışarı çıkarmak istemiyorum. Yanlış şekerlemeden gelirim nasıl olacağını biliyorsun."

Maksim tereddüt ediyor, ikna olmamış görünüyor ama ısrar etmiyor. Belki Mila'nın adını söylediğim içindir, ya da belki de o da bizim kadar yorgun olduğu içindir. "Konstantin'e çıktığını söyleyeyim mi?"

Kafamı sallıyorum, asansöre doğru yarı yolda, anahtarlar elimde şingirdayarak. "Gerek yok. Çabuk dönerim. Mila sorarsa, ona iyi dondurma getireceğimi söyle."

Beni bırakıyor, ama asansör kapıları kapanana kadar sırtımda gözlerini hissedebiliyorum, şüpheleri beni sokağa kadar takip ediyor.

Sadece dışarı çıktığımda, gece havası ciğerlerimi keskin bir şekilde doldurup şehrin gürültüsü duyularımı kapladığında, nefes almaya izin veriyorum. Kalabalığın içine karışıp yabancılarla birleşiyorum.

Astoria, şehrin morarmış gökyüzünün altında parıldıyor, her pencere aydınlık ve her kapıcının üniforması mükemmel bir şekilde ütülenmiş, sırların kadife eldivenlerle ele alındığı ve paranın sorular sorulmadan önce silip süpürdüğü türden bir yer. Mermer lobiyi geçiyorum, botlarım cilalı zeminde yankılanıyor, misafirden çok davetsiz misafir gibi hissediyorum, kesilmiş çiçeklerin ve pahalı kolonyanın kokusu arasında nefesim daralıyor. Kristal avizeler başımın üzerinde sallanıyor, dünyayı eski dünyanın ihtişamıyla parlatıyor ve Arman'ın nasıl her zaman böyle yerler bulabildiğini merak ediyorum — otel kılığına girmiş saraylar, nezaketin ardındaki kaleler.

Asansöre giriyorum, titremeyi durduramayan elimle beşinci katın düğmesine basıyorum. Rakamlar tek tek yanıyor ve katlar altımda yükselirken, sinirlerim, umutlarım ve korkularım geriye doğru sürüklenerek anılarımın içine dalıyorum.

Yine sekiz yaşındayım, apartmanımızın arkasındaki güneşten solmuş çimlerde diz çökmüş, tahta bıçağı sabit tutmaya çalışırken ter gözlerimi yakıyor. Arman yanımda çömelmiş, gölgesi dizlerimin üzerine düşüyor, sesi alçak ve sabırlı.

"Sadece tepki verme, Nadya. Öngör. Tehlike gelmeden önce harekete geç, sonra değil."

Büyük elleriyle dikkatli ve sert bir şekilde tutuşumu düzeltiyor, bıçak doğruyu gösterene kadar parmaklarımı yönlendiriyor. "Küçüksün, bunu kullan. Sürpriz senin silahın, güç değil. Bunu unutma."

O zamanlar, o benim dünyamın merkezidi — beni cesur ve yenilmez hissettirebilen tek kişiydi. Kaç kez tökezlesem ya da hata yapsam da, o asla sesini yükseltmedi, sadece beni kaldırıp tekrar ayağa dikti.

Şimdi, yıllar sonra, asansör kapıları beşinci katta açılıyor ve onu 503 numaralı odanın hemen dışında, koridorda beklerken görüyorum. Arman yaşlanmış, şakakları grileşmiş, ama kollarını kavuşturmuş duruşunda, her santimetresinde hala sağlam ve uyanık olan bir şey var. Ben dışarı çıktığım anda bakışları beni buluyor, yüzünde bir anlık rahatlama ve endişe beliriyor, sonra da bunu gizliyor.

Bir an için, orada öylece duruyorum, anılarımız aramızdaki sessizlikte birbirine karışıyor. Sonra, kendimi durduramadan, doğrudan kollarına atılıyorum, çocukluğumda yaptığı gibi beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum. Beni sıkıca sarıyor, bir eliyle başımın arkasını kavıyor, çenesini saçlarıma dayıyor ve bir anda yıllar siliniyor. Tanıdık ve sakinleştirici aftershave kokusunu içime çekerim ve haftalardır ilk kez göğsümdeki ağrı hafifler.

"Ty moya devchonka," diye mırıldanır, sözleri kaba ve sevgi doludur. Benim küçük kızım.

Yüzümü omzuna dayayıp gözyaşlarını tutmaya çalışarak titrek bir gülümseme zorluyorum. "Artık küçük değilim."

Beni görebilmek için biraz geri çekiliyor, gözleri yüzümü tarıyor, gölgeleri, çizgileri, geçen yılın izlerini inceliyor. "Hayır. Ama benim için her zaman küçük kalacaksın."

Arman'ın süiti tam da beklediğim gibidir: ayaklarımın altında yumuşak halı, pencerenin yanında kadife koltuklar, sehpa dokunulmamış bir meyve ve şarap tepsisi. O her zaman sizi rahatlık içinde saran, ama kimin patron olduğunu asla unutmamanızı sağlayan yerler seçmiştir. Koltuklardan birine çöküyorum, apartmandan çıktığımdan beri omuzlarımın ne kadar gergin olduğunu ancak şimdi fark ediyorum.

Arman karşımda oturur, gözleri yüzümden hiç ayrılmaz, saklamaya çalıştığım her yorgunluk belirtisini, her endişe izini kaydeder. Bir süre sessizce otururuz, arkasındaki camın ötesinde şehir uzanır, ışıklar gecede bulanıklaşır.

"Yorgun görünüyorsun," diyor sonunda, sesi hatırladığımdan daha yumuşak. "Daha erken gelmeliydim."

Kafamı sallayıp, küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Neredeyse yüz kez arayacaktım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ya da ne kadarını isteyebileceğimi."

Omuzlarını silkiyor, dudakları kıvrılıyor, gözlerindeki yumuşaklık onu daha genç gösteriyor. "İstediyini iste. Sen ailemden birisin. Önemli olan tek şey bu."

Sözler aramızda asılı kalır, hem tanıdık hem de yabancıdır. Ellerime bakarak kendimi toplamaya çalışırım, dilimde baskı yapan tüm soruların ağırlığını hissederim.

O öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, sesi alçaldı. "Sadece teselli için aramadın, Nadya. Artık o kız değilsin. Bana ne olduğunu anlat. Nikolai hakkında her şeyi anlat."

Sesi nazik ama kararlı, tıpkı çocukluğumdaki gibi, hem davet hem de emir niteliğinde. Kendimi ona her şeyi anlatırken buluyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor: katliam gecesi, duman ve kargaşa, Nikolai'nin iz bırakmadan ortadan kayboluşu, çıkmaz sokaklar, sorguladığımız insanlar, Konstantin'in giderek artan öfkesi, Mila'nın hayalet gibi sessizliği. Hiçbir şeyi atlamıyorum, kimseye söylemediğim korkularımı bile.

Arman kesintisiz dinliyor, her ayrıntıyla bakışları daha da kararmaya başlıyor. Sonunda bitirdiğimde, boğazım kurumuş, göğsüm boşalmış, o uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor, sıcak ve sakinleştirici.

"Onu geri getireceğiz," diyor sessizce, sesinde eski bir kesinlik var. "Sana söz veriyorum, devchonka. Ama bana güvenmelisin ve dikkatli olmalısın. Nikolai'yi kaçıran kişi ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Elimi geri çekip, gözlerimi kuvvetlice kırıpıyorum. "Nikolai'yi kim kaçırdı da ne demek? Alexei olduğunu biliyoruz," diyorum, hayal kırıklığımı gizlemeden. "Katliamdan, başımıza gelen her şeyden sorumlu olan o. Dmitry'nin piçi olduğu için, kendini kanıtlamak istediği için yaptı. Anlaşılacak bir şey kalmadı."

Arman bir an sessizce beni izler, yüzündeki ifade okunamaz, sanki benim kesinliğimi daha ağır bir şeyle karşılaştırıyormuş gibi. "Onun hakkında her şeyi duydum," der, sesi sakindir, ama gözleri hafifçe kısıılır, şüpheli bir ifadeyle. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, onay için çabalayan, her zaman başkalarının gölgesinde kalan çocuk. Nadya, onun bunu kendi başına yapacak cesareti ya da gücü olduğunu sanmıyorum. Böyle bir iş,

zamanlaması, ölçeği, bunu başarmak ve iz bırakmadan ortadan kaybolmak için gereken kaynaklar... Bu, kin besleyen öfkeli bir oğlun işi olamaz. Arkasında güçlü birisi yoksa tabii."

Göğsümde soğuk, belirsiz bir baskı hissediyorum. Kafamı sallıyorum, daha çok inatçılıktan ziyade netlikten dolayı. "Ne diyorsun sen? Alexei gerçek tehdit değil mi? Başka biri mi var, bizim görmediğimiz biri mi?"

Pencereye doğru bakıyor, çenesi sıkı, sanki birkaç hamle önceden düşünmüş, emin olana kadar elini göstermeye niyetli değil. "Daha büyük düşünmen gerektiğini söylüyorum. Biri Alexei'ye emir verdi, ya da en azından ona koruma sağladı. Bu şehirde Konstantin'in dünyasının yıkılmasından fayda sağlayacak kişiler var. Bazıları eski düşmanlar. Bazıları sandığından daha yakın."

Aklım hızla çalışıyor, öfke korkuyla karışıyor, Nikolai'nin boş yatağının görüntüleri gözlerimin önünde parlıyor. "Peki kime güveneceğiz?"

Arman bana dönüp, bakışlarını benden ayırmadan şöyle diyor: "Şu anda mı? Sadece birbirimizi. Daha fazlasını öğrenene kadar, herkesi gözetle. Tanıdığını sandığın kişileri bile. Özellikle onları."

Sözleri üzerime bir kefen gibi çöküyor, ağır ve silinmesi imkansız. Katliamdan bu yana ilk kez, ne kadar yalnız olduğumuzu anlıyorum.

KONSTANTIN

Nadya nihayet geri döndüğünde ^{daire} sessizdir. Benimle konuşmaz, ben de onu takip etmem. Daha önce söylediği sözler zihnimde bir yankı gibi kalır, susturmak imkansızdır. Viktor'a güveniyor, ona gitmeyi düşünüyor ve nedenini tam olarak belirleyemesem de, bu düşünce beni derinden rahatsız ediyor.

Uyumak söz konusu bile olamaz. Bunun yerine, kendimi dizüstü bilgisayarımın önüne oturtuyorum, ekranın ışığı çalışma odasındaki tek ışık kaynağı, dairenin geri kalanı ise şehir ışıkları ve huzursuz düşüncelerle bulanıklaşıyor.

Temel bilgilerle başlayayım: Viktor Sokolov, sözde büyük kumarhanenin sahibi, neredeyse saygı duyduğum bir disiplinle dedikodu sayfalarından ve polis kayıtlarından uzak duran bir adam. Yüzü yarım düzine fotoğrafta görünüyor — her zaman rolüne uygun giyinmiş, özel dikim takım elbiseler, o rahat gülümseme, asla dağınık olmayan gümüş rengi saçlar. Resmi kayıtlar az, ama dedikodular bol: Moskova yeraltı dünyasında yükselişi, düşmanlarını iş ortaklarına dönüştürerek kan davalarını atlatması, kazanamayacağı bir savaşa asla girmeyi reddetmesi.

Haber kupürlerini ve raporları incelerken, benzerlikleri görmezden gelmek zorlaşıyor. Viktor da bir piç, aile soyunun yanlış tarafında doğmuş, kazandığı her santim meşruiyet için savaşmak zorunda kalmış bir çocuk. Ancak benden farklı olarak, babası onu tanıdı, aileye kabul etti, ona bir isim verdi, masada bir yer verdi, aidiyet hissi dışında her şeyi verdi. Seksenlerin başlarından kalma, Viktor'un babasının cenazesinde durduğu, ailesinin geri kalanı etrafında ağlarken ifadesiz durduğu grenli bir fotoğraf buluyorum. Genç bir adam olsa bile, sırlarını derinlerde saklamayı öğrenmiş biri gibi görünüyor.

Bazı hikayeler var, daha çok uyarı gibi gelen hikayeler. Viktor nasıl ortadan kaybolacağını biliyor. Sabırlıdır. Her açıdan emin olana kadar harekete geçmez. Ortaklarının eski ailelerle bağları var, ne zaman boyun eğip ne zaman ortadan kaybolacaklarını bilerek hayatta kalmış türden aileler. Dostlarını yakınında tutar, düşmanlarını ise tahminlerde bırakır. Eski iş ortaklarının bir listesi var, çoğu ya emekli olmuş, ya kaybolmuş ya da ölmüş. Hiçbiri onun hakkında kötü bir şey söylemiyor, en azından kamuoyunda.

Fotoğraflar ekranı dolduruyor. Viktor, daha genç, Moskova dışındaki tozlu bir malikanede babasının yanında duruyor. Bir diğeri, daha yaşlı, meşrulaştırıldıktan sonra çekilmiş — piç oğul birdenbire masaya kabul edilmiş, parmağında bir yüzük, gözlerine hiç ulaşmayan kurt gibi bir gülümseme. Son yıllara ait fotoğrafları tıklıyorum. Viktor bir boks maçında. Viktor bir arka oda toplantısında votka dolduruyor. Viktor, tanıdığım ve tanımadığım adamların arasında duruyor.

O ve ben o kadar da farklı değiliz. İkimiz de kuralların dışında doğduk, ikimiz de kanın kanundan daha önemli olduğuna inanan babalarımız tarafından şekillendirildik. Aradaki fark, Viktor'un kabul edilmiş olması. Babası ona bir isim verdi, ona güç verdi, sanki gölgede geçirdiği yılları silmek onu sadık yapacaktı. Benim için ise sadece hayatta kalmak vardı.

Maksim'den Viktor'un yakın çevresi hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmesini istemek için zihnimde bir not alıyorum. Ama Maksim Lev değil ve yapabileceği şeyler sınırlı. Artık işleri kendi ellerime almamın zamanı geldi.

Anahtarlarımı ve sandalyenin arkasına asılı ceketimi alarak sessizce daireden çıkıyorum. Nadya, Mila ile yatak odasında, başucu lambasının loş ışığı altında hikayeler okuyor ve sonunda benim yokluğumu fark edeceğini biliyorum. Şu an için, ona gerçek bir şey gösterene kadar kendimi açıklamamanın daha güvenli olduğunu düşünüyorum.

Gizlice çıkmaktan hiçbir tatmin duymuyorum, sadece şansımızı yeniden lehimize çevirebilecek herhangi bir şey, herhangi bir şey yapma konusunda huzursuz bir dürtü duyuyorum.

Sürerken şehir arkamda kalıyor, yanıp sönen neon ışıkları yerini uzun karanlık otoyol şeritlerine bırakıyor, ufuk sadece uzaktaki tepeler ve Viktor'un bölgesinin sınırını belirleyen sert projektör ışıklarıyla kesiliyor. Burada hava farklı, daha ince, okaliptüs kokusu ve hiçbir yere gitmeyen kamyonların egzoz dumanıyla karışmış. Farlarım boş asfalt yolları tararken, sonunda ileride ışıklar görüyorum.

Viktor'un kumarhanesi çevresine hakimdir, süs palmiyeleri ve parlayan çeşmelerle çevrili cam ve soluk taşlardan oluşan bir labirenttir, her ayrıntı göz alıcı ve gücü simgeleyecek şekilde tasarlanmıştır. Dışarıdan bakıldığında, bina sanki hiçbir yerin ortasında asılı duruyor gibi görünür, şans ya da saklanacak bir yer arayan herkesi çeken bir fener gibidir. Vale görevlileri geniş girişten arabaları alıyor, üniformalı güvenlik görevlileri ise aynalı gözlüklerin arkasından izliyor, dikkatleri misafirden misafire geçiyor, yüksek riskli yerlerde beklediğim türden bir rahatlık ve uyanıklıkla.

İçeride, mekan hayatla doludur — mermer zeminler, sıralar halinde asılı avizelerin altında parıldar, her yansıma çoğalır ve oda iki kat daha büyük görünür. Ana kat, gürültü ve hareketle doludur, özel dikim takım elbiseler ve ışıltılı elbiseler giymiş konuklar masalar arasında dolaşır, kahkahaları, dağıtılan kartların ve yeşil keçe üzerinde yuvarlanan zarların sessiz sesleriyle karışır.

Bir kadın beni selamlıyor, kendini Anya olarak tanıtıyor ve burayı yönettiğini söylüyor. "Size bir tur sunabilir miyim, Bay Buryakov?" diye soruyor, VIP misafirlerle ilgilenmeye alışkın olduğu belli olan yumuşak bir sesle.

Beni, sanat eserleriyle süslü halı kaplı bir koridorda ilerletiyor — kalın yağlı boya ile yapılmış soyut şekiller, bazıları Los Feliz'de bir ev satın alacak kadar pahalı, diğerleri ise durup bakmanızı gerektirecek kadar cesur. Kapılar kapalı, bazıları ince pirinç plaketterle işaretlenmiş, bazıları ise hiçbir şey ile işaretlenmemiş. Geçerken, bir çift kapıdan çıkıyor, yüzleri kızarmış ve

gölerek, gözleri hafif bir merakla beni ve Anya'yı süzer.

"Gerçek para burada kazanılır," diyor Anya, sesi alçak. "Ve şanssızsan, burada kaybedilir. Hiç araba için bakara oynadın mı?" Bana kurnazca bir bakış atıyor, topukları halıda ses çıkarmadan yürüyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir araba kazanırsam, biri onu benim için eve götürür mü?"

"Kazanırsan, bundan çok daha fazlasını yaparlar." Durup yaldızlı aynada görüntüsünü kontrol eder, dağınık saçlarını düzeltir. "Tabii ki, ne zaman çekip gitmen gerektiğini bilmelisin."

"Bu tavsiye bu gece için mi, yoksa genel olarak hayat için mi?" diye soruyorum, küpelerinin parıltısını, camda beni süzdükten sonra arkasını dönmeden önce inceleyerek.

Gülümsüyor. "Sorun arıyorsan, sorun arıyorsan. Çoğu insan buraya evde bulamadıkları bir şeyi bulmak umuduyla gelir. Çoğu, hikayeler hariç, geldiklerinden daha azıyla ayrılır."

Bir köşeye sıkışmış küçük bir barın önünden geçiyoruz, raflar her renkten şişelerle dolu, barmen dikkatle portakal kabuklarını dilimliyor. "Senin de pek çok hikaye gördüğünü hissediyorum," diyorum, ona öncülük etmesine izin vererek.

O eğilir, sesi komplo kurarcasına. "İyi bir hikaye ister misin? Geçen hafta bir film yapımcısı üç yüz bin dolar kaybetti ve Steve McQueen'e ait olduğunu söylediği bir saatle ödeme yapmaya çalıştı. Güvenlik bunu komik bulmadı."

"Peki ya sen?" diye soruyorum, kendime rağmen meraklanarak.

Omuzlarını silkiyor, hareketi rahat ama alışılmış. "Kazanacağımı bilmediğim sürece kumar oynamam. Ev sırrı." Parmakları benimkine dokunuyor, tüy kadar hafif bir dokunuş. "Ama dikkat eden erkekleri severim."

Koridor, küçük grupların altın desenli cam ekranların arkasında yarı gizlenmiş kavisli kabinlerde toplandığı bir salona açılıyor.

desenli cam ekranların arkasında yarı gizlenmiş halde oturuyorlar. Burası daha sessiz, konuklar içkilerini yudumlarken bir sonraki hamlelerini tartışırken sesleri alçalıyor. Uzak köşede, bir piyanist yavaş bir melodi çalmaya başlıyor, tuşlar o kadar yumuşak ki neredeyse duvar kağıdının bir parçası gibi.

Anya, merkezdeki bir kabine doğru onu takip etmem için işaret eder, sesi birdenbire biraz daha ciddileşir. "İstersen burada rahatlayabilirsin. Ya da sorular sormaya devam edebilirsin. Sadece her cevabın bir bedeli olduğunu bil."

Onun yanındaki masaya oturuyorum ve salondaki personelin hareketlerini izliyorum: mükemmel duruşlu kokteyl garsonları, barda dikkat çekmeden başını sallayan bir güvenlik görevlisi, kırmızı elbiseli bir kadın, partnerinin omzuna sessizce gülüyor.

Anya'ya dönerek soruyorum. "Söylesene, yabancılara karşı her zaman bu kadar çekici misin, yoksa bu gece bana özel muamele mi yapıyorsun?"

Yumuşak bir kahkaha atarak saçlarını kulağının arkasına koyar. "Favorilerimi seçerim. Sen uzun vadeli oyun oynamayı bilen biri gibi görünüyorsun. Burada bu nadir bir şey."

Ellerimi masanın üzerine koyup onun bakışlarıyla buluşturuyorum, aramızdaki gerilimin değiştiğini hissediyorum — eğlenceli, meraklı, ama ikimizin de sadece eğlenmek için burada olmadığımızın farkındalığıyla kaplı. "Sana kartlardan ve arkadaşlıktan daha fazlasını aradığımı söylersem ne dersin?"

Başını eğdi, gözleri biraz kısıldı. "O zaman tam da olman gereken yerdesin derim."

Anya beni, ışıklandırmanın daha yumuşak olduğu ve kalabalığın sadece en kararlı oyuncularla dolduğu bir köşeye sıkışmış blackjack masasına götürüyor. Krupiye ona ismiyle selam veriyor, saygılı bir gülümsemeyle, ve ben onun düzenli bir müşteri olduğunu anlıyorum — belki de daha fazlası. Bana oturmam için işaret ediyor, yanımdaki tabureye kayıyor, elbisesi altın ışığı yakalıyor.

"Hiç böyle bir yerde oynadın mı?" diye soruyor, yeşil keçe üzerine bir avuç fiş serpiştirirken, tırnakları soğuk metalik maviye boyanmış.

Birkaç fiş alıp elimde tarttıktan sonra mütevazı bir bahis yapıyorum. "Krupiyenin en iyi yanını göstermesi için eğitilmiş biriyle oynamadım."

Gülüyor ve daha büyük bir yığını yerine atıyor. "Kumarhane kuralları, Konstantin. Ayak uydurmaya çalış."

Krupiyer hızlı hareket ediyor, kartlar masanın üzerinde ustaca kayıyor. Elimdeki kartlara bakıyorum: sekiz ve yedi. Anya beni izliyor, bir kaşını kaldırmış, kartları kapalı, çenesini eline dayamış. Kart istiyorum işareti yapıyorum ve krupiyer bana bir dörtlü veriyor. On dokuz. Fena değil.

Anya kartlarına zar zor bakıyor ve hiç düşünmeden iki katına çıkıyor. Krupiye ona onlu veriyor. Kartlarını rahat bir hareketle çeviriyor: iki sekizli, bölüyor, sonra birine kız, diğerine as çekiyor. Yirmi bir ve on dokuz.

Bana yan gözle bakarak dudaklarını kıvırdı. "Acemi şans mı?"

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmadan gülümserim. "Ya da kart sayarak geçimini sağlayan biri."

Yaklaşır, sesini alçaltır, böylece sadece ben duyabilirim. "Saymam gerekmiyor. İnsanları okurum. Bu daha kolay."

El üstüne el oynuyoruz, fişler masada ileri geri kayıyor, benim yığının büyüyor, sonra küçülüyor, sonra sabit kalırken Anya'nınki sihir gibi çoğalıyor. Hiç soğukkanlılığını kaybetmiyor, hiç tereddüt etmiyor ve her mükemmel eli açtığında, hala dikkatimi verip vermediğimi görmek için bana bakıyor.

Bir ara blöf yapmaya çalışıyorum, onu oyundan çıkarmak umuduyla bir çift dokuzluyla bahsimi yükseltiyorum. Oyunda kalıyor, sakince kart çekiyor ve bir yirmilik açıyor. Dağıtıcı büstü yapıyor. Potu topluyor ve bana alaycı bir acıma bakışı atıyor.

"Sen iyisin," diye itiraf ediyorum, sanki teslim oluyormuş gibi ellerimi açarak. "Çok iyisin."

Omuzlarını silkiyor ve fişlerini düzgün kuleler halinde istifliyor. "Alışırısın. Dikkat edersen her şeyin bir püf noktası vardır."

"Anlıyorum," derim ve oynamaya devam ederiz.

Özellikle yakın bir el sırasında, Anya eğilir ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşur. "Çoğu erkek ben böyle oynadığımda pas geçer. Sen ise daha tehlikeli olursun."

Gülümserim. "Belki de zorlukları seviyorumdur."

O gülerek başını sallar ve bir yığın fiş daha toplar. "Hepsi öyle der."

Tam o sırada, bir garson yaklaşır ve ince bir hareketle önüme uzun bir şampanya kadehi koyar. "Mekanın ikramı," diye mırıldanır, sesini dikkatli kullanarak.

Köpüklere bakarım, sonra garsona. "Bunu ben sipariş etmedim."

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde, barın ve özel kabinlerin ötesindeki salonun uzak ucunu işaret eder. "Mekanın ikramı," der tekrar, gözleri arkamda bir şeyler arar gibi.

Ses tonundaki bir şey beni arkama bakmaya itti. Salonun diğer ucunda, Viktor'u özel bir kabinde oturmuş, hiçbir şeyi beklemek zorunda olmayan bir adamın sabrıyla odayı izlerken gördüm. Gözlerim onunla buluştu, sessizce kadehini kaldırıp kadeh tokuşturdu, sonra yerine koydu.

Anya bakışımı takip eder ve küçük, anlamlı bir gülümseme atar. "Görünüşe göre fark edildin."

Başımı sallayıp şampanyayı alıyorum. "Sanırım beni bekliyorlar."

Kaşlarını kaldırıyor, sesi hafif ama anlamlı. "O zaman onu bekletme."

Viktor'un standı diğerlerinden biraz ayrı, yarısı cam ve ağır perdelerle örtülü. Yaklaştığımda, bardağını kenara koyup karşısındaki koltuğa oturmam için işaret ediyor, duruşu rahat ama gözleri odadaki her hareketi takip ediyor.

"Konstantin Buryakov," diyor, sesi sakın, ağzının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ne zaman gelip benim yerimi göreceksin diye merak ediyordum."

Kabine otururken, onun bakışına ölçülü bir tarafsızlıkla karşılık verdim. "Gözden kaçması zor bir yer yapmışsın. Burada tam bir krallık kurmuşsun."

Viktor omuz silkiyor, sanki bu cazibe hiç de dikkate değer değilmiş gibi etrafına bakınıyor. "İnsanlar kumar oynamayı sever. Ben sadece kaybetmelerini rahat hale getiriyorum." Boş bardağının kenarına parmağıyla hafifçe vuruyor. "Umarım Anya iyi bir ev sahibi olmuştur."

"O, ortamı ilginç tutmayı bilir," diye cevap veriyorum, bakışlarımla detayları inceliyorum: Viktor'un takım elbisesinin kesimi, sol gözünün altındaki ince yara izi, parmağındaki eski parayı ve eski ittifakları simgeleyen yüzük.

Viktor sormadan bir tur daha şampanya doldurur ve ikimizin kadehini de doldurur. Hareketi sıradan görünür, ama içtiğim miktarı, ne kadarını açığa vurduğumu, ne kadar tereddüt ettiğimi izlediğini biliyorum. Bu odadaki her şey bir sınav.

Arkalarına yaslanıp, sesini alçaltarak, dikkatimi çekecek kadar güçlü bir şekilde konuşuyor. "Bahsettiğin fırtına... Sence bunu tek başına atlatabilir misin?"

"Fazla seçeneğim yok," diye cevap veriyorum, bardağı çevirerek, ses tonumu nötr tutarak. "Ailem bu aralar zayıf, arkadaşlarım ise daha da zayıf."

Viktor kuru bir kahkaha attı. "Meşru olmanın sorunu da bu, değil mi? Her zaman tek başına kalmaktan bir adım uzaktasın." Bardağının kenarından bana baktı. "Ama bence ittifaklar kurulabilir, şimdi bile. Doğru kişilerle, doğru türden ittifaklar. Hayatta kalmak için eski kinler ya da yeni paralar önemli değildir."

Onu incelerim, maskesinin arkasına bakmaya çalışırım — teklifinin ne kadarının samimi, ne kadarının tuzak olduğunu merak ederim. "Bir ittifak öneriyorsan, daha açık olmalısın."

Ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Henüz bir teklifte bulunmuyorum. Sadece misafirlerimin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Özellikle de senin gibi çok şeyin söz konusu olduğu kişilerinkini."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, Viktor'un omzunun hemen arkasında bir hareket fark ettim. Anya, yeşil elbisesi adımlarının ardından sürüklenerek salondan geçiyordu. Viktor'un yanındaki koltuğa kayarak oturdu ve her zaman ilgi odağı olmaya alışkın birinin rahatlığıyla yerleşti. Viktor'a başını sallayarak selam veriyor, sonra bana bakıyor, yüzünde parlak bir ifade var, ama elini Viktor'un koluna koyuşunda belli bir samimiyet var.

Viktor onu hemen tanıtmaz. Bunun yerine, bizim şişemizden ona bir bardak doldurur ve Anya bir yudum aldıktan sonra, "İkiniz masada iyi anlaşıyor görünüyorsunuz," der.

Anya gülümser ve kulaklarının arkasına kaçan bir saç telini düzeltir. "Hızlı öğrenir. Kartlarını saklı tutar."

"Bu işte ayakta kalmanın tek yolu budur," diye cevaplar Viktor, gözlerime bakarak. "Anya ile uzun zamandır tanışıyoruz, bu da yardımcı oluyor."

Onun sözlerine nasıl eğildiğini, hareketlerindeki küçük tuhaflıkları fark ettim; tesadüf olamayacak kadar tanıdık. "O, burayı yönettiğini söyledi," diyorum, ikisini birden bakarak.

Anya'nın gözleri parlar. "Biraz daha fazlası."

Viktor'un dudakları sessiz, özel bir gülümsemeyle kıvrılır. "Kız kardeşim beni her zaman tetikte tutmayı bilir." Sesi, sanki bir iş ortağından bahsediyormuş gibi rahattır, ama sesinde bir gurur vardır. "Ve eğer blackjack'te ona hiç yenildiyse, ne demek istediğimi anlarsın."

İkisini birbirine bakarak, ilk kez benzerliklerini fark ettim: aynı güçlü çene hattı, gözlerinin şekli, tek kelime etmeden birbirlerini kolayca anladıkları izlenimi. Bu benzerlik küçük ayrıntılarda da görülüyor: Anya'nın bardağını tutuş şekli, Viktor'un gözlerini hiç ayırmadan onun hareketlerini takip edişi.

Anya, inceleme bakışlarımı fark eder ve sanki bu tepkiye alışkınmış gibi, bana küçük, eğlenceli bir gülümseme atar. "Şaşırdın mı?"

"Artık değil," diyorum sessizce, bardağımı ona doğru kaldırarak. "Bu birçok şeyi açıklıyor."

Viktor bir kez başını sallar, gözleri dalgın dalgın. "Bu duvarların dışındaki kimseye güvenmememiz gerektiğini çok erken öğrendik."

"Anlıyorum," diyorum.

Viktor bardağını masaya koyar ve koltuğuna yaslanır, ortalık neredeyse rahatlamış bir havaya bürünür. "Buranın geri kalanını da görmelisin," der. "Her şey kart ve şampanya değil. Sana etrafı gezdireyim."

Hâlâ ona yakın oturan Anya'ya bakıyorum, gülümsemesi hızlı ve anlamlı. "Kız kardeşin zaten bana yardım etti," diyorum, onun tepkisini izleyerek ve bir an için Viktor'un onu bilerek gönderip göndermediğini merak ediyorum — kapıdan girdiğim andan itibaren her adımın önceden planlanmış olup olmadığını.

Anya'nın ifadesi pek bir şey ele vermiyor, ama yakından baktığımda, kartların ve gürültünün arasında gözden kaçırdığım ayrıntıları fark ediyorum. Kısa boylu, narin, ince kemikli bilekleri ve omuzları onu narin gösteriyor, ama masadaki varlığı hiç de öyle değil. Saçları açık renkli ve düz, çenesine kadar düzgün bir çizgi halinde uzanıyor, Nadya'nın vahşi koyu dalgalı saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Gözleri bile — buz mavisi, odaklanmış — kadınların ne kadar farklı olabileceğini, Nadya'nın burayı tek bakışta kavrayıp ışığın her hilesini görebileceğini hatırlatıyor bana.

Viktor ayağa kalkarken, bir elini Anya'nın omzuna koyarken, kendimi şimdiki ana geri döndürürüm. "Anya turunu yaptın. Ama bu yerin sadece benim sana gösterebileceğim kısımları var."

Ona başını sallar, sonra bana onu takip etmem için işaret eder. "Hadi, Konstantin. Bakalım gerçekten görüldüğün kadar etkilenmesi zor biri misin."

Ayağa kalkıyorum, tedirginlik yeniden içimi kaplıyor ama merak beni ileriye çekiyor. Viktor'un sakladığı sırlar ne olursa olsun, onları kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Ayağa kalkmaya zorladım kendimi, masaya elimi dayayarak bastonumu uzandım. Sapını tutamadan, Anya yanımda belirdi

, bastonumu uzatmış durumda.

Gözlerinde acıma izi yok, yabancılardan ve bazen Nadya'dan gördüğüm gibi zoraki sempati ya da yan bakışlar yok. Anya'nın bakışı düz, gerçekçi; o sadece gerçeği kabul ediyor, bunun anı belirlemesine izin vermiyor.

"Yeni bir bölgeyi fethetmeden önce bunu isteyebileceğini düşündüm," diyor, sesi sıcak ama tamamen rahat, sanki bana bir deste kart ya da bir içki uzatıyormuş gibi.

Bastonunu alıp teşekkür ederek başımı sallıyorum, onun ne teşekkür beklediğini ne de bu hareketi gösterişli bir şekilde yaptığını fark ediyorum. Sonra her zamanki gibi kendinden emin tavırla salona doğru kayboluyor.

Viktor beni binanın daha derinlerine götürür, kumarhanenin sesi kalın duvarların ve özenle yerleştirilmiş bariyerlerin arkasında tamamen kaybolur. Burası daha serin ve daha sessizdir, her ayrıntı, buradan geçen herkese, çok az kişinin gördüğü bir alana adım attıklarını hatırlatmak için özenle seçilmiştir. Nöbet tutan güvenlik görevlileri bile üniforma yerine özel dikim takım elbise giymektedir, yüzleri dikkatlice ifadesizdir, gözleri bizi ihtiyatlı bir yoğunlukla takip etmektedir.

Koridorun sonunda Viktor, bir anahtar kartını okutur ve üzerinde sadece basit bir "V" harfi kazınmış küçük, cilalı pirinç bir plaket bulunan bir kapıyı açar. Kapı sessizce açılır ve kumarhanenin geri kalanını gölgede bırakan bir salon ortaya çıkar.

Zengin deri kanepeler, siyah mermerden oyulmuş alçak masaların etrafına dizilmiş, loş altın ışıkların altında parılayacak kadar cilalanmış. Burada kalabalık yok, sadece özenle seçilmiş bir avuç misafir var, her biri kendi sohbetine ya da kapalı kapılar ardında yumuşak bir şekilde fısıldanan pazarlıklara dalmış durumda. Bir tarafta, cam bir duvar özel bir kumar salonuna bakıyor, burada seçkin müşteriler gözlerini kırpmadan hayatlarını değiştirecek kadar büyük bahisler oynuyorlar.

Kapının hemen içinde durup, lüksü, özenle yaratılmış, neredeyse ayrıcalık fısıldayan atmosferi içime çekiyorum. Viktor

ilerliyor, ancak benim hala eşikte olduğumu fark edince geri dönüyor.

"Etkilendin mi?" diye soruyor, sesi nötr, ama gözlerinin arkasında hafif bir gurur parıltısı yakalıyorum. "Gerçek kararlar burada alınır. Dışarıdaki herkes gücü bildiğini sanır, ama burada daha rafine, daha sessizdir. İnce."

Onu yavaşça takip ediyorum, adımlarımın, cilalı parkeye bastığım bastonumun hafif vuruşlarının farkındayım. Etrafa bakıyorum, dikkatli bakışları fark ediyorum ve Viktor'un beni buraya sadece servetini göstermek için getirmedikinden aniden emin oluyorum. Bir şey istiyor, ama henüz ne olduğunu bilmiyorum.

Sessiz bir köşedeki daha küçük, boş bir masayı işaret ederek oturmamı işaret ediyor. Oturduğumda, karşımda yerini alıyor ve hem kendinden emin hem de hesaplayıcı bir ifadeyle arkasına yaslanıyor. Bu ifadeyi tanıyorum, ben de birçok kez bu ifadeyi takındım.

"Aklında belirli bir şey olmasaydı bana tüm bunları göstermezdin," diyorum, sesimi alçak ve doğrudan tutarak.

Viktor'un ağzı yavaşça, bilgece bir gülümsemeye kıvrılır. "Haklısın, Konstantin. Karşılıklı fayda potansiyeli görmedikçe turlarla zaman kaybetmem."

Kendi niyetimi fazla belli etmemeye dikkat ederek onun bakışlarını karşıladım. "Peki benden tam olarak ne gibi faydalar elde etmeyi umuyorsun?"

Sanki cevap çok açıkmiş gibi kaşlarını kaldırır. "Sanırım ikimiz de bu şehirde senin sunabileceğin, başka kimsenin sunamayacağı şeyler olduğunu biliyoruz."

Viktor ayağa kalkar, hareketleri hassas ve kontrollüdür, uzak duvara gizlice yerleştirilmiş cilalı maun dolaba doğru yürür. Dolabı açar ve rafları ortaya çıkarır, raflar şişelerle doludur, her biri alttan aydınlatılmıştır ve camdan sıcak bir kehribar rengi parıltı yaymaktadır. Parmakları düşünceli bir şekilde etiketlerin üzerinde gezer ve en üstteki şişeye karar verir, bu şişe açıkça özel günler veya özel misafirler için ayrılmıştır.

Şişeyi masamıza getirir, nadir bulunan şeylerin değerini bilen birinin sessiz saygısıyla onu tutar. "Otuz beş yıllık bir Macallan," der ve aramıza iki ağır kristal bardak koyar. "Bugünlerde bulmak neredeyse imkansız."

Kadehi kaldırıp viskiyi nazikçe çalkaladım. Koyu meyve ve baharatın hafif kokusu ile harmanlanmış, yumuşak ve dumanlı bir koku yükseldi. Bir yudum aldım ve bir an için, kendime rağmen, gerçekten etkilendim.

Viktor beni yakından izliyor, ağzının kenarlarında bilgece bir gülümseme beliriyor. "Nadir, değil mi? Çoğu insanın asla tadamayacağı bir şey. Ama sen çoğu insan değilsin, Konstantin."

Kadehi mermer masaya dikkatlice geri koyuyorum, konunun özüne yaklaşmakta olduğumuzu hissediyorum. "İltifatlar hoş, Viktor, ama ikimiz de bunun sadece viskiyle ilgili olmadığını biliyoruz."

Başını eğerek, bu noktayı kabul ediyor. "Haklısın. Mesele değişen manzara, dünyamızı delen çatlaklar. Son zamanlarda yaşadığın aksiliklere rağmen, belirli çevrelerde hala saygı duyulan birisin. Erkekler sadakatten bahsederler, ama ikimiz de biliyoruz ki sadakat genellikle en yüksek teklifi verene satılır. Gerçek güç, gerçek etki, saygıdan gelir. Sen farkında olmasan da, bu senin geliştirdiğin bir şey."

Onu yakından izlerim, sesindeki değişimi duyarım. "Ve sen bu saygıyı mı istiyorsun?"

Sessizce gülümser, kadehini kaldırır ve düşünceli bir şekilde inceler. "Bu yeri sıfırdan kurdum, her santimetrekaresi için savaştım. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, hızlı yükseldiğinde bazıları bunu fırsat olarak görür. Akbabalar dönmeye başladı."

Hafifçe öne eğilir, sesi daha da alçalır. "İşlerimin kenarlarında hareket eden biri var. Sessizce işleri karıştırmaya çalışıyor. Henüz açık bir savaş yok, ama beni temkinli davranmaya itecek kadar fısıltılar var."

"Kim?" diye soruyorum, yüzünde kısa süreliğine beliren gerginliği izleyerek.

"Adı Grigori Vasin," diyor Viktor dikkatlice. "Yeni zengin. Hırslı, parası bol. İkimizi de endişelendirmesi gereken yerlerde arkadaşları var. Kolluk kuvvetlerinde, siyasette arkadaşları var. Hızla büyümeye çalışıyor ve şu anda zayıf ya da dikkati dağılmış olduğunu düşündüğü hedefleri seçiyor."

"Benim kendi savaşlarım var, Viktor. Buraya başkasının savaşında haberci oynamaya gelmedim. Oğlum..." Sözler boğazımda düğümleniyor. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorluyorum, onun adını söylemenin bana ne kadar zor geldiğini görmesini istemiyorum. "Oğlum kayıp. Benim için önemli olan tek savaş bu."

Viktor hemen cevap vermez. Bunun yerine, arkasına yaslanır ve ceketinin iç cebinden ince bir dosya çıkarır, dikkatli ve özenli hareketlerle dosyayı aramıza koyar. "Grigori'nin Nikolai'yi kaçırdığından emin olduğumu söylersem ne dersin?"

Odadaki her ses sönükleşir, pahalı bir sessizlik etrafımızı sarar. Viktor'a bakarak blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışırım. Ama o sadece klasörü açar ve bir yığın fotoğraf çıkarır, bunları yavaşça, alışılmış bir düzenle masanın üzerine yayar.

İlk çekim grenli, uzaktan, muhtemelen renkli camdan çekilmiş. Grigori Vasin olduğunu tahmin ettiğim bir adam, bir otelin girişinde duruyor, kolunu Alexei'nin omzuna atmış. Bir sonraki görüntü daha net: Alexei gülüyor, tanımadığım iki adamla konuşurken gözlerinde soğuk bir bakış var. Sonra nefesimi kesen görüntü geliyor: Nikolai, hatırladığımdan daha zayıf, koyu renkli bir sedanın arka koltuğuna biniyor. Zaman damgası üç gün önce, Los Angeles diyor.

Uzun bir süre hareket edemiyorum. Kalbim göğsümde sertçe atıyor, her atışı boğazımda hissedilecek kadar keskin. Dünya masadaki görüntülere, Nikolai'nin yüzündeki her çizgiye, gözlerinin altındaki her gölgeye daralıyor. O yaşıyor. Yaşıyordu. Nereye bakacağımı bilseydim, ona dokunabilecek kadar yakındı.

Sonunda konuştuğumda, sesim yabancı ve boğuk geliyor. "Bunlar ne zamandır sende?"

Viktor, neredeyse acı verecek kadar net bir anlayışla beni izliyor. "Uzun sürmedi. Seni buraya getirmeden önce emin olmak istedim. Bu yüzden seni buraya, özel olarak çağırdım. Bu konuda şehrin yarısına güvenmiyorum. Ama bir babanın oğlunu geri almak için her şeyi yapacağına inanıyorum."

Son fotoğrafı masanın üzerinde kaydırıyor, her ayrıntıyı görebileceğim kadar yakına. "Birbirimize yardım edelim, Konstantin. Oğlunu eve getirmen için sana yardım ederim. Ve birlikte, Grigori ve Alexei'nin yanlış adamları kızdırdıklarında ne olacağını öğrenmelerini sağlarız."

Elim fotoğrafı kapattı, dünya soğuk ve odaklanmış bir hale geldi. Nikolai ortadan kaybolduğundan beri ilk kez bir yönüm var: bir isim, bir yüz, karşı koyabileceğim gerçek bir şey.

Viktor'a bakıyorum, cevabım gözlerimde zaten açık. "Bildiğin her şeyi anlat bana."

NADYA

ARMAN'ın yeni evi, çocukken ziyaret ettiğim penthouse dairelere ya da Astoria'daki süitine hiç benzemiyor. Şehrin gürültüsünün uzak hissedildiği, geçen her arabanın ikinci kez bakıldığı sessiz bir caddede, uzun çitlerin arkasında gizlenmiş. Ev geniş ama göze çarpmayan bir yapıya sahip; güneşten solmuş gri kahverengiye boyanmış, meraklı komşulardan korunmak için camları renklendirilmiş ve ön verandası çiçek açan narenciye ağaçlarının gölgesinde. Önünde iki siyah SUV park edilmiş, ancak kaslı adamları aramayı öğrendiğinizde fark edebileceğiniz türden.

İçeride hava serin ve ferah, büyüdüğüm Türk kahvesinin hafif kokusu var. Koridor, alçak deri koltuklar, masa görevi gören yıpranmış sandıklar ve burada erkeklerin yaşadığını ama uzun süre kalmayacaklarını gösteren özenli bir dağınıklıkla dolu geniş bir oturma odasına açılıyor. Mutfaktan gelen sesler duyuyorum — iki erkek ve bir kadın, yabancılar, aksanları kesik kesik.

Adamlardan biri, uzun boylu ve zayıf, ben girerken ayağa kalkıyor. "Sen Nadya olmalısın," diyor, önemli ya da tehlikeli birine gösterilen saygıyla başını sallayarak. "Ben Rifat. Arman seni bekliyor. Kahve ister misin?"

Ben başımı sallayıp hafifçe gülümserim, o da sessiz ve kararlı hareketlerle yanımdan geçer. Diğer ikisi beni izler, kötü niyetli değil ama kesinlikle meraklı bir şekilde, beni süzerek. Bu bakışı tanıyorum, tehlikeli yerlerde yeni tanıdığım insanlara ben de aynı bakışı atarım.

Arman mutfaktan çıkar, gömlek kolları sıyrılmış, yakasında altın bir zincir parıldıyor. Beni sıkıca kucaklar, sonra geri çekilip yüzümü inceler, bakışlarında endişe ve gurur karışık. "Gel, otur," der ve beni odanın güneşli bir köşesine yönlendirir.

Yıpranmış koltuklara yerleşiyoruz ve Rifat yanımdaki masaya kalın bir fincan kahve koyuyor, kokusu beni anılara götürüyor. Bir an için kendimi rahatlatıyorum, eski ritüellerin rahatlığını içime çekiyorum. Diğerleri arka planda kayboluyor, bizi öğleden sonra ışığının ve eski deri koltukların sessizliğinde bırakıyor. Amcam beni izliyor, sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi her ayrıntıyı inceliyor.

Bir süre sonra, "Babanızdan haber aldınız mı?" diye sorar.

Kafamı sallıyorum, anı parlak ve acı verici bir şekilde aklıma geliyor. "Her şeyin mahvolduğu geceden beri değil." Sesim bana bile garip geliyor, yüksek sesle söylemediğim şeylerle dolu. "Prova yemeğinin olduğu gece bizim eve geldi. Beni uyarmaya çalıştı."

Başımı kaldırıp, acı ve sert sözler sarf ediyorum. "Bir uyarı, onun yaptıklarını silmez. Sürekli özür diliyor, bunu düzeltmeyeceğini söylüyordu. Ama bu, bizim yerimizi Alexei'ye sızdıranın o olduğu gerçeğini değiştirmez. Katliamın gerçekleşmesinin sebebi odur."

Arman'ın yüzü gerginleşir. Pyotr'u savunmaya çalışmaz, sadece gerçeğin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin verir. "Her zaman insanları incitmenin bir yolunu bulurdu, ama kendini bunun daha büyük bir iyilik için olduğuna ikna ederdi," der sessizce.

Kupayı daha sıkı tutuyorum. "Onu bunun için nefret etmem gerektiğini düşünmeye devam ediyorum. Ve belki de nefret ediyorum. Belki onu asla affetmeyeceğim. Ama bir parçam hala onun nerede olduğunu bilmek istiyor. Bir parçam onun geri gelip açıklamalarını istiyor..." Kafamı sallıyorum. "Ama bunu yapsaydı bile, hiçbir şey değişmezdi."

Arman öne eğilir, sesi yumuşak ama kararlıdır, annemin çocukluğundaki aksanı hala benim adımları söylerken hissedilir. "Ona affetmek zorunda değilsin, Nadya. Olanlar için değil. Sadece kendine ve ailene gerçeği borçlusun... ve ileriye gitmek için bir yol. Pyotr bir gün ortaya çıkarsa, bundan sonra ne olacağına sen karar verirsin."

Yukarı bakıyorum, oda bir anlığına güneş ışığı ve pişmanlıkla doluyor. "O benim babamdı," diye fısıldıyorum. "Ama o kendi seçimini yaptı. Benim yapmam gereken..."

sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

Arman başını sallar, sadakati sözsüz ama mutlak. "Ve bunu tek başına yapmayacaksın. Ben buradayken yapmayacaksın." Sandalyesine yaslanır, dirseklerini dizlerine koyar, gözleri omzumun hemen arkasındaki bir noktaya sabitlenir.

Bir an için, tek ses komşunun arka bahçesinden gelen uzak müzik sesi ve mutfakta bulaşıkları yıkayan Rifat'ın tıkırtılarıdır.

"Kızgın olduğumu biliyorum," der Arman sonunda, sesi alçaktır. "Ve kızgın olmak için her türlü hakkın var. Pyotr'un günahları kendisine aittir. O gece olanlar senin suçun değil. Ama geçmişin, seni geleceğe kör etmesine izin veremezsin." Gözlerime bakıyor ve sesinde emir tonu duyuyorum, aynı ses tonu, ben küçük bir kızken bana bir tutuşu kırmayı veya ortamı okumayı öğretirken kullandığı ses tonu. "Şu anda çocuklarına odaklanman gerekiyor. Nikolai'yi geri almaya odaklanman gerekiyor."

Boğazımdaki yanmayı yutarak başımı sallıyorum. "O geceyi tekrar tekrar yaşıyorum. Bir şeyi gözden kaçırmış mıyım diye merak ediyorum, görmediğim bir ipucu var mı diye."

Arman'ın panosuna asılmış fotoğrafları ve bilgi parçalarını inceliyorum, ama hiçbirisi bana ihtiyacım olan bilgiyi vermiyor. Alexei'nin yüzü orada, eski aile toplantılarından ve polis raporlarından tanıdığım yarım düzine düşük rütbeli adamla birlikte, ama hiçbirisi Nikolai ile doğrudan bağlantılı değil. Hepsi söylenti ve tahminlerden ibaret.

Arman kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, blok harflerle yazılmış bir notu izliyor. "Etrafa soruyorum," diyor. "Alexei tek başına çalışmıyor, ama ona yardım eden kişi olağan şüphelilerden biri değil. Sokaktaki kimse bir şey bilmiyor. Ne zaman ısrar etsem, izler soğuyor."

Küçük odada adım adım dolaşıyorum, her adımımda hayal kırıklığı hissediyorum. "Başka bir açı olmalı. Gözden kaçırdığımız bir şey. Saldırıdan sonra Nikolai'yi başka bir yere götürdülerse, yardıma ihtiyaçları vardı. Belki kas gücü değil, belki daha sessiz bir şey."

Arman'ın bakışları masanın kenarındaki bir dosyaya kayıyor. "Belediye binasında bir bağlantım var. Çocuk hizmetlerine soru soran biri hakkında söylentiler duymuş. Acil yerleştirme ve bazı isimlerin kamu kayıtlarından çıkarılması hakkında soru soran biri. Bürokratik, dikkatli. Silahla değil, evraklarla izlerini silen biri."

Bu düşünce üzerimde ağır ve mide bulandırıcı bir his bırakıyor. "Onu herkesin gözü önünde saklamış olabilirler," diyorum. "Hastane kayıtları, koruyucu aile, hatta özel bir barınak... İlk bakacağımız yerlerin dışında bir yerde."

Arman başını sallar, elindeki telefonu ters çevirir. "Kontrol edebilecek adamlarım var. Yavaş bir iş ve iyilik istemek anlamına geliyor. Ama Alexei Nikolai'yi aile dışından birine verdiyse, kağıt izleri en iyi şansımız."

Kollarımı kavuşturup, tahtanın ortasına iliştirilmiş Nikolai'nin fotoğrafına bakıyorum. "Eğer dışarıdaysa, onu bulacağım. Kaç kapıyı kırmam gerekirse gereksin."

Arman omzumu sıktı; dokunuşunda anne sevgisi vardı, sadakati sarsılmazdı. "Her dosyayı kontrol edeceğiz, her hemşireyle, her sosyal hizmet görevlisiyle konuşacağız. Sen hastanelerdeki bağlantılarınıla başla, ben belediyeye ilgilenirim."

Başımı salladım.

"Güvendiğim insanlarla tanışmalısın," diyor. "Resmi sistemleri araştırıp kapıları çalmaya başlayacaksak, bunu tek başına yapamazsın. Ve her zaman yanında olacak kişi ben olmayacağım."

Beni yan koridordan geçerek, eskiden kütüphane olan geniş bir odaya götürüyor. Ağır perdeler çekilmiş, öğleden sonra güneşinin parlaklığını engelliyor; içeri sızan az miktardaki ışık, romanların durduğu yerde yığılmış radyolar, ilk yardım çantaları ve ekipman çantalarında parıldıyor. Ortada uzun bir masa hakim, üzerinde sokak haritaları ve veri akışını gösteren iki açık dizüstü bilgisayar var.

İlk başını kaldıran kişi, kapıda beni kahveyle karşılayan adamın aynısıydı: Rifat. Uzun boylu, sırık gibi, birkaç gündür tıraş olmaya zahmet etmediği için yanaklarında gölgeler var. Alnında hafif bir yara izi var ve yakasının arkasında bir kulaklık fark ediyorum. Hafifçe başını sallayıp kenara çekilerek geçmemize izin veriyor, gözü hala perdelerin aralığından araba yoluna takılı.

Arman elini omzuma koyar. "Rifat'la tanıştın zaten. O ulaşım, güvenli evler, ekipmanlarla ilgilenir; hareket eden veya saklanması gereken her şeyde iki adım öndedir. Sabah üçte planları değiştirirsek, saat üçte beş buçukta bir minibüs hazırlar."

Rifat'ın gülümsemesi çabuk, bir nefeslik. "Rotalar çizildi ve yakıt dolduruldu," diyor, sesi alçak ve düzgün. "Sadece ne zaman olduğunu söyle."

Masanın yanında, kömür rengi süveter giymiş minyon bir kadın, şişeleri sert kenarlı bir çantaya koyuyor. Sıkı bir şekilde örülmüş sarı saçları, granit rengi gözleri olan kadın, çantayı kapatmadan önce her etiketi iki kez kontrol ediyor.

"Katya," diyor Arman. "Saha sağlık görevlisi. Savaşın hiç bitmediği yerlerde on yıldır insanları tedavi ediyor. Santa Monica'dan Glendale'e kadar tüm gece vardiyası hemşirelerini tanıyor."

Katya sıkı bir el sıkışmasıyla karşılık verir, bakışları değerlendirici ama sıcaktır. "Bir çocuk sahte isimle acil servise gelirse, bunu duyarım," diye söz verir, Rus aksanı yumuşak ama belirgindir.

Masanın karşısında, iki monitörün ışığı bir adamın keskin hatlarına değişen kodlar yansıtıyor. "Ve bu da Dima," diyor Arman, nerd görünümlü adama işaret ederek. Adam bize bakmak için dönüyor, tel çerçeveli gözlüklerini burnuna itiyor, parmakları klavyede hiç durmuyor.

"Gözetim, veritabanları, iletişim," diye açıklıyor Arman. "Bir kapıya kamera yöneltilmişse, Dima çoktan görüntüyü döngüye almıştır."

Dima yarım tur dönerek hızlıca el salladı, sonra başka bir satır yazdı. "Geçen çeyreğin pediatri kayıtlarını çıkarıyorum," dedi. "Mühürlü kayıtlar on dakika içinde açılacak."

Arman bana döner, sesi nazik bir emir gibi olur. "Bu üçü benim olduğu kadar senin de. Neye ihtiyacın olursa olsun — rotalar, klinikler, dijital izler — onlar halleder."

Rifat'ın dikkatli sakinliğinden Katya'nın sessiz kesinliğine, Dima'nın huzursuz odaklanmasına bakıyorum. Kimse bana acıyarak bakmıyor; arama işini çözmek istedikleri bir bulmaca gibi şimdiden bir araya getiriyorlar.

"Yarın şafak vakti," diyorum, iki haftadır aldığım nefeslerden daha sakin bir nefes alarak. "Hastaneler ve barınaklarla başlayacağız. Katya, açıklanamayan çocuk transferleri için bağlantılarına başvur. Rifat, minibüsü esnek tut, rotaları rastgele belirle. Dima, her koruyucu aile yerleştirme kaydının gizli ayarlamalar için işaretlenmesini istiyorum."

Hep birlikte başlarını sallıyorlar. Planlar ortaya çıkıyor, işaretler harita üzerinde kayıyor, numaralar değişiyor, iyilikler sıraya giriyor. Kütüphane artık bir kalıntı değil, bir komuta merkezi.

Sessiz bir an olduğunda, Katya tıbbi çantasını açar ve bir folyo paketi çıkarır.

"O nedir?" diye soruyorum. Kalbim hızla atıyor. Her şey çok hızlı geliyor ve bir an için kendimi bu işe bulaştırdığımı düşünmeden edemiyorum.

Ama sonra Katya çantayı kaldırır. Gözlerimi kırıştırırım. "Bu..." diye başlarım.

"Tercih edilen rüşvet," der, çantayı sallayarak. "Jelibon ayılar. Çocuklarda işe yarar... ve yemek yemeyi unutan yetişkinlerde."

Rifat kitaplığa yaslanır. "Onun evrensel ilacıdır. Kurşun yarası mı? Jöle ayıcık. Kırık kalp mi? Çift porsiyon."

Kaşlarımı kaldırırım. Bu beklenmedik bir şeydi. "Lezzet hiyerarşisi var mı?"

"Önce yeşil," diye cevaplar Katya tereddüt etmeden. "Diğerleri tartışılabilir."

Dima sonunda gözlerini ekrandan ayırır ve gözlüklerini yukarı iter. "Yeşil mi? Bu kaos. Herkes kırmızının paketi yönettiğini bilir."

"Sen öyle dersin," diye karşılık verir Katya. "Sen dosyaları onaltılık kodlara göre sıralıyorsun."

Rifat kollarını kavuşturup gülümser. "Kahve fincanlarını da ASCII değerine göre etiketliyor. Gerçek hikaye."

"O tek seferlik bir şeydi." Dima'nın yanakları hafifçe kızarır. "Ayrıca, kafein saygıyı hak ediyor."

"Şuna ne dersin," diyorum, sandalyeye otururken. "Bir sonraki toplantıda her rengi kör tadım yapalım. Kazanan, çalma listesini belirler."

Rifat canlanır . "Sen bunu garanti biz emekliliğimizi Dima'nın Dima'nın 'Hackerlar için Synthwave' döngüsü."

Dima ellerini açar. "Bas hattı konsantrasyonu artırır. Bilimsel olarak."

"Senin bilimin belki." Katya gülüyor. "Bana mikrodalgaların duyguları varmış gibi geliyor."

Bu rahat karşılıklı konuşma içimi sıcak bir çorba gibi ısıtır.

Arman kapıdan izliyor, gözleri yumuşak. "Güzel. Şeker hakkında tartışabiliyorsanız, önemli anlarda birbirinize güvenebilirsiniz."

Her birine bakıyorum. Rifat'ın sessiz uyanıklığı, Katya'nın kuru mizahı, Dima'nın huzursuz merakı... Konstantin'in nöbet odasındaki cesaretinden farklı, ama kendi tarzında güçlü. Gün boyunca ilk kez omuzlarım gevşiyor.

Katya, sakızlı ayı paketini masanın üzerinden bana doğru kaydırır. "Al. Sadece acil durumlarda kullan."

Onu cebime koyuyorum. "Anlaştık."

Arman saatine bakar, sonra başını koridora doğru eğirir. "Seni dışarıya kadar geçireyim."

Kapıda Rifat bana yeni bir seyahat kupası uzattı. "Aynı kavurma," dedi. "Roket yakıtı daha hafif."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum. "Los Angeles trafiğiyle başa çıkmak için buna ihtiyacım olacak."

Dışarıda hava serin, yol kenarındaki ağaçlardan hafif bir narenciye kokusu geliyor. Arman elini koluma koyar. "Bu gece biraz dinlen,"

mırıldanır. "Yarın çok geçmeden gelecek."

Sürücü koltuğuna oturuyorum, cebimdeki jelibonlar bir vaat gibi hışırdıyor ve eve doğru yola çıkıyorum — Nikolai ortadan kaybolduğundan beri hissettiğim ilk umut ışığını da yanımda götürüyorum.

KONSTANTIN

MILA'NIN ÇİĞLIKLARI sessiz daireyi yırtarak, zihnim bedenime yetişemeden beni huzursuz uykumdan uyandırıyor. Ben çoktan koridora doğru ilerliyorum, Nadya hemen önümde, bornozu yerde sürüklenirken ikimiz de Mila'nın kapısından sızan ışığa doğru acele ediyoruz. Mila battaniyesinin altında kıvrılmış, omuzları titriyor, uyanmasına neden olan rüyadan kaçmak için gözlerini sıkıca kapatmış. Nadya bir anda yanına varır, onu kollarına alır ve sanki sesin kendisi korkuyu uzaklaştırabilecekmiş gibi adını tekrar tekrar fısıldar.

Kapının yanında duruyorum, bir an için kararsızım — ikisini de korumak istememle, Mila'nın gördüklerini silmek için söyleyebileceğim hiçbir şeyin olmadığını bilmem arasında kalmışım. Sesi titriyor, gözyaşlarıyla dolu, Nadya'ya sarılıyor, kabusunu açıklamak için kelimeler arıyor. "Nikolai'yi gördüm anne. Beni çağırıyordu. Kaybolmuştu ve bana ihtiyacı vardı, ama ona ulaşamadım."

Nadya onu kendine yaklaştırır, eliyle Mila'nın saçlarını okşar, alçak ve sakin bir sesle ona güvenlik ve sevgi vaatleri fısıldar. Anne ve kızın birbirlerine nasıl uyduklarını izliyorum, keder ve umut tek bir kucaklamanın sıcaklığında birbirine karışmış. İçimde kaybolmayan bir acı var, uykusuzlukla ilgisi olmayan bir ağırlık. Keşke Mila'yı rüyalardan, anılardan, kardeşini özlemenin acısından koruyabilsem, ama tek yapabileceğim izlemek ve keşke durum farklı olsaydı demek.

Nadya başını kaldırıyor, yüzünde yorgunluk ve sessiz bir kararlılık var. "Onunla kalacağım," diyor, sesi yumuşak ama kararlı. Dikkatini tekrar Mila'ya çeviriyor, gözyaşları dinene ve nefesi yavaşlayana kadar onu kendine çekiyor.

Odayı terk etmiyorum, bunun yerine Mila'nın yatağının ayak ucuna yerleşiyorum, onları rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. Etrafımıza sessizlik çöküyor ve Mila'nın nefeslerinin uzadığını, Nadya'nın ninni mırıldanırken sözlerinin yumuşadığını duyabiliyorum. Battaniyenin nazıkçe inip kalkışını izliyor, onların rahatlamasının ritmini dinliyor ve gecenin beni sarmasına izin veriyorum.

Bu tür bir sevgide bir çaresizlik vardır — daha fazlasını yapmak, sahip olmadığım cevapları ve güvenliği sunmak istemek. Kalıyorum çünkü verebileceğim tek şey bu, varlığım ve tutunacak bir şey kalmadığı sürece gitmeyeceğime dair sessiz sözüm. Nadya'nın gözleri nihayet kapanıp Mila annesinin kolunun kıvrımına sokulup uykuya daldığında bile, ben yatak başucunda kalıp onları izliyor ve sabahın ilk ışıklarını bekliyorum.

Sabah ışığı şehri kaplar, uzun gecenin sonunu getirir. Nadya'yı mutfakta bulurum, saçları geriye çekilmiş, omuzları gergin, ocaktaki tencereyi karıştırmaktadır. Havada kahve kokusu vardır, ama ikimiz de henüz bir fincana uzanmayız. Bir an sessizce dururuz, aramızdaki sessizliğin yerleşmesine izin veririz, sonra konuşurum.

Boğazımı temizliyorum. "Düşünüyordum da," diyorum, sesimin düzgün çıkmasına dikkat ederek, "belki Mila'yı okula geri göndermeliyiz. Sadece birkaç günlüğüne. Nasıl başa çıkacağını görelim."

Nadya, eli buzdolabına uzanmış halde donar. Bir an hiçbir şey söylemez, sadece dudaklarını sıkıştırır ve sanki ona bir cevap verecekmiş gibi tezgâhı inceler. "Bilmiyorum," der sonunda, sesi yumuşak ama göstermeye çalışmadığı tüm endişesini yansıtır. "O kadar da uzun zaman olmadı. Geceleri neredeyse hiç uyumuyor. Sınıf arkadaşlarını son gördüğünde, kardeşinin doğum gününde eve geleceğini düşünüyordu."

Onun tereddütünü anlıyorum ve kendi kemiklerimde hissediyorum. "Biliyorum. Ben sadece... belki bir rutin yardımcı olur diye düşündüm. Diğer çocukların yanında olmak, tekrar normal bir şey yapmak, sadece bir

Nadya, iki haftadır bizimle burada tıklıp kaldı. Sadece çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu unutacağından endişeleniyorum."

Nadya kendine bir fincan kahve doldurur ve sonra oturur, fincanı iki eliyle tutar. Omuzları gergindir, ama beni dışlamaz. "Ya hazır değilse? Ya giderse ve bu durum işleri daha da kötüleştirirse?"

"Onu zorlamayacağız," derim, yüzünü inceleyerek. "Eğer çok zor gelirse, geri çekiliriz. Ama denemezsek, asla bilemeyiz. Ve bence..." Sesim bir an kesilir, dün geceyi, Mila'nın gözyaşlarını ve düzeltemediğim çaresiz acıyı düşünürüm. "Onu saklamak da bir işe yaramıyor. Eğer işe yaramazsa, başka bir şey deneriz."

O iç geçirir, sonunda gözlerime bakar, sesinde endişe ve umut karışımı vardır. "Onunla konuşalım. Nazikçe. Ne istediğini görelim."

Elini tutuyorum, parmaklarım nefes almak kadar doğal bir şekilde onun parmaklarını kavıyor. Cildi fincandan dolayı sıcak, eli yeterince sağlam, ama aramızda her gün daha da genişleyen bir boşluk var, bu mutfakta ne kadar yakın durursak duralım. Elimi tutmama izin veriyor, ama bakışları omzumun üzerinden kayıyor, kendi endişeleri ve pişmanlıklarında bir yere takılmış gibi.

Bir an için onu tamamen geri çekebilmeyi dilerdim — her şey parçalanıp dağılmadan önce paylaştığımız aynı kesinliği paylaşabileceğimiz kadar yakın. Ama o burada ve yine de bir şekilde ulaşamaz durumda, zihni Mila, Nikolai ve planlarla ya da vaatlerle düzeltmeyeceğimiz tüm şeylerin etrafında dönüyor.

Elini nazikçe sıkıyorum, aradaki boşluğu dolduracak bir şey söylemek istiyorum, ama kelimeler bulamadan kuruyorlar. Bunun yerine, bir nefes daha tutuyorum, ona kalan tek tesellimi veriyorum, bunun yeterli olmadığını bilerek. O çekilmiyor, ama yaklaşıyor da. Sabah ışığı saçlarına yumuşak bir şekilde düşüyor, yüz hatları yarı gölgede kalıyor ve kaybettiğimiz her şeyin ağırlığı aramızda sessiz ve değişmeden asılı kalıyor.

"Bir çaresini buluruz," diyorum sessizce, ona mı söylüyorum yoksa sadece boşluğu doldurmak için mi, emin değilim, böylece onu bırakmak zorunda kalmam.

O başını sallar, ama ben hissedebiliyorum — göremediğin bir duvarın arkasındaki birini sevmenin ve o duvarı nasıl yıkacağını bilememenin acısını.

Nadya'yı koridorda takip ediyorum, terliklerinin yumuşak sesi, gecenin ardından hala devam eden sessizliği zar zor bozuyor. Mila'nın odasının kapısı yarı açık, sabah ışığı, yatakta bacak bacak üstüne atmış, en sevdiği doldurulmuş tavşanı kucaklamış oturduğu ayaklarının dibinde birikiyor.

Nadya nazikçe kapıyı çaldı. "Mila, tatlım? Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Mila başını kaldırıyor, gözleri uykudan hala şiş ama dün geceden daha berrak. Başını sallıyor, tavşanı daha sıkı sarıyor, ikimiz de onu sıkıştırmamaya dikkat ederek yatağın kenarına oturuyoruz.

"Sana bir şey sormak istiyoruz," diye başlıyorum, yüzünde çok fazla zorladığımızı gösteren herhangi bir işaret var mı diye bakarak. "Okula geri dönmeye ne dersin, belki sadece birkaç günlüğüne, hoşuna gidip gitmediğini görmek için?"

Sessizce düşünür, dudaklarını sıkıştırır, bakışları ikimiz arasında gidip gelir. Bir an için, hayır diyecek mi, yoksa yine ağlayacak mı diye merak ederim.

Bunun yerine, başını eğdi, sesi kısık ama kararlıydı. "Önce dondurma yemeye gidebilir miyiz? Her şey yolundayken olduğu gibi?"

Nadya'ya bakıyorum ve bir an için ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Mila'nın gerçekte ne istediğini ikimiz de biliyoruz: eski hayatından bir parça, tüm bu belirsizliğin ortasında birazcık normal hayat.

Nadya gülümsüyor, ama gözleri hala yorgun. "Tabii ki yapabiliriz, Mila. Sen yeri seç."

Mila'nın rahatlaması belli, omuzları gevşiyor, ağzında gerçek bir gülümseme beliriyor. Tavşanı daha sıkı kucaklıyor, sonra ayağa kalkıyor, birdenbire yine küçük bir kız oluyor, sadece tatlı ve güvenli bir şey istiyor.

Nadya'ya bakıyorum ve o anda aramızdaki ağırlık, az da olsa hafifliyor. Birlikte duruyoruz, garip bir uzlaşma barışının içinde sıkışmışız ve günler sonra ilk kez umut, sadece bir dilekten daha fazlası gibi geliyor.

"Giyin," diyorum nazikçe, Mila'nın alnındaki dağınık bukleyi düzelterek. "Hazır olur olmaz çıkacağız."

Mila hazırlanırken mutfakta bekliyoruz. Nadya tezgaha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sanki şüphelerin geri dönmeden önce saniyeleri sayıyormuş gibi saati izliyor. Ellerimle bir şeyler yapmak için kahve fincanlarını yıkıyorum. Mila sonunda en sevdiği sarı gömleğini giymiş, doldurulmuş tavşanı bir kulağından tutmuş olarak ortaya çıktığında, biraz daha kendine gelmiş görünüyor — saçları taranmış, ayakkabıları yanlışı ayağında, ama kararlı.

Nadya, ayakkabılarını giymesine yardım etmek için diz çöküyor, elleri nazik. "Bu sefer şekerleme ister misin?" diye soruyor, sesi günlerdir hiç olmadığı kadar neşeli.

Mila başını sallar, gülümsemesi tereddütlü ama samimidir. "Çikolata sosu da olsun. Dışarıda oturabilir miyiz?"

"Ne istersen," diye söz veriyorum ve bu doğru; dünyanın bu kadar basit olduğu birkaç saat için vermeyeceğim hiçbir şey yok.

Yolculuk başlangıçta sessiz geçer, şehir sabahın geç saatlerinde güneşin altında ısınmaya başlamıştır. Mila radyodaki bir şarkıya eşlik eder, parmaklarıyla camda şekiller çizer. Nadya bana bakar, ağzının köşeleri neredeyse bir gülümsemeye benzer bir şekilde yukarı kalkar.

Dondurma dükkanından bir blok ötede park ediyoruz — Mila doğmadan önce neredeyse hiç değişmemiş yerlerden biri, solmuş tenteleri ve tebeşir tahtası menüleri, eğri bir şemsiyenin altında dışarıda birkaç yapışkan masa var. İçeri girdiğimizde kapının üzerindeki zil çalıyor ve bir an için hava soğuk tatlılık ve diğer ailelerin, diğer öğleden sonralarının rahat sesleriyle doluyor.

Mila yüzünü cama dayadı ve renkli kapların sıralarını inceledi. "İki top alabilir miyim?" diye sordu, bize bakarak, emin değil ama umutlu bir şekilde.

Nadya bana bakıp başını sallar. "Bugün özel bir gün."

Sonunda hepimize birer fincan gelir: Mila'nınki gökkuşağı renkli şekerlemeler ve çikolata ile dolu, Nadya'nınki sadece biraz karamel ile dikkatlice süslenmiş, benimki ise anılarımsı tadı olan tek lezzet olan kahve dondurması ile dolu. Güneşin ısıttığı bir masada oturuyoruz, Mila bacaklarını sallıyor, şekerin etkisiyle sesi giderek yükseliyor ve gerginliği azalıyor. Bize, doldurulmuş tavşanının kanatları çıkıp onu plaja taşıdığı rüyasını, okulda hala onu beklediğini umduğu sınıf hayvanını, Nikolai'nin eve geldiğinde belki, sadece belki, onun kadar dondurmayı seveceğini anlatıyor.

Mila dondurmasının son kaşığı bitirirken bir şey dikkatimi çekiyor. Siyah bir SUV, camları koyu renkli, beni tedirgin edecek kadar yavaş bir şekilde cadde boyunca ilerliyor. Nadya da onu görüyor, masaya dağılmış peçeteleri rahatça toplarken gözleri hafifçe kısılıyor.

"Mila," diyor Nadya, sakın ama kararlı bir sesle. "Masanın altına gir ve ben söyleyene kadar kıpırdama."

Mila annesine şaşkın gözlerle bakar ama tek kelime etmeden itaat eder ve hızla metal sandalyelerin arasına kıvrılır. Nadya, kızımızı görünmemesi için önünden yavaşça geçer.

SUV yarım blok ötede durur. Kapılar aynı anda açılır ve iki adam, hareketleri kesin ve kararlı bir şekilde dışarı çıkar. Biri ceketinin altındaki bir şeyi ayarlar. Şüphesiz bir silah. Üçüncü adam direksiyon başında kalır, motor rölantide çalışır.

Rahat bir duruş sergiliyorum, ama elim hazır. Nadya beni dikkatle izliyor, işaretimi bekliyor.

İki adam dikkatli ama hızlı adımlarla yaklaşırken, ben de yavaşça ayağa kalkarak onları karşılamaya giderim. Bakışlarım onlarınkine kilitlenir, ellerinin ceketlerine doğru yaptığı her hareketini, her ince kaymasını takip ederim. Uzun boylu olanı, kendinden emin bir şekilde, elini ceketinin içine sokarak, arkadaşının biraz önüne geçer.

Hızla öne adım atarak, tam da tabancanın kabzasını kavradığı anda bileğini yakaladım. Keskin bir hareketle kolunu yukarı doğru çekerek dengesini bozdum. Yüzünü buruşturarak hafifçe sendeledi ve serbest eliyle bana vurmaya çalışırken dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. Ağırılığımı kaydırarak kaçtım ve kaburgalarına sert bir darbe indirdim. Nefesini acı içinde bırakırken vücudunun büküldüğünü hissettim.

Arkamda, Nadya tereddüt etmeden ikinci saldırganla çatışmaya girer ve onun ilk hamlesini akıcı bir şekilde atlatır. Adam tekrar saldırır, kollarını Nadya'nın etrafına dolamaya çalışır, ama Nadya daha hızlıdır ve avucunun içini doğrudan adamın boğazına vurur. Adam şiddetli bir şekilde öksürür, bir sonraki nefesinde boğulur ve kritik bir anda dengesi bozulur. Nadya tereddüt etmez; adamın dizinin yanına tam isabetli bir tekme atar ve onu sertçe kaldırıma düşürür.

Ani bir çığlık dikkatimi saldırganla geri çeker. Bu kez bir bıçak sallayarak tekrar saldırır, hareketleri çaresiz ve pervasızdır. Yaklaşır, kolunu aşağı doğru saptırır ve bileğini sıkıca kavrarım. Çılgınca sallanır ama ben hareketini önceden tahmin etmişimdir. Alışkanlıkla kolunu arkasına çeviririm, onu sertçe yere bastırırken bıçak kaldırıma düşer. Kısa bir süre direnir ama sonra pes eder ve yenilgiyi kabul eder.

Dizimi sırtına bastırarak onu sert kaldırıma sıkıca sabitliyorum.

"Seni kim gönderdi?" diye soruyorum, sesimi alçak ve sabit tutarak. "Söyle. Hemen."

Acı içinde inliyor, yanağı yere bastırılmış, gözleri kaçış yolu ararken çılgınca sağa sola bakınıyor. "Bilmiyorum, yemin ederim," diye boğuk bir sesle söylüyor, nefes almakta zorlanıyor. "Sadece emirleri uyguluyorum."

Daha fazla eğilip, daha fazla baskı uyguluyorum, sesim buz gibi. "Kimin emirleri?"

Tereddüt eder, gözleri Nadya tarafından hala etkisiz hale getirilmiş olan ortağına doğru kısaca kayar. Kolunu daha sıkı büküyorum, altımda boğuk bir

"Son şansın," diye uyarıyorum. "Bana bir isim ver. Kimin emri?"

Yüzünde panik belirgin bir şekilde belirir. "Güçlü biri... Ailenize zarar vermek isteyen biri," der, sesi titriyor. "Tek bildiğim bu."

Ona daha fazla soru soramadan, SUV'nin motoru caddenin aşağısında gürültüyle çalışmaya başladı, lastikleri bize doğru hızlanırken çığlık attı, bu da beni hemen tepki vermeye ve tutunduğum yerden ayrılmaya zorladı.

SUV caddeden hızla ilerleyip doğrudan bize doğru gelirken, tutunduğum yeri bırakıp hızla yana yuvarlandım. Arkasında çakıl ve toz bulutu yükseldi. Nadya anında tepki vererek Mila'yı masanın altından çıkardı ve onu park halindeki bir arabanın arkasına sakladı.

SUV yanımızda durdu, kapıları açıldı. Ben tepki veremedim, sürücü silahını çekip sokağı hedef aldı, yaralı adamlar ayağa kalkıp hızla araca bindiler. Kapılar tekrar kapandı ve araç caddeden hızla uzaklaşarak trafiğin içinde kayboldu.

Çevremizde sessizlik yavaşça geri dönüyor. Yayalar şok içinde donakalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, fısıltılar kalabalığın arasında yayılıyor. Nadya, Mila'yı göğsüne sıkıca sarıyor, yüzünü çevremizdeki kaostan koruyor. Ben ayakta duruyorum, yumruklarım yanlarımda sıkılı, hala içimde dolaşan adrenalin dalgasını nefes alarak atlatmaya çalışıyorum.

Nadya bana döner, gözleri kararmış ve endişelidir. "Sence onları kim gönderdi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim hala boş caddeye sabitlenmiş durumda. "Bilmiyorum. Ama içlerinden birinin kolunda bir dövme vardı. Ayırt edici bir şeydi, daha önce hiç görmemiştim."

"Nasıl bir şeydi?"

"Bir hançere sarılmış bir yılan," diyorum sessizce. "Bizim çevremizden değil. Bu insanlar her kimlerse, yeniler - ya da şehir dışından geliyorlar."

Sokağı son bir kez daha tarayarak SUV'nin tamamen gittiğinden emin olduktan sonra Nadya'ya bakıyorum. "Yoldan çıkmamız lazım," diyorum, sesim sessiz ama kararlı. "Hâlâ bizi izleyen varsa, eve gitmeden önce onlardan kurtulmayı tercih ederim."

O da onaylayarak başını sallar ve Mila'nın saçını kulağının arkasına iter. "Kalabalık bir yere gidelim. Ortadan kaybolabileceğimiz bir yere."

Mila hala sarsılmış durumda ama ben onları kaldırımda hızla ilerlerken, bir gözüm caddede, diğer gözüm etrafımızdaki değişen yüzlerde, onu takip ediyor. Birkaç blok ötede, kalabalık bir alışveriş merkezinin kapısından içeri giriyoruz, gürültü ve yaya trafiğinin bizi yutmasına izin veriyoruz. Nadya, Mila'yı koruyucu bir şekilde kollarına alıyor ve onu, yeşil yapraklarla dolu bir saksının yarı gizlediği, yürüyen merdivenlerin yanındaki bir bankın yanına nazikçe yönlendiriyor.

Birkaç saniye durup girişi izlerim, tanıdık olmayan her yüzü incelerim. Nadya, Mila'yı kucağına alır, onu nazikçe sallayarak yumuşak bir sesle sakinleştirir. İçerisi aydınlık ve serindir, seslerin mırıldanması ve uzaktaki müzik, vücudumu saran gerginliği örtbas etmek için hoş bir örtüdür.

"Bir süre burada kalacağız," diyorum, yanlarına otururken sesimi alçaltarak. "Bizi takip eden varsa, kalabalığın içinde izimizi kaybedecek."

Nadya başını salladı, parmaklarıyla Mila'nın sırtında yatıştırıcı daireler çizdi. "Sence şimdi güvende miyiz?"

"Şimdilik," diye cevap veriyorum.

Nadya'nın yanına bankta oturuyorum, cilalı karo zemin ve alışveriş merkezinin arka planındaki uğultu tuhaf bir şekilde hem yatıştırıcı hem de yabancı geliyor. Mila uyukluyor, küçük vücudu Nadya'nın yanına yaslanmış, başparmağı tavşan kulağını sıkıca kavırıyor. Dışarıda ne olduğunu hiç bilmeyen, vitrinler arasında dolaşan yabancıların akışını izliyorum.

Nadya, bir oyun mağazasından çıkan, ellerinde çantalar sallanan ve cam vitrinlere yankılanan kahkahalarla dolu bir grup genci gözden geçiriyor. Hafifçe gülümsüyor, ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyor.

gözlerine kadar ulaşmıyor. "En son ne zaman alışveriş merkezine gittiğimi hatırlamıyorum," diyor. "Başka bir hayatmış gibi geliyor."

Omuz silkiyorum, kalabalığı biraz kıskançlıkla izliyorum. "Benim için de yıllar oldu. Belki daha da uzun. Böyle bir yerde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuşum."

Omuzlarımız birbirine değecek kadar bana yaslanıyor ve bir an için dünyanın geri kalanı kayboluyor. Elimi uzatıp saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına koyuyorum ve parmaklarımı gereğinden biraz daha uzun süre orada tutuyorum. Nadya gözlerini kapatıyor, nefes alıyor ve bir an için her şey neredeyse normal gibi geliyor — sanki yaz sıcağından kaçan herhangi bir aile gibi, en büyük endişemiz unutulmuş bir ayakkabı ya da düşmüş bir dondurma külahı gibi.

O an, yanımızdaki gürültüyü kesen parlak, tanıdık bir sesle bir anda yok olur. "Konstantin?"

Hazırlıksız yakalanmış bir şekilde başımı kaldırıyorum. Anya, birkaç metre ötede, temiz bir yazlık elbise giymiş, koluna Zara çantasını rahatça asmış duruyor. Bana sinsi bir gülümseme atıyor, gözleri Nadya ve Mila'ya kısa bir süre bakıp sonra bana odaklanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar, başını bir tür alıştırılmış masumiyetle eğerek.

Kaşlarımı kaldırarak onun tonuna uyum sağladım. "Bu da senin normalde yaptığın bir şey gibi görünmüyor."

Anya gülüyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi çantasını kaldırıyor. "Ne diyebilirim ki? Zara'nın yaz koleksiyonuna bayılıyorum."

Nadya biraz daha dik oturur ve ikimizi süzer. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Sesinde şüphe vardır, ince ama yeterince keskin ki, bu konuda hata yapamayacağımı biliyorum.

Cevap veremeden, Anya araya girerek en güzel gülümsemesini gösterir. "Oh, geçen ay çocuk hastanesinde tanıştık. Hafta sonları gönüllü olarak küçük sanat atölyeleri düzenliyorum. Konstantin, Mila için bazı evrak işlerini halletmek için oradaydı, sanırım. Öyle değil mi?"

Yüzümde hafif bir ifadeyle başımı sallıyorum, yalanına ve onu bu kadar rahat söylemesine minnettarım. En son istediğim şey, Viktor'un kumarhanesinde neden bulunduğumu açıklamak. Ne şimdi, ne de burada.

"Doğru," diyorum, hikayenin aramızda yerleşmesine izin vererek.

Nadya'nın bakışları bir an Anya'nın üzerinde kalır, sonra yeterince yumuşar. Başını sallar ve Mila'yı tutan elini gevşetir. Nefesimi veririm ve dikkatimi kalabalığa veririm.

Anya Mila'ya bakar, ona nazik bir gülümseme sunar, sonra dikkatini tekrar Nadya ve bana çevirir. Nadya'nın merakının yanımda kaynadığını hissedebiliyorum, ama şimdilik bunu bir kenara bırakır, sanki bunun hala normal bir gezinti olduğunu kendine kanıtlamak istercesine Mila'nın saçlarını okşar.

Anya bacak bacak üstüne atar ve alışveriş çantasını ayaklarının yanına koyar. "Mila nasıl?" diye sorar, sesi hafif ama gözleri gerçek bir endişeyle keskinleşmiştir. "Yorgun görünüyor."

"Zor bir sabah geçirdi," diyor Nadya, sesi temkinli. Anya'ya nazik bir gülümsemeye bakıyor, hala onu nasıl değerlendireceğini bilemiyor.

Anya anlayışla başını sallar ve her şeyin gerçekten yolunda olup olmadığını sormak istercesine bana bakar. Bir an onun bakışını karşılayıp, başımı hafifçe sallarım ve o da anında anlar.

"Peki," der, arkasına yaslanarak, "eğer dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olursa, ikinci katta her şeyi sıfırdan yapan bir dondurma dükkanı var. Fıstıklı olanı tavsiye ederim."

Mila, gelato sözü duyunca gözlerini açar. Nadya'ya, sonra bana, sonra da Anya'ya bakar, yüzünde merakla parıldayan bir ifade belirir.

"Bunu aklımızda tutacağız," diyorum, sesim rahat, tüm bunlar kulağa geldiği kadar sıradanmış gibi davranmaya çalışıyorum.

Anya telefonuna bakıyor, sonra tekrar bize dönüyor. "İstediğimden fazla para harcamadan gitmeliyim. Alışveriş merkezi, dürtüsel alışveriş yapanlar için tehlikeli bir yer." Ayağa kalkıyor, elbisesini düzeltiyor ve

Nadya'ya içten bir sıcaklıkla bakar. "Hepinizi görmek güzeldi. Mila'ya iyi bakın, tamam mı?"

Nadya glmsemenden başını sallar, ama duruşu yumuşar. "Teşekkürler. Belki görüşürüz."

Anya giderken bana göz kırpar, daha fazla bir şey söylemeyeceğine dair sessiz bir söz verir. Anya alışverişçilerin akıntısına karışırken, Nadya arkalarına yaslanır ve yavaşça nefes verir, bana hala soruları olduğunu ama şimdilik onları bir kenara bırakacağını söyleyen o araştırıcı bakışla bakar.

Kolumu onun omzuna doladım ve Mila yanıma yaslanıp o an için mutluyken, tedirginliğimin arka plana kaybolduğunu hissettim.

NADYA

ARMAN, Mila ile paylaştığım evden çok farklı olan yeni bir güvenli evde kalıyor. Pencereler dar ve sokak gürültüsünü ve meraklı bakışları dışarıda tutacak kadar yüksekte. Neredeyse hiç mobilya yok: gri bir kanepa, paket servis kutuları ve yarısı içilmiş kahve fincanlarıyla dolu katlanır bir masa, başka bir yerden getirilmiş uyumsuz sandalyeler. "Malzemeler" yazan kutular, bir duvara düzgünce istiflenmiş, yanlarında ise kullanılmış telefonlarla dolu bir spor çantası ve bir yığın sıradan ceket var. Havada hafif bir endüstriyel temizlik maddesi ve sert siyah çay kokusu var.

Burası ev gibi değil. Mesele de tam olarak bu. Arman, kimseye görünmeden buluşabileceğimiz, Mila'nın okuluna yeterince yakın, bir şey olursa birkaç dakikada ulaşabileceğim bir yer istiyordu. Tek dekorasyon, mutfak tezgahının üzerine yapıştırılmış soluk bir Los Angeles haritası, hastaneleri, adliye binalarını ve unutmak istediğim birkaç adresi gösteren kırmızı iğneler.

Arman masanın başına oturmuş, dinlerken sakalını başparmağıyla okşuyor. Rifat kapı eşiğinde, kolları sıvamış, her zamanki gibi uyanık bir şekilde duruyor. Katya kanepenin koluna tünemiş, telefonuna bir şeyler yazıyor ve Dima dizüstü bilgisayarının arkasına yarı gömülmüş, ekran yüzüne kod şeklinde gölgeler düşürüyor.

Sandalyeimde kıpırdanıyorum, konuşmadan önce kapının kilitli olduğundan emin olmak için bir kez kapıya bakıyorum. "Dün dondurma dükkanında bir şey oldu," diyorum, sesim sessiz ama kararlı. "Rastgele bir şey değildi. İki adam peşimize düştü, Mila'nın peşine. Konstantin ve ben onlarla ilgilendik ama..." Sesi kesiliyor.

Rifat'ın çenesi gerilir. Katya telefonunu bir kenara koyar ve dikkatini bana verir. Dima yazmayı bırakır, tuşlar sessizleşir.

Arman öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. "Ayrıntılar, Nadya. Ne dikkat çekti?"

Kaosu, Konstantin'in adamı yere yatırışını hatırlıyorum. "Kollarından birinde dövme vardı. İyi göremedim ama Konstantin tarif etti. Bir hançere sarılmış bir yılan olduğunu söyledi."

Arman sakalını ovuşturur, düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Yılan ve hançer... Emin misin?"

"Bir kavgada olabileceği kadar eminim," diye cevap verdim, gözlerine bakarak. "Ama dikkatimi çekti. Bratva'nın olağan sembolleri değildi. Eğer bir şey biliyorsan..."

Kafasını sallayarak sözümü kesti. "Şüphelerim var, ama bu yeterli değil. Henüz değil."

Rifat boğazını temizler, tedirgin görünür. "Eğer gün ışığında senin ve ailenin peşine düşecek kadar cesurlarsa, zamanımız kalmadı."

"Ben de tam olarak öyle düşünüyordum. Bekleyecek vaktimiz yok," diyorum, yorgunluğumu bir kenara bırakarak kararlılıkla. "Hemen harekete geçmeliyiz, sadece Nikolai'yi geri almak için değil, Alexei'yi de temelli ortadan kaldırmak için. Eğer oyalanırsak, onlara daha fazla fırsat vermiş oluruz."

Rifat bana endişe ve hayranlık karışımı bir bakış atıyor. "Kocan bu adımları attığını biliyor mu?"

Sadakat ve zorunluluk arasında eski bir acı hissederek nefes veriyorum. "Olanları biliyor, ama bundan sonra olacakları bilmiyor. Bu onun planı değil. Bu bizim planımız."

Daha fazla konuşmadan, Arman kesin bir ses tonuyla sözümü keser. "Planımıza göre hareket edeceğiz. O dövmenin anlamı ne olursa olsun, kime ait olursa olsun, yakında öğreneceğiz."

"Peki plan tam olarak nedir?" diye soruyorum, gözlerimi yıpranmış masanın etrafında toplanan yüzlere gezdirerek. "Katya, hastanede tanıdıklarından Nikolai hakkında herhangi bir bilgi aldın mı?"

Katya başını sallar, sesinde hayal kırıklığı belirgindir. "Henüz değil. Dikkat çekmeden elimden geldiğince araştırdım, ama geçen hafta olağandışı bir şey yoktu — Nikolai'nin yaşına veya tarifine uyan, sahte isimle getirilmiş çocuk yoktu. Araştırmaya devam edeceğim."

Dima dizüstü bilgisayarından başını kaldırır, parmakları hiç durmadan hareket eder. "Koruyucu aile kayıtlarını ve geçici barınakları taradım, transfer veya uygun belgeler olmadan getirilmiş bir çocukla ilgili herhangi bir ipucu arıyorum. Ya onu çok iyi saklıyorlar ya da sistemde kayıtlı değil."

Rifat, ensesini ovuşturarak söze karıştı. "Bir arkadaşım ulaşım merkezlerini takip ediyor — otobüs terminalleri, ucuz moteller, birinin birkaç günlüğüne bir çocuğu saklayabileceği her yer. Henüz bir şey yok, ama bir hareketlilik olursa hemen arayacak."

Yavaşça nefes veriyorum, zihnim olasılıkları hızla gözden geçiriyor, duvarlar eskisinden daha yakın görünüyor. "Yani, elimizde hiçbir şey yok. Hâlâ karanlıkta kalmış durumdayız."

Arman'ın sesi kararlı, şüpheleri ortadan kaldırıyor. "Elimizde bir şey var, onlar daha cesur davranıyor. Dondurma dükkanındaki saldırı, bizi ortaya çıkarmak istediklerini gösteriyor. Belki bir hata yapacağımızı düşünüyorlar, ya da dikkatimizi dağıtmak istiyorlar."

Katya başını salladı. "Baskı uyguluyorlar. Ne kadar çaresiz kalırsak, o kadar aceleci davranma ihtimalimiz artar."

Onlara bakarak, içimde biriken öfkenin sınırlarını hissediyorum. "Onlara karşı doğrudan mücadele edeceğimizi sanıyordum," diyorum. "Yaptığımız şey bu, değil mi?"

"Bu, yılan dövmesinden bahsetmeden önceydi," diyor Arman. "Bu her şeyi değiştirir."

Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Arman ayağa kalkar ve dağınık masanın etrafında bir tur atar. "Alexei'ye baskı yapmaya devam edeceğiz, ama bunu akıllıca yapacağız. Önce başka bir şey yapmanı istiyorum. Eşleriyle konuşmanı istiyorum."

"Anlamadım?" Sözcükler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

"Duydun beni," der, gözlerimden kaçmadan. Nefesimi veririm, göğsümde sıkışan hayal kırıklığıyla.

"Bir öğleden sonra çay içip dedikodu yaparak, bir haftada tehditlerle yapabileceğimizden daha fazlasını başarabilirsin."

Ona inanamadan bakıyorum. "Bratva'nın eşleriyle zamanımı boşa harcamamı mı istiyorsun? Kasaları açabilirim, binaların üzerinden atlayabilirim, hareket halindeki bir araca dinleme cihazı yerleştirebilirim, çoğu erkeğin göz açıp kapayana kadar kilitleri açabilirim, ama sen benim oturma odasında oturup çantalar ve yaz tatilleri hakkında hikayeler anlatmamı mı istiyorsun?"

Arman'ın sesi sakın, neredeyse sabırlı. "Bizim dünyamızdaki erkeklerin kör bir noktası var," diyor. "Kadınları hafife alıyorlar. Onların önünde serbestçe konuşuyorlar — anlaşmalar, tehditler, sırlar — çünkü onların zihninde eşler arka plan gürültüsüdür, tanık değildir. O kadınlar asla duymamaları gereken şeyleri duyuyorlar."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani görünmez olmamı, onların bir şeyleri ağzından kaçırmasını ummamı mı istiyorsun?"

"Tam olarak kendin olmanı istiyorum," diye cevaplıyor. "Akıllı, gözlemci, neyin önemli olduğunu bilen biri. Onlarla otur, dinle. Sana cesetlerin nerede gömülü olduğunu söyleyecekler, çünkü kimse onlara bunu yapmamalarını öğretmedi."

Nefes alıp, hayal kırıklığımı biraz olsun hafifleterek durumu değerlendirebilecek kadar sakinleşiyorum. "Tamam," diyorum, ama bu kelime ağzımda demir tadı bırakıyor. "Çay dökeceğim ve yanaklarım ağrıyana kadar gülümseyeceğim. Ama bir ipucu bulduğum anda, tekrar sahaya döneceğim."

Arman gülümser — gururla, ama çabucak gizler. "Tek istediğim bu."

O akşam, apartman sakinleşene kadar bekledim, dışarıdaki şehrin gürültüsü uzaklarda düşük bir uğultuya dönüştü. Konstantin'i oturma odasında buldum, gazeteyi yarı yarıya okurken, Mila dışarı çıkarsa diye bir gözü koridorda.

"Bir parti vermek istiyorum," diyorum, bir yığın postayla meşgulmüş gibi davranarak.

Gazeteyi indirir, kaşlarını çatarak. "Parti mi? Şimdi mi?" Sesi temkinli. Kaba değil, ama şüpheli, sorular aramızda bir tel gibi gerginlik yaratıyor.

Omuz silkiyorum, ses tonumu hafif tutuyorum. "Mila için bir doğum günü partisi. Nikolai olmasa da..." Sesim kısılıyor, ama devam ediyorum. "Yine de gelecek hafta altı yaşına girecek. Ve bu bizim için de iyi olabilir. Biraz normal bir şey yapabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Konstantin beni inceliyor, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşuyor. İkna olmamış, ama tartışmak için çok yorgun. "Sen iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan."

Başımı sallayıp zorla gülümserim, ama onun şüpheliğini hissedebiliyorum. Dünyayı çok iyi tanıyor ve benim sırf eğlence için konfeti ve pasta istediğime inanmıyor.

O anda kapı açılır ve Maksim, kolları market poşetleriyle dolu olarak içeri girer. Kapının hemen içinde durur, her şeyi mutfak tezgahına koymadan önce odayı gözden geçirir. Bakışları bana takılır ve bir an fazla kalır.

"Parti mi?" Maksim, dikkatli ama şüpheliyle dolu bir sesle sorar. Naziktir, Konstantin'in adamlarından beklenen resmi mesafeyi her zaman korur, ama bakışlarında keskin bir şey vardır. "Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman oldu." Konstantin'e bakarak talimat bekler, sanki bana daha fazla soru sorması gerekip gerekmediğini tartıyormuş gibi.

Çok fazla soru soran yabancılara ayırdığım türden bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Küçük bir şey, Maksim. Mila tekrar okula başladığına göre, doğru zaman gibi geldi."

O, açıkça ikna olmamış bir şekilde başını sallar, ama Konstantin'in sessizliğine boyun eğerek, "Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver." der.

Maksim, Konstantin'e hafifçe başını salladıktan sonra dönüp çıkmaya başladı. Ben de onu takip ederek kapıyı arkamızdan kapattım. Koridor loş ve sessizdi, eski camdan şehir trafiğinin uğultusu zar zor duyuluyordu.

"Maksim," diyorum ve o adımını durduruyor. "Aslında... konuk listesi konusunda yardıma ihtiyacım olabilir."

Dönerek kaşlarını hafifçe kaldırır. "Ne tür bir konuk listesinden bahsediyoruz?"

Bir an cevap veremem. Aklımdan bir anlık bir görüntü geçer: Lev, Maksim'in şu anda durduğu yerde, ben ağzımı açmadan zihnimi okuyarak sırtıyor. Kanepe tepsileri veya oturma düzeni hakkında bir şaka yapardı, ama o bilirdi. O her zaman bilirdi.

Ama Lev gitti ve ben burada tek başıma, yarısı şekillendirilmiş bir planla ve bunun ağırlığı omurgamda baskı yaratarak duruyorum.

"Müttefiklere ihtiyacım var," diyorum basitçe. "İşler... politik bir hal alırsa arkamı kollayacak kadınlara."

Maksim'in ifadesi değişmez, ama gözlerinin arkasında bir anlık bir anlayış parıltısı yakalarım. Omzunu duvara yaslar, elleri hala ceketinin ceplerindedir. "Özellikle biri mi?"

"Senin kararlarına güveniyorum," diyorum.

Bana uzun uzun bakar, ama bakışını tam olarak anlayamam. Kollarını kavuşturur. "Erişimi olan kadınlar istiyorsun. Bratva'ya yakın, ama spot ışığında olmayan."

"Evet." Başımı sallarım.

Bir an sessiz kalır. Sonra yavaşça başını sallar. "Tamam. Birkaç isim biliyorum. Onları ikna etmek biraz zaman alacak, ama halledeceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum ve içtenlikle söylüyorum.

O geri adım atar ve telefonunu çıkarır. "Henüz teşekkür etme. Bu kadınların bazılarının pençeleri seninkinden daha keskindir."

Hafifçe gülümsüyorum. "İyi. Tek kan döken kişi olmaktan yoruldum."

KONSTANTIN

GÜNEŞ ÇIKMIŞ, sıcak ama yakıcı değil, parkın sınırındaki ağaçların arasından süzülüyor. Her şey yolunda görünüyor. Aileler piknik battaniyelerinin üzerine yayılmış, bebek arabaları geçip gidiyor ve arkamızda bir yerlerde bir sokak sanatçısı akustik gitarıyla tembel bir melodi çalıyor.

Ama onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Nadya bankın yanında duruyor, kollarını gevşekçe kavuşturmuş, gözleri güneş gözlüklerinin arkasında gizli. Parktaki diğer genç anneler gibi giyinmiş — sade, şık, çok yakından bakmazsanız fark edilmeyecek kadar sıradan. Ama ben her zaman bakıyorum.

Ve o duruşu, o tavrı, yüzeyinin hemen altında yatan o sessiz hesaplamayı biliyorum. Bir şeyler planlıyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Başka bir anneyle konuşuyor, hatta gülüyor, ama ağırlığı hafifçe sağa, arkasındaki çitlere doğru kayıyor, sırtını gizliyor. Mila'yı kontrol etmek için başını çevirdiğinde, bunu gelişigüzel yapmıyor. Çevresini tarıyor. Çalışıyor. Şu anda bile.

Bana bu partinin Mila için olduğunu söyledi. Belki de öyledir. Ama aynı zamanda bir hamle. Henüz tam olarak planlamadığım bir tahtada atılmış bir adım. Ve bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla içimi kemiriyor.

Ama sonra onu duyuyorum — Mila — tırmanma oyuncağından kahkahalarla bağırıyor ve her şey bir an için duruyor. Başka bir kızla koşuyor, yanakları kızarmış, saçları rüzgarda savruluyor. Ses beni kesiyor, parlak ve saf. Bize son birkaç haftada on yıl yaşlanmış olsak da, onun hala bir çocuk olduğunu hatırlatıyor.

O mutlu.

En azından şimdilik.

Ama ağırlık neredeyse anında geri geliyor. Çünkü bugün sadece Mila'nın günü değil. Aynı zamanda Nikolai'nin de doğum günü.

Nikolai burada olmalıydı. Onun yanında koşmalı, onunla gülmeli, hangi dondurma çeşidini seçeceklerini tartışmalıydı. Bazen alışkanlıktan onu görüyorum — kalabalığın içindeki siyah saçlı bir çocuk, kaldırımın kenarında duran küçük bir çocuk — ama o asla o değil.

Ve olmayacak da. Onu bulmadıkça.

Nadya omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra bakışlarımız çarpışıyor. Bana hafifçe başını sallıyor, sonra konuşmasına geri dönüyor. O bakış — bana her şeyi ve hiçbir şeyi anlatıyor.

Bankta otururken kalkıp tırmanma oyuncağına doğru yürümeye başlıyorum. İhtiyacım olduğu için değil, bir şeyler *yapmam* gerektiği için. Ayakkabılarımın altında talaşlar çıtırdıyor. Etrafımda okullar ve uyku düzenleri hakkında sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi sohbet eden bir grup ebeveyn var. Onları garip ve acı bir şekilde kıskanıyorum. Normalliklerini. Cehaletlerini.

Mila, ben onun adını söylemeden önce beni fark eder. "Baba!" diye bağırır, kaydırdan atlayarak bana doğru koşar ve sanki bir çapa gibi bacaklarıma sarılır.

"Eğleniyor musun?" diye soruyorum, yüzündeki saçları çekerek.

O kadar şiddetle başını sallıyor ki, kafası düşecek sandım. "Daha uzun kalabilir miyiz? Lütfen?"

Bir kez başımı sallıyorum. "Ne kadar isterseniz."

Gülümsemesi bir anlığına sönüyor. "Sence Nikolai nerede olursa olsun doğum günü pastası alabilir mi?"

Bu soru, kaburgalarıma yumruk gibi çarptı. Çömeliş, boğazımdaki düğümü yuttum. "Bilmiyorum, tatlım. Ama umarım vardır. Umarım biri onun için özel bir şey yapmıştır."

Bana ciddi bir şekilde bakar, küçük eli benim elimi bulur. "Sence bizi özlüyor mu?"

Elini nazikçe sıkarım. "Özlediğini biliyorum."

Bu onu şimdilik tatmin etmiş gibi görünüyor. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra sanki o an hiç yaşanmamış gibi oyun parkına geri dönüp diğer çocukların yanına katılıyor.

Ama bu benim başıma geldi.

Yavaşça kalkıp geri dönmek için dönüyorum. Nadya'nın gözleri, bankın yanına geldiğimde üzerimde. Hiçbir şey söylemiyor, ama gördüğünü biliyorum. Yanına oturuyorum.

"Onu sordu," diyorum sessizce.

Nadya çocuklardan gözlerini ayırmıyor. "Öyle olacağını tahmin etmiştim." "Onu özlüyor."

"Biz de özlüyoruz."

Ona bakıyorum. "Ama hepsi bu kadar değil, değil mi?"

Sonunda bana döner, bakışlarında okunamayan bir şey belirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyler planlıyorsun." "Ben her zaman bir şeyler planlarım."

Hafifçe burun kıvırıyorum. "Bu bir inkar değil."

Başını eğdi, gözleri yine sahaya çevrildi. "Bilmek istemezsin." "Deneyin bakalım."

Ama o sadece gülümsüyor, gözlerine kadar ulaşmayan türden bir gülümseme. Yüzündeki ifade okunamıyor, ama altında bir şeyler kaynıyor — öfke, yorgunluk, belki de suçluluk. Artık anlayamıyorum. Eskiden onu tanırdım. Şimdi ise her zaman iki adım önde, her zaman gardını almış bir versiyonunu tanıyorum.

"Sen sadece reddedeceksen, nefesimi boşa harcamak istemiyorum," diyor düz bir sesle.

"Neyi reddetmeyi, Nadya?" diye tersliyorum. "Bunu birlikte yapacağımızı söylüyorsun, ama her zaman on adım öndesin, tahtayı görmeme asla izin vermiyorsun."

Gözlerini kısar. "Belki de kendimi açıklamaktan yoruldum. İzin istemekten yoruldum."

Dizlerimin üzerine dirseklerimi koyarak öne doğru eğildim. "Sence durum bu mu? Seni kontrol etmeye çalışıyorum mu?"

Kısa bir nefes verir. "Hayır. Bu, hala kontrol etmek istemiyormuş gibi davranman. Her şeyi. Beni."

"Bu adil değil."

Yaklaşır. "Her sabah oğlumuzun hayatta mı öldü mü diye uyanmak da adil değil."

Benim Çenem sıkışır."Sen düşünüyorsun bana uyanmayacağımı uyan uyan uyan aynı aynı düşünceyle

"Sanki yas tutan tek kişi sensin gibi davranıyorsun."

"Sen de sanki ben görünmeyen parçaları hareket ettirirken ben sadece oturup izlemem gerekiyormuş gibi davranıyorsun."

"Çünkü sen bakmıyorsun, Konstantin!" Sesi yükselir, yakındaki bir babanın bakışlarını çeker, ama o umursamaz. Ben de umursamam. "Kendi bildiğin gibi yapmaya o kadar takıntılısın ki, gözünün önündeki şeyi görmezden geliyorsun."

"Peki o neymiş?" diye soruyorum.

"Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun?"

"Ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

Bana doğru dönüyor, vücudu hafifçe eğik—sanki zıplamaya ya da saldırmaya hazırlanıyormuş gibi. "Bana güvenmiyorsun."

Kıkırdayarak güldüm. "Artık benim için ne olduğunu bile bilmiyorum."

Gözleri parlar. "Peki bu kimin suçu?"

Yaklaşırım, göğsümün arkasında gerginlik hissedirim. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Paranoyanızı içgörü sanıyor musunuz? Sessizliğinizin bir strateji olduğunu mu düşünüyorsunuz? Mila neredeyse kaçırılıyordu, yoksa bunu kafanızdan silip attınız mı?"

Çenem gerilir. "Onu bu işe karıştıрма."

"Bunları yapmamın sebebi o," diyor, sesi yükseliyor. Güven mi konuşmak istiyorsun? Sen bana geçen hafta nereye gittiğini bile söylemedin."

Hareketsiz kalırım.

O eğilir, sesi soğuktur. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Ona bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. Yanaklarındaki kızarıklık, gözlerindeki fırtına. Dudakları aralık, nefes alış hızı.

O ateş, öfke ve kalp kırıklığı, ve Tanrım, yardım et, onu istiyorum. Ama böyle değil. Şimdi değil.

O da görüyor bunu — gözlerimin onun ağzına kaymasını. Elim onun eline doğru uzanıp durmasını. Aramızda gergin ve uzun bir an geçiyor.

"Zaman kaybediyoruz," diyor sonunda, sözleri bir bıçak gibi. "Bana yardım etmeyeceksen, yolumdan çekil."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Nerede olduğumu biliyorsun." Cevap vermiyor ve ben de arkama bakmıyorum.

On adım atamadan Maksim beni yakaladı. O, yakınımda duruyordu. İçecek masasının başında, üzerinde eğri yıldızlar olan mavi koni şeklindeki parti şapkası takmış. Elastik kayış çenesine hafifçe batıyor ve onu, ateşli bir çatışmada beni koruyacağına güvendiğim bir adamdan çok, hoşnutsuz bir doğum günü palyaçosuna benzetiyor.

Koluma sert bir yumruk atıyor — acı verici değil, ama fark ettiğini anlamam için yeterli. "Bu da neydi böyle?"

Hemen cevap vermiyorum. Meyve suyu dolu kağıt bardaklardan birini alıyorum, turuncu sıvıyı bir viski bardağıymış gibi çevirip, "Daha sert bir şeye ihtiyacım var" diye mırıldanıyorum.

Maksim kaşlarını kaldırır. "Bu bir ocuk partisi." "Aynen yle," derim ve yine de bardağı bir dikişte içerim.

O benim arkamdan, Nadya'nın iki çalışana balon kemerini fotoğraf masasına yaklaştırmalarını söylediği yere bakıyor. Buradan onun ifadesini okuyamıyorum, ama hala kızgın olduğunu biliyorum. Ben de hala kızgınım. Daha da kötüsü, o tartışmanın heyecanı hala üzerimde. Sözler, yakınlık, sonunda gelen sessizlik.

Maksim bakışlarımı takip eder ve burnunu çeker. "Siz ikiniz, ya birbirinizin kıyafetlerini yırtacakmışsınız ya da birbirinizi paralayacakmışsınız gibi kavga ediyorsunuz. Hangisi olduğunu asla anlayamıyorum."

Ona bakıyorum. "O şapkayı kendi isteğinle mi takıyorsun?" Sırıtırıyor. "Mila takmam için zorladı.

Ağlayacağını söyledi." "Hm."

Hafifçe eğildi. "Tavsiye ister misin?" "Hayır."

Bu onu susturur. Tek kelime etmeden geri çekilir, parti şapkasını düzeltir, yüzündeki ifade yine okunmaz hale gelir.

Lev ısrar ederdi. Gözlerini devirir, kaba ya da fazla dürüst bir şey söylerdi, o anda beni kızdıracak ama sonra mantıklı gelecek bir şey. Ben bağırdım diye geri adım atmazdı. Kollarını kavuşturup orada durur, ben pes edip ona neler olduğunu anlatana kadar beklerdi, çünkü Lev her zaman içimde bir şeyler kırılmak üzere olduğunu anlardı.

Maksim, Lev değil.

O güvenilir, yetenekli ve sessizdir. Planı takip eder. İşini yapar. Sınırları aşmaz. Belki de Lev gittikten sonra ihtiyacım olan şey buydu: zorlamayan biri.

Ama şu anda? Onun yokluğunu bıçak gibi hissediyorum.

Maksim'in uzaklaşmasını izliyorum, saçma şapkası hala sallanıyor. Alınmış değil. Benim ruh halime alışık. Bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacım olduğunda, soru sormadan geri dönecek.

Ve sorun da bu, değil mi?

İçecek masasının yanında durmuş, öğleden sonra güneşinin yakıcı sıcaklığını hissederek, piknik masalarına ve açık çimlere serilmiş kareli battaniyelere bakıyorum. Esinti, ağaçlara bağlanmış parlak flamaları hışırdatıyor ve havada şekerleme ve ızgara sosis kokusu dolaşıyor. Her şey çok normal, Mila için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, salıncaklarda çılgın atan çocuklar ve gölgede sohbet eden yetişkinler için.

Gözlerim sürekli Nadya'ya kayıyor.

Partinin kenarında, eşlerin toplandığı masaların yanında, çoğu özenle seçilmiş yazlık elbiseleriyle katlanır sandalyelere oturmuş durumda. Bratva eşleri, metresleri, önemli adamların kızları ya da öyle olduklarını düşünenler. Fotoğraf çekilmeyi bekler gibi giyinmişler, özenle seçilmiş gündelik kıyafetlerle mükemmel bir şekilde makyajlanmışlar, parmakları silah gibi şarap kadehlerini kavırıyor.

Nadya tam ortalarında.

Sırtı dik, ifadesi hoş. Uygun yerlerde başını sallıyor, gülüyor, hatta Mila dinliyormuş gibi yaparken yaptığı gibi başını eğiyor. Ama ben onu tanıyorum. Ve ağırlığını biraz fazla sık değiştirdiğini, parmaklarının elbisesinin kenarını, sanki zaten yerinde olan kumaşı düzeltiyormuş gibi sürekli okşadığını görebiliyorum. Rahatsız.

Bu manzara göğsümde bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor.

Bratva'nın en acımasız odalarında sanki bunun için doğmuş gibi dolaşabiliyor. Ama onu pastel renkli topuklu ayakkabılar giyen dedikoducu kadınların arasına koyun, dengesini kaybettiği açıkça görülüyor.

O çabalıyor. Ne için olduğunu bilmiyorum ve bilememek hoşuma gitmiyor ama o bunu yapıyor.

Ve nedense bu, silah tutmasından daha çok rahatsız ediyor beni.

Dönüp catering şirketini çağırıyorum, mavi gölgelikle örtülü köşedeki masayı işaret ediyorum. "Pastayı oraya koyun," diyorum onlara, sesimin yeterince yüksek çıkmasını sağlayarak otoriter bir tavır sergiliyorum. Aşçı önlüğü giyen kadın başını sallıyor ve çalışanlarına işaret ediyor.

Çok tatlı bir punç içkisini bitirirken, bir grup babanın piknik masalarından ayrıldığını fark ettim. Onlar bizim dünyamızdan değillerdi — düğmeli gömlekler, rahat spor ayakkabılar, ters takılmış beyzbol şapkaları, çocuklarını T-ball antrenmanına götüren ve çim gübresiyle ilgili güçlü fikirleri olan türden erkeklerdi. Neye bulaştıklarını bilmeyen erkeklerin o belirgin enerjisini taşıyarak doğrudan bana doğru geldiklerinde kendimi hazırladım.

"Hey, sen Mila'nın babasısın, değil mi?" en uzun boylu olanı elini uzatarak diyor. "Ben Brian, çocuğum onun sınıfında."

Yüzümü ifadesiz tutarak elini sıkıyorum. "Konstantin."

"Konstantin, değil mi! Bu... Rusça mı?" diye başka bir baba araya girer ve bana gözlerini kısarak bakar.

"Evet," diye cevap veriyorum, ifadesiz bir yüzle.

Göğsüne bir bebek bağlamış ve "#1 DAD" yazılı bir kupa tutan üçüncü baba gülümser. "Peki, ne iş yapıyorsun, Konstantin?"

Uzun bir sessizlik olur. Yalan söyleyebilirdim, ama yorgunum ve gerçeği nasıl yorumlayacaklarını merak ediyorum. "Ben... varlık geri kazanımı işindeyim."

Birbirlerine bakışırlar. Brian gülerek koluma vurur. "Repo gibi mi? Araba çekiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle bir şey. Bazen varlıklar hareket eder, bazen bulunmak istemezler. Bazen işler... karışır."

Jeff gülüyor. "Sen işi bunu sankisanki sanki içinde mafya mafya gibi

Ona tarafsız bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Öyle bir şey."

Hepsi gülüyor, görünüşe göre şaka yaptığımı düşünüyorlar. "Dostum, sen çok ciddi bir mizah anlayışın var," diyor Mike. "Ben asla böyle ciddi kalamazdım. Aslında ne iş yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Güne göre değişir."

"Maaşı iyi mi?" Brian hala sırtarak soruyor.

"Yeterince iyi," diyorum, Mila'nın saçına konfeti yapışmış halde koşarak geçmesini izlerken.

Mike, Jeff'e dirsek atar. "Hey, belki gelecek ay taşınmana yardım edebilir — nakliyecilerle bütçenin altında kalmak için pazarlık yaptığını duydun mu?"

Başımı sallıyorum. "Acilen ağır bir şey taşıman gerekirse, beni ara."

Yine biraz fazla yüksek sesle gülüyorlar ve ben neredeyse gerçek bir gülümseme atıyorum.

NADYA

KATLANABİLİR SANDALYE sırtıma batıyor, ama ben zarif duruşumu koruyorum, ayaklarım ayak bileklerinden çaprazlanmış, ılık punç içeceğim kucağымda dengede duruyor. Gölgenin altında, pahalı güneş gözlükleri takan ve sıradan endişelerin üzerinde süzölüyormuş gibi görünen kadınların oluşturduğu gevşek bir yarım daireye sıkışmış durumdayım. Park gürölütölyle doludur, ama bizim küçük çim alanımız yalıtılmış gibi hissettiriyor.

"Nadya," diyor kadınlardan biri tatlı bir sesle. "Çok güzelsin."

"Teşekkürler." Yeterince gülümsüyorum. "Sen de öyle."

Aslında öyle değil. Dekoltesi fazla abartılı, kulaklarındaki sahte elmaslar daha da abartılı. Ama bu gerçeklerle ilgili değil, oyunu oynamakla ilgili. Ve ben daha zor oyunlar da oynadım.

"Kira'ya geçen ay kızımın komünyonunda kullandığımız catering şirketinden bahsediyordum," diye devam ediyor kadın. "Güvercin şeklinde küçük pastalar. Kesinlikle muhteşemdi."

Kira, kalın kirpikli ve fazla parfüm sürmüş genç bir esmer, eğilerek yaklaşır. "Bu kadar kalabalık bir açık hava partisi düzenlemenin ne kadar nadir olduğunu konuşuyorduk. Mila çok mutlu olmalı."

"Öyle," diyorum, oyun parkına bakarak, orada balon çubuğuyla kıkırdayan Mila'yı izliyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı."

Bu sözlerim birkaç sempatik bakışla karşılanır. Zihinlerinin çalıştığını görebiliyorum. Trajik kartı mı oynadığımı yoksa kederden sonunda çıldırdığımı mı merak ediyorlar. Muhtemelen ikisi de.

Kiraz kırmızısı rujlu ve cildi fazla gergin olan başka bir kadın bardağından bir yudum aldı. "Peki ya kocan?" dedi, fazla rahat bir şekilde. "Son zamanlarda pek ortalarda görünmüyor."

İşte bu.

"Sanırım," diye cevap veriyorum. "Ailemize odaklandık."

"Bazıları böyle bir partinin... bu kadar erken..." Soluk şeftali rengi keten giysili kadın, alıştırılmış bir zarafetle arkasına yaslanıyor, parmakları şarap kadehini kavırıyor. Dudakları, tamamen şeker ve nişastadan oluşan bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bu garip bir mesaj veriyor, sence de öyle değil mi?"

Artık adını biliyorum, Tatiana. Sesi yumuşak, alçak, yıllarca süren pahalı sessizlik ve özenle seçilmiş kelimelerden gelen, alıştırılmış bir diksiyona sahip. Sesini yükseltmeden işleri yürüten türden bir kadın. En eski Bratva ailelerinden birine gelin gitmiş.

Ona bir bakış attım. "Nasıl garip?"

"Oh, Nadya," diyor hafifçe. "Yanlış anlama. Gerçekten çok güzel. Ama olan biten her şeyden sonra... halka açık bir kutlama, parkta balonlar ve pasta... bu çok cesurca."

Cesur. O böyle diyor. Kaba değil, dikkat çekmek için değil, zamansız değil.

Cesur.

Fincanı biraz daha sıkı kavradım. Plastik gıcırdadı.

Cevap vermek çok kolay olurdu. Kuru, acımasız ve çok hızlı sözcüklerin ağzımda şekillendiğini hissediyorum. Bir gülümsemeye onu parçalayabilir ve geri kalanların onu düzeltmek için çabaladığını izleyebilirdim.

Ama yapmıyorum.

Çünkü ben burada, üslup ya da zamanlama konusunda önemsiz bir tartışma kazanmak için bulunmuyorum. Ben Mila için buradayım. Nikolai için buradayım. Arman haklı olduğu için buradayım —bu kadınlar anlamamış gibi davransalar bile her şeyi duyarlar.

Bu yüzden bir kez nefes alıp dudaklarımı mizahı andıran bir şekilde kıvrıyorum. "Haklısın," diyorum, sesim yumuşak. "Bir dahaki sefere bir sığınakta düzenleyeceğim ve gaz maskeleriyle kokteyl servisi yapacağım. Bu, ortamı harika hale getirecektir."

Bir an sessizlik olur, sonra Dasha şaşkın bir kahkaha atar. Kira da onu takip eder, içkisini neredeyse boğazına kaçırır. Gülmeyenler bile bardaklarının arkasında gülümserler.

Elbisemin eteğini düzeltmek için başımı eğiyorum, sanki kumaş bu hatayı gizleyecekmiş gibi. Kahkahalar yavaş yavaş kesiliyor. Kadınlar etraflarına bakınıyorlar, birdenbire gerginliği fark ediyorlar ve kimin tarafında olacaklarına karar vermeye çalışıyorlar.

Bunu düzeltmeliyim. Kibar bir şey söylemeli, kendime gülmeliyim. Ama yapmıyorum. Gurur ve alışkanlık ağzımı kapalı tutuyor.

Onların yerine, parkın diğer ucuna doğru bakıyorum.

Konstantin, Mila'nın okulundan birkaç babayla birlikte duruyor. Onları çocukları okula bırakıp alırken tanıyorum. Açık mavi polo tişörtlü adam robotik öğretmeni. Bir diğeri şehir merkezinde bir tasarım firması işletiyor. Üçüncüsü ise her zaman yürüyüşten bahsediyor, ancak onun spor ayakkabılarında hiç kir görmedim.

Konstantin'e sanki onlardan biriymiş gibi konuşuyorlar. Gülüyorlar, içkilerini kaldırarak jestler yapıyorlar. İçlerinden biri omzuna vuruyor. Konstantin, benim Konstantin'im, gülümsüyor ve onları kahkahalara boğan bir şey söylüyor. Kollarını rahatça kavuşturuyor ve bardağındaki içkiden bir yudum daha alıyor.

Uyum sağlıyor. Her zaman sağlar. Şimdi bile, burada, plastik flamalar ve balon hayvanlarla dolu bir parkta bile, uyum sağlamanın bir yolunu buluyor. Ortamı ele geçiriyor.

Peki ya ben?

Ben burada sıkışıp kalmışım, bluzum terden sıırılsıklam.

Konstantin tam o anda başını kaldırır. Bakışları kalabalığın arasından, zıplama evinin ve pasta masasının ötesinden benimkilerle buluşur ve bir an için aramızdaki hava durur. Gülümsemez, gerçekten gülümsemez, ama gözlerinde bir şey vardır — okunamayan bir şey.

Beni görüyor. Beni izliyor.

Sonra adamlardan biri başka bir şey söylüyor ve Konstantin onlara dönerek bir yorum yapıyor ve bu yorum bir kahkaha tufanına neden oluyor. Sanki o, tüm hafta boyunca tanıştıkları en ilginç kişiymiş gibi onun sözlerine kulak kesiliyorlar.

Ve belki de öyledir.

Yine sandalyeme yaslanıp, içmesi için çok ısınmış olan içkimi yudumluyorum.

Demek uyum

sağlıyor. Aferin

ona.

Birisi uyum sağlamalıydı.

"Pastayı kesme zamanı," diye bağılıyor Konstantin, sesi parkın her yerine yayılıyor, hiç çaba sarf etmeden dikkat çeken bir özgüvenle. Hâlâ babalarla çevrili, ama konuşurken uzaklaşıyor, gözleri zaten bana dikilmiş durumda.

Hemen hareket etmiyorum. Yapabileceğimden emin değilim. Sesini duyunca midemdeki düğüm biraz gevşiyor, ama Tatiana'ya söylemek istediğim her cevabı içimde tutmaktan omurgam hala gergin.

Konstantin bunu tekrar söylüyor, bu sefer daha yüksek sesle ve bu sefer küçük bir jestle eşlik ediyor: elini kaldırıp beni çağırıyor. Çocuklar çoktan toplanmaya başlamış, bazıları ebeveynlerinin önünden koşarak pastanın bulunduğu piknik masasına doğru gidiyor, pastanın pastel renkli kreması güneşte hafifçe erimiş.

Benim ne kadar rahatsız olduğumu fark etti mi?

Bana bir çıkış yolu sağlamak için mi pasta sipariş etti?

Bu ona hiç de yakışmazdı. O birçok şey olabilir, ama farkında olmamak bunlardan biri değildir.

Çocuklar ve ebeveynlerin arasından geçerek çimlerin üzerinden pasta masasına doğru ilerliyorum. Güneş batmaya başlıyor, parkı sıcak altın rengi bir ışıkla kaplıyor ve rüzgarda dalgalanan balonların arkasına uzun gölgeler düşürüyor. Mila çoktan

orada, yüzü ışıl ışıl, yanakları şeker ve neşeyle lekelenmiş. Konstantin ona bir şey fısıldamak için melirken, muhtemelen parmaklarını kremaya batırmadan önce beklemesini hatırlatmak için, parmak uçlarında zıplıyor.

Neredeyse oraya varmıştım ki arkamda hafif topuk sesleri duydum.

"Tatiana'yı dinleme," diyor bir ses omzumun hemen üstünden. Dönüp Kira'nın yetiştiğini görüyorum, yüzündeki ifade yumuşamış. "O bazen... şey, bazen çok fazla olabiliyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama yürümeye devam ediyorum. "Kendi sesini dinlemekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

Kira alaycı bir şekilde güldü. "Bu kibar bir ifade." Yan tarafa doğru baktı. "O her zaman böyle değildi, biliyorsun. Ama uzun zamandır kraliçe arıydı ve bu tür kadınlar... değişimi hoş karşılamazlar."

"Ben de öyle miyim? Değişim mi?"

Omuzlarını silkiyor. "yle bir şey."

Masada duruyoruz, Konstantin Mila'ya plastik bıçağı vermiş, ilk dilimi kesmesi için büyük elini onun elinin üzerine koymuş. Onu bir an izliyorum — Mila'nın onu net duyabilmesi için başını eğişini, Mila'nın tereddüt etmeden ona yaslanışını — ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," diyor Kira, şimdi daha sessiz bir sesle. "Herkes sana karşı değil."

Ona bakıyorum.

Sesinde alaycılık yoktu. Sadece biraz samimiyet vardı.

Ve daha önce yapmam gerekenin bu olduğunu anlıyorum — enemi kapalı tutup, ortamı okumak, beklemek.

"Teşekkürler," diyorum. "Bu, sandığından daha önemli."

Bir kez başını sallayıp öne doğru adım atar, şimdiden birinin adını çağırıp fotoğraf çekilmek için el sallamaktadır.

Ben bir saniye daha geride kalıp, mumlar yakılırken Mila'yı izlerim,
küçük yüzü heyecandan parıldıyor.

Sonra yine hissediyorum — Konstantin'in gözleri üzerimde. O dikleşirken
bakışlarımız buluşuyor ve bir an için ikimiz de gözlerimizi kaçırmıyoruz.

Belki de beni kurtarmak için pastayı çağırdı.

Belki de hala kendi tarzında beni kurtarıyor.

KONSTANTIN

ARAMA GECE YARISI'ndan hemen sonra gelir.

Depoya vardığımda, duman kokusu hala havada asılı duruyor ve limandan gelen tuz ve mazot kokusuyla karışıyor. Projektörler, kırık güvenlik kapısı ve yarı yıkılmış yükleme rampasına sert bir beyaz ışık tutuyor. Hava durgun, sanki yer nefesini tutmuş gibi.

Maksim girişte beni karşılıyor, gömleği terden ıslak, parmak eklemlerinde kan pıhtıları var.

"İki güvenlik görevlisi öldü," diyor, çenesi sıkı. "Yan çitleri cıvata kesiciyle kesip, hızlı ve hassas bir şekilde içeri girdiler. Nereye vuracaklarını biliyorlardı."

Enkazın etrafından dolaşıp, ön lastikleri patlamış halde hala çalışır durumda olan hasarlı kamyonlardan birinin yanından geçiyorum. Girişin yakınında parçalanmış bir kutu yatıyor, içindekiler tamamen boşaltılmış.

"Bir şey çalındı mı?" diye soruyorum.

"Fazla bir şey yok. Birkaç sahte kasa. Kasayı açmadılar. Ya zamanları yoktu ya da amaçları o değildi."

Ona bakıyorum. "O zaman amaç neydi?"

Omuzlarını silkiyor. "Mesaj, belki. Kim olursa olsun, para kazanmak istemiyorlardı."

Yavaşça nefes verip içeri doğru ilerliyorum. Ana kat enkazla dolu, ama asıl hasar kontrol odasının bulunduğu arka tarafta. Kablolar yanmış. Bazı monitörler hala boş boş yanıp sönüyor.

Maksim şimdi daha sessiz bir şekilde arkamdan geliyor. "Hafta sonunda bir sevkiyat gelecek," diyor. "Önemli bir sevkiyat. Ve burada güvenliğini sağlayabileceğimizden emin değilim."

Açıkça söylemesine gerek yok. Burası izleniyorsa, biri savunmamızı test ediyorsa, bize tekrar saldırmak için fırsat kolluyor olacaklar.

Yıkılmış konsolun kenarına yaslanıp karanlık boşluğu izliyorum, olayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Bir depo vurulmuş. Dikkatlice. Bizi sarsmaya yetecek kadar güçle. Savaşı başlatmaya yetmeyecek kadar.

Biri bizi ölçüyor. Tepkilerimi izliyor.

Ama bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyorum. Henüz değil. Ve bu olduğunda, harita tanıdık gelmediğinde, onu yeniden çizmeyi bilen birini aramam gerekecek.

Telefonumu çıkarır, Viktor'un bana verdiği numaraya gelene kadar kaydırırım. Henüz kullanmadım. Ama şimdi arıyorum.

İkinci zil sesinden önce açıyor.

"Konstantin," diyor, sesi sakın, sanki aramayı bekliyormuş gibi.

"Bu gece depolarımdan biri saldırıya uğradı," diyorum. "Biri araştırma yapıyordu. Kim olduğunu bilmiyorum."

Bir

duraklam

a. "Ve?"

"Gelen bir sevkiyatı yönlendirmek için güvenli bir yere ihtiyacım var. Sessiz.

Geçici. Ama korunaklı." "Benden bir iyilik istiyorsun."

"Tavsiye istiyorum," diyorum sakın bir sesle.

"Hmm. Biliyorsun, sana en son tavsiye verdiğimde, beni seni bir şeye çekmekle suçlamıştın."

"Çünkü öyle yaptın."

O, alçak ve kısa bir kahkaha attı. "Touché."

Bekliyorum. Sessizliği seviyor, bu ona kontrolü elinde tuttuğunu hissettiriyor. Ama ben de beklemeyi biliyorum.

Sonunda konuşur. "Sana bir yer göndereceğim. Long Beach'in dışında. Kimse seni bulamaz, bunu garanti ederim."

Telefonu kapattı.

Bir an karanlık telefon ekranına bakarım, etrafımızı saran bir gerginlik hissedirim. Oyun değişiyor. Depoya saldıranlar ne yaptıklarını biliyorlar. Ve Viktor... O hiçbir şeyi bedavaya yapmaz.

Telefonu cebime koyup Maksim'e dönüyorum. "İkinci ekibi çağır. Şimdilik burayı kapat. Sevkiyatı yeni bir tesise yönlendireceğiz. Koordinatları göndereceğim."

Maksim soru sormadan bir kez başını sallar ve ben serin geceye adım atarım, deniz esintisi üzerime vurur.

Kemiklerimde hissediyorum, bu rastgele bir olay değildi. Bir şey yaklaşıyor. Ve buna karşı koymak için zamanım azalıyor.

Aklım olasılıklar arasında dolaşıyor: rakip ekipler, eski düşmanlar, hırslı yabancılar. Ama bu Bratva iç çekişmesi gibi görünmüyor. Bize saldıran kişi görülmek istiyordu, ama kimliği bilinmesin istiyordu.

Yükleme rıhtımına çıkıyorum, Maksim ben içerideyken gelen iki genç adama emirler yağdırıyor. Gergin görünüyorlar, çitlerin gölgeleriyle girişin yanındaki kırık kilit arasında bakışlarını gezdiriyorlar.

Maksim'e el sallıyorum. "Herkese duyur, kimse bu gece olanları konuşmasın. Bu ekip dışındaki kimseye. Sorular olursa, sevkiyatın geciktiğini söyle, başka bir şey söyleme."

O başını sallar. "Peki ya korumalar?"

"Sessizce ödeme yap. Ailelerine ikramiye ver, onlar da çenelerini kapalı tutsun."

Kollarını kavuşturup beni izliyor. "Sence kimdi?" "Bunu öğrenmeye niyetliyim," diyorum, sesim alçak.

Arabaya geri dönüp, Maksim sürerken ben yolcu koltuğuna oturuyorum.

Henüz konuşmuyorum. Şehir pencerelerden geçip gidiyor, ısıltılı ve sessiz. Telefonum titriyor — Viktor'dan mesaj gelmiş. Söz verdiği gibi koordinatlar. Long Beach yakınlarındaki ölü bir bölgedeki bir depo. Mesajı Maksim'e iletip kapatıyorum.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Orayı kapatıyoruz. Yarın sabaha kadar tam gözetim istiyorum." O başını sallar ama ben henüz bitirmedim.

"Grigori Vasin hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum," diyorum ve ismi aramızda yankılanmasına izin veriyorum.

Maksim kaşlarını çatıyor, ellerini direksiyona sıkıca geçiriyor, limanın boş vinçleri ve sodyum ışıkları arasından geçiyoruz. "Bu ismi daha önce duymadım sanırım. Buralı mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ön camdan geçen gölgeleri izleyerek, sesimi göğsümdeki ağırlığa uygun olarak alçaltıyorum. "Buralı değil. Ve beni endişelendiren de bu."

Maksim daha fazla ısrar etmez; ne zaman soru sormaması gerektiğini bilir, bu da benim birkaç hamle önceden düşünürken direksiyonu ona emanet etmemin nedenlerinden biridir. Aynadan depo ışıklarının arkamızda kayboluşunu izlerim, şehir betonarme limanların vahşiliğinden neon ve camın bozuk vaatlerine geri döner.

Viktor bana kanıt vermiş olabilir, ama kendi yargım dışında kimsenin yargısına güvenmiyorum. Nadya tek istisna, ama bu gerçeği bazen kendimden bile saklıyorum, Maksim'den ve ekibimdeki diğer erkeklerden ise kesinlikle saklıyorum. Kime inanacağını ve kimi dinleyeceğini bilmek arasında bir çizgi vardır ve şu anda, Viktor ne bildiğini sanırsa sansın ya da elime ne kanıt koyarsa koysun, ondan başka kimseye inanma lüksüm yok.

Tabletimdeki bulanık fotoğrafa tekrar bakıyorum, çerçeveyi büyüttükçe pikseller netleşmeye çalışıyor. Nikolai'nin omuzlarının kamburluğu, başının belirsiz eğimi, her sabah kahvaltıda gördüğüm gülümsemesinin hayaleti... Görebildiğim her küçük ayrıntıyla göğsüm sıkışıyor, çünkü bu görüntü, eksik ve bozuk olsa da, oğlumun hala bu şehrin bir yerinde olduğunu, birinin onu almaya gelmesini beklediğini, benim her zaman yapacağıma söz verdiğim şeyi yapmamı beklediğini kanıtlayan en yakın şey. Bir an için dünyanın geri kalanı kayboluyor, göğsümdeki acı motorun sesini bastırıyor, sorumluluğun ağırlığı o kadar baskın ki, şüphelerimin kaybolmasına izin veremeyeceğimi, şimdi değil, hatırlatıyor bana.

Sonunda başımı kaldırdığımda, etrafımızdaki şehir değişmiş, ufuk çizgisi karanlığa karşı sert bir çizgi oluşturmuştu. Tableti cebime koydum, kalbimin her atışında kararlılığım daha da sertleşiyordu.

Otoyola girdiğimiz anda telefonum titrer. Ekran kilidini açtım ve yeni mesajın üstünde Viktor'un adını gördüm.

Viktor: *Petrov Holding. Rus bayraklı gemi, Malta'da kayıtlı. İki gece önce San Pedro'ya demir attı. Manifesto listesinde çelik, elektronik ve tıbbi ekipman var. Deponuzun saldırısı geminin varışıyla aynı zamana denk geliyor. Mürettebatta Grigori Vasin için çalıştığı bilinen üç kişi var. Yerinde olsam oradan başlardım.*

Cevap veremediğim ikinci bir mesaj geliyor:

"A. Reznikov" tarafından imzalanmış transfer belgelerini liman kayıtlarında kontrol et. Bu isim Grigori'nin eski çevresinde daha önce de geçmişti. Bunu görmezden gelme, Konstantin. Asıl sorunun muhtemelen bu gemi.

"Maksim," diyorum, sesim alçak ama kararlı. "Depo saldırısından iki gece önceki liman kayıtlarını bana getir. Kamera kayıtlarını, mürettebat listelerini, manifesto listelerini, her şeyi istiyorum."

O başını sallar ve orta konsoldaki telefona uzanır.

Gözlerim metinde kalır, sonra pencereye kayar ve uzun bir süre boyunca tek görebildiğim, patlamış deponun boş çerçevesi

, kömürleşmiş kirişler, bükülmüş çelikler ve geride bırakılan, kelimelerle değil, yıkımla verilen açık mesaj.

"Reznikov da kim lan?" diyorum, sinirimi gizlemeye çalışmadan mesajı tekrar okurken, Viktor'un eklediği bir dosyada gömülü olan ismi yakalıyorum — bir operasyon manifestosu, sadece yerel bir içeriden birinin elinde olabilecek türden.

"Reznikov mu?" Maksim kaşlarını çatarak tekrarlar. "O depo müdürü. Sivil. Son birkaç gündür hastalık izinde. Neden soruyorsun?"

Gözlerimi telefondan ayırmadan, çirkin parçaların birbirine uymaya başladığını fark ettim. "Çünkü bir sivil yönetici saldırıdan hemen önce kaybolursa, bu bir tesadüf değildir. Biri onu ya da onun yokluğunu kullandı."

Maksim dikiz aynasından bana bakar, gözlerinde anlayışla. "Onunla konuşmak istiyorsun."

"Beni ona götür," diyorum. "Hemen."

Maksim başını sallar, bir sonraki çıkışa girer ve parmakları telefonun ekranında Reznikov'un adresini arar. Şehir ışıklarının hızla geçip gitmesini izlerken, göğsümde yeni bir soru yığını belirir. Her zaman oyunun kenarında güvende olduğunu düşünen biri vardır. Her zaman bir ilk hata vardır.

Maksim arabayı, dar evlerin omuz omuza sıralandığı sessiz bir yerleşim sokağına çekiyor. Evlerin boyası, tuzlu hava ve yıllarca ilgisiz kiracılar yüzünden solmuş. Adresi iki kez kontrol ettikten sonra, betonun arasından çıkmaya çalışan çim kümeleriyle çevrili çatlak bir yoldan yukarı doğru yürüdük. Reznikov'un evi, yüzlerce kez önünden geçseniz bile asla hatırlamayacağınız türden bir binaydı: ezik bir posta kutusu, yorgun eski bir buzdolabı gibi uğultu yapan bir pencere kliması, alacakaranlıkta sarı renkte yanıp sönen bir veranda lambası.

Maksim kapıyı çaldı. Ses yok.

Bu sefer daha yüksek sesle tekrar kapıyı çaldı, sonra seslendi. "Reznikov! Orada mısın?"

Sessizlik bize cevap veriyor, yoğun ve mutlak bir sessizlik. Pencerelerde televizyon ışığı yok, kapının diğer tarafında ayak sesi yok. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Komşu evleri tarayarak herhangi bir hareket belirtisi arıyorum, ancak uzaklardan geçen bir kamyonun gürültüsü ve çatıların üzerinde süzülen martıların zayıf çığlıkları dışında mahalle sessiz.

Maksim kapı kolunu dener, sonra başını sallar. "İçeriden kilitli. Perdeler çekilmiş."

"Arkayı kontrol et," diyorum ona, verandadan ayrılıp evin etrafında dolaşmaya başlıyorum. Ayakkabılarım çakıl taşları ve boş şişeler üzerinde çıtırdıyor. Binanın arkasındaki küçük çim alanda, arka kapı zincirlenmiş, yanında paslanmış bir bahçe sandalyesi yan yatmış. Kalbim çarparken perdelerin aralığından içeriye bakıyorum, ama mutfak boş. Tezgahın üzerinde yarısı dolu, dokunulmamış bir kupa duruyor, altında iki günlük bir gazete katlanmış.

Çenemdeki gerginliğin göğsüme yayıldığını hissediyorum. Etrafımızdaki şehir küçülüyor, gece yaklaşıyor, tüm cevaplar ulaşılamaz hale geliyor. Bir an için, tek ses, oluklardaki yaprakları sallayan rüzgâr ve beton zemine çarpan botlarımın sabırsızca çıkardığı ses.

"O öldü," diyorum sonunda, sesim alçak, hayal kırıklığıyla dolu. "Ve biri onun ölmesini istedi."

Telefonumu çıkarıp depo kayıtlarını bir kez daha kontrol ediyorum, geçen haftanın girişlerini geriye doğru kaydırarak, herhangi bir boşluk, gece geç saatlerdeki herhangi bir hırsızlık, herhangi bir uygunsuz düzen arıyorum. Maksim beni izliyor, sabırsızlanıyor ama sabır —herhangi bir boşluk, gece geç saatlerdeki herhangi bir hareket, herhangi bir olağandışı durum. Maksim beni izliyor, bekliyor, sabrı tükenmek üzere ama dayanıyor.

"Telefonunu tekrar dene," diyorum, gözlerimi ekrandan ayırmadan.

Maksim telefonu kulağına dayayarak numarayı çevirir, ancak cevap gelmeyince başını sallar.

Yarım saniye riskleri değerlendirip Maksim'e başımı sallarım. "Girelim." O tereddüt etmez. Bıçağımı çekip kapı

ve çerçeve arasına sokar, kısa bir hareketle kilidi açarım. Maksim yanımda hazır bekliyor, gölgeleri izliyor, her an bir sorun çıkmasına karşı tetikte.

Mutfakta, sanki biri sütü dışarıda bırakıp unutmuş gibi hafif ekşi bir koku var. Bulaşıklar lavabonun yanında düzgünce istiflenmiş. Paspasın yanında bir çift ayakkabı duruyor. Her şey dokunulmamış, terk edilmiş değil, sanki Reznikov hemen geri dönecekmiş gibi, sadece duraklatılmış gibi görünüyor. Küçük, karanlık evin içinde, gereksiz yere hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ederek ilerliyorum. Hava bayat, buzdolabı gereğinden fazla gürültü yapıyor.

Oda oda dolaşıyoruz. Yatak odası düzenli, yatak yapılmış, ancak çarşaf lar sanki biri karanlıkta uzun süre oturmuş gibi buruşuk. Şifonyerin üzerinde, çok daha genç bir Reznikov'un, belki de kızı olan küçük bir kızla birlikte, yazlık elbisesiyle gülümseyen bir fotoğrafı olan çatlak bir fotoğraf çerçevesi var.

Dar koridora giriyorum, solmuş duvar kağıdını parmak uçlarımla okşarken Reznikov hakkında bildiğimiz her şeyi düşünmeye başlıyorum: alışkanlıkları, güzergâhları, onun gibi insanların sırlarını saklama şekilleri... Dürtüyle, koridorun sonundaki küçük banyoya giriyorum. İlaç dolabı, yarısı kullanılmış dış macunu ve son kullanma tarihi geçmiş ağrı kesicilerle dolu, ama kapının iç kısmında garip bir şey gözüme çarpıyor: aynanın metal kenarına düz bir şekilde yapıştırılmış, doğrudan bakmadıkça neredeyse görünmeyen bir maskeleme bandı şeridi.

Onu soyup altından ince ve sert bir şey hissediyorum — otel veya özel kulüplerde kullanılan türden plastik bir anahtar kartı. Üzerinde hiçbir işaret yok, sadece plastiğe basılmış tek bir sayı dizisi var: 40811.

Maksim'in görmesi için onu kaldırıyorum. "Bu buraya ait değil."

Yaklaşır, kaşlarını çatarak incelemeye başlar. "Oda anahtarına benziyor."

"Ya da güvenli bir tesisin," diyorum. Düşünürken parmağımı numaraların üzerinde gezdiriyorum.

Maksim bandı, sonra aynayı kontrol eder. "Sence Reznikov bunu birinin bulması için mi bıraktı, yoksa zamanı mı doldu?"

Lambanın altında tekrar inceliyorum. Numara tanıdık gelmiyor, ama bir şey hafızamı zorluyor — belki liman bölgesindeki otel anahtarları ya da kayıt dışı toplantılar için kullanılan özel kulüplerden biri.

"Artık önemi yok." Kartı cebime koyup önemini değerlendiriyorum. "Bütün bu yerde bulunmaması gereken tek şey bu."

Güneş ışığı mutfak zemini üzerine dökülerek mermeri ısıtıyor ve kahve fincanımın kenarını aydınlatıyor. Masada oturmuş, parmaklarımın arasında dalgın dalgın çevirdiğim anahtar kartının ışığı yakalamasını izliyorum. Kartın yüzeyine basılmış rakamlar çoktan zihnime kazınmış olsa da, onu çevirip duruyorum, boş plastiğin içinde bir anlam, gözden kaçırdığım bir şey arıyorum.

Nadya'nın sesi sessizliği bozuyor. "Beni dinliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Ne?"

Gözlerini kısarak, kollarını kavuşturup tezgahın diğer tarafına yaslanıyor. "Az önce söylediklerimi duydun mu?"

Anahtarı yere bıraktım ve çenemi ovuşturdum. "Hayır. Üzgünüm. Dikkatim dağıldı."

Gözleri anahtara kaydı. "O ne?" Elini uzattı, başparmağıyla rakamları okşadı, sabah ışığında anahtarı çevirdi.

Gözlerine baktım ve bir an içinde ona gerçeği söylemeye karar verdim — en azından çoğunu. "Dün gece depoda bir olay oldu. Biri oraya saldırdı, iki güvenlik görevlimizi öldürdü, kontrol odasını ateşe verdi. Dağınıklık ve bir mesaj dışında neredeyse hiçbir şey bırakmadı. Yönetici Reznikov'u bulmaya çalıştık ama kayıp. Ev

boştu. İçeri girdik ama bunu dışında pek bir şey bulamadık." Anahtar kartını ona doğru itiyorum. "Banyo aynasına bantlanmıştı, dolabın altında saklanmıştı."

Kartı kaldırıp numaraları okudu, konsantre olmak için kaşlarını çattı. "Neye açtığını biliyor musun?"

"Bir otel olabilir, özel bir kulüp olabilir, hiçbir şey olmayabilir," diyorum. "Ama biri bunu gizlemek istemiş, bu da önemli olduğu anlamına gelir."

Bir an sessiz kalır, kartı avucunda tartar, gözleri uzaklara dalar, bu da bir plan kurduğunu gösterir. "Yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim," der sonunda, kartı önüne bırakır.

Onu inceliyorum. "Kim?"

Omuzlarını silkiyor, her zamanki gibi fazla bilgi vermek istemediğinde olduğu gibi. "Sadece bir arkadaş. Rakamlarla ve kalıplarla arası iyidir. Bana bir iki gün ver."

Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor, ama ben bunu görmezden geliyorum. Hepimizin kendine göre güvendiği insanlar vardır. Başımı sallayarak anahtarı ona geri veriyorum. "Devam et. Görmem gereken bir şey bulursan bana haber ver."

Bana küçük, komplo kurarcasına bir gülümseme atıyor. "İlk bilen sen olacaksın."

Telefonum çalıyor, ekranda Viktor'un adı parlıyor. Ne bekleyeceğimi tam olarak bilemeden, sesimi ölçülü tutarak cevap veriyorum.

"Bir haberim var," diyor ve neredeyse alaycı gülümsemesini duyabiliyorum.

Sandalyeye yaslanıp, fincanımdaki soğumuş kahveyi inceliyorum. "Ne tür bir haber?"

Beni oyalamaya çalışıyor mu diye merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre duraksıyor. "Alexei'nin sevgilisi hala şehirde. Anladığım kadarıyla, onu terk etmiş."

Çenem geriliyor. "Nerede o?"

"Sorun da bu," diyor Viktor, arka planda dalgaların sesi, sözlerinin arkasında martıların cıvıltıları duyuluyor. "Hâlâ arıyorum. Ortadan kaybolmuş, ama iki kafa bir kafadan daha iyi olabilir diye düşündüm."

Parmaklarımla masaya vurarak, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorum. "Alexei'yi bulmanın anahtarı onun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun, Alexei'nin kimsenin bilmesini istemediği şeyler bildiğini düşünüyorum." Bir an sessizlik olur, sonra Viktor'un sesi yumuşar ve neredeyse rahatsız edici bir rahatlık kazanır. "Ayrıca Konstantin, bunun sadece iş meselesi olmamasını tercih ederim. Bir adam bütün gün gölgeleri kovalamaktan yorulabilir."

Anlamadığım için kaşlarımı çattım. "Bu ne demek?"

"Göreceksin," der, sesinde yine gülümseme belirir. "Gel, benimle öğle yemeği ye. Körfezin aşağısında, kırmızı şemsiyeli yer. Saat bir."

Tereddüt ettim, saçımı elime geçirdim, şüphe duygusu içimde yükseldi. "Öğle yemeği."

"Öğle yemeği," diye tekrarlar Viktor, daveti hem bir meydan okuma hem de bir test gibi geliyor. "Güvenini olmasa da iştahını getir."

Cevap veremedi telefon kapattı. Uzun bir süre telefona bakarak konuşmanın içeriğini düşündüm. Viktor hiçbir şeyi amaçsız yapmaz ve öğle yemeğinde konuşmak istediği şeyin, kayıp kadınlar veya iş ortaklıklarından daha fazlası olduğunu biliyorum.

Pencerenin önünde dururken telefonum titriyor, güneş ışığı yavaşça altın şeritler halinde zemine düşüyor. Önemli bir şey olmayacağını düşünerek aşağıya bakıyorum ve ekranda Kira'nın adını görüyorum. Kısa ve özenle yazılmış bir mesaj göndermiş, hem samimi hem de resmi bir mesaj.

Yarın brunch var mı? Kızlar körfezdeki Rose's Bistro'da buluşacaklar. Tatiana seni davet etmemi söyledi. Öğlen. Parlak renkli bir şeyler giy. XO—Kira

Hayal görmediğimden emin olmak için iki kez okudum. İlk tepkim şüphe oldu — bu kadınlar dışarıdan kimseyi davet etmezler, bir şey istemedikleri sürece, ya da çevreleri yeni birini kabul edecek kadar değişmedikçe. Yine de Kira'nın sözlerinde samimi bir şey var, tuzak gibi değil, daha çok bir test gibi hissettiren nazik bir ısrar. Ya da belki, sadece belki, bir fırsat.

Mesaja bakıyorum, parmağım ekranın üzerinde duruyor.

Telefonu masaya bıraktım, ekranın ışığı tezgahın üzerine yayıldı ve bir saniye için hissetmeme izin verdim — sinirlerin titremesi, zaferin heyecanı, bu dünyada hiçbir şeyin bedava olmadığını söyleyen ensem arkasındaki karıncalanma.

Dolabıma, özenle seçilmiş elbiselerin asılı olduğu askıya bakıyorum, hiçbiri bu tür bir davet için uygun görünmüyor. Körfez kenarında brunch. Bratva eşleriyle. Ne istediklerini merak ediyorum — ve daha da önemlisi, karşılığında onlardan ne elde edebileceğimi.

Yarın öğreneceğim.

Dolabın önünde dururken Rifat'ın numarasını çeviriyorum, telefonu omzum ve kulağım arasında dengeleyerek, bir elimle bir dizi elbiseyi karıştırıyorum

hepsi birden yanlış görünüyör. İkinci çalınışta cevap veriyor, sesi kaba ama uyanık.

"Rifat? Bir ricam var," derim, düğün dışında hiç giymediğim soluk mavi bir elbiseye bakarak. "Öğleden sonra Mila'ya göz kulak olur musun? Sadece okulda, karmaşık bir şey yok. Benim... bir randevum var."

Bir süre sessizlik olur, sonra tanıdık iç çekişi duyulur. "Tamamdır. Her saat başi haber mi istersin, yoksa sadece bir şey olursa mı?"

"Bir sorun olursa ara," derim, elbiseyi askısından çekerek.

"Anlaşıldı," diye cevaplar. "Git yapman gerekeni yap. Ben buralardayım."

"Teşekkürler, Rifat. Cidden."

Telefonu kapatıp elbiseyi yatağın üzerine bırakıyorum. Davetiyenin ışığı hâlâ telefonumda parlıyor. Bir an için aynadaki yansımamı inceliyorum, saçlarımı geriye tararken, Konstantin'in karısı, yas tutan anne ya da bambaşka biri olarak kimlerin körfeze gelmesini beklediklerini merak ediyorum.

Kısa yolculuk boyunca telefonumu avucumda tutuyorum ve okulda herhangi bir değişiklik olursa Rifat'ın arayacağını bilsem de birkaç dakikada bir ekrana bakıyorum. şehir pencerenin dışından geçiyor, güneş ışığı mağaza vitrinlerinin camlarından ve yavaşça değişen trafik ışıklarından yansıyor, ta ki ufuk çizgisi parlak suya ve marinanın uzun kıvrımına yerini bırakana kadar. Rose's Bistro iskelenin ucunda yer alıyor, beyaz cephesi parıldıyor, yüksek pencereleri körfezden gelen esintiye açılmış, tuz ve ızgara deniz ürünlerinin kokusu gezinti yoluna kadar ulaşıyor.

Dışarı çıkıp mavi elbisenin eteğini düzeltirken, öğleden sonra sıcağının omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum. İçeride, hostes ismimi söylediğimde hızlıca gülümsüyor, ardından parlak yazlık giysiler giymiş insanlarla dolu küçük mermer masaların oluşturduğu labirentte bana yol gösteriyor. Odada sürekli yüksek sesli sohbetler, seramik tabaklara çarpan gümüş çatal bıçak sesleri, şampanya ve istiridye tepsileriyle dolaşan garsonlar var. Restoranın yarısı suya bakıyor, cam katlanır duvarlar

bitişikteki odaya açılıyor.

Eşler, rıhtıma yakın, yelkenli teknelerin düzenli sıralar halinde tembelce süzüldüğü limanı gören uzun bir masayı kapmışlar. Kira beni ilk gören olur, gözleri parlar, içten bir sıcaklıkla bana el sallar ve bu, gerginliğimin bir kısmını giderir. Tatiana masanın başına oturur, hava sıcaklığına rağmen omuzlarına soluk leylak rengi ipek bir şal atmış, mükemmel şekillendirilmiş saçlarının üzerine büyük boy güneş gözlükleri takmış. Başını kaldırıp selam verir, başka bir şey yapmaz. Lena kibarca başını sallıyor, Dasha hızlıca gülümsüyor ve tanımadığım iki yeni yüz var, ikisi de ince tasarımcı logoları ve güvenlik kapıları hakkında endişelenmek zorunda kalmamış insanların rahat tavırlarına sahip.

"Bakın, sonunda bize katılmaya karar veren kimmiş," diyor Tatiana, sesi denetimden geçecek kadar hoş, ama altında bir meydan okuma duyuyorum. "Mila'nın partisi seni yordu mu diye düşünmeye başlamıştık."

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum ve Kira'nın yanında ayırdığı koltuğa oturuyorum. Arkamızda temiz ve mavi bir okyanus manzarası uzanıyor. "Bu sadece ısınma turuydu."

Şarap gelir, ince kadehlerde soluk altın renginde, ve bir garson, neredeyse yemek için fazla narin görünen katlı bir pasta tabağıyla onu takip eder. Küçük sohbetler başlar, tahmin edilebilir ve akıcıdır — yaz için seyahat planları, Beverly Hills'teki bir tasarımcı defilesi, kimin evinde yeni bir aşçı olduğu ve onun sufle dışında başka şeyler de yapıp yapamayacağı. Dinledim, uygun yerlerde başımı salladım, onların şakalaşmalarının ritmiyle kendimi gruba adapte ettim. Her on dakikada bir Kira sessizce bana dirsek atarak, Tatiana batı yakasındaki emlaklar veya orada olmayan insanların çocukları hakkında küçümseyici yorumlara kaymaya başladığında sohbetin yönünü değiştirdi.

Kira eğilir. "Mila'nın partisi inanılmazdı, kızım sürekli ondan bahsediyor."

Tatiana'nın gülümsemesi biraz gerginleşir. "Çocuklar kolayca arkadaş olurlar. Yetişkinler ise her zaman değil."

Suyumu yudumlarken, sessizliğin devam etmesine izin verdim, sonra konuyu değiştirdim. "Burası çok güzel. Tüm cumbalı pencereyi rezerve mi ettiniz?"

"Rose bizim için ayırıyor," diyor Kira. "Sadık müşterilerin ayrıcalığı." Menüü kaldırıyor. "Yengeç Benedict mükemmel. Mutlaka denemelisin."

Çantamda bir mesaj geliyor. Masada kontrol ediyorum. Rifat. Okulda her şey yolunda. Mila mutlu. Öğle yemeğinden sonra haber veririm. Telefonu cebime koyup camda yansıyan eşlerin görüntüsüne bakıyorum. Arkalarında, bir yelkenli parlak suyun üzerinde süzölüyor. Önümde, kadınlar dişlerini gösterip göstermeyeceğimi ya da zayıflığını ortaya çıkaracak mıyım diye bekliyorlar.

İkisini de seçmiyorum.

Garson, masanın ortasına buhar çıkan porselen bir çaydanlık koyar. Etrafımızda, yemek salonu kibar kahkahalar ve çatal bıçakların yumuşak tıkırtısıyla uğultulu, ama masamızdaki sohbet anlamlı bir yere varmıyor. Öyle tasarlanmış.

Tatiana, sanki her sayfada gizli bir şifre varmış gibi brunch menüsünü karıştırıyor. "Restoranların neden her yemeğe trüf mantarı koymakta ısrar ettiklerini hala anlamıyorum," diyor, dudaklarını hafif bir tiksintiyle büzerek. "Yemek, şarabın tadını bastırmamalı."

Kira coşkuyla başını sallıyor. "Doğru, ama Rose'un sommelieri asla yanılmaz. Geçen sezonun rosé eşleşmesi muhteşemdi."

Lena kadehine uzanır. "Bana izin verseler, bütün yıl boyunca rosé içebilirim. Kışın kasvetini hafifletiyor."

Dasha, parmağını bardağının kenarında gezdirerek bana gülümsüyor. "Senin gizli zevkin nedir, Nadya? Kırmızı kadife kekler mi? Kahvaltıda şampanya mı?"

Ses tonumu tatlı tutarak, elimi hafifçe masanın üzerine koyuyorum. "Güneş doğmadan önce üç shot espresso. Mila bunun beni daha hızlı yaptığını söylüyor."

Tatiana başını eğiyor. "Neyde daha hızlı?" Sesi hafif ama meydan okuması açık.

"Her şeyde," diye cevap veriyorum, gözlerine bakarak. "Sabahlar bir yarış gibidir."

Kira gülüyor, dişlerinin parıltısıyla sessizliği dolduruyor. "Bana sırrını öğretmelisin. Antrenörüm yeşil meyve suyu içmemde ısrar ediyor, ama yeşil meyve suyu bende kurdeşen yapıyor."

"Yeşil meyve suyu herkese kurdeşen yapar," diyor Lena. "Kimse gülümsemek için para almadıkça içmez."

Tatiana, mimosa kokteyliyi dikkatlice karıştırır, altın yüzüğü bardağa vurur. "Disiplin sorunu çözüyor. Kısa bir oruç, uzun bir koşu ve isteklerini tamamen unutursun."

İlgiyle başımı sallıyorum. "Okulda koşucuydum. İlk zil çalmadan önce on kilometre koşardım."

Bu bilgiyi not alıyor. "Peki Konstantin ile tanıştıktan sonra?"

"Beş kilometre," diye cevaplıyorum. "Ve sadece Y ile biten günlerde."

Kira kıkırdar. Dasha sırıtar. Tatiana bile ağzını kıvrır, ama gözleri hiç ısınmaz. Pastanın üzerinde zarif çatalını tutarak konuya geçer. "Söylesene Nadya, bu sezon hangi tasarımcıların kıyafetlerini giyiyorsun?"

Bakışları, mütevazı yakalı yumuşak mavi elbiseme düşer. Pahalıdır, ama gösterişli değildir, hırslı olmaktan çok nezaketi yansıtacak şekilde tasarlanmıştır.

"Los Angeles'ta keten kumaşı sevecek kadar uzun süredir yaşıyorum," diyorum. "Hafif, ferah ve kuru temizlemecinin elinde tutamayacağı bir şey."

Tatiana, marka isimlerinin eksikliğinden açıkça hoşnutsuz bir şekilde düşünür. Çatalını tabağına vurur. "Ama keten kırışır. Bir kadın asla buruşuk görünmemelidir."

"Kırışıklıklar benim gerçek olduğumu kanıtlar," diye cevap veriyorum, çayımı yudumlarken. "Ve zaten, bu sıcakta çabucak düzeliyorlar."

Kira, havayı değiştirmeye hevesli bir şekilde öne eğilir. "Sıcaktan bahsetmişken, gelecek ay Tulum'a kaçamak yapmayı planlıyoruz. Sen de gelmelisin. Su kristal gibi."

Lena'nın yüzü aydınlanır. "Evet. Tatil köyünde gün doğarken iskelede yoga yapıyor. Fotoğrafları bir düşün."

Tatiana manikürlü kaşlarından birini kaldırarak bana bakar. "Yoga yapıyor musun, Nadya?"

"Sadece espressomu unuttuğumda," derim ve Dasha gülmeye başlar.

Tatiana'nın pirinç kağıdı kadar ince gülümsemesi geri gelir. "Çocuklarla sıkı bir rejim sürdürmek zor olmalı. Mila kaç yaşında şimdi?"

"Altı," diyorum.

"Peki ya oğlan?" diye sorar, kaşığı havada, masum sesi göğsümde ani bir boşluk yaratır.

Kira, değişimi hissederek nefesini alır. Lena kucağına bakar. Sadece Dasha farkında değildir.

Tatiana'nın bakışlarını karşıladım. "Onlar ikizler."

Tatiana mimosa'sını yumuşak bir tık sesiyle masaya koyar, nadir bir böceği inceler gibi başını eğirir ve dişlerinin arasından küçük bir tıslama sesi çıkarır. "Mila için çok zor olmalı," der, sesi bal gibi tatlı ama sahte bir sempatiyle ağırlaştırmıştır, "ikizini böyle kaybetmek."

Sözler masanın üzerinde, kalın ve yapışkan, altındaki çürümeyi gizleyecek kadar tatlı bir şekilde yayılır. Midem sertleşir, sanki kucağımdaki keten peçete taşa dönüşmüş gibidir. Etrafımızdaki rahat sohbetler durur, şarap kadehleri havada asılı kalır, çatallar porselenlerin üzerinde donar. Kira'nın gözleri büyür, Dasha alt dudağını ısırır ve Lena sanki kendini görünmez yapabilirmiş gibi tabağına bakar.

Bir kez yutkunuyorum, çayım ağzımda soğuyor ve nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Nikolai ölmedi. Kayıp, kaçırıldı, saklanıyor. Bu şehrin bir yerinde nefes alıyor ve Tatiana'nın onu kibar bir geçmiş zamana indirgemesine izin vermeyeceğim. Boğazımda keskin ve kesin bir şey söyleme dürtüsü yükseliyor, ama onu dişlerimin arkasında tutuyorum. Tek bir patlama, ona tam olarak istediği şeyi verecektir.

Bunun yerine, metronom gibi sabit bir şekilde fincanımı kaldırıp, mümkün olduğunca hafif bir yudum alıyorum. Fincanı, parmak uçlarımla fincan tabağına hassas bir şekilde koyuyorum. Tatiana'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, sesim sakın, yumuşak, neredeyse sıcak kalırken, gözlerimin arkasında her bir keder parçacığı keskinleşiyor.

"Mila, kardeşinin yakında eve döneceğine inanmayı seçiyor," diyorum, her kelimeyi özenle telaffuz ederek. "Çocuklar umudu yetişkinlerden daha iyi anlar. Umut onları güçlü tutar."

Tatiana, benim kırılmadığım için şaşırarak bir kez göz kırptı. Gülümsemesi kayboldu, ince bir çatlak oluştu. Kira masanın altında elimi sıkamak için uzandı, en ince jestlerden biri, Tatiana'nın açısına göre görünmezdi. Dasha nefesini tutmuş gibi nefes verdi.

Tatiana'ya bakmaya devam ederek, sesimin kararlılığıyla sözümün altında yatan ağırlığı aktarıyorum. "Ve o eve dönene kadar, Mila ailesinin onu aramayı asla bırakmayacağını biliyor."

Dönüp omuzlarımı düzeltir ve Kira'ya bakarım. "Yengeç Benedict'in mükemmel olduğunu mu söylemiştin?"

Kira hızlıca başını sallar, sesi neşeli ama kontrollüdür. "Evet, tabii ki. Şef, geleneksel tarzdan daha hafif bir narenciye hollandaise sosu yapıyor. Çok seveceksin."

Konuşma yeniden hareketlenir. Çatal bıçaklar tıkırdar, hava durumu ve seyahat hakkında nazik yorumlar devam eder, ancak her cümlemin altında hafif bir titreme vardır. Tatiana bardağını tekrar kaldırır, ama bana bakmaz. Mesele anlaşılmıştır.

Ağzımın köşesini peçeteyle silerim, nabzım nihayet yavaşlar. İçimde öfkem daha da artar, kararlılığa dönüşür. Nikolai'nin adı övgü dolu sözlerle anılmayacaktır.

Kira'nın neşeli sohbeti, Tatiana'nın hatasından dikkatleri uzaklaştırır ve kısa sürede tabaklar yarıya kadar boşalır, kadınlar bir kez daha spa üyeliklerini ve gizli mücevhercileri karşılaştırmaya başlar. Kendimi sohbetin kenarında bırakırım, bir iki cümleden fazla olmayan küçük yorumlar yaparım. Önemli olan uyum sağlamaktır — orada olmak ama sessiz olmak, ilgilenmek ama talepkar olmamak. Garson bardaklarımızı yeniden doldurduğunda,

narenciye hollandaise sosunun karışımını soruyorum, Tatiana'nın dikkatini asıl odak noktandan uzak tutmak için yeterli miktarda mutfak merakı göstererek.

Bilmeden kapıyı açan Dasha'dır. Masaya eğilir ve sesini neşeli bir fısıltıya indirir. "Limanın yakınındaki yeni sütleri gören var mı? Özel asansörleri olanlar? Anlaşılan, içeriden birini tanıımıyorsanız rezervasyon yapmak imkansız." Gözleri, bu özel ayrıcalığın yeniliğiyle parlar.

Kira canlanır. "Ah, kocam onlardan bahsetmişti. Bazı offshore yatırımcılar *poker geceleri* düzenlemek için tüm kuleyi satın almışlar." Bu cümleyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyler ve diğerleri anlamlı bir şekilde gülerler.

Kalbim hızla atmaya başladı. Yurtdışı yatırımcılar. Liman kulesinde. Bu detayı aklımın bir köşesine yazdım ve ilgimi gizlemek için suyum yudumladım. "Hangi kule bu?" diye sordum, boş bir merakmış gibi davranarak.

"Varna Quay Suites," diye cevaplar Dasha. "Kocam, anahtar kartlarında isimlerin yerine numaralar olduğunu söyledi. Çok gizemli. Arkadaşının kartında dört-sıfır-sekiz gibi bir sayı vardı..."

"Dört-sıfır-sekiz-bir-bir," diye araya girer Lena, ikinci el dedikoduyla parlayan gözlerle. "Sıra buydu. Özel bir şarap tadımı için yukarı çıktılar. Misafir katlarında personel yoktu, sadece asansöre kodlanmış bir konsiyerj vardı."

Midem sıkışıyor. Sıra, Konstantin'in bulduğu karttaki sayılarla eşleşiyor. İfademi nötr tutarak bardağımın kenarını parmağımla izliyorum. "Pratik görünmüyor," diyorum hafifçe. "Biraz şarap için bu kadar gizlilik mi?"

Tatiana gülümsüyor, ama bakışlarındaki merakın artık diğerlerine değil bana yöneldiğini görüyorum. Sanki bu konuşma önemsiz bir şey gibi omuzlarımı hafifçe silkiyorum. Zihnimde harita yeniden çiziliyor. Varna Rıhtımı. Özel asansörler. Sadece numaralarla işaretlenmiş anahtar kartlar. Görünmez kalmayı tercih eden yatırımcılar. Bu bir tesadüf olamaz.

Kira peçetesiyle dudaklarını siler. "Bunun arkasındaki paranın doğudan geldiğini duydum. Bulgaristan olabilir mi? Varna nakliye şirketlerinin iskelenin yarısını satın aldığıyla ilgili bir şey."

Tuvaleti bulmak bahanesiyle masadan ayrılıyorum, Tatiana ve diğerleri yine Pilates stüdyolarını karşılaştırmaya devam ediyorlar. Rose'un düzeni, cam koridorlar ve denizcilik sanatından oluşan bir labirent gibidir; tuvaletler, ana yemek salonundan uzaklaşan ve sonra lobiyi doğru kıvrılan bir yan salonda yer almaktadır. Ellerimi yıkadıktan sonra koridora çıkıyorum ve aynada saçımı düzeltmek için duruyorum. Ağır kapının arkasında yemek salonundan gelen sesler boğuklaşıyor, yerine ön pencerelerin yanındaki salondan gelen hafif piyano müziği geliyor.

Lobiden, brunch'taki seslerden daha derin ve daha erkeksi bir kahkaha sesi geliyor.

Köşeyi dönüp büyük bir saksı palmyesinin gölgesinde duruyorum.

Konstantin beş adım ötede, yarısı cumbalı pencerelere dönük, arkasında parıldayan suyla duruyor. Yalnız değil. Toplantıdaki adam Viktor, küçük yuvarlak masanın karşı tarafında oturuyor, duruşu rahat, profilden keskin bir gülümsemeye. Viktor'un yanında, alışveriş merkezinde Konstantin'e yaklaşan genç kadın oturuyor; düzgün sarı saçları ve rahat tavırlarıyla kendine güvenen kadın. Anya, diye tanıtmıştı kendini. Garsona kusursuz Fransızca konuşuyor, sonra Viktor'un söylediği bir şeye gülüyor, eli Konstantin'in koluna dokunuyor, sanki aralarında özel bir şaka paylaşıyorlarmış gibi.

Geri çekilip palmye yapraklarının beni gizlemesine izin veriyorum. Viktor bir parmağıyla bardağının kenarına hafifçe vuruyor ve Konstantin cevap verirken başını sallıyor. Sesi sessiz ama ciddi, omuzları ise müzakere ederken gizlemeye çalıştığı şekilde açıkça gergin.

Kadın bardağını kaldırıp Konstantin'e doğru eğiyor, tırnakları elbisesiyle aynı soluk renkte boyanmış. Konstantin başını eğiyor ama gözleri yemek salonunun girişine kayıyor, odayı tarıyor

—ve bir an için beni gördüğünü düşünüyorum. Bunun yerine, ışıktaki yeşil renkte parıldayan koyu renkli bir şişeyi masaya koyan garsona başını sallıyor.

Lobi kapıları açıldığında piyano melodisi daha yüksek sesle duyulur, geç kahvaltı için gelen yolcular. Bu fırsatı değerlendirip hareket ederim,

geldiğim yoldan geri yürüyorum. Kulaklarımda nabzım, şaşkınlık ve öfkenin karışımıyla atıyor.

Anya'nın elinin Konstantin'in koluna hafifçe dokunduğu görüntü zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. O elini çekmedi. Sanki Anya'nın dokunuşu oraya aitmiş gibi, hiç irkilmedi bile.

Köşeyi çok hızlı döndüğüm için yumuşak bir omuza çarptım. Kira, çantayı sabitleyip, ben tökezlemeden önce beni yakalarken hafif bir çığlık attı.

"Hey," diyor, sesinde endişe belirliyor. "Neredeydin?"

"Üzgünüm," diye mırıldandım, eteğimdeki görünmez kırıksıklığı düzelterek. "Bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Kira yana kayarak, arkamdan salona doğru bakıyor. Gözleri büyüdü. "O senin kocan değil mi?" Konstantin'i hala Viktor ve Anya ile pencerenin yanında otururken görünce sesi fısıltıya dönüştü.

Onun bakışını takip ettim ve Anya'nın elini çenesine dayayıp dudaklarını takdir dolu bir gülümsemeye kıvırırken, Konstantin'in bir kağıt parçasına doğru eliyle işaret ettiğini gördüm. İçimde bir şey büküldü.

Kira başını geri çevirir, yüzümdeki ifadeyi fark edince yüzündeki ifade değişir — gergin, benim için bile okunması imkansız bir ifade.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," der hızlıca, elini koluma koyarak. "Sırrın güvende."

"Anlamadım?" diyorum.

Kira elini indirir ve sözlerini dikkatlice seçer. "Bizim dünyamızda kocaların... başka kadınlarla ilgilenmesi alışılmadık bir şey değildir. Dikkatli davrandıkları sürece çoğu kadın bunu görmezden gelir."

Yanaklarımdan kızardığını hissediyorum, öfke ve utanç acı bir şarap gibi karışıyor. "Bu öyle bir sır değil," diyorum, sesimin titrememesi için yavaşça nefes alıyorum.

Kira'nın gözleri yumuşar, içtenlikle özür diler. "Sadece demek istedim ki... bir şey oluyorsa, ben yargılamam."

Bir an için onun sakın tavrını, ihanetin masa örtüsünün altına düzgünce katlanıp görmezden gelinebileceğine olan inancını kıskanıyorum. Omuzlarımı düzeltip, "Bir ilişki yok," diyorum. "Konstantin'in birçok insanla kesişen yükümlülükleri var. Hepsi bu."

Kira yüzümü inceler, çatlaklar arar, sonra başını sallar. "Elbette."

Garsonlar cilalı tepsilerle yanımdan geçerken aramızdaki sessizlik artar. Telefonum yine çalar, Rifat'tan Mila'nın okulda güvende olduğunu doğrulayan bir mesaj daha gelir. Bu sıradan haber beni sakinleştirir. Döner kapıdan içeri süzülen tuz kokusunu içime çekerek düşüncelerimi toparlarım.

Kira çekingen bir gülümseme gösterir. "Geri dönelim mi? Muhtemelen tatlı için hazırdırlar."

"Birazdan," diye cevap veriyorum, çantamın askısını düzelterek. Kolumu bir kez daha sıkıyor, sessiz bir özür gibi, ve topuklarının hafif sesi ile köşeyi dönüp kadınlar tuvaletine doğru kayboluyor.

Koridorda, bambudan yapılmış dekoratif bir paravanın arkasında yarı gizlenmiş halde duruyorum. Paravanın arkasından Konstantin'in sandalyesine yaslanıp Viktor'u dinlediğini, Anya'nın söylediklerine başını salladığını izliyorum. Anya zarif ve telaşsız hareketlerle şarabı dolduruyor. Konstantin kadehi alırken ağzında kısa bir gülümseme belirliyor; bu gülümsemenin samimi mi yoksa nezaketen mi olduğunu anlayamıyorum.

Acı tekrar keskin ve soğuk bir şekilde alevleniyor, ama ben sabit duruyorum, nefes alıp veriyorum. Anahtar kartındaki numaraları, limanın yanındaki özel kuleyi, ikimizin de tahmin edemediği şekillerde kesişmeye başlayan çizgileri kendime hatırlatıyorum.

Önümüzde daha büyük savaşlar var. Eşler dedikodularını sürdürebilirler. Benim kazanmam gereken bir savaş var.

KONSTANTIN

ROSE'S BISTRO iskelenin kenarında yer alıyor, beyaz kirişleri, geniş pencereleri ve kimsenin kulağına ulaşmayan sakın piyano müziği ile. Güneş ışığı camdan içeri sızıyor ve sanki daha iyi bir yere konacak yeri yokmuş gibi masamıza dağılıyor. Viktor, her zamanki gibi şık bir ceketle, iki parmağıyla hafifçe tuttuğu bir kadeh Bordeaux şarabı ile karşımdaki sandalyeye oturuyor. Anya solunda oturuyor, dizlerine kadar uzanan keten elbisesiyle, düzgün ve mükemmel sarı saçlarıyla, alışveriş merkezinde fark ettiğim aynı duruşuyla. Bir garson taze zeytinleri bırakıp uzaklaşıyor.

Viktor, hoşbeş etmeden konuya girer.

"Vurulmuş olan tek depo sizinki değildi," diyor. "Terminal Adası'ndaki başka bir ekip, dört gece önce kontrol odasını kaybetti. Aynı hafif patlayıcılar, aynı cerrahi hasar, önemli bir şey çalınmadı."

Ellerimi masanın üzerinde düz tutuyorum. "Ve bunu Grigori Vasin'le ilişkilendiriyorsunuz."

Viktor bir kez başını salladı. "Vasin sınırları zorluyor. Alexei sadece onun aracı. Ama dahası var." Parmak uçlarını parlak kağıda koydu. "Bu kadını tanıyor musun?"

Fotoğrafı ters çeviriyorum.

Çenem gerilir. "Evet," derim sessizce. "O Roman'ın metresi." Ivana.

Uzun bacakları, her zaman sıkı bir topuzda toplanmış soluk saçları, elini boğazına sararken bile hiçbir şey belli etmeyen bir yüzü var. Roman'la birlikte bir düzine sahte fotoğrafta gülümseyen aynı yüz. Depo vurulmadan kırk dakika önce Sergei'yi, en iyi adamlarımdan birini arayan aynı kadın.

Bu anı kanımı kaynatıyor. Fotoğraflı alıyorum, parmaklarım kenarını okşuyor. Arka plan tanıdık gelmiyor. Lüks bir bar. Vücudu, çerçevenin hemen dışında duran birine doğru eğilmiş. Adamın yüzünü görmüyorum, ama görmeme de gerek yok.

"Bu nereden geldi?" diye soruyorum, sesim alçak.

"Üç hafta önce," diyor Viktor. "Şehir merkezinde. Alexei'nin adamlarıyla birlikteydi."

Yavaşça başımı kaldırıyorum. "Hâlâ hayatta mı?"

O başını sallar. "Kesinlikle. Adamlarım bir süredir onun hareketlerini takip ediyorlar. Emin olana kadar bir şey söylemedim."

Fotoğraflı daha sıkı tutuyorum. "Onun Roman'ın olduğunu sanıyordum."

Viktor kaşlarını çatır. "Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum ama o kesinlikle Alexei'nin kadını. Son birkaç yıldır onunla birlikteydi. Roman sadece bir paravan. Kardeşin, onun Roman'ın kadını olduğuna inanmanı sağladı. Şüphelerini başka yöne yönlendirdi."

Göğsümdeki düğüm sıkışır. O manipülatif piç. Alexei, zamanımı ve öfkemi gölgeleri kovalayarak boşa harcamam için bana tuzak kurdu.

"Beni tuzağa düşürdü," diyorum sessizce. "Onun yalanlarına inanacağımı bilerek bana yalanlar söyledi. Roman'ın hain olduğunu düşüneceğimi biliyordu."

"Aynen öyle," diyor Viktor. "Sen yas tutuyordun. Kızgındın. Seni yönlendirmek kolaydı."

"Ne zamandır bu şehirde?"

Viktor ellerini açar. "Söylemesi zor. Sessizce seyahat ediyor. Nakit para kullanıyor. Dikkat çekmiyor. Ama hâlâ burada. Tam yerini bulmaya çalışıyorum."

Geriye yaslanıp fotoğraflı bir kez katlayarak iç cebime koyuyorum. Anya bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Viktor devam ediyor, "Gördüğümüz kadarıyla Alexei onu terk etti. O savunmasız durumda."

"Onu kendim öldüreceğim," diyorum, sözlerim yumuşatamadan düz ve soğuk bir şekilde çıkıyor. "Bu Alexei'ye bir mesaj gönderir."

Masada bir an sessizlik olur. Sessizliği bozan Anya'dır. "Sakin ol, kaplan." Sesi neredeyse alaycıdır, ama elini benim elime koyar, parmakları hafif ve kendinden emindir. Şaşkınlıktan hareket edemem. Aşağıya baktığımda, elini hızla çeker, yanakları hafifçe kızarır.

Viktor'un gözleri ikimiz arasında gidip gelir, ama konuşmasına izin verir.

"Alexei, önce tepki vermeni, sonra düşünmeni isterdi," diyor Anya, sesi alçak ama kararlı. "Onun peşinden gitmeni beklerdi. Buna güveniyor. Ama bunu yaparsan, içeri girmenin tek yolunu kaybedersin. Ivana, ölü olduğundan daha canlıyken daha değerli olabilir."

Çenem hala sıkı halde ona bakıyorum, ama mantığı öfkemi kesiyor. Haklı olduğunu biliyorum — öfke, şu anda kendime izin veremeyeceğim bir lüks.

"Önce onu bul," diyor Anya yumuşak bir sesle, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sonra onun değerine karar ver."

Nefes almaya zorluyorum ve elimi kucağıma geri çekiyorum. Bu intikamla ilgili değil, henüz değil. Bu cevaplarla ilgili.

"Tamam," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Onu bulacağız. Akıllıca yapacağız."

Viktor'un telefonu masada titriyor, ekranında göremediğim bir isim yanıp sönüyor. Ayağa kalkıyor, cevap vermesi gerektiğini mırıldanıyor ve uzaklaşıyor, girişin yanındaki parlak güneş ışığına kayboluyor. Masadaki gerginliğin ardından bıraktığı sessizlik tuhaf geliyor.

Bir an için Anya ve ben sessizce otururuz, aramızdaki şarap pencereden gelen altın rengi ışık parçacıklarını yakalar. Manzaraya bakar, sonra bana döner.

"Burası çok güzel," diyor sessizce, körfezi işaret ederek başını sallıyor. "Işığın su üzerinde dans edişi. Toplantılarda sıkışıp kaldığımda sahili ne kadar özlediğimi hep unutuyorum."

Onun bakışlarını takip ediyorum. Dışarıdaki su parlak, beyaz tekneler ve yavaş hareket eden martılarla dolu. "Dışarıdan huzurlu görünen yerlere asla güvenmem," diyorum. "Yüzeyin altında her zaman bir şeyler hareket eder."

O hafifçe gülümser ve bir tutam saçını kulağının arkasına atar. "Haksız değilsin. Ama bazen, bir saatliğine bile olsa, öyleymiş gibi davranmak faydalı olabilir."

Viktor geri döner ve telefonunu ceketinin cebine koyar. Yüzünde hiçbir şey belli etmez, ama sesi canlıdır. "Gitmem gerek," der, gömleğinin manşetlerini düzeltir. "Dikkatimi gerektiren bir şey çıktı."

Onun cevap vermeyeceğini bildiğim sorular sormadan bir kez başımı sallarım.

"Ama bu sizi durdurmasın," diye ekler, ben ve Anya'ya bakarak. "Öğle yemeğinin tadını çıkarın. Hesap halledildi." Hafif bir gülümsemeyle başını sallar ve başka bir şey söylemeden uzaklaşır.

Anya'ya bakıyorum. Şaşırmış görünmüyor. Hatta kardeşi gittiği için daha rahatlamış görünüyor. Şarabının son yudumunu içip, garsona bir şişe daha istediğini işaret ediyor.

"Görünüşe göre sadece biz varız," diyor.

"Daha kötüsü de oldu" diye itiraf ediyorum.

Gülüyor, ama iltifatı zorlamıyor. Sonraki birkaç dakika beklediğimden daha kolay geçiyor. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. İspanya'ya yaptığı bir seyahatten bahsediyor, ben de depo renovasyonunda ayak sürüyen yerel müteahhitler hakkında yorum yapıyorum. Rahat, önemsiz bir sohbet. Haftalar sonra ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Anya sessizliği doldurmak için konuşmuyor. Benim taşıdığım yükü anlıyormuş gibi davranmıyor. Ve bu, her şeyden çok, konuşmamı kolaylaştırıyor.

Bir parça ekmek koparıyor. "Viktor gittiği için artık daha az gergin görünüyorsun."

"Viktor herkesi gergin tutuyor," diyorum. "Kendisi dahil."

Gülümsüyor, gözleri yumuşak. "Sen de öyle." Omuz silkiyorum. "Meslek hastalığı."

Beni inceliyor, zorlamıyor. Sessizlik rahatlatıcı, bu beni şaşırtır. Ailem dışında, sözlerimin ötesinde, sözlerimin ardındaki boşluğu da okuyabilen ilk kişidir. Konuşmak kolay gelir.

"Geçen hafta Nikolai'nin doğum günüydü."

Bir duraklama olur, ama ağır bir duraklama değildir. "O senin oğlun. Kaçırılan çocuk."

Başımı salladım. "Evet."

"Üzgünüm," diyor basitçe, ama nedense bu sözler boş gelmiyor.

"Mila ve Nikolai ikizler, biliyor musun. Geçen gün onu parka götürdüm," diyorum, "ona iyi gelebilir diye düşündüm. Haftalardır ilk kez gülümsedi." Bardağımı masaya koyup hafifçe çeviriyorum. "Nadya, ona normal bir şey yaşatmamız gerektiğini söyledi. Bir parti. Sırf bunun için."

"Yardıma oldu mu?"

"Biraz." Duraklıyorum. "Ama mesele şu ki... ne yaparsak yapalım fark etmiyor. Artık aramızda hep bir duvar var. Nadya ile benim aramda."

Anya başını eğdi. "Sen bana, insanları kendine yaklaştırmayan bir tip gibi gelmiyorsun."

"Onu içeri aldım," diyorum. "Ve hala onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Hemen cevap vermiyor ve bunun için minnettarım. Teselli istemiyorum. Durumu net bir şekilde gören birini istiyorum.

Geriye yaslanıyorum. "Asla söylemiyor, ama beni suçladığını biliyorum." "Oğlun için mi?"

"Her şey için," diye itiraf ediyorum, gözlerim hala kadehimdeki şaraba sabitlenmiş halde. "Bunu engelleyemediğim için. Bunun olacağını göremediğim için. En başta düşmanlar edinen kişi olduğum için."

"Bunu yüksek sesle söylüyor mu?"

"Hayır." Nefes veriyorum. "Ama sessizliklerde. Benim dikkatimi vermediğimi düşündüğünde bana bakışında."

Anya bana acımıyor. Sadece başını sallıyor. "O zaman belki de ilk sözü sen söylemelisin."

Kadehi dudaklarıma götürdüm ve şarabı bir an ağzımda tuttum. "Belki," dedim.

Anya koltuğunda hafifçe kıpırdanır, sanki biz körfezin en seçkin restoranlarından birinde değil de sessiz bir kafedeymişiz gibi. Dirseklerini sandalyenin arkasına dayar ve beni inceler — değerlendirir ya da satır aralarını okur gibi değil, sanki sadece... orada gibi.

Kadehini tekrar kaldırır ve yavaşça bir yudum alır. "Sen ve Viktor. İkiniz pek aynı kumaştan kesilmemişsiniz."

Gülümserim. "O kadar belli mi?"

"Acı verici derecede," diyor. "O her zaman beş hamle önde. Sen ise... sen tahtayı tamamen ters çevirmek isteyen biri gibi görünüyorsun."

Bu sözlerimden kısa ve sessiz bir kahkaha kopar. "Yanlış değil."

"Yine de," diye devam ediyor, "sen bu oyunu oynuyorsun. Onun kulübüne geliyorsun. Öğle yemeği davetlerini kabul ediyorsun. Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi karşımda oturuyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Her zaman bu kadar

açık sözlü müsün?" Gülümsüyor. "Sadece

sevdiğim insanlara karşı."

Hemen cevap vermiyorum. Gerçek şu ki, onu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum.

"Peki ya kardeşin?"

"O ne olmuş?" diye soruyor.

"Onunla çalışmayı seviyor musun?" Bunun cesur bir soru olduğunu fark ediyorum.

Anya başını eğerek bir süre beni izler. "Niyeti iyi. Ama her zaman en iyisini kendisinin bildiğini düşünen tiplerden."

"Güç sahibi erkeklerin çoğu böyledir."

"Aynen yle." Kaşlarını kaldırır. "Yine de buradasın. Sessizce oturuyorsun. Dinliyorsun."

Gülümserim, başımı sallarım. "Sessizliği azizlikle karıştırma."

"Hayır," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "Ama bence sen çoğu insandan daha ağır bir yük taşıyorsun. Grndğn kadar soğuk biri değilsin."

Bu, beni olması gerekenden daha fazla hazırlıksız yakaladı. Geriye yaslanıp, parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum. "Bütün bunları bir saatlik küçük sohbet ve ekmekle mi anladın?"

"İnsanları izlerim," diyor. "Bu bir alışkanlık." "Kötü m, iyi mi?"

"İzlediğim kişiye bağlı."

Yine sessizleşiriz, ama bu garip bir sessizlik değildir. Krfeze, restoranın altındaki yavaşça dalgalanan suya ve ufkun kenarına doğru uzanan altın rengi ışığa bakarım.

"zlyor musun?" diye sordu aniden.

"Neyi zleyeyim?"

"Eskisini. Neye benziyorsa onu."

Soru beklediğimden daha sert geliyor. Evde sadece drdmzn olduğu geceleri düşünüyorum, Nikolai battaniyenin altında kıkırdayarak, Mila büyüdüğünde balerin ve casus olacağını söyleyerek ısrar ediyordu. Nadya saçlarını dağınık bir topuz yapıp yemek pişiriyor, onlara dişlerini fıralamazlarsa tehditlerle biten yatmadan önce hikayeler anlatıyordu. O birkaç kısa ay, Nikolai'nin hastalığı bir rüya gibi gelse de. O günleri bir an önce geri istiyorum.

"Evet," diyorum. "Öyle." Nikolai'yi ve Nadya'yı geri getirmek için her şeyi yaparım.

Öylece oturuyoruz, şarabı ve sessizliği paylaşıyoruz. Haftalar sonra ilk kez boğuluyormuş gibi hissetmiyorum.

Oturma odasındaki tek bir lamba dışında daire karanlık, lambanın sarı ışığı parke zemine yayılıyor ve duvarlara uzun gölgeler düşürüyor. Kapıyı arkamdan kapatıp bir saniye duruyorum, gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyorum. Havada yasemin kokusu dolaşüyor
—Nadya'nın parfümü, hafif ve eşsiz.

Koridordan çıkıyor, çıplak ayakları döşeme tahtalarında sessizce yürüyor. Siyah dantel vücuduna yapışıyor, kumaş bazı yerlerde şeffaf, bazı yerlerde opak, bakışlarımı hafızamda yüzlerce kez izlediğim her kıvrıma çekiyor. Saçları açık, omuzlarına dökülüyor ve yumuşak ışık her bir telin parlaklığını yakalıyor. Konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, hem kendinden emin hem de davetkâr.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni, her zaman şiddetle bile başaramadığım kadar hızlı bir şekilde çözmeyi başaran o sabit, göz kırpmayan bakışıyla izliyor.

Kan kasıklarına hücum ediyor, vücudum başka bir şey düşünmeden tepki veriyor. Yarım adım attıktan sonra duruyorum, onu tekrar inceliyorum, bu sefer daha yavaş.

"İçmişsin," diyor, alaycı bir sesle.

"Bunu hayal etmek yetmez," diyorum, ona doğru yürürken.

Bir adım uzaklıkta durur, dantelin ince detaylarını, nefesinin kaburgalarındaki satenin kenarını kaldırışını görebileceğim kadar yakın. Parfümü sıcak, hafif çiçeksi bir koku yayar.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, vücudu neredeyse benimkine yapışıyor, parmakları hala gevşetilmiş kravatımı kavıyor. Loş ışıktaki, dantel vücudunun her kıvrımını ve eğriliğini ortaya çıkarıyor ve zihnim bir anlığına boşalıyor, karnımın derinliklerinde bir açlık hissi belirliyor.

"Neredeydin?" diye sorar, sesi alçak, neredeyse nazik, ama altında görmezden gelemeyeceğim bir keskinlik vardır.

Gözlerimi onun ağzına sabitlerim, henüz gözlerine bakmaya cesaret edemem. "Dışarıdaydım," derim, ellerimi beline kaydırarak, başparmaklarımla satenin çizgisini izlerim. "İş."

Dudakları, ne kadar inandığını tartıyormuş gibi kıvrılır. "Hepsi bu mu?"

Başımı sallıyorum, bana böyle baktığında yalan söylemek çok kolay geliyor, sanki onun dünyasında kalan tek erkek benmişim gibi. "Toplantılar uzadı. Konuşmaya değer bir şey yok."

Başımı eğip, ağzımı çenesine sürterek, ellerimi aşağıya doğru gezdirip, dantelin altındaki vücudunun şeklini ezberliyorum. Söylemediğim şeylerden ziyade, aramızdaki sıcaklığa odaklanmak daha kolay.

Yüzünden sarkan bir saç telini çekip, parmaklarımı omuz askısından aşağıya, dantelin çizgisini takip ederek beline kadar gezdiriyorum. "Mila uyanık mı?" diye soruyorum, daire sessiz olmasına rağmen sesimi alçaltarak.

"Derin uykuda," diye cevaplar Nadya. "Okulda uzun bir gün geçirdi. Hikaye saatini zar zor atlattı."

Kaşlarımı kaldırıp bir elimi saçlarının altına kaydırıyorum. "Bundan emin misin? Koridorda iç çamaşırı giymek cesurca bir hareket."

Gülümser, gözlerinde ateşli bir ışıltı belirir. "Cesur davranabilirim."

Bu davet bana yeter. Onu kollarıma çekiyorum, avuçlarımla satenin yumuşak dokunuşunu ve sıcak tenini hissediyorum.

Ağzlarımız birbirini bulur, önce yavaşça, sadece dudakların temasıyla.

Sonra derinleşir, dudakları benimkilerin altında açılır, dili benimkine hafifçe dokunur, benden daha fazlasını ister.

Ellerim dolaşır, kalçalarının kıvrımlarını okşar, sırtının alt kısmındaki kavisi hissetmek için yukarı kayar. Danteller parmak uçlarımin altında, narin ama istekli. Bir elimi yukarı kaydırırım, şeffaf kumaşın üzerinden göğsünün yanını okşarım — o keskin bir nefes alır, vücudu daha da yaklaşır.

Kravatımı çıkarır, düşmesine izin verir, sonra tecrübeli bir aciliyetle gömleğimin üst düğmelerini açar. Tırnakları göğsümü okşar, içimi bir sıcaklık dalgası kaplar. Bu kez aç bir şekilde dudaklarını tekrar yakalarım, kalbinin atışının benimkine uyum sağladığını hissedene kadar onu kendime daha sıkı çekerim.

Öpüşmeyi hiç kesmeden oturma odasına doğru sendeleyerek geri dönüyoruz. Loş lamba, tenine kehribar rengi bir ışık saçıyor. Ellerimi ipeksi yumuşaklığındaki bacaklarının çizgisini takip ederek aşağı kaydırıyorum ve onu kanepenin kenarına kadar taşımak için yeterince kaldırıyorum. O geriye yaslanıyor, beni de beraberinde çekiyor, gülüşü sessizliği yumuşak bir dalgalanma gibi bozuyor.

"Senin için yeterince riskli mi?" diye fısıldadı.

"Oraya varıyoruz," diye cevap veriyorum, dudaklarımı boynuna, köprücük kemiğine doğru kaydırarak, cildinin hafif tuzlu tadını tadıyorum. Ellerim her yere aynı anda dokunuyor — karnını okşuyor, kalçalarını sıkıyor, uyluklarının içini okşuyor, ta ki o nefesini kesip omuzlarımı sıkıca kavrayana kadar.

O tekrar bana uzanır ve dünyanın geri kalanı odak noktamdan kaybolur. Sadece dantelin altındaki sıcaklığı, vücudunun benimkine uyum sağlaması, ağzım hassas cildini bulduğunda çıkardığı düşük sesler vardır.

Bir kolumu dizlerinin altına, diğerini sırtına dolayarak tek bir hareketle onu kaldırıyorum. Ben tutuşumu ayarlarken o yumuşak bir kahkaha atıyor ve kollarını boynuma doluyor. Ağırlığı bana mükemmel geliyor, ipeksi ve sıcak teni ve şampuanının hafif kokusu.

Vücudu benimkine uyuyor, sıcak saten ve dantel gömleğime ve tenime yapışıyor, onu yerden kaldırdığımda vücudunda hafif bir titreme hissediyorum.

Onu kısa koridordan yatak odasına doğru taşıyorum, loş ışık, iç çamaşırının kenarının yukarı çıktığı bacaklarına yansıyor. Bana bakıyor, gözleri karanlık, dudakları aralık ve bir an için kelimelere ihtiyacımız yok.

Kapının önünde durup, omzumla kapıyı daha fazla açabilmek için ağırlığını kaydırıyorum. Odanın havası daha serin, hafifçe onun parfümünün kokusu var. Onu yatağa yatırıyorum, o uzanırken çarşafların ipek dokusu altında fısıldıyor, saçları yastığın üzerine yayılıyor. Bakışları sabit, davetkar bir şekilde üzerimde kalıyor.

Gömleğimi çıkarıp yere bırakıyorum, sonra yatağa tırmanıp ön kollarımı onun üzerine dayıyorum. O uzanıp parmak uçlarıyla çenemi okşuyor, sonra göğsümden aşağı kayıyor ve her temas noktasını bir kıvılcım gibi hissediyorum. İçimdeki ihtiyaç sıkışıyor, acil, ama hızımı yavaşlatmaya zorluyorum, altımda uzanan görüntüsünü, kıvrımlarını çerçeveleyen danteli, hızlı ve sık nefes alıp verişini içime çekiyorum.

"Ne istediğini söyle," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarımı boğazına değdiriyorum.

"Her şeyi," diye nefes nefese, bana doğru eğilir ve bu tek kelime, ihtiyacım olan tek izin olur.

Bana yalan söylediğini biliyorum.

Onu restoranın cam bölmesinden izledim — bir tarafta Viktor, diğer tarafta alışveriş merkezinden tanıdığım sarışın kadın, eli sanki oraya aitmiş gibi Konstantin'in koluna yaslanmış.

Bu düşünce beni sertleştirmeli, ama şimdi ağzı benim ağzımda, sıcak ve emin, ve zihnim itiraz etmeden vücudum cevap veriyor.

Öpücüğü derinleşiyor, beni yatağa geri çekiyor, elleri dantelin üzerinde sanki hava gibi kayıyor. Dudaklarında şarap tadı alıyorum, ağzımdan boğazıma doğru kayarken sakallarının hafif çiziklerini hissediyorum. Nefesim kesiliyor, yarı inilti, yarı soru. Soruyu sonraya saklıyorum.

O acele etmiyor. Dudakları boynumun çukurunda, yavaşça aşağıya doğru ilerliyor, siyah dantelin üzerinden göğüslerimin şeklini tatmak için duraklıyor. Dilinin cildime değen sıcaklığı, direncimin son kırıntılarını eritiyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu daha da yaklaştırmak için onu teşvik ediyorum. Cildime karşı adımı mırıldanıyor, sesi arzuyla boğuklaşıyor ve restoranla ilgili anılarım duman gibi kayboluyor.

Eli belimin kıvrımından aşağı doğru kayıyor, sateni takip ederek dizimin kıvrımına kadar iniyor, sonra da uyluklarımın içinden yukarı doğru çıkıyor. Kalçalarım onun dokunuşuna karşılık vermek için yükseliyor, her sinirim ateşleniyor. Onun altında kıvrılıyorum, dantel yana kayıyor, ağzı meme ucumu kapıyor, dudaklarımdan yumuşak bir inilti koparıyor. Arzu, en azından şimdilik, şüpheyi ortadan kaldırıyor.

"Konstantin," diye fısıldıyorum, ama artık onu sorgulamak istemiyorum. Bu kelime bir yalvarış gibi, ya da belki bir söz gibi geliyor. O da parmaklarını ipek kumaşın altına kaydırarak, içimdeki sıcaklığı buluyor ve nefesim düşük bir iniltiye dönüşene kadar beni tahrik ediyor.

Ağız aşağıya doğru kayarken, parmakları gömleğinin son düğmelerini açıyor, kumaş omuzlarından yere kayıyor. Ellerimi göğsündeki kasların üzerinde gezdiriyorum, tanıdık çizgileri ve zamanın silemediği pürüzlü izleri takip ediyorum. Tırnaklarım gövdesinde hafifçe kayarken nefesi kesiliyor.

Başparmağını pantolonunun bel kısmına takar ve kalçalarından aşağı indirir, erimiş ve acil bir şeye dönüşen öpücüğü hiç kesmeden. Sıcak teni benimkine bastırır; her santimi elektriklenmiş gibidir, sanki ikimiz de aynı iplikte gerilmişizdir.

Üzerime yerleşir, bir kolunu dirseğime dayarken, serbest eliyle belimdeki dantelin altına kayar ve sateni yavaş, kasıtlı bir hareketle kenara çeker. Çıplak tenime hava değiştiğini hissedirim, sonra onun sıcaklığı onun yerini alır, ağız benimkini talep etmek için geri döner.

Kulağımın altındaki çukuru öper, daha aşağı iner, dudakları boğazımı, köprücük kemiğimi sıcaklıkla boyar, ta ki ben ona doğru eğilip başımı geriye atana kadar, onu yakalayamadan yumuşak bir çığlık kaçar.

Göğüslerimi avuçlayıp sıkıyor, başparmaklarıyla dantelin üzerinden meme uçlarımı okşuyor, sonra kumaşı kenara itiyor. Başını eğip bir meme ucumu ağzına alıyor, beni inletecek kadar sertçe ısıyor, sonra sırtım yataktan kalkacak kadar emiyor. Diğerine de aynı ilgiyi gösteriyor, ben onun altında kıvranana kadar yalayıp emiyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Bu ani duygu dalgası sırtımı kavisletir, elim saçlarına kayarak onu orada tutar. O yalar ve ısıtır, ben sessiz kalamayana kadar emer, her çekişinde nefes nefese kalırım. Diğer göğsüme de aynı ilgiyi gösterir, dudakları hassas cildimde kayar, dişleri kazır, kalçalarım onun uyuluğuna karşı huzursuzca hareket edene kadar daha sert emer.

Sonunda başını kaldırdığında, meme uçlarım ıslak ve ağrıyor, vücudumun geri kalanı arzuyla kızarmış durumda. Karanlık, aç bir gülümsemeyle sırtıyor, sonra göğsümü öpüyor, göğüslerimin arasında bir çizgi çiziyor, dili sıcak ve ıslak. Daha aşağıya iniyor, kaburgalarımı ısıtır, ağızyla

karnıma kadar her santimini taparcasına öper. Artık nefes nefeseyim, tamamen açılmış durumdayım, ne isterse yapmasına izin veriyorum.

Uyluklarımın arasına yerleşir, avuç içleriyle dizlerimi ayırır. Sakalları uyluklarımın içini okşar, beni titretir. Dizimden uyluklarımın iç kısmına kadar bir yol öper, dudakları yumuşak, dili hızlı, ilerledikçe derime izler bırakır. Ağız sonunda klitorisimi bulduğunda, titriyor, ıslak ve çaresizim.

Nazikçe yalamaya başlıyor, sadece alay ediyor, sonra dili bana yapışıyor, yukarı aşağı yalıyor.

Klitorisimin etrafında daireler çiziyor, sonra ağızına alıyor, yumuşakça emiyor, sessiz odada bu ses müstehcen ve mükemmel. Dilinin beni emdiği, yaladığı, sıkı ve durmaksızın daireler çizdiği sırada, inilti ile yalvarma arasında bir ses çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Ellerim çarşafları kavıyor, kalçalarım ağızına doğru yuvarlanıyor. Beni açık tutuyor, dili her yerde, yalıyor ve emiyor, ta ki tek söyleyebildiğim şey nefes nefese, tekrar tekrar onun adı olana kadar. Dili aşağı kayıyor, içime dalıyor, her şeyi tadıyor; sonra geri dönüp klitorisimi emiyor, bu sefer daha sert, ağız dağınık ve aç.

Her sinirim yanıyor ve o durmuyor. Ben parçalanana kadar beni yiyor, tüm vücudum titriyor, kalçalarım çaresizce ağızına doğru kalkıyor, o emmeye devam ediyor.

Hala nefesimi toparlamaya çalışırken, nabzım deli gibi atıyor, sonunda başını kaldırıyor. Dudakları ıslak, çenesi sakallarla gölgeli ve benim ıslaklığımınla parlıyor. Bana bakıyor, gözleri karanlık ve aç, ben de ona uzanıp onu vücudumun üzerine çekiyorum.

O, kalçalarımın arasına yerleşiyor, kalın ve sert penisi tenime değiyor. Beni derin bir şekilde öpüyor, dilinde kendimin tadını almamı sağlıyor, öpücük dağınık ve çaresiz. Eli yüzümü kavıyor, başparmağı yanağımı okşarken kalçaları benimkilere bastırıyor, merkezimdaki ıslak sıcaklığın içinden kayıyor.

"Bunu istediğini söyle," diye mırıldanıyor, sesi kaba, neredeyse çiğ.

Bacağımı beline doladım, tereddüt etmeden onu kendime yaklaştırdım. "Senin her şeyini istiyorum. şimdi."

Beni öpmek için yaklaşıyor, ağız ıslak ve acil, ama ben göğsünü iterek onu sırt üstü yatırıyorum. Onu tatmak, onun da benimle yaptığı gibi parçalanmasını sağlamak istiyorum. Bacaklarının arasına kayıyorum, avuçlarım uyluklarının üzerinde kayıyor, oradaki gerginliği hissediyorum.

O zaten sert, kalın ve kızarmış durumda ve elimi onun etrafına doladığımda nefesi titriyor. Onu yavaşça okşuyorum, önce alaycı bir şekilde, sonra başımı eğip ucundaki ön sıvıyı yalıyorum, dilimi başının etrafında döndürüyorum ve sonra onu daha derine alıyorum. Eli saçlarımı buluyor, yönlendirmiyor, sadece tutuyor, ben onu yavaşça emiyorum, ağızımı doldurmasına izin veriyorum, dilime karşı seğirdiğini hissediyorum.

O iniliyor, kalçaları hareket ediyor ve ben yanaklarımı çukurlaştırıp, başımı sabit bir ritimle sallayarak, elimle alamadığım kısmı okşuyorum. Onun ağırlığını, tadını, onu daha derine aldığımda çıkardığı kaba sesleri seviyorum, sonra geri çekilip hassas alt kısmını alay ediyorum.

Onu tekrar daha derine alıyorum, etrafını yutuyorum, sonra daha sert emiyorum, dilimi kullanarak her çıkıntıyı ve damarı okşuyorum. Adımı dişlerini sıkarak söylüyor, kalçaları hareket etmeye başlıyor, zar zor kontrol ediyor. Onun bu kadar mahvolmuş, bu kadar bitkin görñnmesini seviyorum. Yaklaştığını hissettiğimde, bu anı uzatmak için yavaşlıyorum, ama saçımı tutan eli sıkılaşıyor.

"Yeter," diye boğuk bir sesle, neredeyse kırık bir sesle söyler. "Buraya gel."

Onun üzerine tırmanıyorum, dizlerimi kalçalarının iki yanına dayıyorum, bacaklarımın arasında sert ve kaygan olduğunu hissediyorum. Elleri belimi kavırıyor, beni aşağı doğru yönlendiriyor, kalın ve derin bir şekilde içeri girene kadar, gerginlik beni titretiriyor. Yavaşça üzerine çöküyorum, her santimini tadını çıkararak, kalçalarına tamamen oturana kadar, tamamen doluyum, içimde tatlı bir ağırı atıyor.

O iniliyor, elleri yanlarımdan yukarı kayarak göğüslerimi avuçluyor, başparmakları hassas meme uçlarımı okşuyor. Oturuyor, güçlü kolları beni sarıyor.

Belim, hareket etmeye başladığımda ağzı boğazımı buluyor. Kalçalarımı sallıyorum, yavaş, derin daireler çizerek, tam istediğim yere bastırıldığını hissediyorum.

Dudakları boynumdan aşağıya doğru kayıyor, meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe emiyor, dişleri kazıyor, diliyle okşuyor. Nefesim kesiliyor, parmaklarım saçlarına gömülüyor, onu kendime yakın tutuyorum.

Onun üzerinde kendimi kaldırıp indiriyorum, ikimizi de inlemeye sevk eden bir ritim buluyorum, elleri beni yönlendiriyor, ağzı bir göğüsten diğerine geçiyor, deri kızarana ve nemlenene kadar emiyor. Onu daha sert bir şekilde sürüyorum, kalçalarım sallanıyor, vücutlarımızın sesleri kaygan ve aç, yatak altımızda gıcırıyor.

Yüzünü göğsüme gömüyor, adımını inliyor, elleri aşağı kayarak kalçamı kavıyor, sıkıyor, daha hızlı olmam için beni teşvik ediyor.

Ellerimi omuzlarına dayayıp geriye yaslanıyorum, böylece beni izleyebilsin, onu nasıl aldığımı, kalçalarımın her hareketinde klitorisimin ona tam olarak sürtündüğünü izleyebilsin. Gözleri karanlık, aç, birleştığımız yere sabitlenmiş.

Nefes nefese kalıyorum ve titriyorum, her sinirim yanıyor, karnımın derinliklerinde oluşan heyecanı kovalıyorum. Bir elini aramıza sokuyor, ben onu sürerken başparmağıyla klitorisimin üzerinde sıkı daireler çiziyor. Zevk doruğa ulaşıyor ve ben çığlık atıyorum, uyluklarım titriyor, kalçalarım orgazm beni sararken sarsılıyor.

O inliyor, yüzünü boynuma gömüyor, kalçaları içime giriyor, her nabız ve artçı sarsıntıda beni sikiyor, ta ki o da benimle birlikte doruğa ulaşana kadar, vücudu içimde geriliyor, içime boşalırken beni sıkıca sarıyor.

Birlikte yere yığıldık, birbirimize dolanmış, terden sırılsıklam, hala birleşmiş, nefeslerimiz düzensiz ve çaresiz, aramızdaki sıcaklık son titreme geçtikten sonra da uzun süre devam etti.

Uzun süre birbirimize dolanmış halde kalırız, göğsü yanağımın altında sıcaktır, eli omurgam boyunca tembel daireler çizer. Kalp atışlarım sonunda yavaşlar, aramızdaki sıcaklık daha yumuşak bir şeye dönüşür. Omzumu öper, dudakları artık naziktir ve birkaç dakika boyunca sadece nefes ve ten vardır, fırtınadan sonra gelen sessizlik.

Sonunda, altımda hareket eder, yüzümdeki saçları okşar. "Arkadaşın o şifreyi çözebildi mi?" diye sorar.

Bir anlığına ona bakıyorum, loş ışıkta yüzünü inceliyorum. Brunch'taki sohbeti, eşlerin dedikodularını, limandaki özel sütünlerin anahtar kartlarındaki numaraları düşünüyorum. O numaraların neyi açtığını çok iyi biliyorum.

Ama bir şey beni engelliyor. Belki de Anya'nın koluna dokunduğı anıdır. Belki de hala sakladığı sırlardır, nerede olduğı, kiminle olduğı hakkında yalan söylediğı zamandır. Belki de bu küçük bilgiyi kendime saklamam gerekir, bir adım önde olmak için ya da onu güvende tutmak için — en azından onun bu bilgiyle ne yapacağından emin olana kadar.

Yavaşça çenesine bir öpücük kondurup başımı sallıyorum. "Henüz değıl. Hâlâ araştırıyor."

Bir saniye boyunca beni inceler, bir şey arar, ama ben yüzümü sakın, sesimi sabit tutarım. Bir süre sonra sadece başını sallar, parmakları kalçamı okşar.

"Bir şey duyarsan bana haber ver," diyor sessizce, sonra beni tekrar kendine çekiyor, nefesi şakaklarımdın üzerinde sıcak.

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, kalbim sakladığım sırla çarpıyor — diğerklerine bir yalan daha eklendi, sıcaklığı, teri ve vücudunun hala evim gibi hissettirdiğı haliyle iç içe geçmiş.

Onun kolları beni sararken, zihnim hala sakinleşmiyor. Kira'nın brunch'ta söylediğı sözler *kafamda* dönüp duruyor: "*Bizim dünyamızda, kocalarımızın gizli tuttuğı sürece bizi aldatması normaldir.*" Bunu söylerken bana bakışları. Anya'nın elini onun elinde gördüğümde, onun elini çekmemesi.

İç çamaşırlarını giydiğimde bunu planlamamıştım, göğsümdeki acıyı ve midemdeki şüphe düğümünü düşünmemiştim. Ama bir parçam görmek istiyordu. Onu hala sahip olduğumu, benden sakladığı her neyse, kapalı kapılar ardında olanımızı değıştirmedini hissetmek istiyordu.

Bu yüzden önce ben onu öptüm. Ellerimi dolaştırdım, kalbim çekinirken bedenimin isteğini yerine getirdim. Hâlâ beni öyle istiyor mu, önemli olan konularda hâlâ bana ait mi, bilmem gerekiyordu.

Ve o benim adımı inleyerek söylediğinde, sanki bırakmaya dayanamıyormuş gibi kalçalarımı sıktığında, küçük bir zafer kazanmış gibi hissettim. Belki bencilce bir zaferdi. Ama bu dünyada, her şeyin kontrolden çıktığı bir dünyada, elimden geleni yapacağım.

Ertesi sabah, Arman'ın ayarladığı dairede, ekiple bir araya geldim. Konuşmaların düşük uğultusu ve kahve fincanlarının tıkırtısı dışında, mekan sessizdi. Perdeler yarı açık, güneş ışığı içeri giriyordu. Dima, dizüstü bilgisayarı açık, Konstantin'in bulduğu anahtarı iki parmağıyla tutarak, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Yine ona gözlerini kısarak bakıyor. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," diyor, başını kaldırmadan. "Ama malzeme, kesim ve oyma şekline bakılırsa, muhtemelen özel bir süitten. Lüks bir yer. Motelde bulabileceğin türden bir şey değil."

Nefes alıp kahvemi yudumlarken, sıcaklığın beni sakinleştirmesine izin veriyorum. "Aslında," diyorum, fincanı masaya bırakarak, "nereden geldiğini biliyorum galiba."

Dima başını kaldırır. Rifat da öyle. Katya sandalyesinde dikleşir.

"Dün," diye başlıyorum, "Bratva eşleriyle yaptığımız brunch'ta, birkaç tanesi burayı bahsetti. Varna Quay Suites. Özel bir sahil kulübü, çok seçkin bir yer. Onlar kendileri gitmiyorlar ama kocaları gidiyor. Anlaşmaların yapıldığı yer burası."

Dima ağzı açık kalır. "O ismi mi söylediler? Varna Quay mı?"

Rifat içinden ısıklık çalar. "İnsanların ortadan kaybolmak istediklerinde gittikleri türden bir yere benziyor."

Katya başını sallar. "Eğer o anahtar o sütlerden birine aitse..." "O zaman elimizde bir şey var," derim.

Dima çoktan yazmaya başlamıştır. "Ne bulabileceğime bakacağım. Sahte isimler veya kimliklerle yapılan rezervasyonlar varsa, bu zaman alacaktır, ama herhangi bir isim Alexei veya adamlarıyla bağlantılıysa..."

Katya bana bakar. "Konstantin ne olacak? O bu konuyu biliyor mu?"

Bir saniye fazla tereddüt ediyorum. Dima bunu fark ediyor. "O öyle düşünmüyor."

"O... şu anda başka işlerle uğraşıyor," diyorum. "Ayrıca, brunch dedikodularına dayanan yarım yamalak bir teoriyi ona sunmayacağım."

"Dedikodu değil," diyor Katya keskin bir şekilde. "Sadece erkekler konusunda kötü zevklerini onlara karşı kullanıyorsun."

"Aynen öyle." Gülümsüyorum, ama gülümsemem gözlerime kadar ulaşmıyor. "Emin olana kadar bunu aramızda tutalım. O süiti kimin kullandığını bilmek istiyorum."

Rifat alçak sesle ısıık alar. "Böyle özel sütlerde sadece poker fişleri ve metresler bulunmaz. Belgeler, silah kayıtları, şantaj malzemeleri de bulunur."

Dizlerimin üzerine dirseklerimi dayayarak öne eğildim. "Belki de onu almak niyetindeydi," dedim. "Belki de planlamıştı. Birini aldatmak üzereyse, belki de bir sonraki hamlesi buydu."

Dairenin dar yemek masasının etrafında toplanıyoruz, önümüzde haritalar, tabletler ve eski planlar duruyor. Dairede hafif bir hazır kahve ve ucuz yer cilasısı kokusu var. Arman'ın adamları, ekstra kilitler ve hareket sensörleri ile daireyi çoktan güvenli hale getirmişler. Burası ev gibi hissettirmek için tasarlanmamış. Sadece bir üs.

"Anahtarın oraya nasıl geldiği önemli değil," diyorum, "önemli olan bir yere götürmesi. Ve o yer önemli olabilir."

"Varna Quay gizlidir," diyor Katya, dizüstü bilgisayarını öne çekerek. "Koridorlarda güvenlik kameraları yok. Konuklar mahremiyet için iki katı ücret ödüyor. Kayıtlara geçmesini istemedikleri şeyleri saklamak için mükemmel bir yer."

Dima ekranını bize doğru eğiyor. "İşte. Sütlerin batı kanadının arkasında bir bakım koridoru var. Ayrıca yer altı otoparkına bağlı özel bir servis asansörü de var. Bazı eski personel hala anahtar kartları kullanıyor. Bunu kopyalarsak, değişim sırasında erişim sağlayabiliriz."

"Bunu nasıl elde ettin?" diye soruyorum, omzunun üzerinden bakarak. Dima sadece omuz silkiyor.

"Değişim süresi ne kadar?" diye soruyorum.

"On ila on beş dakika. Biri oyalanırsa belki daha az."

"Kayıtları sahtecilik yapabilir misin?" diye sorar Arman.

Dima sıkı bir gülümsemeyle cevaplar. "Zaten üzerinde çalışıyorum."

"Dış cephe ne durumda? Yangın merdivenleri, alternatif çıkışlar?" diye soruyorum.

"İki yan merdiven var. Biri sokağa çıkıyor, diğeri kapalı bir çatı terasına bağlanıyor. İkisini de kontrol edeceğim," diyor Dima.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Tamam. Zamanlamayı doğru yaparsak, fark edilmeden girip çıkabiliriz."

"Ya boşsa?" diye sorar Arman.

"O zaman neden o kadar önemli olduğunu ve o düzeyde erişim gerektirdiğini öğreniriz."

Beni bir an inceler. "Ya değilse?" Gözlerine bakarım. "O zaman uyum sağlarız."

Katya dizüstü bilgisayarını sessiz bir tıklama ile kapatır. "Hafif giyinmeliyiz. En fazla bir ya da iki kişi. Alarmların çalma riski daha az olur." "Ben giderim," diyorum.

"Seni yalnız göndermeyeceğim," diyor Arman.

"Sormuyordum," diyorum sessizce, sonra iç çekiyorum. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun, amca. Hazırım."

"En son ne zaman parkur yaptın?"

"İki ay önce," diyorum. "Ama artık bu benim için içgüdüsel bir şey." O iç geçiriyor.

"Ama tamam," diyorum isteksizce. "Bir tane daha. Rifat?"

O başını sallar. "Arkanı kolluyorum."

"Güzel. Dima, görüntüleri izle. Katya, alternatif bir rota gerekirse diye hareket halinde kal."

Arman içini çekiyor, ama tekrar itiraz etmiyor.

Anahtar kartına bir kez daha bakıyorum.

O süitte ne varsa, onu bulacağız.

Varna Quay'in karşısındaki otoparkın çatısında çömelmişim, rüzgâr ceketimi çekiyor. Aşağıda, körfez siyah ve gümüş rengi parıldıyor; ileride, kule sessiz cam ve mermerden yükseliyor. Hiçbir sokak kamerası batı cephesini göremez — Dima bunu iki kez doğruladı — bu yüzden tırmanış burada başlıyor.

"Asansör kayıtları sahte," diyor Dima kulağıma fısıldayarak. "On beş dakikalık bir kör nokta var. Git."

Koşuyorum, ayakkabılarım betonda sessiz, ve otoparkın parapeti ile otelin bakım balkonu arasındaki iki metrelik boşluğu atlıyorum. Parmaklarım metal rayı buluyor; sallanıyorum, iniş yapıyorum, yuvarlanıyorum. Rifat bir saniye sonra iniş yapıyor.

"İyisin," diyor.

Dar bir yangın merdiveni üç kat aşağıya doğru kıvrılıyor. Bir basamağı tutuyorum, hızla aşağıya kayıyorum, sonra son dört metreyi atlıyorum, dizlerimi bükerek şoku hafifletiyorum. Botlarım yarım metre genişliğinde, otuz metre uzunluğunda dekoratif bir çıkıntıya çarpıyor.

Altımda cam var. Üstümde ise sadece ince bir ay dilimi. Bir kez nefes alıp, çıkıntıya doğru koşuyorum — bir ayağım diğerinin önünde —

ve ışksız bir temizlik terasına ulaşıyorum. Yanlamasına bir atlayışla korkuluğu aşıyorum; kendimi kıvrıp yuvarlanıyorum ve çömelmiş pozisyonda ayağa kalkıyorum.

Rifat peşimden gelir ve Gürcüce yumuşak bir dua mırıldanır. "Bir dahaki sefere," diye homurdanır, "asansörü kullanınız."

Gülümsüyorum. "Çok yavaş."

İçeride bir servis kapısı bekliyor. Alarm paneline çift kablolu bir kablo takıyorum; Dima devreyi kesiyor. Bir bip sesi, ardından yeşil ışık.

"Kapı senin," diyor.

Cilalı ve çamaşır suyu kokan dar bir koridora giriyoruz. Koridorun ortasında, bir anahtar kart okuyucu yanıp sönüyor. Dima'nın hediye ettiği klonlanmış kartı okutuyorum ve 804 numaralı süitin arka girişi yumuşak bir tıklama sesiyle açılıyor.

Harekete geçiyoruz.

Oturma odası boş, ışıklar loş, perdeler çekilmiş. Lüks mobilyalar, tepside dokunulmamış bardaklar. Dört sessiz adımla odayı geçiyorum, kanepeye atlıyorum ve mutfak köşesine kayıyorum. Rifat koridoru temizleyerek yatak odasına doğru ilerliyor.

Tezgahın üzerinden atlıyorum, hafifçe yere iniyorum ve adanın altındaki gizli prizleri kontrol ediyorum. Dima'nın tekrarlayıcısını takıyorum — küçük LED bir kez yanıp sönüyor. "Tekrarlayıcı çalışıyor."

"Sinyal iyi," diye onaylar Dima.

Şimdi koridordayım. Bir avucumu yere koyup köşeyi dönerek yatak odasının kapısına kayıyorum.

Oda pahalı parfüm ve temiz çarşaf kokuyor. Yarısı paketlenmiş bir hafta sonu çantası bankta açık duruyor; ipek fular, ruj, şarjda olan kullan-at telefon. Dolap aralık, boş askılar sanki az önce çekilmiş gibi sallanıyor.

Yatağın başucundaki komodinin yanında diz çöküp, parmaklarımı çekmecenin kenarına sokarak gizli bir mandalı açıyorum. İçinde ince bir deri defter duruyor. İşaretili sayfayı açıyorum:

Vsyo gotovo dlya sleduyushchego etapa.

Bir sonraki aşama için her şey hazır.

Midem düğümlenir.

"İki ısı izi sekizinci kattaki asansörden çıktı," Dima'nın acil bir sesle araya girer. "Sana doğru geliyorlar." Vakit yok.

Rifat kapıya ulaşmadan yatak odasının kapısı içe doğru açılır. Gümüş rengi saçları yüksekte toplanmış, ince omuzlarına tasarımcı marka bir palto giymiş bir kadın içeri girer. O asil profili, çenesinin şeklini tanıyorum: Ludmila Buryakova, Alexei'nin annesi.

Bir anlığına donup kalıyor ve yüzünde her şeyi görüyorum: korku, suçluluk, bir zamanlar sahip olduğu gücün artık hiçbir anlam ifade etmediğinin farkına varması.

"Sen," diye tükürdüm, kelime kırık cam gibi. Düşünmeden saldırdım. Elim saçlarına dolandı, başını geriye doğru çekerek onu ana odaya sürükledim. Çığlık attı, tiz ve çaresizce.

"Ne oluyor burada?" diye Dima kulağıma fısıldadı.

"Nadya, hayır!" diye bağırdı Rifat, ama onu zar zor duyabiliyordum.

Ludmila'yı yumuşak halının üzerine dizlerinin üzerine çökertiyorum, saçlarını beyaz parmaklarımla sıkıca tutuyorum. Elleri ellerimi tırmalıyor, tırnakları derimi çiziyor.

"Oğlum nerede?" diye bağıriyorum, onu sertçe sallayarak.

O ağlayarak, maskarası yüzüne akıyor. "Lütfen, lütfen beni öldürme, lütfen..."

Rifat yanımda, ellerini koluma koymuş, beni geri çekmeye çalışıyor. "Nadya, onu götürmeliyiz. Gitmeliyiz."

Ona bakıyorum, öfke içimi yakıyor, sonra Ludmila'yı kapıya doğru itiyorum. O sendeleyerek, yarı emekleyerek, hala ağlayıp yalvararak ilerliyor.

"Onu kaldır," diye emrediyorum, sesim titriyor. "Cevap almadan buradan ayrılmıyoruz."

Rifat çenesini sıkarak onu ayağa kaldırır. Onu koridora iterken elimi saçlarında tutuyorum, yalvarışları boş süitte yankılanıyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyor. "Her şeyi anlatacağım. Sadece... sadece bana zarar vermeyin."

Rifat, hareket ederken onu sessiz tutmak için ağzına bir bez bastırır. Nabzım hızla atıyor, ama sesim buz gibi. "Yaşayacaksın Ludmila. Bana her şeyi anlatacak kadar uzun süre."

Ludmila'yı süit boyunca sürükleriz, topukları mermeri sıyrırken, o da inleyerek kapı çerçevelerine tutunur. Rifat bir kolunu beline dolayarak ellerini sabitlerken, ben de tabancanın namlusunu sırtına dayarım. Her tökezleyişinde sabrım azalır.

"Bu delilik," diye fısıldıyor Dima kulağıma. Güvenlik kameralarını rotamızdan uzaklaştırmaya çalışırken klavyesinin panik içindeki tıklamalarını duyabiliyorum. "Bu planın bir parçası değildi..."

"Artık planın bir parçası," diye bağıryorum ve Ludmila'yı ileri doğru itiyorum.

Ludmila'nın nefesi düzensiz, her nefes alışında Rifat'ın avucuyla engelleniyor. Onu yarı yarıya sürükleyerek götürüyor, ayakkabıları sürtünüyor, tasarımcı marka eşarbi teslim bayrağı gibi arkasında sürükleniyor.

Asansör holüne ulaşıyoruz. Rifat saatine bakarak servis düğmesine basıyor. "Merdivenler daha riskli ama vaktimiz yok."

Koridoru kontrol ettim. "Asansöre kadar kamera yok. Dima?"

"Temiz, ama sadece beş dakika daha," diye cevaplıyor. "Onu hemen çıkar buradan."

Asansör zili çalıyor. Kapılar açılıyor ve içeride iki adam bekliyor. İkisi de iri, ikisi de silahlı. İçlerinden biri öne çıkıyor, gülümsemesindeki altın diş ışıkların altında parlıyor.

Kirov.

Asansörden çıkar, havalı ve kötü niyetli bir tavırla, gülümserken altın dişi parlar. Kaosun içinde bile onu

— bir zamanlar beni açık artırmada satın almaya çalışan adam, ben o lanet sahnede dururken yüksek ve kirli teklifler veren adam.

"Şimdi haline bak," diye alaycı bir şekilde gülümser. "Ödülüm için ikinci bir şansım olacağını düşünmemiştim."

İçimde bir şey kırılır. Ludmila'yı arkama iterim, sesim buz gibidir. "Dene bakalım. Bu sefer ne kadar ileri gidebileceğini görelim."

O, geri adım atmadan gülüyor, sanki o müzayede anısı hâlâ onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi. "Ben her zaman meydan okumaları sevmişimdir."

"Buraya gelerek hata yaptın," diyorum.

Arkadaşı tabancasını kaldırır, ama Kirov iki parmağını şıklatır. "Kız benim. Sen iri adamı al."

Omuzlarımı silkiyorum, kendimi sakinleştiriyorum. "Bizi geçirmene ne dersin, ben de boğazını kesmeyeyim?"

Gözleri eğlenceyle parlar. "Bunu söylemeni umuyordum."

O atılır. Rifat yarı yolda onunla karşılaşır, bıçak parlar — çelik ete çarpar. Kirov sola kaçır, dirseğini Rifat'ın kaburgalarına vurur. Diğer adam yaklaşır, silahını kaldırır. O ateş etmeden önce hareket ederim, avucumun içiyle bileğini yukarı doğru vururum. Silah patlar, mermi duvara sekerek seker. Dizimi yukarı kaldırır, onu karnından vururum, sonra elinden tabancayı alırım.

Rifat ve Kirov boğuşur, ikisi de homurdanır, yumruklar havada uçuşur. Kirov, bıçağı çıkarmaya çalışarak Rifat'ı asansöre çarpar. Rifat bıçağı tutar, Kirov'un kolunda kan izleri belirir.

İkinci adam kendine gelir ve bana saldırır. Ben eğilirim, onun gardını aşarım ve momentumumu kullanarak tabancayı çenesine dayarım. Kan tükürerek yere düşer. Tereddüt etmem, silahını koridora doğru tekmelerim ve dönüp Kirov'un Rifat'tan kurtulduğunu, elinde hala bıçakla, çılgın ve sırtarak durduğunu görürüm.

Kirov bana doğru koşar, bıçağı alçak bir yay çizerek savurur. Geri çekilirim, sola doğru bir feint yaparım, sonra aşırı hamle yaparken bileğini yakalarım. O daha güçlüdür, ama ben daha hızlıyım. Bileğini çevirip, o bağırıncaya kadar kırarım, bıçak yere düşer.

Yumruk atıyor ama ben eğilip yumruğumu tekrar tekrar kaburgalarına indiriyorum.

Rifat, yüzünde kanla, sendeleyerek ayağa kalkar ve Kirov'u arkadan boğazlayarak yakalar. Diğer haydut, beni yere düşürmek için ayak bileğimi tırmalıyor, ama ben onun eline sertçe basıyorum. O çığlık atıyor, ama bırakıyor.

Kirov, burnu kanayan, gözleri öfkeli bir şekilde ayağa kalkar. Botundan ince, keskin bir bıçak çıkarır ve tekrar üzerime saldırır. Ben yana kaçarım, ön kolumu kullanarak bıçağı savuştururum, ama bıçak derimi sıyrır ve pazımda sıcak bir acı hissederim. Adrenalin daha da yükselir.

Dönüp duruyoruz. Sola doğru bir hareket yapıyorum, sonra düşmüş konsolun üzerinden atlıyorum. Kirov peşimden atılıyor, botları camları ezip geçiyor. Kırık, sivri ve ağır bir sürahi boynunu kapıyorum ve fırlatıyorum. Sürahi onun şakağına çarpıyor; kısa saçlarından kan akıyor. Sendeliyor. Zıplıyorum, ayağımı göğsüne koyuyorum ve onu asansör çerçevesine doğru itiyorum.

Nefes almakta zorlanıyor. Bileğini yakalıyorum, sertçe çeviriyorum, kemik kırılıyor, bıçak düşüyor. Serbest elimle solar plexusuna üç hızlı yumruk atıyorum. Nefesi kesiliyor. Yakanından onu öne doğru çekiyorum, kırık bileğini gözyaşları akıncaya kadar büküyorum.

Kirov'un iri vücudu bana çarparak, ben dengemi yeniden kazanamadan beni geriye doğru savurur. Bıçaklı elini engellerim, ama o, avuçlarını koçbaşı gibi açarak doğrudan üzerime gelir. Ön kolu köprücük kemiğime çarpar, sonra ceketimin yakasını avuçlayarak beni sertçe yana doğru duvara savurur. Kafamda çınlama olur, gözlerimin arkasında yıldızlar parlar. Alçı çatlar; çerçeveli bir soyut resim düşer ve botlarımın yanında parçalanır.

Çarpmanın etkisi nefesimi keser, ama panik yapamadan önce eğitim devreye girer. İkinci bir darbe için geri çekilirken eğilirim ve dizimi karnına vururum. O homurdanır, sendeler. Omzum ağrıyarak dönerim, bir anlığına görüşüm daralır. Siktir.

Sonra onu göğsünden tekmeliyorum. Kirov yere düşüyor, ama fazla vaktimiz olmadığını biliyorum. Servis asansörü hala Kirov'un düşmüş bedeninin arkasında açık duruyor, iç aydınlatması kırık camların ve dökülmüş içkilerin üzerine yayılıyor.

"Sen," diye başırır diğer adam, bana doğru koşarak gelir. Rifat elini ceketinin içine sokar ve ben tepki veremedenden silahını çıkarır ve adama doğrultur.

Atış, dar koridorda gök gürültüsü gibi yankılanır. Adam sarsılır, yere düşer ve mermi yere düşerken aynalı duvara yığılır.

Rifat'ın gözleri bana kayar. "Gitmeliyiz..."

Ludmila'yı ona doğru itiyorum. "Onu al ve git. Ben onu oyalarım." enemi, kırık camların arasında kendini yukarı çekmeye alışan Kirov'a doğru sallıyorum.

"Nadya, ama..."

"Git." Silahı eline tutuştururum, Ludmila'yı da onun peşinden iterim. Asansör kapıları kapanmaya başlar; Rifat küfür eder, Ludmila'yı içeri çeker ve panel donuk bir sesle kapanır.

Kirov ayağa kalkar, alnından kan damlar, yüzü öfkeyle buruşur. Onu durduracak kadar sert bir şekilde kaburgalarına tekme atarım, sonra acil durum merdivenine doğru dönerim.

Merdiven kapısından fırlayarak, botlarım beton zemine vurarak basamakları birer birer iniyorum. İki kat aşağı indiğimde arkama bakıyorum.

Oradaydı. Kapıyı dolduran iri omuzları, öfkeyle çarpılmış yüzü. "Bunun bedelini ödeyeceksin, küçük prenses," diye bağırarak peşimden koşmaya başladı.

Daha hızlı koşuyorum, bir köşeyi kesmek için merdiven korkuluğunu atlıyorum, sonra son üç basamağı atlayarak zemin kata iniyorum. ıkış üç metre uzakta, sarı PUSH bar acil durum ışıkları altında parlıyor.

Demir gibi bir el rgm kavrar ve beni geriye doğru çeker. Sırtım betona çarpar ve dünya beyaz bir ışıkla parlar. Kirov'un ağırlığı beni yere yapıştırır. n kolu çenemin altına girer ve nefes borumu sıkıştırır.

Görüşüm daralır.

Gözlerini tırmalıyorum, çatlamış yanağını tırnaklarımla çiziyorum, ama o sadece hırlıyor ve boğazımı daha da sıkıyor. Görüşümün kenarlarında siyah noktalar parıldıyor. Dizimi kaldırıyorum, bir kez ısıkalıyorum, sonra onu uyluklarının arasına vuruyorum. Homurdanıyor ama yeterince gevşetmiyor.

Hava. Havaya ihtiyacım var.

Yüksek bir çatırtı yankılanır. Kirov yana doğru sıçrar, baskı kaybolur. Omzunu tutarak, Rusça küfrederek üzerimden düşer. Yanıma yuvarlanırım, şiddetle öksürürüm, ciğerlerim yanar.

Titrek dirseklerimle kendimi yukarı ittiğimde, babam Pyotr'un Kirov'un üzerinde durduğunu gördüm. Hatırladığımdan daha yaşlıydı, sakalı kısa kesilmişti, gözleri sert bakıyordu. Elinde, merdiven boşluğunun duvarından koparılmış, ağır başlığı hâlâ takılı olan alüminyum bir yangın baltası sapı vardı. Yüzünde sert bir ifadeyle baltayı tekrar kaldırdı. "Kızımdan uzak dur," diye homurdandı, sesi çakıl taşları gibi sert çıkıyordu.

Kirov kalkmaya çalışır, ama Pyotr balyozunu savurur ve darbe, betondan yankılanan bir gürültüyle Kirov'un kaburgalarına çarpar. Kirov inleyerek merdivenlerden yuvarlanır.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, elim morarmış boğazımda. "Baba?" Sözcükler boğuk çıkıyor, yarı inanamama, yarı rahatlama.

Pyotr hemen cevap vermez. Benimle Kirov'un çökmüş bedeni arasına girer, silahı kaldırır. Ancak o zaman omzunun üzerinden bana bakar, gözleri bir an için yumuşar. "Çekil, Nadya. Fazla vaktimiz yok."

Yukarıda bir yerlerde alarmlar çalmaya başlar. Güvenlik nihayet uyanmıştır.

Bacaklarımı zorlayarak öne doğru sendeledim. Pyotr kolunu uzattı, ben de ona tutunarak dengemi sağladım. Birlikte çıkışa doğru topallayarak ilerledik, gece havası soğuk bir tuz dalgası gibi üzerimize çöktü. Arkamızda, Kirov'un hırlamaları sirenlerin sesiyle kayboldu, ama bunun henüz bitmediğini biliyordum.

Henüz bitmedi.

KONSTANTIN

Koltukta başım geriye eğik, kucağımda hala açık bir dosya ile neredeyse uykuya dalmak üzereyim. Lamba, dağınık sayfalara hafif bir kehribar rengi ışık saçıyor ve cam pencerelerin ötesinde, liman vinçleri siste kırmızı ışıklarla yanıp sönüyor.

Sessizliği sessiz bir hışırtı bozuyor.

Daha dik oturuyorum, gözlerimdeki sisli bakışı silkeliyorum. Mila kapıda duruyor, saçları uykudan karışmış bir hale gibi, kulaklarından doldurulmuş tavşanını sürüklüyor. Küçük yumruğuyla bir gözünü ovuşturuyor.

"Annem nerede?" diye fısıldadı.

Düşünmeden ayağa kalkıyorum, dosya fark edilmeden yere düşüyor.

Saate bakıyorum. Saat

12:07.

Kahretsin.

Nadya eve gelmemiş.

Sessizce kendime lanet okudum, boğazım düğümlenirken Mila'ya doğru yürüdüm. "Hey, tavşanım," dedim nazikçe, onun seviyesine çömelerek. "Yataktan neden kalktın?"

"Kötü bir rüya gördüm," diye mırıldanıyor, sonra bana geniş, sorgulayan gözlerle bakıyor. "Annem nerede? Odasına gittim ama orada değildi."

Kolumu ona doladım ve onu kolayca kucağıma aldım. "O... dışarıda, tatlım. Biraz dışarı çıktı."

"Markete mi?" diye sorar uykulu bir sesle, yüzünü omzuma gömerek.

"Öyle bir şey."

Ama zihnim çoktan çalışmaya başlamıştır. Nadya bu gece bir planı olduğunu söylememiştir.

Mila'yı odasına taşıyıp yatağına yatırıyorum. Her zamankinden biraz daha uzun süre gömleğime sarılıyor. "Burada kalacak mısınız?" diye mırıldanıyor.

Kafasından saçlarını geriye doğru çekerek başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Birkaç dakika içinde uykuya dalıyor, göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyor, eli hala parmaklarımı sıkıca tutuyor.

Ama ben odada kalmıyorum. Uyuduğundan emin olduğum anda odadan çıkıp çalışma odasından telefonumu alıyorum ve aramaya başlıyorum.

Nadya'yı tekrar

arıyorum. Ve tekrar.

Cevap yok.

Sadece sessizliğe dönüşen bir hattın boş sesi, ardından daha sonra tekrar denememi söyleyen mekanik bir ses.

Mesajlarımı kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. En ufak bir ipucu bile yok. Nereye gittiğini söylemedi, ne zaman döneceğini söylemedi.

Telefonu avucumda sıkıca tutuyorum, kenarları avucuma batana kadar.

"Lanet olsun, Nadya," diye mırıldanıyorum ve Maksim'i arıyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor. "Evet, patron?"

"Buraya gelmen lazım. Hemen."

"İyi misin?"

"Nadya. Kayıp." Bu kadarı yeterli.

On dakikadan az bir süre sonra, hala beline silahını sokarken daireye koşarak gelir. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Bugün erken saatlerde. Dışarı çıkacağından hiç bahsetmedi. Mila, gece yarısından biraz sonra annesinin nerede olduğunu sorarak beni buldu." Sesim boğazımda çakıl gibi hissediyorum. "Telefonuna cevap vermiyor."

Maksim zaman kaybetmedi. "Arabayı getireyim. Önce yolları tarayalım..."

Birkaç saniye içinde asansördeyiz, gergin bir sessizlik içinde aşağı iniyoruz, kalbim gözlerimin arkasında çarpıyor.

Kapılar lobide açılır. Ve o anda onu görürüm.

Cam kapılardan içeri sendeleyerek giriyor, dışarıdaki sokak lambasının ışığıyla çerçevelenmiş. Hafifçe topallıyor, saçları biraz karışık, geçici bir bandajın altında şakağının yanında kurumuş hafif bir kan izi var. Bluzunun kenarında bir yırtık var, ceketini bir omzuna gevşekçe asılı.

Kalbim göğsümde hızla atmaya başlar.

"Nadya..." Ve sonra kolunu tutan kişiyi görürüm. Pyotr.

Babası.

Bütün vücudum donar.

Ben ona doğru ilerlerken, ışık gözlerini acıtıyormuş gibi gözlerini kırıpıştırarak bana bakar. Beni görünce gözleri yumuşar, ama aynı zamanda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey ile bulanıklaşır - suçluluk mu? Yorgunluk mu? Acı mı?

"Ben iyiyim," diye sormadan önce, kısık sesiyle cevap verdi. "Sorun yok."

"Ne demek ne," diye nefes alıp, mesafeyi kapatıyorum. "Neredeydin lan?"

Biraz yalpaladı ve düşmeden önce onu yakaladım, ellerimle belinden tuttum. Hafifçe yüzünü buruşturdu ve ben hemen baskıyı hafiflettim, yaralarını incelerken onu kendime doğru çektim. Küçük çürükler, sıyrıklar vardı ama şakağındaki bandaj bunun sadece bir düşüşten daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Pyotr öne çıkar. "Hayatta olduğu için şanslı."

Çenemi sıkarak ona bakarım.

"Ona ne yaptın lan?" Parmaklarım ceketinin yakasını kavrar ve onu öne doğru çekerim. "Birdenbire ortaya çıkıyorsun, şimdi de kız kanıyor, topallıyor, sen de sanki buraya aitmişsin gibi orada duruyorsun?"

Cevap vermez. Sadece hatırladığım o okunaksız ifadeyle bana bakar. Nadya'yı uyarmak için evimize geldiği gece gördüğüm ifadeyle. O zaman çok geçti. Şimdi de çok geç.

"Yaptıklarından sonra buraya gelmeye cesaretin var," diye homurdanıyorum, sesim alçak ama zehirli. "Onu aldattın."

"Konstantin." Sesi gerginliği keser, ama ona bakmam. Bakamam. "Onu bırak."

"O..."

"Bırak dedim," diye bağırır.

O zaman ona bakarım.

Birkaç dakika önce dizleri titriyordu ama şimdi dik duruyor. Çenesi kalkık, gözleri parlıyor. Bana baktığında, bu sadece bir yalvarış değil, bir uyarı.

Onu sertçe iterek bırakıyorum ve geri çekiliyorum, nefes nefeseyim.

"O benim hayatımı kurtardı," diyor, şimdi daha sakın, ama sözleri bir tokat gibi geliyor.

Yüzüne bakıyorum, çatlaklar, sesindeki titremeyi bulmaya çalışıyorum, ama gözlerinde sadece gerçeklik var.

Ciddi.

Pyotr, ona ihtiyacı olduğuunda ortadan kaybolan adam, Alexei'ye katliama yol açan bilgileri veren adam, onu kurtarmış mı?

Asansör hafifçe çalıyor, kapılar açılıyor. İlk başta kimse kıpırdamıyor.

Ellerim hala yumruk şeklinde. enem kilitlenmiş gibi hissediyorum.

Nadya sağ bacağını öne çıkararak asansöre ilk giren kişi oluyor. Yardım etmek için harekete geçiyorum ama o bana uzanmıyor. Arkasına da bakmıyor.

Pyotr onun arkasına giriyor.

Onları sessizce koridorda takip ediyorum, düşüncelerim ayak seslerimden daha yüksek sesle çınlıyor.

Eğer onunla birlikte gelmeseydi, onu öldürürdüm.

Hala yapabilirim. Çünkü onun gibi erkekler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kurtuluşun bedelsiz olmadığıdır.

Daireye giriyoruz. Oturma odası sessiz, geniş pencerelerden şehrin ışıkları hayaletler gibi bizi izliyor. Nadya tek kelime etmeden mutfağa yöneliyor, sanki aramızdaki mesafeyi artırmaya çalışıyor ya da sadece nefes almaya çalışıyor gibi.

Pyotr, botları hala kirliyen kapının yanında duruyor. Sanki başka bir hayatta daha önce buraya gelmiş gibi, sessiz bir bilgelikle ortalığı inceliyor. Yine de onunla dairenin geri kalanı arasında duruyorum, hala o eşiği geçmeyi hak ettiğine ikna olmuş değilim.

"Kalamazsın," diyorum düz bir sesle.

O hiç irkilmiyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor.

"Kalmak için gelmedim. Ona yardım etmesi gerektiği için geldim." "Bunun geçmişisi silebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," diyor. "Ama belki beş dakika kazanırım."

Ona cehenneme gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda, Nadya arkamdan konuşur.

"Bırak otursun."

Dönüyorum. Yüzü yine okunaksız, ama tezgaha bir kupa koyarken elindeki hafif titreme gözümünden kaçmıyor. Çay döküyor — votka değil, viski değil, içmeyi tercih edeceğini bildiğim burbon değil — çay. Kendisi için. Onun için.

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona doğru yaklaştım ve sesimi alçaltarak konuştum. "Dinlenmelisin."

"Nikolai'yi bulduktan sonra dinleneceğim."

Sözleri sakın, çok sakın, ve bu beni onun çılgılık atmasından daha çok korkutuyor.

Pyotr'a kupayı getirip kanepeye oturmasını işaret ediyor. Pyotr, saklandığı ayların ağırlığı birdenbire üzerine çökmüş gibi, yavaşça ve dikkatlice oturuyor.

Ben mutfağın kenarında, kollarımı kavuşturmuş, her hareketini izliyorum.

"Neredeydin sen?" Bana bakmıyor.

"Sana bir soru sordum," diyorum sessizce.

Nadya, lavaboda yıkadığı çay fincanından gözlerini zar zor kaldırıyor. "Bir şeyi hallettim."

Bir şeyi hallettim. Hepsi bu mu?

Tezgahın etrafında yavaşça dolaşıyorum, çıplak ayaklarımın altında zemin serin, aramızdaki sessizlik çok uzun, çok geniş. Pyotr hala kanepede oturuyor, sanki buraya aitmiş gibi o lanet çayı yudumluyor. Sesimi sabit tutuyorum, ama içim parçalanıyor.

"Tam olarak neredeydin?"

Sonunda çenesini eğerek bana baktı. "Sana söyledim. Artık bitti."

Mila'yı korkutmak istemediğinde kullandığı tonla aynı ton.

Yaklaşıp ellerini tutuyorum, ellerimi onların etrafına doluyorum.

"Nadya."

Parmakları benimkilerde sertleşir. Soğuktur. Sanki çoktan çekilmeye başlamışlar gibidir. "Telefonuna cevap vermedin," diye mırıldanırım. "Bir kez bile."

"Cevap veremedim."

"Aramadın mı, yoksa aramadın mı?"

Çenesi gerginleşir. "Ne fark eder ki?"

Onu izliyorum, yüzünde yeniden inşa ettiği bu duvarın dışında bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum. Gözünü bile kırpmıyor.

"Ben senin kocanım," diyorum alçak sesle, ellerim hala onun ellerinin etrafında. "Nereye gittiğini, sana ne olduğunu bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?"

Dudakları bir çizgiye dönüşür.

Pyotr arkamızda hafifçe kıpırdanır, ama onu görmezden gelirim. Rol yapmaktan bıktım artık.

"Sadece konuş benimle," diyorum. "Lütfen."

Ama konuşmuyor. Başını sallamıyor bile. Bu sefer yalan bile söylemiyor. Sadece sessizlik.

Ve bu sessizlik, onun söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha yakıcıdır.

Onun ellerini nazikçe bırakıp geri çekiliyorum. Ağzımda demir tadı var. Başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum, babası orada otururken, kendimi bu kadar... reddedilmiş hissederken.

"Peki," diye mırıldanıyorum.

Dönüp koridordan geçip Mila'nın odasını geçerek bizim odamıza giriyorum. Kapı arkamda kapanıyor. Işığı açmaya zahmet etmiyorum.

Yatağın kenarına otururum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarım ve saçlarımı elime alıp çekerim.

On dakika sonra arkamda kapının gıcırdayarak açıldığını duyarım. Kafamı kaldırmam. Yatak odası hala karanlıkta, sadece şehir ışıkları perdelerin arasından hafifçe sızıyor.

Adımları yumuşak. Tereddütlü.

"Hâlâ dışarıda mı?" diye soruyorum, sesim sessizlikten dolayı alçak ve boğuk çıkıyor. "Evet," diyor.

Silüeti kapı çerçevesine yaslanmış, ya da belki de sadece orada duruyor. Yüzünü göremiyorum. Sadece silüetini.

Yavaşça nefes alıyorum, yeniden yükselen hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum. "Onun Mila'nın yanında olmasını gerçekten istiyor musun?"

Bir duraklama var. Gerçek bir duraklama. Soruyu kaçınmaya çalıştığı türden değil, bu farklı. Düşünüyor.

"Buna nasıl cevap vereceğimi henüz bilmiyorum," diyor sonunda.

Bu, evet demesinden daha çok canımı yakıyor. Ya da hayır demesinden. En azından o zaman bir şey yapabilirdim.

Kendime başımı sallıyorum. Ona değil. "Tamam."

Bir başka duraklama. Beni izlediğini hissediyorum, ama kıpırdamıyorum. Başka bir şey sormuyorum.

Konuşmak isterse, konuşur.

Ama konuşmuyor.

Sabah yavaş ve gri bir şekilde başlıyor. Neredeyse hiç uyumadım. Mila, pijamalarıyla, saçları dağınık, bir elinde mavi bir boya kalemi tutarak oturma odasına girerken güneş odaya giriyor.

Mutfak masasında durur, gözleri Pyotr'a takılır, o da hayalet gibi sessizce kahvesini yudumlarken oturmaktadır.

Sadece çocukların sahip olduğu açık sözlü merakla onu inceler. "Tıpkı anneme benziyorsun," der. "Seni daha önce görmüş müydüm?"

Pyotr'un ağzı neredeyse bir gülümsemeye benzer bir şekilde seğirir. "Belki. Benim yüzüm öyle bir yüz."

Mila başını eğerek memnun olmadığını gösterir, ama bunu boşverir ve sandalyesine atlar. Nadya, omuzları gergin bir şekilde dikkatlice hareket ederek tostı önüne koyar. Bana bakmaz, ben de ona bakmam, uzun süre değil.

Kahvaltıdan sonra ayağa kalkıp Nadya'ya beni takip etmesini işaret ediyorum. Tereddüt ediyor, Mila'ya, babasına bakıyor ve sonunda ayağa kalkıyor. Onu koridordan geçip Mila'nın odasının önünden, köşeyi dönüp hizmet odasının yanındaki küçük oyuğa götürüyorum.

Beni atlatmaya çalıştığında, onu duvara yaslayıp ellerimi başının iki yanına koyuyorum. Sert değil, sadece bu kadar kolay kaçamayacağını hatırlatmak için.

Nefesini çekiyor, ama gözlerinde meydan okuma parıltısı görüyorum. Şampuanının kokusunu alıyorum, hafif ve çiçeksi bir koku.

"Döndüğümde gitmiş olsa iyi olur," diyorum, sesim alçak. O, inatçı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Nereden dönüyorsun?"

"Önce sen bana gerçeği söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

Çenesini kaldırır, ağzı inatçı bir çizgiye dönüşür, boğazında nabızı hızla atar. O kadar yakınız ki, aramızdaki gerginliği hissedebiliyorum, ham ve elektrikli.

O pes edene kadar onu öpmek istiyorum. Sonunda beni hayatına alana kadar onu sallamak istiyorum.

Ama tek yaptığım ona bakmak, aramızdaki bu duvarı yıkacak herhangi bir şey söylemesi için onu cesaretlendirmek.

Sadece bir saniye için başka yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bu işler öyle yürümez," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Belki de öyle olmalı," diyorum ve uzun bir süre ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Viktor'un kulübünün arka odası, fişlerin hafif tıkırtısı ve kartların karıştırılma sesi dışında sessizdir. Birinin purosu dumanlar çıkarır, yumuşak lamba ışığı ve alt kattan gelen hafif müzik sesiyle karışır.

Yeşil keçe masada Viktor'un karşısında oturuyorum, elimde kartlar yayılmış, yüzüm okunaksız. Bizimle birlikte üç adam daha oynuyor — Viktor'un adamları, diyor, ne zaman bakmamaları ve ne zaman dikkat etmeleri gerektiğini bilen türden adamlar.

Kartları dağıtırken gözleri kendi elinde. Birkaç el boyunca, Odessa'daki bir sevkiyat, sahtekar bir gümrük memuru gibi önemsiz şeyler hakkında konuşuruz. Kartlarımı pas geçer, birkaç fiş atar ve onu izlerim.

Viktor küçük bir potu kazandıktan sonra, sandalyesine yaslanıp sesini alçaltıyor. "Bu masadaki herkese güvenebilirsin," diyor, diğerlerine bakarak. "Buradan kimse sızıntı yapmaz."

Ben başımı sallarım.

Kart destesini masanın üzerinde itti. "Hiç kanlı bir oyun oynadın mı, Konstantin?"

Gülümsemeye tenezzül etmeden kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha kötüsünü de oynadım."

O gülümser, altın rengi dişleri parlar. Diğerleri yüzlerini ifadesiz tutar, bahisler yatırılırken fişler sessizce tıkırdar. Viktor kartlarına, sonra bana bakar ve sessizliği uzatır.

"Bir haberim var," diyor, sesi sadece masadakilerin duyabileceği kadar alçak. "Doğrulandı. Grigori şehirde."

Dışarıdan tepki vermiyorum. İçimde ise kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Ve?" diyorum, gözlerim kendi elimde.

O eğilir ve sesini biraz daha alçaltır. "Hepsi bu kadar değil. Alexei de burada."

Bu beni daha da dikleştirir. Kartlarımı masaya bırakırım, biriktirdiğim küçük fiş yığınına görmezden gelirim. "Emin misin?"

Viktor'un ağzı sertleşir. "Eminim. Havaalanında, otellerde, izlenmesi gereken her kapıda adamlarım var. Alexei yeni bir isim kullanıyor, ama o. Hiç şüphe yok."

Diğer adamlar, bir sonraki elden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oynamaya devam ediyorlar. Ama Viktor'un gözleri üzerimde, tepkimi izliyor.

"Neden?" diye soruyorum sessizce. "Neden buraya geri dönme riskini alsın ki?"

Viktor'un dudakları birbirine bastırılır, nadir görülen bir tedirginlik belirtisi. "Çünkü biri annesini kaçırdı."

Sözler aramızda asılı kalıyor, dumandan daha ağır. Viktor'un gözlerinin ardındaki hesaplamaları görebiliyorum. Bunun arkasında benim olup olmadığımı karar veriyor.

"Bil diye söylüyorum, benim bununla hiçbir ilgim yok." Omuzlarını silkiyor. "Sana inanıyorum."

"Kim bilir?" diye soruyorum.

"Sadece bu odadaki insanlar," diyor Viktor. "Ve Ludmila'yı kaçıran kişi. Alexei onu bulmak için şehri didik didik arıyor."

"Ondan önce onu bulacağım," diyorum.

Viktor dudaklarını kıvırıyor. "Şu fikri düşündün mü..."

"Dur," diye bağıryorum. "Cümleyi bitirme."

"Peki," diyor. "Özür dilerim. Ne yaşadığını hayal bile edemiyorum Bu yüzden kendi çocuğum olmayacağına yemin ettim."

Viktor potu toplarken, ben kaşlarımı çatarak oturuyorum, başparmağımla poker fişinin kenarını oynatıyorum. Elimdeki kartları zar zor fark ediyorum. Ludmila ortadan kayboldu. Alexei şehre geri döndü, şehri kasıp kavuruyor,

arkasında sadece sorular bırakıyor. Kulübün hafif gürültüsü, kafamdaki zonklamaların arkasında kayboluyor.

Biz değilsek, onu kim kaçırır? Bu dünyada başka kim Alexei'yi bu kadar kışkırtma riskini alır? Liste uzun değil, ama listedeki her ismin sicili kanlı. Moskova'dan rakipler, eski müttefikler, bir avantaj elde etmek için şehrin yarısını yakacak türden adamlar. Ama hiçbirini bunu kişisel hale getirecek kadar pervasız değil. Çaresiz olmadıkça.

Bir sonraki eli otomatik pilotta oynuyorum, Viktor yüzüme bakmadan pas geçiyorum. Aklımda aynı sorular dönüp duruyor: Alexei'yi annesini hedef alacak kadar nefret edecek başka kim var? O kadar yaklaşabilecek kim var? Her şeyden sonra onun için ne kadar değerli olduğunu tam olarak kim bilebilir?

Viktor beni inceliyor, gözleri hiçbir şey belli etmiyor. Aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum, kazara ortaya çıkarabileceğim herhangi bir suçluluk veya bilgi belirtisi arıyor. Ama yüzümü ifadesiz, çenemi sıkı tutuyorum.

Elimde değil, zihnim bir anlığına dün gece Nadya'da gördüğüm taze morluklara, omuzlarındaki gerginliğe, dokunmama izin vermediği bandaja kayıyor.

Hayır. Bu mümkün değil. O güçlü biridir, ama her şeyi böyle riske atmaz. Değil mi? Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Ludmila'yı kaçıran o olsaydı, bunu bilirdim. Hissederdim.

Ya da belki de sadece buna inanmak istiyorum.

Kartlarımı kenara itip Viktor'a baktım. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Omuzlarını hafifçe silkiyor, dudakları sıkı. "Söylentiler duyuyorum, kesin bir şey yok. Söylentiye göre, olay yerinin yakınında eski bir asker görülmüş. Her zamanki çevrelerden olmayan biri. İsteddiği zaman ortadan kaybolan türden bir adam."

"Eski asker mi?" Bu listeyi daraltıyor, ama bana bir isim vermiyor.

Viktor içkisini yudumlarken, bardağın kenarından beni inceliyor. "Nasıl duydun?" diye ısrar ediyorum.

Bardağını masaya koyar. "Varna Quay Suites'te kaçak olarak kalıyordu. Adamlarım bir konuşma duydu, biri eski bir bakım girişini kullanarak güvenliği atlatmış. Burası çok özel bir yer, bu yüzden bunu başaranlardan hem etkilendim hem de biraz korktum."

"Madem bu kadar özel bir yer, nasıl öğrendin?"

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Para hala işe yarıyor, o kalede bile. Kime rüşvet vereceğini bilersen, insanlar konuşur. Onu oradan çıkaran kişi işi çabuk halletmiş, neredeyse hiç iz bırakmamış. Acemi biri değil. Yerel bir infazcı da değil."

Öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Bunu yapan her kimse, çok dikkatliydi. Ne aradıklarını biliyorlardı. Ve nasıl ortadan kaybolacaklarını da biliyorlardı."

Başımı sallıyorum, ama zihnim hızla çalışıyor. Eski bir asker. Pyotr mu? Yoksa bu sadece bir tesadüf mü?

Viktor beni dikkatle izliyor. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı, Konstantin?"

Nötr bir ifade takınmaya çalışarak sandalyeme yaslandım. "Somut bir şey yok. Henüz."

Ama nabzım durulmuyor. Şehir daralıyor gibi, eski hayaletler sokaklarda dolaşıyor ve herkes kan peşinde.

Konstantin'in daireden çıkmasını izliyorum, kapı son zamanlarda mükemmelleştirdiği o sessiz kesinliğiyle kapanıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, sadece tartışmamızdan ya da ellerinin beni duvara sıkıştırmasından değil, o yanımdayken başardığım şeyden dolayı. O beni oraya sıkıştırıp cevaplar isterken, ceketinin iç cebine bir AirTag koydum. Umarım onu bulmaz.

Nereye gittiğini bilmem gerekiyor, güvende olduğunu bilmem gerekiyor, bunun için onun arkasından iş çevirmem gerekse bile.

Koridorda bir an durup havanın dinmesini bekledikten sonra dönüp babamın mutfakta elinde kupa ile beni izlediğini fark ettim.

"O neydi öyle?" diye sorar sessizce.

Sinirlenirim, tavrımla gerginliğimi gizlerim. "Ne?"

Başını eğiyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Sen ve kocan. Sana nasıl baktığını gördüm. O bir şey değildi."

"Önemli bir şey değil," diyorum, biraz fazla hızlı, ellerimle bir şeyler yapmak için bir bardak alıyorum.

"Peki ya Arman?" diye sorar, konuyu kapatmaz. "O da şehirde."

Donup kalırım, parmaklarım bardağı sıkıca kavrar. Cevap vermiyorum. Vermek zorunda değilim.

Kupasını sessizce masaya koyar. "Aslında, dün gece seni o karışıklıktan kurtaran adam... O, Arman'ın adamı, değil mi?"

"Baba, lütfen. Sen... bu işe karışma."

Derin, neredeyse yorgun bir iç çekişle, "Nadya. Arman'a güvenemezsin. Ne şimdi, ne de gelecekte. Onun neler yapabileceğini biliyorsun."

Ona sertçe bakıyorum, eski bir ihanetin acısı göğsümde sızlıyor. "Bu laf sana yakışmıyor."

Bir an daha gözlerime bakıyor, sonra başka yere bakıyor. "Ben hala senin babanım, Nadya. Senin güvende olmanı istiyorum."

Gülmek ya da ağlamak istiyorum, ya da ikisini birden, ama ona ikisini de göstermiyorum. Bunun yerine pencereye dönüp, Konstantin'in sabahın karanlığında kaybolurken şehrin onu yutmasını izliyorum. AirTag'in simgesi telefonumun ekranında beliriyor — değişen gölgelerin dünyasında küçük bir güvence.

Onun inatçı bakışlarına karşılık veriyorum, ama göğsümün arkasında kurtulamadığım bir acı var. "Bu noktada kimseye güvenebileceğimi mi sanıyorsun?"

Cevap vermiyor. Bir an için, dışarıda sadece şehrin uğultusu ve yan odadan Mila'nın kahkahasının zayıf yankısı duyuluyor. Tüm uyarılarına, aramızda asılı kalan tüm sırlara rağmen, o burada. Şimdilik.

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavrar, başparmağım takip uygulamasının üzerinde dururken Konstantin'in noktasının evden uzaklaştığını izlerim. Daire soğuktur, Pyotr'un varlığı kış havası kadar ağırdır, ama ona ne kadar sarsıldığımı göstermeyi reddediyorum.

Ayağa kalkıp yaklaşır, yüzümde ona vermeyeceğim bir şey arar. "Sadece seni kontrol etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye sorar sessizce.

Zoraki, kırılgan bir gülümseme takınırım. "Hayır. Kendi tarzınla beni korumaya çalıştığını düşünüyorum. Ama artık bu dünyayı tanı mıyorsun, baba. Gerçekten tanı mıyorsun. Sen gittin."

O hiç irkilmiyor. "Gitmek zorundaydım. Bu, bu adamların nasıl çalıştığını unuttuğum anlamına gelmez. Arman sen doğmadan önce de tehlikeliydi. Şimdi daha da tehlikeli. Onu hayatına alırsan, seni kullanır. O böyle yapar."

Onun bu kesinliği beni rahatsız ediyor, kısmen de Konstantin'e çok benzediği için, mutlak, tavizsiz. "Ona ne kadar borçlu olduğumu bil miyorsun," diyorum.

Yumuşak bir sesle, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuş.

Başını eğdi. "Mila'ya, Nikolai'ye ve kendine ne borçlu olduğumu biliyorum. Kime güvendiğine dikkat et, Nadya. Kontrolün sende olduğunu düşünmen, gerçekten kontrolün sende olduğu anlamına gelmez."

Başka bir şey söylemeye başlar, ama ben arkayı dönerim ve masadan kahve fincanlarını toplarım. Onun tavsiyesini istemiyorum, şu anda değil. Her sır, ayaklarımın altındaki zeminde bir çatlak daha gibi hissettirirken değil.

Öğlenin hemen ardından depoya varıyorum. Eski yük ambarı rıhtımın kenarında yükseliyor, kırmızı tuğlaları onlarca yıllık tuz ve isle kaplanmış. İçeride hava motor yağı kokuyor ve çatlak tavan pencerelerinden her esintiyle birlikte hafif bir yosun kokusu geliyor. Rifat, iki adamı kapıların önüne dikmiş; tek kelime etmeden başlarıyla geçmemi işaret ediyorlar.

Ana kat boşaltılmış, sadece bir dizi taşınabilir çalışma lambası beton zemine uzun ışık huzmeleri saçıyor. Dima'nın kabloları köşede uğultu yapan bir jeneratöre uzanıyor.

Ben içeri girerken, işaretsiz bir sarmal kapı gıcırdarak açılır, farlar çizik duvarları ve yağ lekeli zemini aydınlatır. İçeride, tek bir sıra çalışma lambası, kasalar, brandayla örtülü makineler ve komuta merkezi olarak kullanılan katlanır masanın üzerine soluk bir ışık saçıyor.

Katya, arkadaki metal sandalyeden kalkar. Beyaz önlüğü tozla lekeli, stetoskop boynuna asılıdır. Lambanın diğer tarafında, Ludmila çelik bir desteğe yaslanmış, bilekleri sandalyenin kollarına, ayak bilekleri de sandalyenin ayaklarına bağlanmıştır. Hafif bir sakinleştirici onu uysal tutar; başı yana düşmüş, saçları gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına yapışmıştır.

Rifat palet yığınının yanına yaslanmış, tüfeğini kucağına almış, Dima ise yanında bir sandığın üzerine oturmuş, dizüstü bilgisayarını açık, güvenlik kameralarının görüntüleri ekranda titriyor.

Yaklaştığımda bana başlarıyla selam veriyorlar.

Ludmila, beton zeminde botlarımın çıkardığı sese gözlerini kırpıştırarak uyanır. "Lütfen," diye fısıldar, sesi kısık. "Bana yardım et."

Ona doğru yürüdüm. "Neden sana yardım edeyim ki? Sen benim ailemi mahvettin."

Ludmila'nın gözlerinin içine bakarak, sözlerimin uyuşturucu ve korkunun sisini yırtıp geçmesini sağlıyorum.

"Kocandan nefret ettiğini biliyorum. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum, kendi oğlunun büyümesini izlerken, onun aslında Dmitry'nin oğlu olmadığını bilerek, nasıl çıldırdığını biliyorum. Her gün bu korkuyla yaşamak, gerçeğin ne zaman ortaya çıkıp kurduğun her şeyi yok edeceğini merak etmek."

O yüzünü çevirmeye çalışıyor, ama ben onun bakışlarını yakalıyorum.

"Bu yüzden Konstantin'den nefret ediyordun, değil mi? Çünkü o bunun kanıtıydı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar sadık olursa olsun, Dmitry için asla yeterli olamazdı. Dmitry'nin kanını taşıyordu, ama yine de hep dışlanıyordu, hep bir yabancıydı, hep senin olabileceğin şeydi, eğer kocanın sana verdiği o kırılğan zarafeti kaybedersen."

Ludmila'nın yüzü buruşur, mücadelesi yavaş yavaş sönümlenir. Gözyaşları yanaklarından akar, ama ben acıma hissetmiyorum.

"İronik olan, tüm sırların, tüm nefretin için, o kanı hala taşıyan kişi Konstantin. Gözünün önünden uzaklaştırmak istediğin kişi. Ve Alexei..."

Duraklıyorum, gerçeği sindirmesine izin veriyorum. "Alexei hiçbir zaman Dmitry'nin oğlu olmadı. Ama sen bu yalanın etrafında bir dünya kurdun ve şimdi Nikolai'nin nerede olduğunu söylemezsen, bu dünyanın yanışını izleyeceksin."

Şu anda titriyor, nefesi hızlanıyor. Ona doğru eğiliyorum, sesim çelik gibi. "Buradan çıkmak istiyorsan Ludmila, bana her şeyi anlat. Ya da burada oturup, tıpkı onun senin evinde olduğu gibi, güçsüz olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilirsin."

Ludmila'nın sandalyesinden uzaklaşıp doğrulurken, arkamda Rifat "Bu çok acımasızdı" diye mırıldanıyor. Kulaklarımda kalp atışlarım yankılanıyor. Depodaki hava yoğun, nefes almayı zorlaştıracak kadar ağır.

Ludmila şimdi ağlıyor, dudakları titriyor. "Nikolai'nin nerede olduğunu bilmiyorum, yemin ederim," diye kekeliyor, sesi kırılıyor. "Geçen haftaya kadar benimle birlikte Varna Quay Suites'teydi. Onlar... onu başka bir yere götürdüler. Nereye olduğunu bilmiyorum. Ben sadece onu izlemem, sakın tutmam gerekiyordu. Ama başka biri onu almaya geldi, kim olduğunu görmedim, sadece artık orada olmadığını biliyorum."

Bu sözler göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Kalbim durdu, içimde bir korku yayıldı. Nikolai buradaydı. Bu kadar yakındı. Onu kaçırdım, kıl payı kaçırdım. Kahretsin.

Yüzümü çevirip yumruklarımı sıkıyorum. Gerçek boğazımda asit gibi yakıyor. Çok yakındı. Onu bulana kadar dünyayı parçalamak, çığlık atmak istiyorum ama kendimi zorla sakinleştiriyorum. Her saniye daha da uzaklaştığı için yas tutacak zaman yok.

Sesimin sabit kalması için kendimi zorluyorum. "Onu kim taşıdı, Ludmila? Emri kim verdi?"

O çaresizce başını sallar. "Bilmiyorum, Nadya, lütfen. Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Sadece mesajlar gönderiyorlar. Ben bir hiçim. Sadece bir anneyim. Sadece bir araç."

Çenem gerilir. "O zaman bir şeyler hatırlayacaksın, yoksa Alexei dahil herkes için işe yaramaz olacaksın."

Gözlerimi kapatıyorum, yıkılma isteğiyle mücadele ediyorum.

Çok yakındık. "Kahretsin," diye fısıldıyorum. "Neredeyse yakalamıştık."

Arman öne çıkar, ağır bir işe hazırlanır gibi kollarını dirseklerine kadar sıvar. Endüstriyel lamba yüzüne sert bir ışık çizgisi düşürür, kaşlarını çatmış hali daha derin, daha yaşlı görünür.

Ludmila onun yaklaşmasını izler ve o anda, gözlerinde tuhaf bir parıltı görürüm. Tanıma. Bağlarından geri çekilir

bağlarına yaslanır, dudakları aralanır. "Sen..." Kelime zar zor çıkar, boğuk ve titrek.

Arman ona hiç aldırış etmez. Hiçbir şaşkınlık belirtisi, sesinde veya duruşunda hiçbir değişiklik yoktur. Sadece çenesine uzanır, yüzünü yukarı doğru çevirir ve "Bana bak" der.

Ludmila zorlukla bakar.

Kaşlarımı çattım. Ludmila amcamı tanımamalıydı. Amcam yıllardır Avrupa'da kalmış, kendi gölgesinde yaşamıştı. Yine de Arman ona her yaklaştığında, Ludmila onun kokusunu tanıdığı için geri çekiliyordu. Bu beni rahatsız etti. Pyotr beni uyarmıştı. *Arman'a güvenemezsin*. Babamın paranoyak olduğunu düşünmüştüm, ama Ludmila'nın Arman'ı takip eden bakışları midemi bulandırdı.

"Baştan başla," diyor Ludmila'ya soğuk bir sesle. "Nikolai'nin geldiği gecedan itibaren."

Ona dokunmadan önce bile irkilir. Umduğu yumuşaklık artık yoktur. Arman iki parmağıyla çenesini kaldırır, başparmağıyla gözünün altındaki morluğu bastırır. Daha derin iz bırakacak kadar sert değil, sadece bunu yapabileceğini hatırlatacak kadar.

"Sana söyledim," diye fısıldar. "Hiçbir şey bilmiyorum. Alexei beni bu işin dışında tuttu."

"Bir ses duymuş olmalısın. Bir aksan. Adamın paltosundaki kolonyayı koklamışsındır. Daha iyi düşün." Onu bırakıp sandalyenin arkasında volta atmaya başlar. "Bana yalan söylemek istemezsin, Ludmila. Bu gece olmaz."

Ludmila başını sallayarak ağlar ve aynı inkârları tekrarlar.

Adam bıçağı yavaşça Ludmila'nın köprücük kemiği boyunca gezdirir, derisini kesmeden, sadece bir uyarı olarak. Ludmila geri çekilir, ama kaçacak yeri yoktur. Rifat kollarını kavuşturarak yaklaşır, varlığı depodaki havayı daha da ağırlaştırır.

Arman'ın sesi alçak bir tehdit gibidir. "İsimler, Ludmila. Söyle yoksa kanın akacak."

Ludmila, dudaklarını ısırarak, başını sallayarak inler.

Arman neredeyse sıkılmış gibi iç çeker ve kadının kolunu sıvar. Bıçağın kenarını kadının ön kolunun iç kısmına bastırır, temas ettiği yerdeki deri solgunlaşır. Sonra, gözlerini ayırmadan, kısa ve sığ bir kesik atar. Kan, ince ve parlak bir şekilde fışkırır. Ludmila yüksek ve keskin bir çığlık atar, ses depoyu yırtarcasına yayılır. Katya irkilir, tıbbi çantasını kavrayan parmak eklemleri beyazlaşır, ama kıpırdamaz.

"Bilmiyorum!" diye ağlar Ludmila. "Lütfen, lütfen..."

Arman bir bezle kanı siler, bıçağın ucunu başka bir deri parçasına bastırır. "Öğreneceksin," diye mırıldanır. "Yoksa devam ederiz."

Ludmila kontrolsüzce titreyerek hıçkırır. Bir an için bıçak havada asılı kalır ve tek ses onun nefes nefese yalvarmasıdır.

Artık dayanamıyorum. Ludmila'nın çığlıklarını duymaya tahammül edemiyorum, bu yüzden depodan çıkıp soluk sabah ışığına çıkıyorum. Gökyüzü soluk mavi, hava kollarımı serinletiyor. Kendimi sıkıca sarıyorum, bıçağın ve onun yalvarışlarının hatırasını zihnimden silmeye çalışıyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum: ona olanlar mı, yoksa benim dönüştüğüm şey mi?

Mahalle sessiz. Uzaklarda bir yerden bir martı çığlık atıyor ve şehir, bu duvarların arkasında acımasız bir şey yaşanmıyormuş gibi hayatına devam ediyor.

Birkaç dakika sonra, Arman'ın çakıl taşları üzerinde çıtırdayan adımlarını duyuyorum. Bana katılıyor, bir sigara yakıyor, yüzü her zamanki gibi okunaksız.

Bana hemen bakmıyor. "Takip cihazını yerleştirmeyi başardın mı?"

Boş sokağa bakmaya devam ederek başımı sallıyorum. "Evet. Henüz kontrol etmedim."

"Bir baksan iyi olur," diyor sessizce. "İşler hızla gelişiyor."

Ceketimden telefonumu çıkarıp uygulamayı açtım. Konstantin'in konumunun kuzeye doğru kaymaya başladığını görebiliyordum. Neredeyse gülecektim, ama bu durum hiç komik değildi. "Durmuyor," diye mırıldandım.

Arman yorgun gözlerle bana bakar. "Bu konuda sana benziyor."

Telefonu cebime koyuyorum, bunun bir iltifat mı yoksa uyarı mı olduğundan emin değilim. "Ludmila'yı ne yapacağız?" diye soruyorum. "Onu buraya getirmek Nikolai'yi incitecek mi sence?"

Cevap vermek için zaman ayırır, bakışları tel örgü çitin ötesindeki suya yönelir. "Alexei onun elimizde olduğunu öğrenirse, işler çirkinleşebilir. Ama başka bir yol göremiyorum. Elimizde kalan tek koz o."

Titriyorum, ama soğuktan değil. "Sence konuşur mu?" "Eninde sonunda pes eder," diyor, sesi düz. "Herkes pes eder."

Botlarıma bakarak, içeriden onun çığlıklarını duyduğumda içimde yükselen suçluluk duygusunu yutuyorum. "Ya yapmazsa?"

Arman omuz silkiyor, külleri yere atıyor. "O zaman yararlı olduğu sürece onu hayatta tutarız. Ondan sonra, karar senin."

Başımı sallıyorum, ama içimde ağır bir şüphe var. "Umarım haklısındır."

Beni inceler, sonra sigarasını yere atar. "Umut etme, Nadya. Hazır ol. Bizi kurtaran tek şey bu."

Kollarımı daha sıkı sararım, uzaktan trafiğin akışını izlerim, tüm bunlar başlamadan önce kim olduğumu hatırlamaya çalışırım.

Arman bir an beni izler, güneşe karşı gözlerini kısarak. "Kocanın nereye gittiğini gerçekten merak etmiyor musun?" diye sorar. "Takip cihazını istemenin tek nedeni bu sanıyordum."

Kafamı sallayıp kendimi daha sıkı kucaklarım. "Onu takip etmekten öğreniyorum," diye itiraf ederim, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramam. "Neden yaptığımı biliyorum, ama yine de. O benim kocam."

Arman kaşlarını kaldırır ama ısrar etmez. Sadece bekler. Yine de merakım beni kemirir. Uygulamayı açarım ve bir süre yanıp sönen noktayı izlerim. Artık şehirde değil — Konstantin'in konumu, çölde, her yerden kilometrelerce uzakta, boş bir otoyol üzerinde görünür.

"Bu garip," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime.

Telefonu cebime geri koyup depoya doğru dönüyorum. Arman sigarasını atıyor ve peşimden gelmiyor.

İçeride gölgeler yoğun ve Ludmila'nın hıçkırıkları sustu. Yaklaştığımda Dima dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Bir şey mi lazım?" diye sordu.

Başımı sallıyorum. "Konstantin'in nerede olduğunu bulmama yardım etmen gerekiyor. Bir şeyler yolunda değil."

Dima başını sallar ve ihtiyacım olan bilgiyi bulmama çabucak yardım eder. Konstantin'in AirTag'i Viktor Sokolov'un kumarhanesine doğru gidiyor.

Ekрана bakıyorum, çenem sıkı. Konstantin, Viktor Sokolov'dan ve o kulüple bağlantılı her şeyden uzak durmam için beni defalarca uyarmıştı.

Bu düşünce içimi yakıyor, karnımın derinliklerinde bir yerlerde kıvrılıyor. Dürüstlük konusunda bu kadar ısrarcı olmasına rağmen, Konstantin kaçıp sırlarını saklayan ilk kişi. Aklım, istemeden, onu restoranda gördüğüm o güne gidiyor — Konstantin, Anya adındaki kızla gülüyor, kız ona yaklaşıırken güneş ışığı saçlarına yansıyor.

Acıyı yutuyorum. Belki umursamamalıyım, ama umursuyorum.

Şimdiki ana odaklanmak daha kolay. Takipçiyi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, ama görüntü aklımda kalıyor, yarı gerçek, gizli bir buluşma, giderek daha az tanıdığım bir versiyonu olan kocam.

Dima ve Rifat'a tek kelime etmiyorum. Kimse bakmıyorken depodan sızıyorum. Sabah güneşi çoktan yükselmiş, her şeyi düz altın rengi ve uzun gölgelerle boyamış. Şehri boydan boya geçiyorum, aklım her türlü olasılığı düşünüyor: Konstantin'in sırları, Viktor'un kulübü, restorandaki kız.

Ana yoldan biraz uzaklaşıp küçük bir butikte duruyorum, dikkat çeken koyu kırmızı bir elbise ve yeni bir rujla dışarı çıkıyorum. Arabada hızlıca üstümü değiştiriyorum, aynada saçlarımı tarıyorum, ellerim itiraf etmek istemediğim kadar titriyor,

Yanağımdaki hafif morluğu kapatıcıyla kapatırken ellerim istediğimden daha fazla titriyor. Bir an kendi yansıma sert bir bakışla bakıyorum. O bu oyunu oynayabiliyorsa, ben de oynayabilirim.

Ana yola çıktığımda, telefonumu alıp Pyotr'u arıyorum. Üçüncü çalınıştta cevap veriyor.

"Baba, birkaç saat Mila'ya göz kulak olmanı istiyorum," diyorum, sesimi alçaltarak, aynaya bakıp çok uzun süredir arkamda duran arabaya göz atıyorum.

O iç geçirir. "Kocanın koruması beni pek sevmiyor galiba."

"Maksim ısırılmaz. Lütfen, benim için yap."

Bir süre sessizlik olur, sonra o da pes eder. "Tamam. Ona bakarım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, rahatlama göğsümdeki sıkışıklığı bir anlığına gevşetiyor.

Güneş çölün üzerinde batmaya başlamışken otobana çıktım. Şehrin keskin hatları dikiz aynasında kaybolurken, manzara sonsuz altın ve koyu mor renklere büründü. Telefonum sessiz. Kimseye nereye gittiğimi söylemedim.

Elbise belime sıkı geliyor, nabzım daha da sıkı. Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, ama birkaç dakikada bir aynaya bakıyorum. İşte orada — şüphe çekmeyecek kadar geride, ama hiç uzaklaşmayan koyu renkli bir sedan. İlk başta kendime bunun sadece başka bir araba, başka bir gergin sürücü olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama kilometreler geçip yol boşaldıkça, sedan hala orada.

Hava kararıyor, gökyüzü indigo rengine bürünüyor, kumarhanenin neon ışıkları ufukta zar zor görünüyor. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim ağrıyor. Geri dönmeyi, Dima'yı aramayı, hatta kenara çekmeyi düşünüyorum, ama korkunun galip gelmesine izin vermeyerek yoluma devam ediyorum.

Viktor'un kumarhanesine giden virajlı yola dönmeden hemen önce, sedan uzaklaşıyor. Bir an gözümü kırptığımda aynada görünüyor. Bir sonraki an

ortadan kaybolur. Hızımı keserim, adaçayı çalıları ve ay ışığı arasındaki gölgeleri arar gibi bakarım, ama araba ortadan kaybolmuştur.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Kim olurlarsa olsunlar, beni Viktor'un bölgesine kadar takip etmeye hazır değiller. Pervasız olabilirler, ama aptal değiller. Belki de korkmuşlardır.

Girişin yakınında park ediyorum, kalbim çarpıyor, hava çöl sıcaklığı ve adrenalinle dolu. Arabamdan indiğim anda, çöl havası elektrikli gibi geliyor, beklenti ve şansdan daha eski, daha karanlık bir şey ile uğultulu. Kumarhane, bir serap gibi kumdan yükseliyor, cam, altın ve neon ışıklarıyla yıldızların altında geniş bir alana yayılıyor. Kuleler geceye karşı parıldıyor, her pencere sıcak ve pahalı bir ışıkla yanıyor. Ön giriş, yarım daire şeklinde palmiye ağaçları ve lüks arabalarla çevrili, siyah ve altın renkli üniformalı vale görevlileri, konukları başka bir dünyaya adım atmak gibi bir şey değilmiş gibi içeriye yönlendiriyor.

Omuzlarımı dikleştirip merdivenleri çıkıyorum ve kapılar açılıp beni içine çekiyor. İçerideki hava serin, parfüm ve pahalı puroların hafif kokusuyla ağır. Gürültülü, zengin, nabız gibi atan bir ses, müzik ve sesler, slot makinelerinin sürekli uğultusu ve çan seslerinin üzerine katmanlanıyor.

Her yüzey parıldıyor — yüksek tavanlardaki altın süslemeler, bakır gibi damarlı mermer zeminler, kart masalarının üzerine yumuşak, kehribar rengi bir hale saçan kristal avizeler. Görünürde bir güvenlik yok, ama hissediyorum, yüksek bir yerden, ayrıntılar arasında gizlenmiş bir yerden gözler üzerimde.

Bir an durup, tüm bunları içime sindiriyorum. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Burası Viktor'un krallığı ve buradaki herkes yerini biliyor gibi görünüyor. Elmaslar ve özel dikim elbiseler giymiş kadınlar, ipek takım elbiseli erkeklerin kolunda süzülüyorlar. Özel dikim yelekli krupiye, bahisleri sesli olarak duyuruyor ve pürüzsüz, tecrübeli elleriyle kadife üzerinde fişleri topluyor. Ortada, asma katın altında geniş bir bar kıvrılıyor, şişeler mücevherler gibi sıralanmış.

İçeriye doğru ilerlerken kalbim hızla atıyor, buraya aitmişim gibi görünmeye çalışıyorum. Özel odalar, korunan kapılar, üst katta yasal olmayan bir şeyler vaat eden bir arka merdiven görüyorum. Dudaklarıma hafif bir

gölümseme takınıp yürümeye devam ediyorum, topuklarım mermerin üzerinde tıklıyor, gözlerim Konstantin'i ya da bana yardım edebilecek ya da zarar verebilecek herhangi birini arıyor.

Bir an için, burada kaybolmanın, cevaplar değil heyecan için gelen biri olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Ama ben buraya şans ya da eğlence için gelmedim. Buraya kocam ve bu altın ve sırlarla dolu sarayın bu gece sakladığı gerçek için geldim.

KONSTANTIN

Viktor'un kumarhanesinin derinliklerindeyiz, iki kat kilitli kapı ve müzik ve kahkahaları kesen kadife perdenin arkasında. Gizli oda üst kattaki odaya hiç benzemiyor — altın yok, parlaklık yok — sadece ses geçirmez duvarlar, yıpranmış bir ahşap masa, iki sandalye ve camda terleyen yarı boş bir sürahi var.

Masada, renkli iğnelerle işaretlenmiş bir Los Angeles haritası, bir köşesine tutturulmuş Grigori'nin fotoğrafları ve kullan-at cep telefonunun yanında yığılmış telefon kayıtları var.

Viktor bana yeni bir bardak uzatır ve haritada üç kavşağı gösterir. "Grigori'nin son güvenli evinin burada, Alameda'nın dışında olduğunu biliyoruz," der ve ilk iğneyi işaret eder. "Şoförü iki gece önce bu benzin istasyonunda görülmüş. Peki ya kumarhane? Etrafı kolaçan ediyor, bizim işimize yaklaşmanın bir yolunu arıyor."

"Sence o kadar aptal mı ki yemi yutacak?"

"Hayır, ama kesinlikle benimle ilgileniyor," diyor Viktor. "Sen ve beni tanıyan kişi sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi. Böylece Grigori benim potansiyel bir müttefik olduğumu düşünebilir."

Düşünceli bir şekilde çenemi ovuşturuyorum. Fotoğraflardan birine dokunuyorum — iki gece önce terk edilmiş bir deponun arkasına park edilmiş Grigori'nin arabasının grenli bir fotoğrafı.

"Peki ya Alexei'nin annesi? O da bir başka zayıf nokta."

Viktor masaya parmaklarını vurarak kaşlarını çatıyor. "Sokaklarda Ludmila hakkında hiçbir şey konuşulmuyor. Fidyeye notu yok, tehdit yok. Kulüplerde kimse bununla övünmüyor bile."

Elbiseyi öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım. "Bu bizim avantajımız. Kimse konuşmuyorsa, hikayeyi biz yazabiliriz."

Beni incelerken, bardağındaki buzı karıştırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu kaçırdığımızı gösteririz," diyorum. "Sadece söylentilerle kalmasın. Buradan Brighton Beach'e kadar her kulüpte, her poker oyununda, her mesaj zincirinde gözler ve kulaklar olsun istiyorum. Onu şahsen kaçırdığımı, benim korumam altında olduğunu yayalım. Bu şehirde her zaman olduğu gibi yayılsın."

Viktor'un bakışları keskinleşir. "Alexei'nin yemi yutacağını mı düşünüyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "O kadar aptal değil. Ama merak edecek. İnsanları gönderip, doğrulamak için etrafı koklayacak. Bunun doğru olup olmadığını, onu gerçekten ele geçirip geçirmediğimi ve neden bunu kamuoyuna açıklamadığımı bilmek isteyecek."

Viktor'un dudakları hafifçe gülümser. "Merak, ihtiyatlı olmaktan daha kolay tahmin edilebilir."

"Aynen öyle," diyorum. "Grigori'ye de haber ulaşsın. Bunu bir koz, hatta bir fırsat olarak görecektir."

Viktor geriye yaslanıp düşünür. "Sonra ne olacak?"

"Bu buluşmayı Grigori'nin konumunu tespit etmek için kullanacağız," diyorum. "Eğer bu bir tuzaksa, kendisi gelme riskini almayacaktır, ama birini gönderip kontrol ettirecektir. Onun elçisini takip edip, Nikolai'yi sakladığı yere kadar izini süreceğiz. Şanslıysak, Alexei'nin merakı Grigori'yi daha hızlı hareket etmeye zorlayacak, hatta onu ortaya çıkaracaktır."

Viktor gülümser, gözlerinde onaylayan bir ışık parlar. "Çok tehlikeli, ama işe yarayabilir."

Başımı sallıyorum, artık bir yol olduğu için kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Söylenti yay. Tehlikeli olacak kadar gerçekçi olmasına dikkat et. Gerisini ben hallederim."

Bir shot daha doldurur ve bana doğru kaydırır. "O zaman tehlikeli oyunlara. En iyi yalancı kazansın."

Kadehimi onun kadehine çarptırıyorum, tadı boğazımı yakıyor. Bundan sonra geri dönüş yok. Plan işe yararsa, Grigori'yi hedefime alacağım. Eğer başarısız olursa... oğlumun hayatıyla kumar oynuyorum demektir. Ama şu anda, masada kalan tek seçenek bu.

Viktor arka odadan çıkarken öncülük ediyor, ceketi çoktan yerine oturmuş, sırlarla dolu dünya arkamızda kilitli kalmış. Ana kata bakan balkona adımımızı attığımızda, müzik sesleri ve kalabalığın uğultusu bir anda üzerime çöküyor. Aşağıda her şey parıldıyor: slot makineleri, elbiseler, renkli ışıklar arasında dans eden dansçılar. Manzara, yapay olmasına rağmen, kaç kez görsem de hiç sıkılmıyorum.

Anya, korkuluktaki oturmuş, farlar kadar parlak bir gülümsemeyle beni bekliyor. Beni gördüğü anda yanıma gelir ve kolunu koluma geçirir. "Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum!" der ve nazikçe kolumu çeker.

Elime bakıyorum, nazikçe ama kararlı bir şekilde parmaklarını çekiyorum. Gülümsemesi hafifçe soluyor; hemen maskeliyor ama gözlerinde hayal kırıklığı belirliyor. Suçluluk duyuyorum ama sınırlar gerekli, özellikle de şu anda.

"Yolu göster," diyorum kibarca, kalabalık odaya doğru başımı sallayarak.

Önümde yürüyor, beni kumarhanenin ortasına götürüyor, orada küçük bir kalabalık bir gösteri etrafında toplanmış. Akrobatlar havada zarifçe dönüyor, tavandan ipek şeritler sarmal şeklinde aşağıya iniyor. Bana tekrar dönünce, gözleri parıldayarak, neon ışıkların yansıması yüzünde kayıyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor, sesi artık daha yumuşak, daha samimi.

Sanatçıları izliyorum, ama aklım başka yerde. "Güzel şeyler genellikle daha karanlık bir gerçeği gizler."

Anya başını hafifçe eğerek beni süzer. "Her şeyi böyle mi görüyorsun? Her zaman gölgeleri mi arıyorsun?"

"Bu benim hayatta kalma yöntemim," diyorum sessizce. "Yeterince gördüğünde, güzelliğin sadece bir dikkat dağıtıcı olduğunu anlarsın."

Gözlerini kaçırıyor, etrafımızdaki kalabalık akrobatların dönüş ve bükülmelerini takdirle mırıldanıyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşak. "O zaman seni buraya ne getirdi, Konstantin? Dikkat dağıtıcı şeyler mi, yoksa gerçek mi?"

"Belki ikisi de," diye itiraf ettim, gözlerim gereğinden fazla bir süre onun gözleriyle buluştu. "Bazen biri seni diğerine götürebilir."

Yavaşça başını sallar ve bakışlarını tekrar gösteriye çevirir. Aramızda rahat bir sessizlik hakimdir. Tam olarak temas etmiyoruz, ama bir şekilde onun teninin ısını hissedebilecek kadar yakınız. O görünmez çizgiyi aşmamaya dikkat ediyorum, ama bir parçam basit ve karmaşık olmayan bir şeyin cazibesini, çekiciliğini hissediyor.

Hayal kırıklığını bir kahkaha arkasına saklar, bir tutam saçını kulağının arkasına iter, ama gözlerinin bir saniye için kaçtığını görebiliyorum. "Sen hep çok ciddisin," diye alay eder, ama sesi biraz daha sessizdir.

Akrobatların arasından geçerken hiçbir şey söylemiyorum. Sıcak hava sırtımı yalıyor. Birkaç kişinin beni izlediğini görüyorum, bakışları açıkça düşmanca değil, ama kim olduğunu biliyorlar.

"Onların seni rahatsız etmesine izin verme," diyor.

"Kıskanıyorlar." Bastonuma bakıyorum. "Ben pek rekabetçi biri değilim."

"Görünüş aldatıcı olabilir," diyor hafifçe. Kesinlikle flört ediyor. "Ayrıca sen Bratva prensisin, Buryakov'un varisisin."

"Ben mirasçı falan değilim," diyorum alaycı bir şekilde. "Ben piçim."

"Viktor da öyle, ama bu onu durdurmuyor," diyor.

"Şehir üzerindeki kontrolümü kaybettim," diyorum, gözlerimi kaçırarak. "Hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Buna inanmıyorum. Viktor sana güveniyor," diyor. "Bu burada bir anlam ifade ediyor."

Gözlerimi sürekli etrafı tarayarak başımı sallıyorum. "Güven, diğer her şey gibi bir değer. Ya harcarsın ya da biriktirirsin. Bazen hepsini kaybedersin."

Yaklaşır, sesi o kadar alçalır ki sadece ben duyabilirim. "Umarım bu gece aradığını bulursun."

Gözlerine bakıyorum. Gözleri dudaklarıma düşüyor. Niyetini belli ediyor.

Kalabalığın dikkati hâlâ yukarıdaki akrobatlara odaklanmış durumda, ipek kumaşlar havada zarifçe dönen bedenlerle birlikte dalgalanıyor. Işıklar yanıp sönüyor, müzik yükseliyor ve bir an için tehlikenin herhangi bir kutlamaya ne kadar kolay girip çıktığını neredeyse unutuyorum.

O sırada sarhoş bir adam kalabalığın içinden sendeleyerek çıkar, içkisini yarısı dökerek Anya'ya çok yaklaşır. Sırıtarak, sallanarak, gözleri donuk bir şekilde. "Güzel gösteri, ama senin kadar güzel değil," der, beceriksiz elleriyle Anya'nın beline uzanır.

Anya geri çekilir, yüzünde gergin bir ifade belirir. Hemen araya girerim ve adam ona dokunamadan bileğini yakalarım. Acı çekecek kadar sıkıca sıkarım. "Kendine dikkat et," derim, sesim alçak ve kararlıdır.

Adamın cesareti kırılır. Elini çekip, yarı özür dilercesine bir şeyler mırıldanır ve kalabalığın içine geri çekilir, neredeyse başka bir misafire takılıp düşüyor.

Anya titrek bir nefes verir, gözlerinde bir anlık minnettarlık belirir. Akrobatlar nefes kesici son inişlerine başlarken, ışıklar değişir, kurdeleler kuyruklu yıldızlar gibi dalgalanır. Değişen kaos içinde Anya sendeler, kalabalık daha iyi görebilmek için öne doğru itilir ve Anya dengesini kaybeder. Düşünmeden onu belinden yakalar ve dengede tutarım.

Nefes nefese bana bakar, elleri gereğinden bir saniye daha uzun süre göğsüme dayanır. Alkışlar yükselir, parlak konfeti yağar ve bir an için sanki biz

her şeyden uzak bir dünya — sadece ışıklar, müzik ve birbirlerine kapılmış iki insan.

Akrobatlar mükemmel bir inişle gösterilerini bitirir, kalabalık alkışlarla coşar.

Anya'yı ayakta tutuyorum, kalabalığın tezahüratları azalmaya başladıkça ellerinin sıcaklığı da kayboluyor. Biraz sersemlemiş bir şekilde gülümsüyor, saçları yüzüne dökülüyor. Sonra, aniden, ifadesi değişiyor. Gülümsemesi kayboluyor, bakışları omzumun üzerinden kayıyor, tanıdığı birini fark edince keskinleşiyor.

Eğilir, sesi alçalır, beni hafifçe dörter. "O senin karın değil mi?"

Bu sözler buz gibi bir kova su gibi üzerime çöküyor. Kalbim güm güm atarken dönüp bakıyorum ve kalabalığın hemen ötesinde Nadya'yı görüyorum. Mermer korkuluğun yanında duruyor, odadaki herkesin dikkatini çeken kırmızı bir elbise giymiş — ama onun gözleri bana sabitlenmiş durumda. Bir anlığına, yüzünde belirgin bir acı ifadesi beliriyor, ama hemen kendini toparlayıp çenesini kaldırarak, alıştığı sakın tavrıyla bu ifadeyi maskeliyor.

Anya'nın kolunu bırakıyorum, kalbim yeni bir nedenden dolayı hızla atıyor.

Nadya kıpırdamıyor, ama onu yeterince iyi tanıyorum, gözlerindeki fırtınayı görebiliyorum. Kalabalık, etrafımızdaki gizli akıntılardan habersiz, onun etrafında baskı yapıyor.

Bir an için, kumarhanenin tamamı bulanıklaşıyor — müzik, kahkahalar, dönen ışıklar — geriye sadece Nadya ve aramızdaki mesafe kalıyor. Göğsümde bir şeylerin sertçe büküldüğünü hissediyorum.

Anya bir kenara çekilir, aniden sessizleşir. "Onun burada olacağını bilmiyordum," diye mırıldanır.

Yutkunuyorum, ifademi kontrol etmeye çalışıyorum, ama Nadya çoktan arkasını dönmüş, kalabalığın içine karışmış, elbisesinin ışıltısı gölgeler ve altın rengi arasında kayboluyor.

Anya'nın endişeli bakışını görmezden gelerek, tek kelime etmeden kalabalıktan ayrılıp Nadya'nın peşinden gidiyorum. O çoktan ortadan kaybolmuş.

odaların ve parlak koridorların karmaşası. Kokteyl salonundan hızla geçip giderken, başı dik, kırmızı elbisesinin parıltısını görüyorum. Kulaklarımda kalp atışlarımla sesi yankılanırken, gülen yabancılardan oluşan grupların arasından geçip karımı arıyorum.

Kısa süre sonra vücudum Nadya'yı duvara doğru itiyor, onu ait olduğu yere, kollarımın arasına hapsediyorum. Ama onunla yeterince zaman geçiremedim, açıklamak için yeterince zamanım olmadı. Konuşmamız lazım, ama burada değil. Şimdi değil.

Nadya bana yaklaşıyor, dudakları neredeyse benimkilere değecek, nefesi ağzımda sıcak. Gözleri parlıyor, incinmişlik ve ihanetle keskinleşmiş. Konuştuğunda, sesi sadece benim duyabileceğim bir fısıltı, sözleri ipek kenarlı bıçaklar gibi bana geliyor.

"Koridorda seni bekliyor."

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımla çatıyorum, ama cevap veremeden, duyularım keskinleşiyor, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. Nadya'nın bakışları kısa bir süre benim yanımdan geçiyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Onun bakışını takip ediyorum, başımı biraz çevirip gölgede yarı gizlenmiş duran Anya'yı görüyorum.

Bizi sessizce izliyor, gözlerimiz buluştuğunda yanakları hafifçe kızarıyor. Konuşmak istercesine dudaklarını aralıyor, ama tereddüt ediyor, samimi bir anı bölüp bölmediğinden emin olamıyor.

Nadya'ya geri dönüyorum, vücudundaki gerginlik artık çok belirgin. Bana soğuk bir şekilde bakıyor, gözlerinde suçlama var. "Devam et," diyor, sesi artık daha yüksek, acı dolu. "O açıkça seni bekliyor."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama Nadya aniden geri çekildi ve benimle duvar arasındaki mesafeyi kapattı. Yüzündeki ifade yine soğuk ve mesafeli hale geldi, yakınlığımızın bu kadar çabuk parçalanmasına boşluk ve öfke hissettim.

"Nadya," diye başıyorum, sesim alçak, yalvarırcasına.

Elini keskin bir hareketle kaldırarak beni susturur. "Yapma."

Sonra arkasını dönüp, bir kez daha bakmadan uzaklaşır, topukları boş koridorda yumuşak bir yankı bırakır. Ben, yumruklarımı sıkıp, hayal kırıklığıyla kalbim çarparken, onun arkasından bakakalırım.

Sonunda Anya'ya döndüğümde, o hala olduğu yerde donmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki özür dilemek istemiş gibi bakıyor.

"Özür dilerim, Konstantin," diye sessizce başlıyor, gergin bir şekilde hareket ediyor. "Ben öyle demek istemedim..."

Elimi kaldırarak başımı salladım. "Şimdi değil, Anya."

Dışarı çıktığımda Nadya çoktan gitmişti. Çöl havası daha soğuk, daha boş geliyordu ve sessizlik kulakları sağır ediyordu. Otoparkı taradım, onun arabasını bulmak için kalbim hızla atıyordu ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Lanet olsun, Nadya," diye mırıldanıyorum, sinir bozukluğum derimin altında kaynarken arabama binip şehre geri dönüyorum, zihnim öfke ve endişeyle eşit ölçüde dönüyor.

Sonunda daireye geri döndüğümde, her şey ters geliyordu — ışıklar çok loştu, hava çok durgundu. Boş odalarda yürürken, her kapıyı kontrol ederken, ayak seslerim fayanslarda yankılanıyordu.

"Nadya?" diye sesleniyorum, ama sesim duvarlardan yankılanıyor, cevap yok. "Mila?"

Mila'nın sırt çantası kapının yanındaki her zamanki yerinde yoktu. Nadya'nın her zaman çıkarken aldığı ceketini askıda asılı değildi. Kalbim sıkıştı, acımasız bir güçle gerçeği fark ettim.

Onlar gitmiş.

Yumruğumu duvara vuruyorum, parmak eklemlerimde acı hissediyorum, ama bu, göğsümde yayılan çaresiz acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. Ailem, tüm dünyam, tek bir gecede yok oldu.

Ve bu sefer, nereden aramaya başlayacağımı bile bilmiyorum.

KUTULAR, yıpranmış parke zeminde sürtünerek uzak duvara doğru kayıyor. Güvenli ev, yarı bitmiş bir düşünce gibi geliyor—bir köşede çıplak bir yatak, on yıllar önce daha iyi günler görmüş bir kanep ve bir lavabo ve bir ocaktan biraz daha fazlası olan bir mutfak. Yine de, bu gece bizim ve bu yeterli olmalı.

Pyotr kaburgalarındaki çürüğü ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Kocan kaçmana yardım ettiğim için beni öldürecek."

"Onun başka endişeleri var," diyorum, Mila'nın küçük kazaklarını tek çekmeceli şifonyere katlayarak. Ellerim hareket etmeye devam ediyor, çünkü dururlarsa, Konstantin'in o koridorda tek başına durduğunu, gözlerinde yüzleşemeyeceğim bir şeyin olduğunu düşünerek çok uzun süre kafa yorabilirim.

Pyotr bir an beni izliyor, sonra boğazını temizliyor. "Peki ya sen ve kocanın birleşik bir cephe oluşturmanız gerektiği gerçeği ne olacak? Siz Bratva'nın gelecekteki kralı ve kraliçesiydiniz, değil mi?"

Son süveteri düzleştiriyorum, ama boğazım düğümleniyor. "Bize öyle söylüyorlar."

Kanepenin kenarına oturur, parmaklarını birbirine geçirir. "Birliktelikler sırlar üzerine kurulmaz, Nadya. Ne senin ondan sakladıkların, ne de onun senden sakladıkları."

Çekmeceyi sessizce kapatıyorum. Mila köşede kendi kendine mırıldanıyor, mutfak çekmecesinde bulduğumuz yıpranmış bir defteri boyuyor. Şimdilik güvende ve bu yeterli olmalı.

Babama dönüyorum. "Her sır açığa çıkana kadar bekleseydik, hiç hareket edemezdik. Nikolai'nin böyle bir lüksü yok."

Bana daha fazla şey söylemek ister gibi bakıyor, ama başını sallıyor. "Bir sonraki adım ne?"

Telefonuma bakıyorum; takip cihazı hâlâ Konstantin'in noktasını gösteriyor, buradan çok uzakta. "Nikolai'nin nerede olduğunu öğrenene kadar mesafemizi koruyacağız. Sonra gerçeğin ne kadarını açığa çıkarabileceğime karar vereceğim."

Aramızda ağır ama samimi bir sessizlik hakim. Köşede Mila, konsantre bir şekilde dilini dışarı çıkararak boya kalemlerinin renklerini değiştiriyor. Yanına gidip başının üstüne bir öpücük konduruyorum, ucuz mum ve şampuan kokusunu içime çekiyorum.

"Gerçekte ne oldu?" diye ısrar ediyor Pyotr. "Artık onu sevmiyor musun?"

Aksine, onu çok seviyorum. Bu yüzden onu o kadınla görmek dayanılmazdı. Gözlerimi kapatıyorum ve onun kadını tutuşunu görüyorum, kalbim bir kez daha parçalanıyor.

"Artık önemi yok, ben öncelikle bir anneyim. Nikolai'yi öncelikli tutmam gerekiyor."

"Ama sen ve o, dünyaya karşı birlikte olacaktınız. Bana öyle söylemiştin."

Sessiz kalıyorum. Son birkaç ayı düşünüyorum. Müzayedeye katılmayı kabul ettiğim anda, o hayatıma girdiğinde her şeyin nasıl değiştiğini. Sonunda sessiz ama kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Planlar değişir."

O daha fazlasını bekliyor, ama benim verecek başka bir şeyim yok. Sessizlik yoğunlaşıyor, söyleyemediğim her şeyle doluyor — Konstantin'i başka bir kadınla görmek hala içimi parçalıyor, aramızdaki mesafeye artık güvenmediğim için hırsız gibi cebine bir AirTag koyduğum, oğlumun kayıp olduğu her saat kalbimin toz haline geldiğini hissettiğim.

Pyotr'un omuzları çöküyor. Ağzını açıyor — belki teselli etmek için, belki tartışmak için — ama tekrar kapatıyor ve koridora dönüyor. "Dışarıda nöbet tutacağım."

Başımı kaldırmadan başımı sallıyorum, Mila'nın son giysilerini çekmeceye katlıyorum. Kapı kapanınca, iki avucumu şifonyere dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

Neden burada olduğumuzu kendime hatırlatırım. Güvenlik, mesafe, avantaj. Konstantin'e inanmanın Nikolai'yi geri getirmeyeceğini, ama kendime inanmanın getirebileceğini kendime hatırlatırım.

Yine de, göğsümdeki boşluk herhangi bir odadan daha geniş, bizim için yaptığım tüm planları yutacak kadar büyük.

Ocak başında, biraz evim gibi, biraz da çaresizlik gibi kokan bir tencere çorbayı karıştırıyorum. Mila mutfak masasında sessizce şarkı söylüyor, bacaklarını sallıyor, benim içimde kopan fırtınadan habersiz.

Telefonum titriyor. Bir anlığına, sadece ona bakıyorum, başparmağım ekranın üzerinde tereddüt ediyor. Konstantin olduğunu biliyorum. Adını görmeden önce hissediyorum. Cevap vermek için kaydırırken midem burkuluyor.

"Neredesin?" Sesi gergin, alçak ve yıpranmış.

Pencereye sırtımı dönerek, sesimi düz tutuyorum. "Seni ilgilendirmez."

Yumuşak bir şekilde küfrediyor, "Nadya, bana bunu yapma. Mila..."

"O iyi." Renkli kalemler ve kağıtların sessiz küçük sözler gibi dağınık olduğu oturma odasına bakıyorum. "Numaramı aramaya çalışmayın," diye ekliyorum. "Bizi bulamazsınız."

"Nadya..."

Yalvarışını duyamıyorum. Telefonu kapatıyorum, telefonu fayansların üzerine atıyorum ve topuğumu sertçe üzerine vuruyorum. Ekran çatlıyor, parçalanıyor, kararıyor.

Kapıda bir hışırtı beni ürküttü. Rifat, iki kolunda market poşetleriyle, gözleri fal taşı gibi açılmış, orada duruyordu. "Merhaba," dedi, yavaşça içeri girerken. "Umarım rahatsız etmiyordur."

Nefesimi zorla tutuyorum, yüzümü sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hayır. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Parçalanmış telefonu, sonra da yüzümü inceliyor. Sormuyor. Bunun yerine, poşetleri tezgaha koyuyor ve sebzeleri çıkarmaya başlıyor. "Arman bu daireyi iyi seçmiş," diyor, sesi sakın. "Sessiz bir sokak, iyi kilitler." Bir süre sonra ekliyor, "Ama yine de Pyotr'un buralarda dolaşmasından hoşlanmıyorum."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım, birden fazla gelen sosu tadarken.

Rifat, babamın nöbet tuttuğu koridora bakarak domatesleri bir kaseye yerleştirir. "Söyle yeter, ona başka bir yer bulurum."

Kafamı sallıyorum. "Her seferinde tek bir sorun çözülsün." Tencerede gereğinden fazla karıştırıyorum, sos patlıyor, sanki benim öfkemi paylaşıyormuş gibi tıslıyor.

"Arman da babanın burada olmasından pek memnun değil," diye tekrar dener Rifat. "İşleri karmaşıklaştırdığını söylüyor."

Omuz silkiyorum, ona bakmıyorum. "Her şey karmaşık."

Rifat tartışmaz ve birkaç dakika boyunca tek ses, ocağın tıslaması ve Mila'nın mırıldanmalarıdır.

Akşam yemeği sessiz geçiyor, kaşığın her tıkırtısı bile çok gürültülü gelen türden bir sessizlik. Rifat babamın karşısında oturuyor, omuzları gergin, gözleri sanki talimat verecekmiş gibi çorbasına sabitlenmiş. Pyotr onu saklamaya çalışmadan izliyor, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık belirliyor. Nezaketinden bir şey söylemiyor ama etrafındaki hava gergin.

Mila sandalyenin ayaklarına topuklarıyla vuruyor, kendi kendine mırıldanıyor. Yetişkinler arasında bakışlarını gezdiriyor, adını koyamadığı bir gerginlik hissediyor.

"Şey, yemekler için teşekkürler," diyor Rifat sessizce, daha çok kasesine. Pyotr, taahhüt vermeden başını sallıyor. "Sıcakken ye."

Bir süre kimse başka bir şey söylemez. Gümüş çatal bıçakların tabaklara sürtünme sesi odayı doldurur.

Rifat tekrar dener. "Burası güzel bir yer.

Rahat." Pyotr sadece homurdanır.

Mila esner ve çatalını bırakır, doymuş olduğunu mırıldanır. Rifat, güven verici bir şey söylemek ister gibi görünür ama vazgeçer.

Sessizlik, garip ve ağır bir şekilde devam eder, hepimiz her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu varsayıyoruz.

Mila'yı pijamalarını giydirdikten sonra, yatağının kenarına otururum ve küçük vücudunu battaniyeyle örterim. Gece lambası duvarlara yumuşak şekiller yansıtıyor — sanki onu uykuya daldırmak istercesine yavaşça süzülen yıldızlar ve aylar. Mila, sürekli dokunduğu için kulakları yıpranmış olan doldurulmuş tavşanını göğsüne sıkıca bastırır.

"Anne?" Sesi sessiz, henüz uyanmamış uykusundan dolayı boğuk.

"Evet, tatlım?"

Yüzünü bana çevirir, gözleri loş ışıktaki parlar. "Babamı özlüyorum." Titrek bir nefes. "Nikolai'yi de özlüyorum. Irina'yı da. Neden herkes beni terk ediyor?"

Bu sözler, bütün gün kalbimi saran ince zırhı delip geçer. Zorlukla yutkunurum, sesimin sakın kalması için kendimi zorlarım.

Saçlarını alnından geriye doğru tarayıp, bir tutağını kulağının arkasına koyuyorum. "Onları özlediğini biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de özlüyorum. Her şeyden çok."

Alt dudağı titriyor. "Ben iyi olmadığım için mi?" O kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, neredeyse duyamıyorum.

"Hayır, Mila." Onu kollarımın arasına alıyorum, pijama üstünün pamuklu kumaşının altından kaburgalarını hissediyorum. "Sen mükemmelsin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Baban seni seviyor, Nikolai seni seviyor, Irina seni seviyor. Bazen yetişkinler büyük sorunları çözmek zorundadır ve bu biraz zaman alabilir."

"Biraz zaman sonsuza kadar sürer gibi geliyor," diye omzuma fısıldıyor.

Gözlerim yaşarır, ama gözlerimi kırparak yaşları geri çekerim. "Biliyorum. Ama babam yakında bizimle olacak."

"Söz verir misin?" diye sordu, sesi çok küçüktü.

Kafasının üstünü öpüyorum. "Söz veriyorum." Sesim bu kelimedede çatlıyor, ama o farkında değil gibi görünüyor. Tavşanı tutan elini gevşetiyor, battaniyenin altına daha da gömülüyor. Elimini sırtında tutuyorum, her yavaş nefes alışını, her yumuşak nefes verişini hissediyorum, nefes alış-düzelene ve gerginliği vücudundan kaybolana kadar.

Ancak o uykuya daldığında gözyaşlarımı akıtıyorum — sessizce, sıcak, onun rüyalarına dokunmadan karanlıkta kayboluyorlar.

Mila'nın kapısını sessizce kapattım ve koridorun sessizliğini solumaya bıraktım. Küçük şehir evi lavanta sabunu ve akşam yemeğinden gelen kokularla doluydu. Oturma odasına girdiğimde, Pyotr hala balkonun yanındaki koltukta oturuyordu, bir bacağını dizine dayamış, sanki evin sahibiymiş gibi. Rifat gitmişti.

"Onu gönderdim," dedi babam, kucağındaki defterden başını kaldırmadan.

"Senden nefret ediyor," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

Pyotr omuzlarını silkiyor. "Umurumda değil. Kocan daha korkutucu."

"Konstantin'in ziyaretini ayarlayabilirim," diye mırıldanıyorum, ama alaycı sözlerim etkisiz kalıyor. Bu dans için çok yorgunum. "Bodyguardları kızdırmayı bitirdiysen, gidebilirsin."

"Giderim," diyor. "Ama önce görmem gereken bir şey var."

Not defterime, *benim* not defterime, çantamda yarım kalmış haritalar ve karalanmış ipuçlarıyla birlikte sakladığım deftere dokunur. Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Gözetlemeye çalışmıyordum," diyor ve defteri açarak telaşlı çizimlerin olduğu sayfayı gösteriyor. "Bu sembol dikkatimi çekti."

Kendime engel olamadan bir adım öne çıkıyorum. İşte orada—hançerin etrafına dolanmış yılan, dondurma dükkanının önünde bizi yakalamaya çalışan adamların kollarında gördüğüm işaretin aynısı. Boğazım düğümleniyor.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor.

Pyotr yavaşça başını sallar. "Bu bir alamet. Kuzey tugayları arasında eski bir efsane."

"Ne efsanesi?"

Geriye yaslanır, parmaklarını karnının üzerinde birleştirir, sanki yıllar öncesine gitmiş gibi gözleri uzaklara dalar. "Ona *Kol'tso* Zmei diyorlardı, Halka Yılan. Efsaneye göre yılan sadece kan borcu ilan edildiğinde ortaya çıkar."

"Anlamıyorum."

Gözleri kararır, etrafındaki çizgiler derinleşir. "Bu bir Bratva arması, Nadya. Veles ailesine ait, bu tarafta en eski ve en korkulan klanlardan biri. Adını duyan herkesin tüyleri diken diken olur. Etkileri nesiller, sınırlar ve kıtalar boyu uzanır. Anlaşmalarını fısıltıyla yapar ve kanla mühürlerler."

Boğazım birden kurur. "Sence onlar burada mı? Los Angeles'ta mı?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Burada olmaları gerekmez. Eğer onların işaretini gördüysen, bu sana ve Konstantin'e karşı bir suikast emri verdikleri anlamına gelir. Buryakov, şehirdeki en güçlü Bratva ismidir. Kocan ve Alexei arasındaki bu savaş... sadece kişisel bir savaş değil. Sadece Nikolai ile ilgili değil. Alexei, Konstantin'in gücünü zayıflatmak, zayıflığını göstermek için çocuğu kaçırdı."

"Sence Alexei onların yardımını mı istedi?" diye soruyorum.

"Eğer yaptıysa, o bir aptaldır," diyor Pyotr. Sesi alçalıyor, sert ve ciddi. "Velesler çatlakları kullanmakta ustadırlar. Bu yılan sadece bir uyarı değil. Ailenizin artık bir hedef olduğunu ilan etmeleridir."

Donakalmışım, kalbim hızla atıyor, defter elimde ağırlaşıyor. "O zaman savaşıyoruz."

Yavaşça ayağa kalkıyor, yüzü loş ışıkta gölgeli. "Eğer savaşırsan, şunu anla: Velesler kazanacaklarından emin olmadıkları savaşlara girmezler. Ve saldırdıklarında, hızlı, acımasız ve kesin olurlar."

Aramızda sessizlik hakim, konuşulmamış korkuyla dolu. Yılanı aşağıya bakıyorum, Pyotr'un haklı olduğunu biliyorum. Veles işareti mürekkepten daha fazlasıdır, kanla yazılmış bir sözdür.

Ve şu anda, biz onun yolunun tam ortasındayız.

KONSTANTIN

DAİRE HER ZAMANKİNDEN DAHA SOĞUK, evi ev yapan her şeyden arındırılmış. Odadan odaya dolaşıyorum, yerden Mila'nın saç bandını, sandalyenin arkasına asılı kalmış Nadya'nın unutulmuş süveterini alıyorum. Sessizlik boğucu bir şekilde üzerime çöküyor, sadece göğsümdeki geçmek bilmeyen sönük ağrı onu bozuyor. Uyumadım. Yemekler ağızımda kül oluyor. Hiç görünmeyen farları umarak pencereden neredeyse hiç ayrılmıyorum.

Hayatımın en kötü anı. Kurşunlardan, ihanetlerden, sürgünden kurtuldum. Ama bu... Bu boşluk, aşağılanma, en saf haliyle korku. Ailem yok oldu. Oğlum, beni yıkmak isteyen adamlarla birlikte bir yerlerde. Karım ve kızım gecenin karanlığında kayboldular. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

Telefonum yüzüstü yatıyor, pili bitmiş. Her kişiyi aradım, her sokak kaynağını rüşvet verdim, asla borçlu kalmayacağıma yemin ettiğim adamlardan yardım istedim. Hiçbir şey. Nadya yok. Mila yok. Sessizlik saatler geçtikçe daha da ağırlaşıyor, her nefesim bir ceza gibi hissettirene kadar göğsüme baskı yapıyor.

Koridorda ayak sesleri. Kilit dönüyor ve Maksim içeri giriyor. Takımı buruşuk, uykusuzluktan gözleri kızarmış. Odanın durumunu ve beni görünce duruyor.

"Patron," diyor yumuşak bir sesle. "İyi haberlerim var."

Ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. "Nadya ve Mila ile ilgili değilse, duymak istemiyorum."

Tereddüt ederek kapıyı arkasından kapatır. "Hâlâ ipuçlarını araştırıyoruz, ama..."

"Ben araştırdım," diye terslerim. Son kelimedede sesim çatlar. Elimi yüzüme götürürüm, sakalları, her çizgisine kazınmış yorgunluğu hissederim. "Karımı ve kızımı buraya, önüme getiremeyeceksen, kendine sakla."

Maksim yutkunur ve bir kez başını sallar. Yine de masanın köşesine bir dosya koyar, ama açmaz. "Pes etmiyorum," der sessizce. "Sen de pes etmemelisin. Her yeri aradık, Konstantin. Herkes dışarıda - arkadaşlar, ekipler, hatta Viktor'un adamları - kimse onları görmedi, ama pes etmiyoruz. Yemin ederim."

Ben yüzümü çevirip çenemi sıkarak onun gözlerine bakmayı reddetsem de Maksim yerinde durur.

"Kızgın olduğunu biliyorum patron," diyor, sesi sabit ama her zamankinden daha yumuşak. "Ama yine de söyleyeceğim. Sonunda Alexei'nin sözde kız arkadaşı Ivana'yı takip etmeye başladık."

Bunu duyunca başımı kaldırıyorum. Sadece bu isim bile, bir anlığına da olsa, beni mutsuzluğumdan kurtarmaya yetiyor. Ivana. Bir zamanlar Roman'ın kadını olduğunu düşündüğüm, Viktor'un kaynaklarının Alexei ile bağlantılı olduğunu söylediği kadın. Haftalardır, her kamerada, her kayıtta sadece bir hayalet gibi görünüyor ve kimse ona yaklaşmadan ortadan kayboluyor.

Maksim tepkimi görür ve devam eder. "Şehirde dolaşıyor, hiçbir yerde uzun süre kalmıyor, ama Viktor'un adamlarından biri bu sabah onu gördü. Liman bölgesine doğru gittiğini söylüyor. Biriyle buluşacak gibi görünüyor, ama henüz kim olduğunu bilmiyoruz."

Nabzım hızlandı, sadece bir anlık, ama bu günlerdir hissettiğim ilk umuttu.

"Beni ona götür," diyorum, pencere pervazından kalkıp, günlerdir hissetmediğim bir kararlılıkla ceketimi alıyorum.

Maksim tereddüt eder, kapıyı engelleyerek fikrini belirtir. "Patron, dinle, bu bir tuzak olabilir. Özellikle Ludmila hakkında yaydığımız söylentilerden sonra. Herkes konuşuyor. Alexei'nin adamları, Grigori'nin adamları, hepsi onu bizim kaçırdığımızı düşünüyor."

"Umurumda değil," diye ters bir şekilde cevap verip yanından geçiyor. "Ivana buradaysa, cevaplara ihtiyacım var. Eğer bu işe karışmışsa, Alexei'nin nerede olduğunu biliyor, hatta Nikolai'nin nerede olduğunu bile biliyor olabilir."

Durup, tartışmaya yer bırakmayan bir bakışla gözlerine bakıyorum. "Gidiyorum Maksim. Senle ya da sensiz."

O, içinden küfür eder, sonra pes eder ve telefonuyla arabayı ve desteği çağırmaya başlar. "Tamam. Ama seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Peki," diye mırıldanıyorum, kapıdan geçip koridora ıkıyorum.

Merdivenlerden inerken, kalbim hızla çarparak Viktor'u arıyorum. İkinci zil sesinden önce telefonu açıyor, sesi canlı, sanki benim aramamı bekliyormuş gibi.

"Ivana," diyorum. "Liman yakınlarında onu gördük. Oraya gidiyorum."

"Biliyorum," diye cevaplar Viktor, sesinde bir parça memnuniyetle. "Ben de gelmemi ister misin?" Cevap vermek için ağızımı açarım, ama o sözümü keser. "Boş ver. Seni alırım. Hazır ol."

Hat kesilir. Maksim bana bakar ama hiçbir şey söylemez ve kaldırıma doğru aceleyle yürürüz.

Birkaç dakika sonra, Viktor'un siyah Mercedes'i binanın önünde durur. Eğilip yolcu kapısını açar. İçeri girip kapıyı arkamdan çarparak kapatırım.

Maksim kaşlarını kaldırır.

"Diğerleriyle birlikte gel," diyorum.

Viktor yumuşak bir şekilde hareket ederek trafiğe karışır, gözleri hiç yoldan ayrılmaz. "Maksim incinmiş gibi görünüyor."

"Ölmez," diyorum, emniyet kemerimi

takarken. "Ona güvenmiyor musun?" diye soruyor Viktor.

Hemen cevap vermiyorum.

"Tamam, anladım," diyor Viktor, sırtarak. "İyi. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Ne gibi?" diye soruyorum, ona dönerek.

"Planımız işe yarıyor," diyor sessizce, sesinde memnuniyet var. "Sokaktaki söylentiler tam da istediğimiz gibi. Alexei paranoyak, Grigori gergin ve herkes birbirinin bir sonraki hamlesini izliyor. Şimdi Ivana ortaya çıkıyor, tam da onu bulabileceğimiz yerde."

Kapı kolunu sıkıca tutarak başımı sallıyorum. "Umarım bizi ihtiyacımız olan şeye götürür."

Gece, ön camı kaplıyor, rıhtımlar ve depolar sodyum turuncu çizgiler halinde geçip gidiyor. Liman bölgesi asla uyumaz, ama bu saatte kargo vinçleri yerini içki ve neon ışıklara bırakır. Viktor, Mercedes'i konteyner yığınlarından oluşan labirentte ilerletir, ta ki park edilmiş arabalar ve gümbür gümbür bas sesleri bize vardığımızı haber verene kadar.

Beton bir kulüp rıhtıma yaslanmış, tahta kaplı pencerelerin çatlaklarından mavi ışıklar yanıp sönüyor. Bir grup sigara içen, tuzlu rüzgara karşı omuzlarını kamburlaştırarak dışarıda toplanmış.

İçeride kulüp tıklım tıklımdır; mavi ve mor ışıklar karanlığı keser, dans pistinde insanlar sıkış sıkış durur, her şey ses ve gölgelerin girdabında hareket eder. Onu bulmam bir dakikadan az sürer. Ivana, saçları geriye çekilmiş, gözleri parıldayan, dar siyah elbisesiyle bara yaslanmış, bir eliyle içkisini yudumlarken diğer eliyle titriyor.

Bir an için beni görmüyor. Sonra gözlerimiz buluşuyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor, korkuyla göz bebekleri büyülüyor. Birden dikleşiyor, bardağı düşürüyor ve kulübün arkasına doğru koşuyor, dansçıların arasından dirsekleriyle yol açıyor, iki güvenlik görevlisini iterek geçiyor.

Bir anda onun peşine düşerim, kalabalığın içinden ilerlerim. İnsanlar bağırır, ben ilerlerken yana doğru sendeler, tüm kaslarım önümdeki kaçan silüete odaklanır. Saçlarının parıltısını, bileziğinin ışıltısını, "Özel" yazan bir koridora girmeden önce omzunun üzerinden attığı çaresiz bakışını görürüm.

Biri kolumu tutuyor, ama ben kurtulup hızımı neredeyse hiç kesmeden ilerliyorum. Nabzım kulaklarımda bir davul gibi atıyor, adrenalin günlerdir beni boğan keder ve öfkenin sisini yakıp kül ediyor. Ivana bir köşeden kayboluyor ve ben onu takip ediyorum, dar koridorda topuklarının sesini duyuyorum.

Bu sefer kaçamayacaksın.

"Ivana, dur!" Sesim metal duvarlarda yankılanıyor. Bir kez arkasına bakıyor, gözlerinde panik parıldıyor, topukları betonda kayıyor.

O sola doğru koşar. Ben daha hızlıyım. Acil çıkış kapısına çarpmadan hemen önce ceketinin kenarını yakalarım ve kapı bizi suyun üzerindeki açık bir yürüyüş yoluna çıkarır. Soğuk hava gömleğimi delip geçer; aşağıda, siyah dalgalar kazıklara çarpar.

O çaresizce dönerek, birdenbire ortaya çıkan küçük bir bıçağı sallıyor. Ben onun bileğini yakalayıp, korkuluğa vuruyorum. Bıçak karanlığa düşüyor.

"Oğlum nerede?" Nefesim gecede hayalet gibi, her kelime bir hırıltı.

Nabzı, benim tutuşumun altında hızla atıyor. "Konstantin, yemin ederim, zorlandım..."

"Nerede o?"

Arkamda ayak sesleri duyuluyor — Maksim, Viktor, belki kulüp güvenliği — ama şu anda tek gördüğüm Ivana'nın gözyaşlarıyla parlayan gözleri ve bu kabusu sona erdirme şansı.

"Konuş," diye tısladım, onu daha sıkı tutarak. "Yoksa seni suya atarım ve akıntının karar vermesine izin veririm."

Ivana'yı korkuluğa dayadım, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu. Altımızda su, siyah ve acımasızca çalkalanıyordu. Nefesi hızlı ve sığdı, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Önce adamlarımı öldürdün," diyorum, sesim alçak ve kararlı. "Yanlış kişiye güvenen iyi adamlar. Yalvarırsan seni kaçırmamı mı sanıyorsun?"

"Alexei'nin bunu yapacağını bilmiyordum," diye ağlayarak titriyor. "Beni sevdiğini sanıyordum. Beni terk etti, Konstantin. Beni incitmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bana neyin yardımcı olacağını söyleme," diye bağıriyorum ve onu daha sıkı tutuyorum. Dizleri titriyor ve ceketimin eteğini tutarak yere yığılıyor. Bu manzara göğsümde çırpınan öfkeyi daha da körüklüyor.

Viktor podyuma çıkar ve hemen arkamda durur. "Eğer bilgisi varsa, onu atmadan önce dinlemeliyiz," der, her zamanki gibi sakin bir şekilde. "Ölü tanıklar işe yaramaz."

Ivana ona, sonra bana bakar, gözyaşları yanaklarından süzülür.

Gözleri benimle Viktor arasında gidip gelir, çaresizdir. "Yemin ederim Konstantin, bazı şeyler duydum ama ben asla... O artık bana güvenmiyor. O gecedan sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı... Katliamdan sonra, o... O farklıydı."

Viktor araya girer, sesi alçak bir hırıltıdır. "O işe yaramaz, Konstantin. Alexei onu burada çürümeye bıraktı. Vaktini boşa harcama."

Ona bir bakış attım. O hiç irkilmedi. "Sen şöyle demiştin..." diye başladım.

"Yanlış düşünmüşüm. O açıkça işe yaramaz. Daha iyi bilmeliydim," diyor.

Ivana Viktor'a bakar, ama merhamet bulamaz. Yine de dener, ceketimi tutarak. "Bekle! Ben bir şeyler biliyorum, onun konuşmasını duydum, bir gemiden bahsetti..."

"Bir gemi mi?" diye tekrarlarım, sesim düz. "Hangi gemi, Ivana? Adı, rıhtımı, mürettebatı, gerçek olan her şey."

Ağzı boşuna çalışıyor, korkudan titreyerek hiçbir şey çıkmıyor. "Ben... sanırım batı rıhtımındaydı, ya da belki güneyde, planlarını sürekli değiştirirdi, yemin ederim, bana inanmalısın. Lütfen, Konstantin. Beni bırakırsan, daha fazlasını öğrenirim, ben..."

Viktor acımasız ve soğuk bir şekilde güldü. "Hiçbir şey bilmiyor. Ona asla güvenmedi. Bu yüzden hayatta."

Cebimdeki telefonum titrer. Bir an dikkatim dağılıyor ve Nadya olabilir diye düşünerek telefonu çıkarıyorum. Ama arayan sadece Maksim.

Seni kaybettim. Neredesin?

Ivana bu fırsatı değerlendirip beni iterek geçmeye çalışır, ama Viktor daha hızlıdır. Onu belinden tutup geri çeker ve kolunu arkaya doğru bükür. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Onu bana doğru çevirir. "Yapman gerekeni yap, Konstantin," der Viktor.

Telefonumu cebime koyuyorum.

Bunun doğruluğunu anlıyorum. O benim için işe yaramaz, ama Alexei için hala yararlı. Onu terk etti, ama bunun acısını çekecek. Bu tür şeyler böyle işler. Birinin kalbini sökersen, eğer onda hiç kalbi kalmışsa, kanar.

Viktor onu bana doğru iter ve kız ayaklarıma düşer.

Ivana titriyor, ellerini yalvarırcasına birleştiriyor. "Sen onun gibi değilsin. Sen daha iyisin. Lütfen."

Viktor bana yaklaşır, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Onu yem olarak bıraktı, Kosta. Bunu biliyorsun. Merhamet gösterme. Senin gözünden düşmenin bedelini ona göster."

Bir anlığına ona bakıyorum — maskarası yanaklarından akmış, saçları yüzüne düşmüş, havada keskin bir panik kokusu var. O hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmadı, gerçekten. Ama adamlarımın öldürülmesinde rol oynadı ve Alexei — yaptığı şeyin bir bedeli olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Viktor haklı. Mesele bilgi değil. Mesele bir mesaj göndermek, ve bizim dünyamızda mesajlar kanla yazılır.

Ayağa kalkıp onu kolundan çekerek kaldırıyorum. Bana sarılıyor, hıçkırarak ağlıyor, her şeyi vaat ediyor ama hiçbirinin önemi yok. Her zamanki gibi, olay gerçekleşmeden önce hissettiğim boşluk hissi yine içimi kaplıyor. Viktor'un eli omzumda ağır ve güven verici. O benim arkamdaki şeytan ama şu anda ona ihtiyacım var.

"Üzgünüm," diyor Ivana, sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Silahımın namlusunu göğsüne, kaburgalarının hemen altına dayıyorum. "Özür dilemelisin."

"Lütfen."

Ona merhamet göstermiyorum. Ivana'yı metal korkuluğa doğru itiyorum, nehir altımızda siyah ve sonsuz bir şekilde uzanıyor, şehrin ışıklarını yutuyor. Yüksek, kesik bir sesle nefesini tutuyor ve bir an için elleriyle arkasındaki soğuk korkuluğu tutuyor, sanki atlamayı düşünüyor gibi, sanki su benim ellerimde bekleyen şeyden daha merhametli olabilirmiş gibi.

Gözleri her yere kayıyor — yüzüme, Viktor'un yaklaşan varlığına, aşağıdaki suya, köprünün boşluğuna — silahın ona doğrultulduğu yer hariç her yere. Nefesimi hissedecek kadar yaklaşıyorum, kaçabileceği hiçbir yer kalmayacak kadar yaklaşıyorum.

"Kendi iyiliğin için, bana gerçek bir şey söyle, Ivana." Sesim düşük, yorgunluktan boğuk, geri alınamayacak türden bir vaatle dolu. "Artık hikaye yok. Artık çaresiz tahminler yok. Tek bir gerçek. Elinde kalan tek şey bu."

O şiddetle titriyor, parmak eklemleri beyazlaşmış, gözleri yeni bir panikle dolmuş. "Konstantin, yemin ederim, bilmiyorum," diye kekeliyor, sesi titriyor. "Katliamdan sonra, sen hayatta kaldıktan sonra bana güvenmedi, eve gelmeyi bıraktı, aramayı bıraktı. Yemin ederim, eğer bir şey bilseydim, birine, herhangi birine söylerdim. Kimsenin ölmesini istemedim."

"Ama yapmadın, kaltak. Onun ailesinin boşu boşuna ölmesine izin verdin," diyor Viktor soğuk bir sesle. "Şimdi özür dilemen yaptıklarını değiştirmeyecek."

Kafasını sallar, gözyaşları yüzünden akar, sesi boğuk bir yalvarışa dönüşür. "Bana inanmalısın, Konstantin. Beni bırakırsan, kanıtlayacağım, ne istersen yaparım, sadece yapma..." Sesi kesilir, boğazında bir hıçkırık takılır ve kendini parmaklıklara daha sıkı sarılır.

Onu korkuluğa doğru tutuyorum, nabzının panikle attığını hissediyorum, vücudu artık o kadar küçük ki, sanki içinde kaybolacakmış gibi metale sıkıca bastırılmış. Bakışları sürekli aşağıdaki suya kayıyor

suya bakıyor, çaresizce, şehrin ışıkları gözyaşlarını gümüşe çeviriyor. Kurtulmaya çalışıyor ama Viktor yaklaşıyor, onu engelliyor, etrafımızdaki gece daha da soğuyor.

Gözleri sert, affetmez ve eli omzuma dokunuyor. Sesi alçak, sadece bana yönelik bir hırıltı. "Alexei'ye zarar vermek mi istiyorsun? Ona kaybetmenin ne demek olduğunu göstermelisin. Ona hiçbir şey ifade etmiyor, ama yine de ona bedelini ödet. Çabuk ol."

Ivana'ya bakıyorum, kaçış yolu olmadığını fark ettiğini görüyorum. Elleri, sanki bir şekilde tutunabilirmiş gibi, sanki burada onu kurtarabilecek bir şey varmış gibi, korkuluk boyunca kayıyor. Bir an için, onun nasıl buraya geldiğini, eskiden olduğu kişiden bu kadar uzaklaştığını ve bunun artık önemi olmadığını düşünüyorum.

Viktor eğilir, sesi nehirden daha soğuktur. "Bitir şunu. Ona mesajını ilet."

Gerçek şu ki, şu anda kızgın bile değilim. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Şehrin onu ve bu geceyi yutmasını istiyorum. Alexei'nin attığı şeyleri bile kaybetmenin ne demek olduğunu hissetmesini istiyorum.

Ivana hala yalvarıyor, sözleri altımızdaki su akıntısında kayboluyor. Kollarını daha sıkı tutuyorum, son bir kez gözlerime bakmasını sağlıyorum, durmak için bir neden arıyorum. Hiçbir şey yok. Artık boş, verecek hiçbir şeyi kalmadı, umudu bile.

Viktor'un eli sırtıma batıyor, beni ileri itiyor. Hiçbir şey hissetmeden nefes veriyorum ve onu sertçe korkulukların üzerinden itiyorum. Çığlığı geceyi yırtıyor, nehrin kara ağzı tarafından anında yutuluyor. Bir sıçrama sesi, sonra sessizlik, sonra hiçbir şey.

Viktor'un eli omzumda kalır, ağır ve onaylayıcı. "Sabaha kadar haberi olur," der, sesi sessiz ve kendinden emin. "Ne anlama geldiğini anlar."

Onun kaybolduğu yere bakıyorum, şehir kayıtsızca akıp gidiyor. Su onu alıp götürüyor, ben de buna izin veriyorum.

NADYA

GÜVENLİ EV her geçen gün daha da küçük geliyor. Dışarıda riskler artarken buradan çıkmama izin verilmiyor, ama burada bile —nötr duvarlar ve kilitli kapılarla çevrili—gerçek bir güvenlik hissi yok. Arman koltuğun kenarında oturuyor, dirsekleri dizlerinde, yanında masada yarısı içilmiş bir bardak su var. Bir saattir ona dokunmadı. Katya mutfakta, ilaç kayıtlarını inceliyor. Rifat'ın spor çantası, son zamanlarda pek çok şey gibi unutulmuş, ceket askısının yanında yarısı açık bir şekilde duruyor.

"Ludmila'nın iddiasını yeniden gözden geçirmeliyiz," diye mırıldanıyor Arman. "Sadece Alexei olmadığını söylüyor, Bratva'dan başka birinin de ona bilgi verdiğini iddia ediyor. Konstantin'e yakın biri."

"Oyun oynuyor," diyorum, ama bunun bizi tuzağa düşürmek için mi, yoksa kendini kurtarmak için mi olduğunu ben bile bilmiyorum. "Onun yerini tespit ettin mi?"

Arman başını salladı. "Çift vardiya yaptırdım. Onlara güveniyorum."

Ben öyle düşünmüyorum. Ama boşveriyorum. Şu anda bölünme lüksümüz yok.

Yavaşça nefes verip burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Hâlâ baskı altında pes etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayatta kalmak için gerekeni bildiğini düşünüyorum. Ve bir kelime bile fazla değil." Masaya, bütün sabah içtiğim eski, çentikli çay fincanına bakıyorum ve koridorda bir hareket görüyorum.

Küçük ayaklar. Çıplak. Yere hafifçe vuruyor.

Sonra Mila'nın sesi, masum bir sevinçle cıvıldıyor. "Anne! Bak ne buldum!"

Sözleri kafamda yankılanmadı — ta ki başımı kaldırıp onu görene kadar.

O yakın yakın koridorda koridorun gülümsüyor, her iki eller uzun, ağır ve siyah bir şeyi beceriksizce kavırıyordu.

Bir silah.

Vücudum donar. Soğuk, buzlu su gibi omurgamdan aşağı akar.

"Mila," diye fısıldıyorum, içimdeki her şey çılgılık atarken sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Onu nereden buldun?"

Ağırlığı altında zorlanarak silahı daha yükseğe kaldırır, tutuşunu ayarlarken hafifçe sallanır. "Büyük çantanın altındaydı," der, mont askısını işaret ederek. Rifat'ın spor çantası. "Oyuncak sandım."

Yavaşça ayağa kalkarım, nabzım göğsümde hızla atıyor, ellerim uzanmış, nazikçe. "Tatlım... çok, çok hareketsiz kalmalısın."

Arman, sandalye ile yer arasında donmuş halde, içinden küfürler ediyor. Gözleri emniyet kilidine kilitlenmiş durumda — muhtemelen hala açık, ama ikimiz de kızımın hayatını "*muhtemelen*" üzerine bahse girmeye niyetli değiliz.

"Çok ağır," diyor Mila tekrar, ağırlığın altında zorlanarak, küçük parmakları artık tetik koruyucusuna tehlikeli bir şekilde yaklaşmış durumda.

Yavaşça ilerliyorum. "Sana inanıyorum, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun. Onu yere bırak yeter. Yavaşça."

"Kötü olmak istemedim."

"Kötü değilsin, Mila," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışmama rağmen titriyor. "Sen mükemmelsin. Sadece indir. İki elinle. Yavaşça ve dikkatlice."

Yüzü karışıklıkla buruşuyor, bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyor ama tehlikenin farkında değil. Yine de itaat ediyor. Yavaşça çömeliyor, kolları titriyor ve silahı kutsal bir şey gibi halı kaplı yere koyuyor. Silah ellerinden ayrıldığı anda üzerine atıyorum, onu kucaklıyorum, kendime çekiyorum, sıkıca sarılırken yüzümü saçlarına gömüyorum. Bütün vücudum titriyor.

Katya içeri koşar, silahı görür ve nefesini tutar. Arman hızlıca hareket eder, silahı kapar, emniyet kilidini açar ve mermi yatağını kontrol eder.

"Dolu," diye mırıldanır. "Tamamen."

Rifat'ın çantasına bakıyorum, göğsümde kaynayan yağ gibi nefret

kaynıyor. "Ölebilirdi," diye fısıldıyorum.

"Ölmedi," diye cevaplar Arman, alçak sesle, somurtkan bir şekilde. "Onu zamanında kurtardın."

"Yaptığımız doğru bir şey yüzünden değil," diye terslerim. "Şans yüzünden. Hepsi bu."

Mila şimdi bana sarılıyor, küçük elleri saçlarıma dolanmış. "Üzgünüm anne."

"Hayır, tatlım. Hayır, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın," diye sertçe fısıldıyorum. "Bu senin hatan değildi."

Ama gerçek beni kemiriyor. Hayatımızı Rifat gibi adamlarla, çantalara doldurulmuş ve paltoların altında unutulmuş silahlarla, köşelere saklanmış tehlikelerle doldurduk.

Onun şakağına bir öpücük kondurup onu daha sıkı sarıyorum, hala dinleyen tanrılara sessizce yemin ediyorum: Bu bir daha olmayacak.

Bu dünya kızıma bir daha dokunmadan önce onu yakıp kül edeceğim.

Balkon kapısı, alacakaranlıkta dışarı çıktığımda gıcırıyor.

Hava eski beton ve şehir kirinin kokusuyla doludur ve boğazımın arkasında hala metalik bir tat vardır — belki de korku. Ellerim parmak eklemlerim ağrıyacak kadar sıkı bir şekilde korkuluğa tutunmuştur. Bu yükseklikten şehir, beni tanımayan, birkaç dakika önce bu duvarların içinde olanları umursamayan, başka bir ülke gibi gelir.

Nefes almaya

çalışıyorum.

Alamıyorum. İçeride

Mila güvende.

Ama o görüntü aklımdan çıkmıyor — elindeki silah, göğsüne dayadığı ağırlığı, felakete çok yakın olan minik parmakları. Midem yine bulanıyor ve kendimi sakinleştirmek için avucumu mideye bastırıyorum.

Arkamda kapının açıldığını, yumuşak ayak seslerini duyuyorum. Arman.

Hemen bir şey söylemiyor. Sadece yanıma yaklaşıyor, çok yakın değil, sanki senin titrediğini ve bunu göstermeye çalışmadığını bilen biri gibi.

"Böyle olmamalıydı," diye mırıldanıyorum, gözlerim hala ufuk çizgisine kilitli.

Yakınımda duruyor, ama dokunmuyor, sanki tesellinin kabul edileceğinden ya da yüzüne geri atılacağından emin olamadığın zamanlarda yaptığın gibi.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verir. "Pyotr silahı onun ulaşabileceği bir yere bırakmış olmalı. Her zaman eşyaları yerinden oynatır, yardımcı olduğunu düşünür. Onun dairede bulunmasına karşı uyarmıştım." Sesi gergin, savunmacı, sanki ikimizi de ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Dönüyorum, ellerim hala parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar demire sıkıca tutunmuş halde. Çenemdeki titremeyi ya da gözlerimdeki suçlamayı saklayamıyorum. "Her şey için onu suçlamak zorunda mısın, Arman?" diye soruyorum sessizce, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorlayarak. "İkimiz de bunun Rifat'ın silahı olduğunu biliyoruz. Onun çantası. Onun pisliği."

O sinirlenir, çenesi seğirir. "Sadece söylüyorum Pyotr..."

Onu kesiyorum. "Hayır. Mazeretlerden bıktım." Sesim istediğimden daha kırılgan çıkıyor, ama öyle bırakıyorum. "Etrafımız silahlarla ve kendilerini yenilmez sanan adamlarla çevrili. Mila öyle değil."

Gözlerini kaçırarak şakaklarını ovuşturur, şehrin neon ışıkları yüzünde yorgun çizgiler çizer. Bir süre sonra "Haklısın" diye mırıldanır. "Bu olmamalıydı. Çantayı kendim kontrol etmeliydim."

Ona bunun tek bir hata olmadığını, tüm hataların toplamının, koridorda yarı açık bırakılan her silahın, stres, yorgunluk ya da her zaman kontrolün bizde olduğu efsanesiyle gerekçelendirilen her dikkatsizlik anının toplamının bu olduğunu söylemek istiyorum. Tek bir aptalca anla neredeyse her şeyi kaybettiğimi haykırmak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Sadece orada durup, gecenin kırılğan ve ham bir şekilde etrafımızı sarmasına izin veriyorum. "Başkasını suçlayarak bunu düzeltemezsin," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltı. "Sadece bana bir daha asla bu kadar dikkatsiz olmayacağımıza söz ver."

"Tamam," diyor bir süre sonra.

Aşağıdaki şehir canlı, huzursuz ve ışığın yüzlerce yöne yayılıp dağılmasını izliyorum, hiçbirine gitmiyor. Hâlâ kendimi toparlamaya çalışırken Arman boğazını temizliyor. Omuzlarının gerginliğinden bir şey söylemeye hazırlandığını hissediyorum.

Sessizce konuşuyor, sözleri sadece bana ve geceye yönelik. "Kocan delirdi, bunu biliyorsun, değil mi?" Sıradan bir şekilde konuşmaya çalışıyor, ama ciddiyeti hissediliyor. "Söylentilere göre, dinleyen herkese Ludmila'yı kendisinin kaçırdığını söylüyormuş. Bu... en azından şimdilik üzerimizdeki baskıyı azaltıyor."

Bunu sindirirken, uzaktaki üst geçitte titreyerek yanan farları izliyorum, bunun ne kadar doğru, ne kadar hesaplı, ne kadar ise sadece çaresizlik diye merak ediyorum.

"Ama hepsi bu kadar değil." Arman sesini daha da alçaltıyor, sanki duvarlar bile dinliyor olabilirmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Alexei'nin metresini de öldürdü. İnsanlar bunun acımasızca olduğunu, onu köprüden attığını söylüyor. Kimse cesedi bulamadı. Sadece... yok oldu."

Bir an nefes alamıyorum, yüzü olmayan bir kadının karanlıkta yuvarlanarak göğsümü sıkıştıran görüntüsü. Konstantin'in sesi zihnimde yankılanıyor, bir şeyin yapılması gerektiğine karar verdiğinde gösterdiği soğuk kararlılığı. Korkuluğa daha sıkı tutunuyorum, soğuk metal avucumu ısıtıyor.

"İmkansız," diye fısıldıyorum, yarı kendime, sanki Arman'ın bana sunduğu gerçeği geri alabilirmişim gibi başımı sallıyorum. Şehir balkondan uzaklaşıyor gibi, aşağıdaki sesler uzak ve boğuk, sanki su altındaymışım gibi.

Arman yumuşamıyor; önemli konularda asla yumuşamaz. Eğiliyor, sesindeki keskinlik gece havasından daha keskin. "Bir canavarla evlendin

Nadya, ve o canavarca şeyler yaptığında şaşırıyor musun?" Neredeyse acıyarak başını sallar. "Sence şehri nasıl kontrol ediyor? İyi niyet ve nazik sözlerle mi? Konstantin gibi adamlar, herkesi korkutarak düzeni sağlarlar. Dışarıda herkesin saygı duyduğu tek dil budur."

Gözlerim yanarken başka yere bakıyorum, bunun soğuktan mı yoksa onun sözlerinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Cevap vermek istemiyorum, çünkü bir parçam onun haklı olduğunu biliyor. Konstantin'in acımasızlığını en başından beri görmüştüm — bazen onu bu yüzden sevmiştim bile, dünyayı kendi iradesine göre şekillendirebilme yeteneği için. Ama şimdi durum farklı. Kan kapıma kadar geldiğinde, Mila'nın elleri felakete bu kadar yaklaştığında durum farklı.

Arman yavaşça, yorgun bir nefes verir, sesi alçak ama kararlıdır. "Sen ve Mila zamanında ayrıldığınız iyi oldu. Onun gibi adamlar... asla değişmezler. Ve asla durmazlar. Şehir onlar için her zaman kanayacak."

Ağzımda acı bir tat yayılıyor. Ellerimi korkuluğa daha sıkı bastırıyorum, bir şey arıyorum — bir cevap, bir savunma, belki de sadece tekrar nefes alabilmenin bir yolunu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyorum. "Onun ne olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Cevap vermiyor ve sessizlikte, şehrin ağırlığını, Konstantin'in gölgesinin üzerime çöktüğünü, beni ezdiğini hissediyorum. Başka bir hayat, daha güvenli bir hayat hayal etmeye çalışıyorum, ama gerçek şu ki, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Artık bizim için değil.

Arman'ın sesi yumuşar, eski öğleden sonralarını ve çocukluğumun rahatlığını hatırlatacak kadar. "Burada güvendesin Nadya. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağız." Tereddüt eder, yüzümde bir şey arar — belki izin, belki umut. "Eğer istersen... bu şehri tamamen terk edebiliriz. Ortadan kaybolabiliriz. Yardımcı olabilecek insanlar tanıyorum. Sen ve Mila başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirsiniz."

Kafamı, istemediğim kadar sertçe sallayarak, bu fikir kafamda yerleşmeden önce reddettim. "Nikolai olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Sesim titremez, ama titremeye yakındır. "O hala dışarıda. Onu geride bırakmayacağım."

Arman çenesini sıkıyor, ama ısrar etmiyor. "Peki," diyor, ama sözlerinin altında bir yorgunluk var. "Aramaya devam edeceğiz."

Bir an için, onu gerçekten dikkatle inceledim — amcamı, hayatımda tanıdığım tek babamı. Geçen bir yıl içinde yaşlanmış, ağzının çevresinde derin çizgiler oluşmuş, gözlerinde endişe belirmişti. Pyotr'un bana yılan dövmesi hakkında söylediklerini hatırlıyorum, eski bağlılıklar ve ailemizin yüzeyinin altında örülmüş sırlar hakkında yaptığı uyarıyı. Babam şehirde olan biten hakkında bu kadar çok şey biliyorsa, Arman da biliyor olmalı. O kadar dikkatli ve o kadar derin bağlantıları var ki, işaretleri görmemiş olması imkansız.

Acı ve istenmeyen bir şüphe içimi kaplar. Neden bundan bahsetmedi? Neden doğru soruları sormadı? Bir an için ona baskı yapıp gerçeği öğrenmeyi düşünürüm, ama duruşundaki yorgunluk, sesindeki samimi endişe beni tereddüt ettirir. Arman'ın her zaman yanımda olduğunu, dinlememe rağmen beni korumaya çalıştığını kendime hatırlatırım.

Sonunda, bu konuyu bırakıyorum. Sadece bu seferlik, ona şüpheye yer bırakmıyorum.

Sabah ağır ve gri bir şekilde başlıyor, kemiklerime işleyen ve güneşin bir daha parlamayıp parlamayacağını merak etmeme neden olan türden bir gün. Yıpranmış masada oturuyorum, dirseğimin yanında soğuyan bir fincan çay var, Mila yanımda boyama yapıyor, kendi kendine mırıldanıyor, dün gece dünyanın ne kadar yıkılmaya yakın olduğunu mutlu bir şekilde bilmiyor.

Telefonum titriyor, Mila'nın okulundan kibar ama ısrarcı bir dizi bildirim geliyor: *Mila'nın birkaç gün üst üste okula gelmediğini fark ettik. Lütfen bize onun durumuyla ilgili bilgi verin.* Bir başka mesaj daha geliyor, daha resmi, üstü kapalı bir uyarı: *Yakında sizden haber almazsak, yetkililere başvurarak onun durumunu kontrol etmek zorunda kalacağız.*

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, tanıdık, ezici bir korku hissediyorum. Şehir tehlikeli olabilir, ama bürokrasi acımasızdır ve bir öğretmenin endişesinin ne kadar çabuk bir felakete dönüşebileceğini biliyorum

özellikle benimki gibi, her rutinin altında sırlar gömülü olan aileler için.

Ödev paketindeki kelimeleri dikkatlice telaffuz eden, konsantre olmak için dilini dışarı çıkaran Mila'ya bakıyorum. Kafasını kaldırıp yüzündeki endişeyi fark ediyor ve gülümsemesi sönüyor. "Anne? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Hızla başımı sallayarak onu kucağıma çekip saçlarına bir öpücük kondurdum. "Her şeyi mükemmel yaptın, bebeğim. Ben sadece... düşünüyordum." Bir sonraki soruda ona yardım ettim, matematik problemlerini çözmesine rehberlik ettim, solmuş cevap anahtarıyla cevapları kontrol ettim. Aklım sürekli mesajlara, onların temsil ettiği tik tak eden saate dönüp duruyordu.

Sonsuza kadar saklanamam, kimse fark etmeden olmaz. Eğer ortadan kaybolursam, okul birini gönderir ya da daha kötüsü polisi arar ve o zaman korumaya çalıştığımız her şey tek tek ortaya çıkar. Benim adım, Mila'nın adı, Konstantin'in adı. Yalanlar ve gerçekler herkesin görebileceği şekilde birbirine karışır.

Hayır. Eğer gideceksek, benim şartlarımla olmalı.

Mila'nın saçlarını geriye tarıyorum ve masadaki çalışma kağıtlarını düzeltiyorum. "Bugün okula gideceğiz, Mila," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama bu sefer farklı olacak. Öğretmeninle konuşacağız ve ondan sonra... okula geri dönmek zorunda kalmayacaksın. Öğrenimini burada, benimle birlikte yapacağız. Bu sana uygun mu?"

Yüzü aydınlanır, bukleleri zıplayacak kadar şiddetle başını sallar. "Evet! Yine ejderha kitabını okuyabilir miyiz?"

Gülümserim, ya da gülümsemeye çalışırım. "İstediğin kadar okuruz." Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sararım, yanağımı onun sıcak, tanıdık saçlarına dayarım. Bir an için, bir adım önde kalabilirsem güvende olacağımıza inanırım.

Arman'a mesaj atarak planımı bildiriyorum. Tek kelimeyle cevap veriyor: *Dikkatli ol.*

Mila'nın ödevini sırt çantasına koyup derin bir nefes alıyorum ve tekrar dünyaya adım atmaya hazırlanıyorum. Artık saklanmak yok

önemli olanı korumak istiyorsam saklanacak yer yok. Aramızdaki tüm köprüleri yakmam gerekirse, bunu seve seve yaparım.

Rifat, eski sedarıyla bizi okula götürüyor, gözleri birkaç saniyede bir aynalara kayıyor, caddeye ya da gölgelere hiç güvenmiyor. Mila arkada oturuyor, parmağıyla camda küçük desenler çiziyor, sessiz ama dikkatli. Bir elim sırt çantasında, diğer elim titrememek için uyluklarıma sıkıca bastırılmış durumda.

Okula vardığımızda, Rifat yan girişin yanındaki bir yere park eder. Bloğu gözden geçirir, sonra ben Mila'nın eşyalarını toplarken koltuğun üzerine eğilir. "Seni içeri kadar geçireyim," der, bu pek bir soru değildir.

Başımı sallarım, bir kez olsun onun sessiz varlığına minnettarım — geniş omuzları ve soğuk gözleri, bizi korumak için hiçbir şeyin gözünden kaçmayacağı hissi. Kapıdan birlikte geçeriz, adımları benimkine uyum sağlar, her zaman bir adım geride, asla müdahaleci değildir.

Ön merdivenlerde durup, Mila'nın sırt çantasının askısını düzeltmek için çömelıyorum. Oyun parkından gelen sesler, parlak ve normal, midemdeki düğümlerle tamamen zıt bir şekilde dışarıya sızıyor.

"Uzun sürmez," diyorum Rifat'a sessizce. "Burada bekler misin? Garip birini görürsen haber ver."

O, avcı gibi keskin bakışlarla sokağı tarayarak başını sallar. "Bir şey olursa bana mesaj at."

Mila'nın elini sıkıyorum, Rifat'a minnettar bir bakış atıyorum ve onu içeriye götürüyorum, tanıdık koridorlar birdenbire yabancı geliyor.

Okul, hatırladığımdan daha soğuk geliyor. Bir zamanlar parlak renkli güneşler ve eğri büğrü harflerle dolu olan tanıdık duvar resimleri ve ilan panoları, bu sabah sıkıcı görünüyor, tüm renkler endişeyle solmuş gibi. Mila yanımda yürüyor, elimi sıkıca tutuyor, yeni sırt çantası

her adımda bacakları titriyor. Gülümsemesi zayıf, cesur, ama kafasının karıştığını görebiliyorum.

Resepsiyonda check-in yapıyoruz, resepsiyonist gözlüklerinin üzerinden bize bakıyor, çok kibar olduğu için neden bu kadar uzun süre ortada olmadığımızı sormuyor. Dışarıdaki oyun parkından çocukların kahkahaları hafifçe yankılanıyor ve Mila'nın gözleri sesin geldiği yöne kayıyor, biraz fazla uzun süre orada kalıyor. Elini sıkıyorum, ama o neredeyse hiç karşılık vermiyor.

Müdürün odasının dışındaki bekleme salonu boş, sadece iki sert sandalye ve masanın üzerinde yıpranmış bir *Charlotte's Web* kitabı var. Oturuyoruz. Mila kıpır kıpır, kolundaki dikişi kurcalıyor. Saçlarını okşayarak, sesimi yumuşak tutuyorum. "Uzun sürmeyecek, tatlım. Söz veriyorum."

Kafasını sallıyor ama alt dudağı titriyor. "Sasha ve Priya'yı tekrar görecek miyim?" diye soruyor, neredeyse fısıldayarak. "Ya da Bayan Lara'yı?"

Göğsüm kilitli bir kapı kadar sıkışık olsa da zorla gülümsüyorum. "İletişimde kalmanın bir yolunu buluruz. Ama şimdilik... bir süre sadece biz olacağız, tamam mı?"

Yutkunur, ayakkabılarına bakar, omuzları sessizce kabullenerek çöker. Onun için, ondan aldığım her şey için ağlamak isterim, ama gözyaşlarına yer kalmamıştır, müdürün kapısı kapalıyken ve tüm dünya izlerken.

Her içgüdümlü tetikte, korkuyla titriyor. Geçen her yüzü tarıyorum, ayak seslerini dinliyorum, buraya ait olmayan bir gölgeyi bekliyorum. Artık sadece Konstantin'in düşmanlarından saklanmıyorum. Konstantin'in kendisinden de saklanıyorum. Benim adım, onun adı, biri yeterince dikkatli bakarsa her zaman soru işaretleri uyandıracaktır. Şehir hiç bu kadar küçük gelmemiştir, her hareketimde ağ daha da sıkılaşıyor.

Ama kendime bunu daha önce de yaptığımı hatırlatıyorum. Mila'yı altı yıl boyunca sakladım — babasından, onun dünyasından, onu bana zarar vermek için kullanabilecek herkesten. Bunu tekrar yapabilirim. Yapmak zorundayım.

Müdürün kapısı açılırken keskin bir klik sesi duyulur. Dışarıya eğilir, nazik gözleriyle ikimizi de değerlendirir ve içeri girmemiz için işaret eder. "Bayan Buryakova? Mila? Lütfen içeri gelin."

İçeride, ofis sıcak ve kağıtlarla dolu, her yere parlak çizimler asılmış. Burası güvenli hissettirmeli, ama ben rahatlayamıyorum. Sandalyenin kenarına oturuyorum, bir kolumu Mila'nın omzuna atmış, kalbim hızla atarken hikayemi hazırlıyorum.

"Mila'yı okuldan alıyorum," diyorum, sesimi sabit, nazik ama kesin tutarak. "Taşınıyoruz. Onun güvenliği için. Ailevi nedenlerden dolayı."

Müdürün kaşları çatılır, yüzünde endişe belirir, ama yavaşça başını sallar. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sorar, dikkatli, profesyonel, sakinliğimin altında bir şey sezerek.

Kafamı sallıyorum. "Her şey yoluna girecek. Sadece onun güvende olduğunu bilmeni istedim. Bundan sonra evde öğrenim görecektir."

Mila bana yaslanır, artık sessizdir, küçük eli benimkini şaşırtıcı bir güçle sıkar. İtiraz etmez, sadece titrek bir nefes verir, sanki bazı kapıların bir daha açılmayacağını anlar gibi.

Okul şimdi daha da küçük geliyor, her koridor etrafımda daralıyor, her kapı bir tehdit gibi. Mila, müdürün odasından çıkarken kolumu çeker, sesi küçük ve acil. "Anne, tuvalete gitmem lazım."

Tereddüt ediyorum, hayır demek için içgüdümlü her şey normalmiş gibi davranma ihtiyacımla çatışıyor. "Tamam, ama uzun sürmesin. Kapının önünde bekleyeceğim, tamam mı?"

O ciddiyetle başını sallar ve içeriye koşar, küçük ayakkabıları muşamba üzerinde gıcırda. Ben fayanslı duvara yaslanıp saniyelerin geçmesini izlerim, telefonuma bakmamaya, olası tüm kabusları hayal etmemeye çalışırım. Koridor çok sessizdir, insanın tüylerini diken diken eden türden bir sessizlik. Nefesimin sesi kulaklarımda çok yüksek gelir.

Bir dakika, sonra iki dakika geçtikten sonra nazikçe sesleniyorum, "Mila? Bitirdin mi?"

Cevap yok. Dinliyorum, akan su sesini, onun sesini, herhangi bir ses duymak için kulak kabartıyorum.

Bir dakika daha geçiyor. Endişem göğsümde soğuk ve keskin bir hisse dönüşüyor. İçeri giriyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle adını söylüyorum. "Mila?"

Banyo boş. Bir kabin kapısı açılıyor, arkasında kimse yok. Ellerim titreyerek her kabini kontrol ediyorum, bulduğum her boş alanla birlikte içimdeki kötü hisler artıyor. "Mila?" Sesim ince ve korkmuş bir şekilde yankılanıyor.

Sonra onu görüyorum. Banyodan dışarı çıkan başka bir kapı var.

Kapı hafifçe aralık, kenarlarından gün ışığı sızıyor. Kalbim hızla atıyor, o kadar hızlı ki başım dönüyor.

Kuralları ve alarmları umursamadan ilerliyorum ve kendimi dar bir yan koridorda buluyorum. Koridor boş, sadece uzaktan bir kapının çarpma sesi geliyor. Mila'yı tekrar çağırıyorum, bu sefer daha yüksek sesle, her hecede panik var. Cevap yok. Normal sınıflar kapalı, tüm öğrenciler cam pencerelerin arkasında, farkında değiller. Dışarıdaki dünya ulaşılamaz ve Mila ortada yok.

Sonra onu fark ettim — koridorun sonundaki acil çıkış kapısı, unutulmuş bir paspasla açık tutulan kapı, rüzgârın kırmızı yangın işaretinin kenarını okşadığı kapı. Kalbim durdu, gerçek ortaya çıktığında midem bulandı.

O gitmiş.

Bir an için içimdeki her şey durur. Sonra vahşi ve boğucu bir korku içimi kaplar. Düşmanlarla çevriliyiz — adını bilmediğim o kadar çok yüz, benim olanı almak, yaptığım seçimler ve asla ödeyemeyeceğim borçlar için beni cezalandırmak isteyen o kadar çok el.

Bir canavarla evlendin, Nadya. Ve canavarlar düşman edinir. Konstantin'in sesi kafamda yankılanıyor, uyarıları, bu dünyanın zayıfları canlı canlı yiyip bitireceğine dair kesinliği. Mila'yı koruyabileceğimi, bunu tek başıma yapabileceğimi kendime söyledim. Buraya gelmem aptalcaydı.

Şimdi, acil çıkışa doğru koşarken, boş koridorda yankılanan ayak seslerim, duyabildiğim tek şey kendi düzensiz nefesim ve çok geç kalmadığım umudum.

Acil çıkış kapısından dışarı fırladım, ağır kapı arkamda çarptı, alarm hiç çalmadı — kimse fark etmedi, kimse

gelmedi. Dışarıdaki gün ışığı çok parlaktı, okulun arkasındaki çatlak betona tökezleyerek düştüğümde gözlerimi kamaştırdı. Nefesim kesik kesik ve düzensizdi. Küçük çim parçasını koşarak geçerken bacaklarımı zar zor hissedebiliyordum, gözlerim çılgınca Mila'nın izini arıyordu.

"Mila!" diye bağıriyorum, sesim korkudan titriyor. "Mila, neredesin?"

Bahçe boş, arka kapı açık, otoparkta uzakta birkaç araba var.

Kalbim gırtlığımda, çaresizce koşmaya devam ediyorum. Çöp kutularının arkasına, dar yürüyüş yollarının etrafına, alçak beton merdivenlerin altına bakıyorum. Onun yokluğunun her saniyesi, boşa harcanmış bir ömür gibi geliyor, aklımdan her türlü korkunç olasılık geçiyor. Ya kaçırılmışsa? Ya biri onu bekliyorsa?

"Mila!" Tekrar bağıriyorum, gözyaşlarım artık sıcak ve gözlerimi kör ediyor, panik o kadar şiddetli ki nefes almakta zorlanıyorum. Kapıya doğru koşuyorum, caddeyi tarıyorum, arabalar hızla geçip gidiyor, korkmuş bir anne ve kayıp çocuğu için durmayı reddeden bir dünya.

Az önce buradaydı. Az önce buradaydı. Ona güvende olacağına söz vermişim. Onu benden asla alıkoyacak hiçbir şey olmayacağına söz vermişim.

Ellerim titriyor, telefonumu ararken, Rifat'ı arıyorum, sözlerim birbirine karışıyor, çaresizim. "Kayboldu! Onu bulamıyorum, Rifat, kayboldu, biri onu kaçırdı, burada değil..."

Demir gibi bir el omzumu sıkıca kavrayıp beni döndürdüğünde, sözler ağzımda parçalanır. Telefon elimden kayar ve betona çarparak yere düşer. Nefesim kesilir, içgüdülerim korkuyla savaşıır, ama arkamdaki adam devasa boyuttadır, tutuşu morartır, varlığı kaçma umudumu tamamen yok eder.

"Benimle gel," diyor. Sesi derin, kesin, tartışmaya veya yalvarmaya yer bırakmıyor. Aklım Mila'yı arıyor — nerede, nasıl, kim onu kaçırdı?

"Mila nerede?" Onun tutuşuna karşı direnerek soruyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni ileri itiyor, parmaklarının ısırması ya da benim çılgınca kıvrılan korkum umurunda değil. Ayaklarım kaldırıma takılıyor, çakıl avuçlarımı çiziyor, o beni bekleyen arabaya doğru yürütüyor, motoru mırıldanıyor, camları siyah renkte.

Kapıyı açar ve beni içeri iter. Adrenalin ve gözyaşları arasında gözlerimi kırıştırarak koltuğa yığılım ve Mila'yı görürüm, yüzü solgun ve korkmuş, Viktor'un yanında donmuş gibi oturuyor.

Viktor'un gözleri benimkilerle buluştu, soğuk ve okunaksızdı. "Bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, Nadya," dedi sessizce.

Mila'yı kollarıma alıp, yaralanıp yaralanmadığını hızlıca kontrol ediyorum. Kolunda yeni morluklar gördüğümde kalbim sıkışıyor. Benimkilerle aynı, parmak şeklinde küçük izler.

"Bizi nereye götürüyorsun?" Sesim kısık, meydan okumadan başka hiçbir şey kalmamış.

Viktor yorgun görünüyor, hiç bu kadar yaşlı görmemiştim. "Eve," diyor, sanki bu hiç de önemli değilmiş gibi. "Kocana."

Mila'yı sıkıca sarıyorum, vücudundaki titreme benimkinde de yankılanıyor. Araba kaldırımdan ayrılıyor, şehir karanlık camların arkasında uzaklaşıyor ve benim yapabileceğim tek şey tutunmak, diğer tarafta bizi bekleyen fırtınaya şimdiden hazırlanmak.

Buraya gelmek çok aptalcaydı, diye düşünüyorum, bu sözler hak ettiğim bir ceza gibi zihnimde dönüp duruyor. Daha iyi bilmeliydim. Her içgüdüm uzak durmamı, sonsuza kadar ortadan kaybolmamı söylüyordu, ama kendimi bunun güvenli olduğuna, uyanık kalırsam tehlikeyi kontrol edebileceğime ikna ettim.

Şimdi, arka koltukta Mila'ya yaslanmış halde, Viktor'a bakmaya bile cesaret edemiyorum. Bunun yerine, pencereden geçen şehri izliyorum, tanıdık köşeleri tanınmaz bir şeye dönüşüyor, her dönüş beni kaçma umudumdan daha da uzaklaştırıyor.

Araba, tanımadığım bir binanın önünde yavaşlıyor — sıradan bir apartman, isimsiz tuğlalar ve kepenkli pencereler,

Beni yakalayan adam kapıyı açıyor ve kolumu sertçe tutup beni dışarı çıkarıyor. Neredeyse sendeliyorum, Mila yanıma yapışınca kendimi tutuyorum.

İçeride, koridor loş, duvarlar üzerime geliyor. Maksim, kollarını kavuşturmuş, girişin hemen içinde duruyor. Bana bakmıyor, bakışları omzumun üzerinden bir yere sabitlenmiş, çenesi sıkılmış, aramızdaki hava eski hayal kırıklıkları ve söylenmemiş uyarılarla dolu.

Ve sonra Konstantin belirir, yan kapıdan gelen ışığı engeller. Onu görünce kalbim acı bir şekilde çarpıyor — uzun boylu, tanıdık, varlığı bir anda odayı dolduruyor. Bir an için, aramızdaki tüm özlem ve geçmişimiz canlanıyor, beni boğuyor, ama sonra onu görünce her şey bozuluyor.

Anya.

Tabii ki buradadır. Ona dokunmuyor, ama dokunmasına da gerek yok. Konstantin'in hayatına kendini o kadar sıkı bağlamış ki, ondan kurtulmak imkansız.

Onu son gördüğümde, kulüpte Konstantin'in kollarındaydı, bu görüntüyü kafamda defalarca tekrar ettim, bunun ne anlama geldiğini, aralarında ne tür bir geçmiş olduğunu merak ettim.

Şimdi onun yanında duruyor, varlığı hem sıradan hem de rahatsız edici, benim hiç olamadığım kadar onun çevresinde tamamen rahat. Bana doğrudan bakmıyor, sadece kollarını kavuşturup, Konstantin, Viktor ve odadaki diğerleri arasında dikkatini dağıtarak gözlemliyor. Tehdidi hissetmem için tek kelime etmesine gerek yok.

Çenemi sıkıyorum ve burada kimseye güvenmemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Ona bile. Artık değil.

Ama Mila uzaklaşıyor, korkusu Konstantin'e koşarken neşeye dönüşüyor. "Baba!" diye bağıyor ve kendini onun kollarına atıyor. Yüzünde rahatlama ve neredeyse şefkat dolu bir ifade beliriyor, keşke hala tanıyamasaydım dediğim bir ifade.

Orada duruyorum, kendimi sakın kalmaya zorluyorum, her şeyi izlemeye, Anya'yı bile, özellikle Anya'yı. Onu şahsen tanımıyorum, ama yeterince tanıyorum

Yeterince biliyorum. Kocamla olan yakınlığı, olması gerekenden daha fazla içimi yakıyor.

Konstantin'in sesi odayı dolduruyor, alçak ama görmezden gelinmesi imkansız. "Karımla konuşmam lazım, yalnız."

Sözlerin ardındaki otorite tartışmaya yer bırakmıyor. Anya itiraz etmek üzere dudaklarını aralıyor, ancak ona bir bakış attıktan sonra fikrini değiştiriyor, kollarını kavuşturup geri adım atarken sessizliği keskinleşiyor. Maksim hemen harekete geçiyor, Mila'nın omzuna güven verici bir şekilde elini koyup onu koridora doğru yönlendiriyor; kızım isteksizce omzunun üzerinden bakıyor. Ona başımı sallıyorum.

Bir an sonra, ayak sesleri uzaklaşır, kapı kapanır ve daire biraz daha küçük hissedilir.

Şimdi sadece ikimiz varız ve aramızdaki gerginlik canlı bir tel gibi uğulduyor. Konstantin'in bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerini kırpmadan, orada saklı olabilecek herhangi bir cevap arıyor. Kendimi sabit tutuyorum, çenemi kaldırmış, ilk tereddüt eden ben olmamaya kararlıyım.

O yaklaşıyor, her adımında hava ısınmış gibi geliyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum — mesafeyi korumak için, nefes alabilmek için — ama o bunu önceden tahmin ediyor ve benimle birlikte o kadar yumuşak hareket ediyor ki, sanki katılmayı hiç kabul etmediğim bir dans gibi geliyor. Sırtım masanın kenarına değiyor; geri çekilmek istemediğim sürece gidecek başka yer yok ve ona bu zevki yaşatmayı reddediyorum.

"Neden kaçtın, Nadya?" Sözleri yumuşak, ama altındaki sıcaklık tenimde yanıyor. Eli kalçama yakın, dokunmadan, sadece dokunduğu her anı hatırlatıyor.

"Mila'yı korumak için kaçtım," diye cevap veriyorum, kalbim güm güm atmasına rağmen sakin bir sesle. "Ve haklıydım."

Çenesi gerilir, sanki kelimelerden daha fazlasını tutuyormuş gibi kasları gerilir. "Benden mi?" diye sorar, sesinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir sertlik vardır — incinmişlik, öfke, arzu, hepsi bir arada.

"Seni takip eden insanlardan güvende," diye düzeltirim, ama kendi cevabımda tereddüt olduğunu duyarım. "Adını gölgeleyen her şeyden güvende."

Son kalan mesafeyi de kapatıyor, o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum, tanıdık kokusu gömmeye çalıştığım anıları canlandırıyor. Kafamı çeviriyorum, o anıların etkisinden kurtulmak için, ama o beni kendine doğru çeviriyor, gözlerine bakmamı zorluyor.

"Hâlâ bunu hissetmediğini söyle," diye fısıldıyor ve sesi sessiz olsa da, sesinin altında yatan vaat içimi titriyor. Aramızdaki manyetik çekim çıldırtıcı — her nefes, her kalp atışı, yeniden yaşamak için can attığım halde kendimi hatalar olduğuna ikna etmeye çalıştığım geceleri hatırlatıyor.

Yavaşça nefes alıyorum, sesimin titrememesine çalışıyorum. "Bunu hissetmek, bunların kızımız için bir tehdit haline gelmesini engellemedi."

Elini sonunda omzumun yanındaki duvara dayadı, bana dokunmadan beni hapsetti, vücudu o kadar yakındı ki göğsünün her ince hareketini hissedebiliyordum. "Ona asla zarar vermem, Nadya."

"Beni korkutan, bariz şekillerde zarar vermek değil," diye fısıldıyorum, kararlılığımı korurken bile sesim titriyor. "Senin yüzünden başımıza gelecek olan hayat."

Bir an için hiçbir şey söylemez, sadece beni inceler, sanki savunmamdaki her çatlağı ezberlermişçesine. Onu her yerde hissediyorum — karnımda kıvrılan sıcaklık, açık ve net bir farkındalık. Bunun hala olmasını nefret ediyorum, sadece onun yanında olmak beni parçalarken, kendi adımı, kendi irademi korumaya çalışmamı nefret ediyorum.

Eğilir, ağzı her heceyi yanağıma okşayacak kadar yakındır. "O zaman izin ver düzelteyim," der ve bu sözü, bağlayıcı bir yemin kadar kesin olarak duyarım.

Kalbim, özlem ve güvensizlik arasında kalmış, titriyor. "Yönettiğin şehri silemezsin," diyorum. "Ve Anya'nın burada olmadığını, çok yakın olduğunu, beni ne kadar çabuk değiştirdiğini hatırlatan bir şey olduğunu inkar edemezsin."

Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirir, ardından daha yumuşak bir ifade, belki pişmanlık, kalp atışı kadar hızlı. "O hiçbir zaman benim yerime geçmedi," der, sözleri düşük ve boğuk bir sesle çıkar. "Ama bu

konuşma, birbirimizle değil hayaletlerle savaşmaya başladığımız anda sona erer."

Yutkunuyorum, onun yakınlığı cildimde bir iz gibi hissedilirken nabzım hızla atıyor. "O zaman neden bir şeylerin değiştiğine inanmam gerektiğini söyle."

Cevabı sadece bana yönelik bir fısıltıdır. "nk ikinizi de neredeyse kaybettim. Ve seni bir kez kaybetmek, aşmayacağımı düşündüğüm her sınırı aşmam için yeterliydi."

Gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesiyor. Kendimi buna teslim edemem, henüz değil... ama bu küçük odada, eli başımın yanında ve sesi her sinirime işlerken, direnmek tehlikeli derecede zor geliyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum, o manyetik sıcaklık daha da yoğunlaşsa bile boyun eğmeyi reddediyorum.

"Sözler, Konstantin," diyorum, sesim kısık, kırılmak istemiyorum. "Kanıtla."

O arabaya ekildiğimden beri ilk kez, bakışlarında belirsizlik parıldadığını görüyorum. Bir adım geri atıyor, sadece bir adım, ama ciğerlerimi tekrar doldurmaya, hala kendi bedenimi kontrol ettiğimi hatırlamama yetecek kadar. Yine de aramızdaki bağ, sanki mesafe sadece geçici bir ara vermiş gibi, kesintisiz bir şekilde vızılıyor.

Ama sonra tek bir kararlı nefesle aramızdaki mesafeyi kapatır, sabrı ve argümanları tükenmiş bir adamın vahşiliğiyle ağzını ağzıma çarpar ve her mantıklı düşünce onu itmem gerektiğini haykırsa da, temasın şoku o kadar çabuk eriyip gider ki, dudaklarına karşı sadece nefes nefese kalabilirim, parmaklarım sanki yıllardır bu dokudan mahrum kalmış gibi ceketinin nn kavrar.

Öpücük ne nazık ne de dikkatliydi — onun arzusu ağzımın içinden doğrudan dışarı taşıyordu, dillerimiz kayıyor, dişlerimiz birbirine değiyordu ve onun tadı o kadar canlı bir şekilde geri geliyordu ki dizlerim titremeye başladı. O bunu hemen hissetti, güçlü kollarıyla beni zahmetsizce kaldırdı ve bir sonraki kalp atışımdan önce beni odanın diğer ucuna taşıdı

odanın diğerk tarafına taşıyor, öpücük derinleşirken bile her adımını emin ve telaşsız atıyor, sanki aramızdaki her santimetrekarelik alanı kendisinin olduğunu bana hatırlatmaya kararlıymış gibi.

Sırtım, kumaşın ve serin havanın etkisiyle yatağa çarpar. Beni takip ederek temasını kesmeden, göğsünde yankılanan ve sternumuma titreyen düşük bir ses çıkarır, içimden derin bir titreme çıkarır. Avuç içleri yüzümü çevreler, başparmakları yanaklarımın kemiklerini, vücudunun sert baskısıyla tezat oluşturan bir hassasiyetle okşar ve aramızdaki gerginliği hissederim — yoğun, kaçınılmaz, öfke, keder ve artık aç kalmayı reddeden bir tür açlıkla dolu.

Beni tekrar öpüyor, şimdi daha yavaş ama daha az yoğun değil, ağzımın şeklini keşfediyor, sanki değişen ve kalbi parçalayan bir şekilde tanıdık kalan tüm yönlerini haritalandırıyormuş gibi.

Sonunda geri çekildiğinde, bizi ayıran bir nefeslik mesafe, alnı alnıma yaslanır, ikimiz de nefes nefeseyiz, gözlerimiz açık, dudaklarımız arasındaki hava, söylemediğimiz her şeyle nemlidir. Kalp atışları avucumun altında hızla atıyor, kaburgalarımın arkasındaki vahşi ritimle uyumlu, ve sessizlik canlı hissediliyor, ikimizin de dile getirmeye cesaret edemediği sorularla dolu, arzu hala daha yüksek sesle konuşurken.

Onu uzaklaştırmalı, kaçmamın tüm nedenlerini, uzun kollularımın altında sakladığım tüm morlukları hatırlatmalıyım, ama ağzı yine aşağı iniyor — bu sefer yumuşak, talep etmekten çok ikna etmeye çalışıyor, ve boğazımda takılan yalvarış, ona hiç gerek olmayan bir izin veren bir iç çekişe dönüşüyor. Bir eli saçlarıma girer, başımı mükemmel bir açıyla eğdirirken, diğer eli yan tarafımı okşar, ince kumaşın üzerinden belimin kıvrımlarını izler ve ardında tüylerimi diken diken eden bir his bırakır.

İçgüdüsel olarak kıvrılıyorum, onun baskısını arzulamakla, bunun beni tamamen çözüp parçalamasından korkmak arasında kalmışım, ve bir an için duruyor, gözlerimdeki savaşı okuyor.

Omuzlarına yapışıyorum, tırnaklarım kumaşı deliyor, o benim kaburgalarımın tanıdık bölgesini keşfederken, belimin hafifçe eğilmesiyle, her okşamada fısıldayan bir soru gibi, sessiz bir inilti kaçıyor.

belimin ince kıvrımlarını keşfederken, her okşama fısıldanmış bir *soru gibidir: Hatırlıyor musun? Hâlâ istiyor musun? Bunun, inşa ettiğimiz duvarları yıkmasına izin verecek misin?*

Cevabım nefesimin kesilmesi, kalçalarımın vücutlarımızı tam olarak hizalamak için yeterince kalkması. İnlemesi dudaklarıma titreşiyor, kaba ve savunmasız, ve tüm odanın o sesin ekseni etrafında döndüğünü hissediyorum, çözülmemiş her gerginlik ihtiyaç haline dönüşüyor.

Sonunda bir kez daha ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz karışıyor, o kısıtlanmış, boğuk bir sesle konuşuyor. "Durmamı söyle, dururum."

Dili dudaklarımı ayırıyor, hala sahip olduğumu sandığım son savunmamı da aşıyor ve öpücük açgözlü, ıslak, derin bir hal alıyor, dişleri alt dudağımı sıyrıyor, tutamayacağım bir inilti çıkarıyor. Dilinin her açgözlü hareketi benimkiyle karışıyor, okşuyor, tadıyor, bana teslim olmam için, aramızda yükselen ısıdan başka her şeyi bırakmam için cesaret veriyor.

Yıllardır aç kalmış bir adam gibi beni öper ve ben de ona, bugüne kadar reddettiğim her şeyle karşılık veririm. Ellerim saçlarını kavrar, onu bana doğru çekerim, ta ki yarısı üstüme çıkıncaya kadar. Ağırlığı beni yatağa bastırır, uylukları benim uyluklarımla arasına sıkışır. Vücudumu yukarı doğru kaldırır, ona bastırırım, daha fazla sürtünme, onun da beni benim onu istediğim kadar istediğinin daha fazla kanıtı için çaresizce.

Ağzı dudaklarımdan çeneme doğru kayıyor, sonra uzun boynumdan aşağıya, hızla atan nabzımın olduğu yere kadar iniyor. Orayı yavaşça ve dikkatlice yalıyor, dişlerinin sürtünmesi beni titretirken, sonra ağzını açarak bir öpücükle acıyı yatıştırıyor. Kulağımda nefesini hissediyorum, sesi alçak ve kaba. "Hâlâ evimin tadı var sende."

Kulağımın hemen altındaki noktayı ısıyor, dili boynumdan aşağı doğru inerken daireler çiziyor. Her öpücük bir öncekinden daha ateşli—cildim yanıyor, nabzım ağzının her baskısında çılgınca atıyor.

ben iniyorum, sırtımı ona daha fazlasını, her şeyi, alacağı her şeyi sunmak için yukarı doğru kıvrıyorum.

Elleri hiç durmadan hareket ediyor — biri yüzümü avuçlamak için yukarı kayıyor, başımı eğip boğazımı yalamaya başlıyor, diğeri aşağı kayıyor, kaburgalarımı okşuyor, başparmağı kumaşın üzerinden göğüslerimin şişkinliğini okşuyor. Orada avuç içleriyle beni okşuyor, sonra elini daha aşağıya, karnıma doğru kaydırıyor, parmakları pantolonumun bel kısmının altına kayıyor.

Ağızma geri dönüp öpüyor, dilini derinlemesine daldırıyor, parmakları aşağıya, aşağıya doğru ilerlerken, içimdeki ateşi okşarken çıkardığım istekli sesleri yutuyor. Dokunuşu kendinden emin, sahiplenici, tam da hatırladığım gibi — iki parmağıyla beni okşuyor, yavaş ve telaşsız, bulduğu ıslaklığı yayıyor, klitorisimi tembel, yıkıcı desenlerle daireler çizerek okşuyor.

Eline karşı direniyorum, ağızma nefes nefese, kalçalarım daha fazlasını istiyor, ihtiyacım onun için açıkça ortada. Her sesi yiyor, zevkimi kendi oksijeni gibi içiyor, öpücüğü sadece kulağıma müstehcen sözler fısıldamak için kesiliyor - her kelime bir vaat, her nefes bir meydan okuma.

"Tanrım, benim için çoktan ıslandın bile. Bunu özledim... seni özledim, her santimini özledim." Kulak mememi ısıyor, dişleri nazik ama sahiplenici, ve iki parmağını içime sokuyor, kalın ve mükemmel, gözlerimin arkasında yıldızlar görene kadar kıvrılıyor.

Hareket edemiyorum, bacaklarım daha da açılıyor, onu daha derinde hissetmek için çaresizce, vücudum yataktan kalkıyor, o beni çalıştırırken, başparmağı klitorisimi daireler çiziyor, parmakları pompalıyor, okşuyor, acımasız ve yetenekli. Ellerim omuzlarında, ağızım tekrar ağızını buluyor, açık ve ıslak, dillerimiz birbirine dolanıyor, o parmaklarıyla beni sikiyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor, ta ki her düşüncem ısı ve arzuya dönüşene kadar.

Hiç durmuyor — ne kadar iyi hissettiğimi, beni ne kadar arzuladığını fısıldamaya devam ediyor, sesi arzuyla dolu, ağızı dudaklarımdan boğazıma gidip geliyor, ulaşabildiği her yeri yalıyor ve emiyor

. Benden çıkardığı her inilti onu daha da sertleştiriyor — üçüncü parmağını da ekliyor, beni gerginleştiriyor, tam doğru şekilde okşuyor, avucuyla klitorisimi ovuşturuyor, ta ki vücudum gerilip, çaresizce titreyene kadar, her kasım rahatlamak için gerilene kadar.

Ağzımı bir başka yakıcı öpücükle yakalar, dilini derine sokar, orgazm olurken içimden kopan ııııı yutar — sert, ani, eline karşı titreyerek, uyluklarım titreyerek, ellerim sırtına kazınarak zevk içimi parçalarken. Beni kucaklar, dudaklarıma övgüler fısıldar, parmakları ben bitkin, nefes nefese, onun altında kemiksiz kalana kadar hiç gevşemez.

Sonunda elini çekiyor, parlak ve kaygan, parmaklarını ağzına götürüyor, omurgamdan aşağıya doğru titreyen bir iniltiyle beni tadıyor. Gözleri vahşi, arzuyla kararmış ve aşka tehlikeli derecede yakın bir şey var.

Nefes nefese ve bitkin bir halde yatıyorum, her yerim hala artçı sarsıntılarla titriyor. Eğilip beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, tatlı ve sahiplenici bir şekilde, sanki ona ait olduğumu, her zaman ona ait olduğumu hatırlatmak istercesine.

Gömleğimi yukarı çekiyor, cildimi serin havaya ve açgözlü bakışlarına maruz bırakıyor. Ağzı sıcak ve saygıyla aşağı iniyor, göğüslerimin üst kısmını öpüyor, dili daireler çiziyor, dişleri yumuşakça okşuyor, ta ki ben nefes nefese kalıp ona doğru eğilene kadar. Beni sütyenimin içinden avuçluyor, ağzı aşağıya doğru iniyor, nefesinin değdiği yerleri yakıyor ve bir an için sadece sıcaklık ve baş döndürücü, yükselen arzu nabzı var.

Sonra donup kalır, dudakları kaburgalarımın kenarında asılı kalır. Eli yanımda sıkışır. Atmosfer aniden değişir, gerginlik daha karanlık bir şeyle çatırdar — koruyucu, öfkeli. Parmakları derimin hemen altındaki koyulaşan lekeleri izler, başparmağı başka birinin şiddetinin bıraktığı izlerin üzerinde kayar.

Gözlerimi açarım, nefesim kesilir, aramızdaki boşlukta ağır bir soru asılı kalır.

Başını kaldırır, yüzümü inceler, ifadesi fırtınalıdır. "Bunu sana kim yaptı?" Sesi sessizdir ama zar zor kontrol altına alınmış öfkeyle titrer, her kelime intikam vaadiyle yüklüdür.

Tereddüt ediyorum, az önceki heyecanım kayboluyor, geriye sadece benim savunmasızlığım ve onun endişesi kalıyor. Gerçeği söylemenin bedelini biliyorum, ama yalanlar şu anda daha da ağır geliyor.

"Bu... buraya getirilirken oldu." Sesim yumuşak, gözlerim onunkilerden kaçıyor. "Viktor'un adamı. Okulun dışında beni yakalayan adam. İkimize de sert davrandı."

Çenesi gerilir, gözleri öfkeyle buz gibi ve keskinleşir. Bir an için, kalkıp intikamımı almak için dünyayı paramparça edeceğini düşünürüm. Başparmağı morluğu tekrar okşar, şimdi daha nazikçe, sanki bir dokunuşla silebilirmiş gibi.

Alnını alnıma dayar, sert nefes alır, sesi sert bir fısıltıdır. "Sana yemin ederim Nadya, bu bir daha asla olmayacak. Ben halledeceğim. Kimse sana elini sürmeyecek, asla."

Sözlerindeki vaat hem korkutucu hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı, içindeki şiddet aniden yön değiştirdi, bana değil dışa doğru yöneldi.

Ona ulaşmadan uzaklaşıyor, öfke yüzünü aydınlatıyor, gömleğini aşağı çekiyor, kapıya yarı yolda.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diyorum çabucak, ama o çoktan gitmiş, ayak sesleri koridorda yankılanıyor, intikam vaadi onun peşinden geliyor.

Oda çok büyük ve çok boş geliyor. Oturuyorum, titrek ellerimle gömleğimi aşağı çekiyorum, az önce olanların izlerini silmeye çalışıyorum — başkası gelmeden, hala kontrolüm dışında dönen dünyayla yüzleşmek zorunda kalmadan kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Yorgana bir elimi dayayıp, derin bir nefes alıp, bacaklarımı yatağın kenarına sallayıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kalkmaya çalıştığım anda, oda eğiliyor. A ani dalga of baş dönmesi vuruyor beni, keskin ve

beklenmedik bir anda, kendimi yatağın kenarında buluyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

O da neydi? Şakaklarımı ovuşturarak, bu garip hissi yok etmeye çalışıyorum, dünyanın yeniden dengelenmesini bekliyorum. Kalbim göğsümde sertçe atıyor, omurgamdan soğuk bir ter damlası akıyor.

Önemli bir şey değil, diyorum kendime. Sadece yorgunluk. Stres. Adrenalin dalgası vücudumdan çıkıyor.

Ama orada oturup başımın dönmesinin geçmesini beklerken, soğuk ve istenmeyen bir endişe düşüncelerime giriyor.

Alnıma tekrar dokunuyorum, en son ne zaman kendimi gerçekten kendim gibi hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Bir şeyler yolunda değil.

KONSTANTIN

Öfkemin derimin altında kaynadığı halde, oturma odasına büyük adımlarla giriyorum. Ben görüldüğüm anda tüm daire sessizleşiyor, konuşmalar kesiliyor, herkes tetikte bekliyor, ne yapacağımı görmek için. Viktor pencerenin yanında, kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle duruyor. Maksim uzak duvara yaslanmış, gözleri temkinli. Anya telefonundan başını kaldırıyor, bakışları benimle Nadya arasında gidip geliyor, sanki havadaki şiddeti hissedebiliyormuş gibi.

Odayı taradım, gözlerim kapının yanında duran adama takıldı. Geniş omuzlu, dikkatli, ortama uyum sağlamaya çalışan bir adamdı. Adını bilmiyordum, ama yüzünü tanıyordum. Viktor'un bana gösterdiği güvenlik kamerası görüntülerinden hatırlıyordum. Nadya ve Mila'yı geri getirmekle görevlendirilen adamdı.

Ona doğru adım atarım, alanını daraltırım, sesim buz gibidir. "Karımı ve kızımı buraya getiren sen miydin?"

Kararsız bir şekilde başını salladı. "Evet, ben... şey..."

Onu bir bakışla susturdum. "Ona elini mi sürdün?"

Tereddüt etti, gözleri Viktor'a kaydı, gelmeyecek bir destek arıyordu. "Kavga ediyordu, arabaya binmek istemedi. Ben sadece..."

"Sana sorduğum bu değildi," diye homurdandım, yaklaşarak onu sıkıştırdım, kaçacak yeri kalmayana kadar. "Ona elini kaldırdın mı?"

O, öfkemin ağırlığı altında biraz küçülerek, zorlukla yutkundu.

Onu gömleğinin önünden tutup duvara yapıştırıyorum, sesim yükseliyor, herkesin beni duyabileceği kadar. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım: Eğer herhangi biriniz Nadya'ya veya

kızıma elini süren, ona bir çürük bile bırakan olursa..." Onu daha da sıkı tutuyorum, ayakları yere zar zor değiyor. "Bir daha hiçbir şeye dokunamayacağından emin olacağım."

Yumruğumu adamın kaburgalarına indiriyorum, sonra onu yere yapıştırıp tekmeliyorum, Nadya'ya yaşatmaya çalıştığı acının her zerresini hissetmesini sağlıyorum. Adam kıvrılmaya çalışıyor ama onu tekrar kaldırıp yüzünü masanın kenarına çarpıyorum.

"Konstantin! Dur!" Nadya'nın sesi gürültünün içinden, boğuk ve çaresizce duyulur. Kolumu tutar, tırnaklarını batırır, beni çekmeye çalışır. "Onu öldüreceksin! Yeter artık!"

Kendimi kurtarıyorum, gözlerim kırmızıya döner, nefesim kesik kesik olur. "Bunu yapma Nadya," diye hırlarsın, sesin öfkeden boğuktur. "Onu savunma. Bana bunu unutmamı isteme."

"Senin neyin var?" diye ağlar, sesi çatallanır, yüzünde korku ve inanamama ifadesi belirir. "Sen böyle biri değildin, Mila'nın sana ihtiyacı olan kişi böyle biri değil!"

Ona sert bir bakış atıyorum, nefesim kesik kesik, yumruğumdan kan damlıyor. "Erkeklerin sana zarar vermesine izin vermemi mi istiyorsun? Benim hiçbir şey yapmadan seyirci kalmamı mı istiyorsun?"

Kız başını sallar, gözyaşları birikir, öfke ve endişeyle titrer. "Senin bundan daha iyi olmanı istiyorum. Mila'nın bir canavar değil, bir babası olmasını istiyorum."

Ellerim adrenalin ve acıdan titriyor. Ona, tanıklarla dolu odaya bakıyorum — Viktor'un soğuk gözleri, Maksim'in sessizliği, Anya'nın şoku — ve sonra yerde can çekişen, neredeyse baygın hale gelmiş adama bakıyorum.

Oda yargılama ve korkuyla dolu, ama Nadya'nın bakışlarını karşılayarak, sesimi alçak ve soğuk tutuyorum. "Eğer biri sana bir daha elini sürerse, durduracak hiçbir şey kalmayacak."

Nadya bana bakıyor, nefesi sığ, morluklardan daha fazla yaralanmış. Yüzü öfke ve başka bir şeyden solgun — belki ihanet, belki de kalp kırıklığı. Omuzları dik, arkasına bakmadan uzaklaşmasını izliyorum ve göğsümde boş bir acı hissediyorum. Neredeyse

seslenmek istiyorum, ama sözler boğazımda kalıyor. Tek duyduğum, koridorda yankılanan ayak sesleri ve arkasında bir tokat gibi kapanan kapı.

Kanlar içindeki adamın başında duruyorum, göğsüm inip kalkıyor. Maksim öne çıkıyor, beni hiç kaybetmediği o temkinli, değerlendirici bakışla izliyor.

"Onu götürün," diyorum, sesim düz. "Onu temizleyin. Bu gece onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

Maksim başını sallar, adamı kolundan tutup odadan sürükler ve fayansların üzerinde koyu renkli bir kan izi bırakır. O gittikten sonra daire daha soğuk hissedilir, ama sessizlik uzun sürmez.

Viktor beni izliyor, yüzünde okunamayan bir ifade var, elleri ceplerinde. Oda boşalana kadar bekliyor, sonra dikkatimi çekmekten başka seçeneğim kalmayacak kadar yaklaşıyor.

"Karın sana yalan söylüyor, biliyorsun," diyor Viktor sessizce. "Sana her şeyi anlatmıyor."

Gerginleşiyorum, öfke ve tedirginlik tenimi kaplıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Eğilip sesini alçaltıyor. "Onu bir adamla yakaladık. Bizimkilerden biri değil, eski bir asker olduğunu düşündüğümüz biri. Tehlikeli biri. Sıradan işlere bulaşacak türden biri değil. Karının neye bulaştığını biliyor musun, Konstantin?"

Kafamı sallıyorum, içimde bir gerçeklik hissi var. Viktor'a yanıldığını, Nadya'nın bu tür sırları saklayamayacağını söylemek istiyorum, ama yapamıyorum. Olanlardan sonra yapamıyorum. O kadar hızlı kaçtıktan, benden bile saklanmaya kararlı olduğunu gördükten sonra yapamıyorum.

Viktor beni inceliyor, bir çatlak arıyor. "Onu tanıdığını iddia etmeye devam etmek isteyip istemediğini kendine sorman gerek, yoksa sonunda onun gerçekte neden kaçtığını öğrenmeye hazır mısın?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece Nadya'nın kaybolduğu kapıya bakıyorum.

Viktor'un sözlerinden sonra oda çok sessiz ve bu sözlerin göğsümde ağır ve yakıcı bir şekilde yerleştiğini görmezden gelemiyorum. Parmak eklemlerimdeki kanı silerken, elimi bükerek titremeyi durdurmaya çalışıyorum. Nadya'nın peşinden gidip, bana her şeyi anlatmasını, gözlerimin içine bakıp beni ihanet etmediğine, şiddetle çözemeyeceğim bir şeye bulaşmadığına yemin etmesini istiyorum.

Ama kıpırdamıyorum. Kendi öfkemin enkazı içinde donmuş halde duruyorum, Viktor'un bakışları omuzlarımda ağırlaşıyor.

"Ne buldun?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Ama onun neden kaçtığını bilmek mi istiyorsun? Ondan başla."

Nadya'yı düşünüyorum — solgun yüzünü, yorgunluk izlerini, saklamaya çalıştığı morlukları. Az önce bana baktığı hali, yarı kızgın, yarı korkmuş. Onun sadece Mila'yı koruduğuna, her sırrın kızımız için olduğuna inanmak istiyorum. Ama şüphe içimi kemiriyor, acı ve ısrarcı.

Dişlerimi sıkıyorum. "Eğer sakladığı bir şey varsa, onu ondan öğreneceğim. Kimse ona ya da Mila'ya dokunmayacak. Ne o, ne de başka biri."

Viktor bana uzun, okunaksız bir bakış atıyor. "Gururun gözünü kör etmesine izin verme," diyor yumuşak bir sesle. "Kime güveneceğine karar vermeden önce ona sor."

O arkasını dönüp gider, beni öfkem, gururum ve dinmek bilmeyen şüphe fırtınasıyla baş başa bırakır. Nadya'nın kaybolduğu kapalı kapıya bakarım, yumruğum zonkluyor, onun peşinden gitme isteği neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Viktor'un sözleri yankılanıyor ve yutamadığım bir şüphe izi bırakıyor. Hala boş kapıya bakarken, parmak eklemlerimdeki kanı siliyorum. Anya yaklaşıyor; adımları yumuşak, ölçülü, havada hala kaos hakim olsa da her zamanki gibi sakin.

Maksim'in sürükleyip götürdüğü adama sempati duymuyor, sadece soğuk, kararlı gözleriyle beni inceliyor. "Yapman gerekeni yaptın

yapman gerekeni yaptın," diyor sessizce, sesi sadece bana yönelik ipeksi bir iplik gibi. "Senin olanı korudun."

Onu zar zor fark ediyorum, dikkatim dağınık, zihnim Viktor'un az önce söyledikleriyle ve Nadya'nın sakladıklarıyla meşgul. Anya'nın yakınımda durduğunu biliyorum, vücudu bana doğru eğilmiş, her nefes alışımında parfümünün hafif kokusu burnuma geliyor.

Koluma dokunuyor, uzun süre, neredeyse okşar gibi. "Bütün bunları tek başına taşımak zorunda değilsin, biliyorsun. Eğer gerçekten anlayan birine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Onun varlığı, ilgisi, teklifi çok açık ama ben bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Tek görebildiğim Nadya'nın bana bakışı, gözlerindeki acı ve suçlama, kandan ya da öfkeden hiç çekinmemesi.

Ağrıyan elimi esnetiyorum, çenemi sıkıyorum. "Şimdi olmaz, Anya," diyorum, daha çok yorgunluktan dolayı. Nazik olmaya ya da onun teklifini istediğimi göstermeye gücüm yok. Kafamda çok fazla soru, çok fazla pişmanlık var.

Bir an durup yüzümü inceler, sonra elini indirir. "Bana ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun," der, sesi kadifemsi ve biraz incinmiş.

Dalgın dalgın başımı sallıyorum, endişe ve şüphe içinde kendimi kaybetmiş durumdayım.

Kendimi ona bırakmam için saatler geçer. Nadya'nın kapısını açtığımda, o yatak ucunda oturmuş, dizlerini kendine çekmiş, kollarını zırh gibi sıkıca kendine sarılmış durumda. Bana hemen bakmaz. Gözleri pencerede, dışarıdaki ışık alacakaranlığa dönüşürken.

İçeri giriyorum, ama konuşmadan, sessizlik topuk sesleri ve ayak sesleriyle bozuluyor. Kadınlar arka arkaya arkamdan içeri giriyorlar, kollarında ipek ve kadife kumaşlar, askılar, kutular ve

Yatağın ucunda biriken giysi çantaları. Küçük bir stilist ve hizmetçi ordusu, yüzlerinde kibar bir ifadeyle, her renk ve kesimden elbiseleri düzenliyorlar.

Nadya başını kaldırır, kaşlarını çatmış, sesi düz ve şüpheli. "Bu ne?"

Kollarımı kavuşturup onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Hazırlan. Bu gece bir partiye katılacağız."

Hareket etmiyor, ağzı sert bir çizgi halinde. "Hiçbir partiye gitmiyorum." Burnu genişliyor ve derisinin altında yanan öfke ve yorgunluğu görüyorum, onda her zaman hem nefret ettiğim hem de sevdiğim aynı reddi.

Ona yaklaşıyorum, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltırım, ses tonum emir ve rica arasında bir yeredir. "Bu bir seçim değil, Nadya. Bu önemli. Sen de geleceksin."

Çenesini kaldırır, gözleri parlar, parmakları yatak örtüsünün kenarını daha sıkı kavrar. "Beni cehenneme sürükleyebilirsin, Konstantin, ama arkadaşların için gülümsememi sağlayamazsın."

Bir an için, daha önce aramızda olan tüm gerginlik yeniden alevlenir.

Geri adım atmadım. "Gülümsemen gerekmiyor. Sadece orada ol. Bu gece yanımda olmana ihtiyacım var."

Bana bakarak, herhangi bir zayıflık, geri çekilebileceğim bir nokta arıyor ama ben onun bakışını karşılayarak, bunun sadece güç ya da gurur meselesi olmadığını ona gösteriyorum. Bu, hayatta kalmak, itibar ve izleyen herkese bir mesaj vermekle ilgili.

Arkamızda, stilistler tedirgin bir sessizlik içinde bekliyorlar, ipek ve parlak kumaşları kalkan gibi ellerinde tutuyorlar.

Nadya sonunda bakışlarını kaçırıyor, omuzları gergin, sesi düşük bir hırıltı. "Bu iş bitmedi."

"Hayır," diyorum sessizce, "bitmedi."

21 NADYA

Beni üç tekerlekli elbise askısı ile baş başa bırakıyorlar — saten, payetler, yüksek yakalı şık elbiseler, Bratva kralının yanında güvenli ve saygın görünmem için seçilmiş olduğu belli.

Tam da onun istediği gibi.

Donanma mavisini ve gümüş rengi elbiseleri geçip, parmaklarımı kesinlikle talebe uymayan bir şeye takılıyor: taze kan gibi parıltıyan, vücudumun her çizgisine yapışacak şekilde kesilmiş kırmızı ipek. Yakası göğüs kafesinin tabanına kadar iniyor, sırtı kalçalarımın üstündeki çukurları ortaya çıkaracak kadar derin ve yüksek, skandal bir yırtmaç neredeyse belime kadar uzanıyor. Kolsuz, sütyensiz, sadece ince spagetti askılar ve cüretkarlık. Mükemmel.

Stilistler tedirgin bakışlar atıyorlar, ama ben yine de giyiniyorum, daha mütevazı bir şey öneren fısıltılarını görmezden gelerek. Jilet gibi ince bantlı oniks stilettolar giyiyorum ve kırmızı-siyah rujumu dudaklarıma sürüyorum. Aynada kendi bakışlarımla karşılaştığımda, kalbim deli gibi atıyor — kısmen gerginlikten, kısmen de memnuniyetten. Konstantin birlik gösterisi istiyorsa, benim versiyonumu görecektir.

Koridora çıkıyorum. Viktor ve Maksim ile birlikte bekliyor, zaten kömür rengi takım elbisesiyle bıçak gibi keskin. Beni gördükleri anda sohbet kesiliyor.

Konstantin'in gözleri aşağı kayıyor — hızlı, istemsiz bir bakış, sıcaklık ve sinirle kararır, sonra yüzünü tekrar ifadesiz hale getirir. Başka biri bunu fark etmezdi. Ben fark ettim.

"Cesur bir seçim," diyor sakın bir sesle. Çenesindeki kaslar onu ele veriyor. "Dürüstlüğü takdir edeceğini düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, çenemi kaldırarak.

Hava gerilmeden önce, Mila yan odadan koşarak çıkar, ayakkabıları yere vurur. Adam onun elini tutar. "Bizimle geleceksin, malyshka."

Midem düğümlenir. "Konstantin, yabancılarla dolu bir parti..."

"O benim görebileceğim bir yerde kalacak," diye keser sözümü, sesi çelik gibidir. "Bu gece benim yanımdan daha güvenli bir yer yok."

Tartışmayı kesiyorum.

Arman'ın şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum, bu ilk kez olmuyor. Endişeli mi? Rifat güvenli eve döndüğünde evin boş olduğunu görüp paniğe kapıldı mı? Babam kaybolduğumu biliyor mu? Haber ona ulaştı mı? Eğer ulaştıysa ne yapacak? Beni geri getirmek için büyük bir risk alacaklar mı, yoksa sabırlarını tamamen tükettim mi?

Bu düşünce beni kemiriyor. Tüm sırlarımız ve değişen sadakatlerimiz bir yana, tek bir şeyden eminim: onlar sonsuza kadar sessiz kalmayacaklar. Tehlikede olduğumu düşünürlerse, seslerini yükseltecekler, sınırlar çizecekler, hatta Konstantin'i harekete geçmeye zorlayacaklar. Bunun beni daha çok kendim için mi, yoksa Mila için mi korkuttuğunu bilmiyorum.

Mila, tedirginliğimi hissederek başını kaldırıyor. Saçlarını okşuyorum, zorla gülümsüyorum. "Bana yakın dur, tamam mı?"

O başını sallar ve ben Konstantin'in bizi dışarı çıkarmasına izin veririm, elbisenin ipek kumaşı her adımda fısıldayarak, beni izleyenlerin beni hafife almasına izin vermez.

Araba kaldırımdan uzaklaşıyor, şehir ışıkları yanıp sönüyor, renkli camların dışındaki her şey garip ve uzaklaşıyor. Mila aramızda sessizce oturuyor, elini sıkıca benimkine tutmuş, bakışları parıldayan ufka sabitlenmiş. Dikkatimi Konstantin'e veriyorum, sessizliğin beni boğacak kadar ağırlaşmasına izin vermiyorum.

Boğazımı temizlerim, ses tonumu rahat ama keskin tutarım. "Tam olarak nereye gidiyoruz? Bu ne tür bir parti?"

Konstantin bir an sokakları izler, çenesini oynatır. Sonunda dönüp gözlerine bakar. "Volkov Otel'i'nin çatı katındaki balo salonu," der. "Resmi olarak yeni çocuk onkoloji kanadı için bir bağış toplama etkinliği. Gayri resmi olarak ise, benim hala bahis oynanacak adam olup olmadığını ölçmek isteyen tüm güçlü isimlerin bir araya geldiği bir toplantı."

"Bratva patronları mı?"

"Birkaç tane. Birkaç belediye meclisi üyesi, üç yargıç, iki yabancı yatırımcı ve hangi hikayelerin kendilerini ayakta tutacağını bilen cömert bir grup gazeteci." Bakışları elbisemde kalır. "Bu gece görünümsel bir şey. İskeledeki karışıklık ve Alexei'nin kadını hakkındaki dedikodulardan sonra aile birliğini görmeleri gerekiyor."

"Yani Mila ve ben sergilenen parçalarız."

"Sen benim karım ve kızımsın," diye düzeltiyor, sesi sessiz ama kararlı. "Senin varlığın, benim için en önemli şeye kimsenin ulaşamayacağını gösteriyor. Ve elbise" — ağzı yarı alaycı, yarı aç bir şekilde kıvrılıyor — "odadaki her erkeğe, onların almaya cesaret edemediği riskleri benim almaya hala hazır olduğumu gösterir."

Cevap vermekten kaçınıyorum. Mila, başının üzerinde dönen akımların farkında olmadan, aramızdaki koltukta desenler çiziyor.

Elimi onun buklelerine uzatıp tekrar ona bakıyorum. "Güvenlik?"

"Tüm kat kilitlendi," diye cevaplar. "İki yüz misafir, kontrol edildi ve tarandı. Adamlarım içeride, otel görevlileri dışarıda, şehir polisi çevrede. Birisi bir şey yapmaya kalkışırsa, asansörlere bile ulaşamaz."

"Peki işler ters giderse çıkış planı nedir?"

"Güney merdivenlerinden servis garajına. Zırhlı minibüs bekliyor. Oradan da nehir kenarındaki güvenli eve." Bir saniye. "Viktor ve Maksim ile gideceksin. Mila tüm yol boyunca kollarında kalacak."

Otel önümüzde yükseliyor, yaklaşırken renkli camların ardında ışıklar parlıyor. Derin bir nefes alıyorum, ama aklımı kurcalayan soruyu sormadan duramıyorum.

"Konstantin," Mila'yı telaşlandırmamaya dikkat ederek yumuşak bir sesle soruyorum, "Alexei'nin metresi hakkında söylenenler doğru mu? Köprüden atıldığı doğru mu?"

Sessiz kalıyor, sanki beni duymamış gibi gözleri önüne sabitlenmiş. Ama duyduğunu biliyorum. Çenesi hafifçe geriliyor, derisinin altındaki kaslar geriliyor, bu hareket kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ele veriyor. Sessizliği aramızda ağır bir yük gibi çöküyor, herhangi bir inkar veya itiraftan daha yüksek sesle cevap veriyor.

SUV, otelin giriş kapısının altına sorunsuzca yanaşır, pencerelerden onlarca bekleyen kameranın ışıkları içeriye dolmaktadır. Güvenlik görevlileri harekete geçer, şoförümüz kapıyı açmak için ilerlerken öne çıkarlar. Konstantin bana bakar, sessizce beni takip etmem için işaret eder, ama ben oturmaya devam ederim, Mila'nın küçük elini sıkıca tutarım.

"Nadya," der sessizce, elini bana doğru uzatarak, kamuoyu önünde sakın ve kontrollü davranır.

Hareket etmiyorum. O bu kadar küçük bir dürüstlüğü bile reddederken, dışarı çıkıp birlik gösterme düşüncesi benim dayanabileceğimden fazla. Mila bana belirsiz bir şekilde bakar, küçük parmakları benimkini sıkıca kavrar.

Dışarıda fotoğrafçılar sabırsızlanıyor, güvenlik görevlileri rahatsız edici bir şekilde saniyeler uzadıkça öne doğru eğiliyorlar. Konstantin yavaşça nefes verir, sonra Mila'yı nazikçe bir koluna alır. Ben itiraz etmeden, diğer eliyle bileğimi sıkıca kavrar ve sessiz, tavizsiz bir güçle beni koltuğumdan kaldırır. Kısa bir süre direnirim, onun bunu hissetmesi için, burada isteksiz olduğumu açıkça belirtmek için. Ama tutuşu sıkı, dikkatli ama tavizsiz kalır ve beni yanındaki kaldırıma yönlendirir.

Flaşlar patlayan kameralar ve fısıltılarla dolu bir ortamda ortaya çıkıyoruz. Mila, aramızda kaynayan gerginliğin farkında olmadan babasının omzuna rahatça yaslanmış durumda. Konstantin dik ve sakın duruyor, her halinden kontrolü elinde tutan bir adam olduğu belli. Ben de başımı dik tutuyorum, bizi izleyen gözlere birleşik ve kırılmaz görüldüğümüzün farkındayım.

Balo salonu nefes kesici, ışıltılı avizeler mermer zeminlere sıcak, altın rengi ışıklar saçıyor.

Konstantin, pahalı takım elbiseler giymiş, duruşları son derece kendinden emin bir grup erkekle doğal bir şekilde sohbete dalıyor. Bir an için yalnız kalıyorum, kalabalıkta tanıdık yüzler ararken kalbim hızla atıyor.

Sonra onları görüyorum: Tatiana, Kira, Lena ve Dasha, şık mermer masanın etrafında toplanmış, odadaki baskılardan etkilenmemiş gibi yumuşak bir şekilde gülüyorlar. Tatiana beni ilk fark ediyor, gözleri cesurca elbisemi yukarıdan aşağıya tararken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. Diğerleri de onun bakışını takip ediyor, ifadeler şaşkınlıktan eğlenceye hızla değişiyor.

"Cesur bir seçim," diyor Tatiana, zarif parmakları arasında zarif bir şampanya kadehi tutarak yaklaşıyor. Dudakları takdir dolu ama anlamlı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Konstantin bu küçük açıklamayı onayladı mı?"

Kira başını eğdi, ifadesi yumuşadı, gözlerinde merak parladı. "İtiraf etmeliyim Nadya, bu gece kesinlikle etkileyici görünüyorsun. Seni neredeyse tanıyamıyordum."

Dasha sessizce kıkırdar. "Bence buradaki herkes onu hemen tanıdı. Özellikle erkekler."

Lena, Dasha'nın dirseğine hafifçe dokunur, ama gülümsemesi komplocu bir gülümsemedir. "O sadece ilk cesur olanın kendisi olmadığı için kıskanıyor."

Onların şakacı sıcaklığıyla biraz sakinleşerek, hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Nadya, bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim," diyor Tatiana. Ona hafif, gergin bir gülümseme atıyorum. "Belki ben de öyle düşünmemiştim."

Lena ve Kira birbirlerine bakışıyor, gözlerinde merak parlıyor, ama nazik davranıp daha fazla yorum yapmıyorlar.

"Bu tam olarak bir açıklama değildi," diyorum, sesime rahatlık katmaya çalışarak. "Daha çok... bir hatırlatma, sanırım."

Tatiana kaşlarını kaldırır ve hafifçe eğilir. "Konstantin'e mi, yoksa kendine mi bir hatırlatma?"

Onun beni bu kadar çabuk çözmesine şaşırarak duraksıyorum. Ama cevap vermeye vaktim olmadan, odanın diğer ucunda Anya'yı görüyorum. Barın yanında duruyor, mütevazı, mükemmel dikilmiş siyah bir elbise giymiş, zarif, sade ve son derece kendinden emin. Kendine güveni doğal bir şekilde yayılıyor, benim cüretkarlığımı birdenbire aşırı hissettiriyor, parlak ipek giysim ve açıkta kalan tenim uygunsuz geliyor.

Kira bakışımı fark eder ve hafifçe yaklaşır. "Onu boş ver," diye fısıldayarak dirseğimi rahatlatıcı bir şekilde sıkar.

Tatiana bakışımı takip eder, hafif bir merakla kaşlarını kaldırır. "O kim?"

Ben cevap veremedim, Konstantin kalabalığın arasından akıcı bir şekilde ilerleyerek Anya'ya yaklaşır ve Anya ona gülümserken hafifçe eğilir. Aralarındaki rahat samimiyet, göğsümde keskin ve acı verici bir sızı yaratır.

Dasha bana bakar, sonra Konstantin ve Anya'ya döner, sesini alçaltarak yumuşak bir şekilde mırıldanır, "Uh-oh. Cennette sorun mu var?"

Midem sıkışır, fısıldanan bu ima karşısında utanç ve öfke duyarım, ama Kira hemen araya girer ve yanımda sessizce duran Mila'ya anlamlı bir bakış atar. "Şşş, Mila seni duyabilir," diye yumuşak bir şekilde azarlar ve Dasha'ya nazik ama kararlı bir uyarı bakışı atar.

Dasha'nın ifadesi hemen yumuşar, yüzünde pişmanlık belirir. "Üzgünüm," der nazikçe, koluma dokunarak. "Düşüncesizce davrandım."

Yutkunup, zorla gülümsemeye çalışarak onların endişesini ve kendi tedirginliğini gidermeye çalışıyorum. Ama çenemi dik ve omuzlarımı düz tutmaya çalışsam da, bakışlarım odanın diğer ucunda, onun söylediklerine gülümseyen Konstantin'e kaymaya devam ediyor.

Lena sessizliği ilk bozan kişi oldu. "Kim olursa olsun, odadaki en güvenli rengi seçmiş." Düşünceli bir şekilde şampanyasını yudumlarken

"Güvenli olan sıkıcıdır."

Tatiana mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırır. "Güvenli olmak stratejik de olabilir. Siyah, onun kenarlarda süzülmesini sağlarken aynı zamanda dikkat çekmesini de sağlar." Bana dönerek sesini alçaltır. "Bu gece kırmızı, insanların hatırlayacağı renk olacak."

"Ama kabul etmelisin ki, gizemli tavırlarını çok iyi sergiliyor," diyor Kira.

Tatiana bakışımı takip eder, düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Kocanla çok samimi görünüyor, Nadya," diye mırıldanır, dudakları hafifçe kıvrılır, ama ses tonu kinci olmaktan çok meraklıdır. Midem bir anda sıkışır, keskin bir darbeye hazırlıklı olurum, ama şaşırtıcı bir şekilde diğerleri hemen konuyu ele alır ve dışarıya yöneltir.

Lena kadehini indirir, kaşlarını kaldırır. "Onu tanımıyorum. Bizim çevremizde değil, değil mi?"

Kira başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Onu birkaç büyük etkinlikte gördüm, hep kenarda duruyor ama hiçbir şeyi kaçırmıyor. Kimseyle pek konuşmuyor."

"Sırları toplamakla geçinen biri gibi görünüyor," diye ekliyor Dasha, şakacı bir tonla.

Tatiana biraz eğilir ve etkileyici olmak için sesini alçaltır. "Ya da belki de sadece bir başka takılmacıdır, manşet olmak için kralın dikkatini çekmeyi umut eder."

Lena'nın gözleri Anya'da bir an daha kalır. "Bir barmen onun Viktor'un kız kardeşi olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" diyor Tatiana. "Bu ilginç, ve bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Tatiana şampanyasını yudumlarken, diğerlerini kendine yaklaştırmak için sesini biraz alçaltır. "Viktor'un ailesi, insanların sadece fısıltıyla konuştuğu türden bir aile. Babası Mikhail Sokolov'un, en parlak döneminde bile kötü şöhretli olduğunu biliyorsunuz. Şehrin yeraltı dünyasının yarısını gölgelerden yönetiyordu. Ama Viktor her zaman kara koyundu. Herkes onun piç olduğunu biliyordu.

herkes bunu biliyordu. Annesi Volkov'un karısı değildi, ayrı bir dairede tuttuğu gizemli bir kadındı. Kimse onun gerçek adını bile bilmiyor. Viktor dışarıdan bakarak büyüdü."

Kira başını sallar ve ekler: "Söylentiye göre Viktor'un babası tam olarak yaşlılıktan ölmemişti. Çalışma odasında, masanın üzerinde silahla ölü bulunmuştu, ama... kimse bunun intihar olduğuna gerçekten inanmamıştı."

Lena'nın gözleri büyüdü, her kelimeyi içlerine çekiyordu. "Sence Viktor...?"

Tatiana omuz silkiyor ve ima havada asılı kalıyor. "Hiçbir zaman kanıtlanmadı. Polis kimseyi suçlayamadı ve Mikhail Sokolov öldükten sonra Viktor öne çıktı, sanki hayatı boyunca bunu beklemiş gibi. Ve şimdi de kız kardeşi... Hmm, onu gölgede tutmasına şaşmamalı. O burada olmasaydı, onun bir kız kardeşi *olduğunu* bile bilmezdim."

Gizli tavan hoparlörlerinden ince bir zil sesi duyulur ve orkestra sessizleşir. Sunucu, en yakın avizenin altındaki küçük sahneye doğru büyük adımlarla yürür, smokini kusursuzdur, mikrofon zarif parmakları arasında parıldamaktadır.

"Bayanlar ve baylar, saygın konuklar," der, sesi kadife gibi yumuşaktır. "Cömert sponsorlarımız adına, Volkov Vakfı'nın pediatrik onkolojiyi desteklemek için düzenlediği galaya hoş geldiniz. Varlığınız ve cömertliğiniz, en çok ihtiyaç duyulan yerlerde umut yaratmaya yardımcı olacak."

Nazik bir alkış yükselir, şampanya kadehleri kaldırılır. Garsonlar ipek ve saten giysili konukların arasında dolaşarak kadehleri doldurur ve yenilebilir mücevherler gibi düzenlenmiş minik kanepeler ikram eder. Işıklar bir anlığına kısılır ve balo salonu sıcak bir kehribar rengi ışığa bürünürken, orkestra neşeli bir vals çalmaya başlar.

Tatiana'nın kocası rahat bir gülümsemeye gelir, elini eline alır ve onu alışılmış zarafetle dışarı çıkarır. Kira bir an sonra gelir, şakağına bir öpücük kondurur ve onu müziğin ritmiyle uzaklaştırır. Dasha, barda nişanlısını görür ve ile hızlı bir göz kırparak izin ister. Hatta Lena, kızarır ve gülerek,

Konstantin'in yakın çevresinden belli belirsiz tanıdığım geniş omuzlu bir teğmenin kollarında kaybolur.

Tek tek ayrılırlar, yumuşak vedaları havada parfüm gibi asılı kalır, ta ki küçük grubumuzdan sadece ben keten örtülü masanın yanında kalana kadar. Konstantin birkaç adım uzakta kalır, bir yargıç ve iki yabancı yatırımcıyla sert bir şekilde sohbet eder. Profili mermer gibi hareketsizdir, görevi arzularının önüne geçtiğinde taktığı okunamaz maske. Bir kez bile bana bakmaz, dans pistini dolduran dans için elini uzatmaz.

Mila yanımda yer değiştirir, küçük çantasını iki eliyle sıkıca tutar, çiftlerin dansını izlerken gözleri parlar. Maksim sessiz ve verimli bir şekilde hareket ederek ortaya çıkar ve Mila'nın göz hizasına gelmek için eğilir. "Bir limonata daha ister misin, küçük yıldız?" diye sorar, sonra bakışlarını bana çevirir. "İstersen Nadya, sen vals izlerken ona ben göz kulak olabilirim."

Şükran ve utanç arasında kalmış bir şekilde ağzımı açıyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Beni buraya getiren adamın, sanki ben yokmuşum gibi davranmasını nasıl açıklayabilirim? Bunun yerine, Mila'nın saçlarını düzeltirken hafifçe başımı sallıyorum. "Maksim amcanın yanında kal ve uslu dur," diye fısıldıyorum. Yetişkinlerin planlarına dahil edildiği için mutlu olan Mila, yüzünde bir gülümsemeyle, meyveli tartlarla dolu yan masaya doğru onu takip ediyor.

Artık yalnız kaldım, dans pistinin kenarında duruyorum, elbisemin kırmızı ipek kumaşı şamdanların altında birden fazla parlak geliyor.

Müzik yükselir ve dansçılar döner. Nefes alıp kendimi sakinleştiririm ve içimden her ölçü arasındaki sessiz vuruşları sayarken, omuzlarımı ne kadar dikkatli bir şekilde dik tuttuğumu, çenemi ne kadar yukarı kaldırdığımı görebilen var mı diye merak ederim. Şarkı bitmeden Konstantin'in gözleri benimkilerle buluşsun diye umut ederim.

Dans salonunun en ucunda duruyorum, ellerim kavuşturulmuş, kalbim dans etmediğim müziğin ritmine göre atıyor. Çiftler dönüyor ve süzülüyor, kahkahalar altın rengi sisin içinde konfeti gibi uçuşuyor ve ben neredeyse görünmez hissediyorum, ipek ve cesaretle örtülmüş ama tek bir, giderek büyüyen acıyla demirlenmiş.

Birisi görüş alanıma giriyor. Onu önce hissediyorum — geniş omuzlu, diğerlerine göre biraz daha az mükemmel bir takım elbise giymiş, ama varlığı emin ve sıcak. Hafifçe eğiliyor ve elini uzatıyor.

"Bir dans edelim mi?"

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. Kibarca reddetmek için dilime "*Olmaz, kocam var*" sözleri gelmişti ki, sonunda gözlerimi kaldırdığımda dünya başıma yıkıldı. Bu Rifat'tı.

Kalbim hızla atmaya başlar. "Burada ne işin var?" diye fısıldarım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, dudaklarımı zar zor hareket ettirerek.

O, başını hafifçe sallar, gülümseme izi belirir. "Şşş. Beni tanımıyor gibi davran." Eli sabit, açık, bekliyor.

Bir an donakalırım. Sonra geriye, parıldayan zeminin ötesine, Konstantin'in durduğu yere bakarım. Elinde kadehi, gözleri beni delip geçecekmiş gibi. Beni izliyor, yüzündeki ifade okunamaz, ama merakından daha keskin bir şeyin parıldadığını görebiliyorum.

Elimi Rifat'ın eline kaydırıyorum. Sıkı ve rahatlatıcı bir tutuş, beni buraya getiren morartıcı eller gibi değil. Beni nazikçe dans pistine çekiyor, dönen bedenlerin denizinde sıradan bir çift daha. Ama kolunun hareketinde ve sırtıma bastırıldığı avucunda, bir amaç akımı var, her hareketinde vızıldayan bir mesaj.

Sesimi alçaltıyorum. "Rifat, yapamazsın..."

Elimi sıkarak beni yavaşça döndürüyor. "Gözlerini bana dik. Gülümse. Buraya gelene kadar sadece bir dakikamız var."

Nefes almaya çalışıyorum, müziğin beni sürüklemesine izin vermeye çalışıyorum, ama bakışlarım sürekli Konstantin'e kayıyor. Bizi sert bakışlarla izliyor, dudaklarında bir bardak şarap.

Rifat'ın eli belimde sabit duruyor, ama şimdi onun gerginliğini hissediyorum, her kasını tel gibi gergin. Sesi daha da alçalıyor

daha da alçalıyor, sadece bana sesleniyor. "Nadya, bunu sana burada söylemekten üzgünüm, ama bilmen gerek. Alexei, Ludmila'nın yerini öğrendi. O ve adamları dün gece depoya saldırdı. Kavga çıktı, insanlar öldü. Ludmila da öldü."

Dünyanın eğildiğini hissediyorum, altın odası birdenbire soğudu. Nefesim kesildi ve bir an için konuşamadım, dönmemiz sırasında ayakta zor durdum.

"Nadya, başka bir şey daha var." Tereddüt etti, sonra yumuşak bir sesle, "Katya... başaramadı," dedi.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Bir an için tek gördüğüm Katya'nın parlak, gülen yüzü, alaycı gülümsemesinin hatırası. Orkestranın gürültüsü, kalabalık, her şey kayboluyor, geriye sadece ben ve göğsümde çarpan bir farkındalık kalıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Hayır, Katya olmaz..."

Rifat'ın eli nazikçe sıkışarak beni sabitler, ama nefes almakta zorlanıyorum. Keder ve suçluluk duygusu içimi keskin ve acımasızca parçalıyor. Cildim çok gergin, elbisem birdenbire boğucu geliyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum. "Yapamam..." diyorum, sesim kısık bir hırıltıdan ibaret.

Dansçıların oluşturduğu girdaptan kurtulmaya çalışırken o da bana ayak uydurmaya çalışıyor, ama ben beklemiyorum, kalabalığın içinden geçerken yüzleri zar zor görüyorum. Sadece dışarı çıkmam lazım, müzikten, ışıklardan ve birdenbire müstehcen gelmeye başlayan parlak, umursamaz kahkahalardan uzaklaşmam lazım.

Rifat, kaşlarının arasına derin bir endişe çizgisi çizerek onu takip eder. "Nadya, bekle..."

Ama ben çoktan kapıya doğru yarı yolda ilerlemişimdir, dünya üzerime çökmekte, kalbim Katya için, kaybettiğimiz herkes için, bu hayatta hayatta kalmaya çalıştığım her seferinde dağılıp giden parçalarım için parçalanmaktadır.

Balo salonunun ötesindeki daha sessiz koridora çıkıyorum, nefes almaya ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını kimsenin görmeyeceği bir yere çaresizce ihtiyaç duyuyorum.

Sessiz bir koridora tökezleyerek giriyorum, balo salonunun müziği ve sohbetleri ağır kapıların arkasında boğuklaşıyor. Gözyaşlarım sonunda sıcak ve sonsuz bir şekilde akmaya başlayınca görüşüm bulanıklaşıyor, göğsümdeki acı o kadar keskin ki ayakta zor duruyorum.

Rifat beni bulur, arkamda yumuşak adımlarla yürür ve bir an için saygılı bir mesafede durarak ağlamama izin verir.

"Ludmila'yı nasıl buldular ki? Orasının güvenli olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diyor Rifat, ama kendisi bile ikna olmuş gibi görünmüyor.

Sonra yaklaşıyor, sesi alçak ve nazik. "Olanlara rağmen... Konstantin'in seni almasına sevindim, Nadya. Burada güvendesin. Arman'ın bunu bilmesi gerekiyordu." Tereddüt ediyor, sonra daha da yumuşak bir sesle ekliyor: "Hepimizin bunu bilmesi gerekiyordu."

Ama ağlamayı durduramıyorum. Hıçkırıklar beni sarsıyor, omuzlarım titriyor. Elimi ağzıma bastırıp ağlamayı engellemeye çalışıyorum, ama nafile. Benim, ailem ve bu bitmek bilmeyen kavgalar yüzünden kaç kişi daha ölecek?

Kafam dönüyor. Hayır, burada olmaz. Çökmemeliyim. Onun öğrenmesine izin veremem. Rifat kolumu tutar ve beni göğsüne çeker. "İyi misin?" diye sorar.

Cevap veremedim, Rifat aniden benden koparıldı, sıcaklığı o kadar hızlı kayboldu ki neredeyse tökezleyecektim. Nefes nefese yukarı baktım ve Konstantin'in öfkeyle çarpılmış yüzünü gördüm, Rifat'ı duvara sertçe vuruyordu.

"Karımdan uzak dur," diye bağıır Konstantin, sesi o kadar sert ki havayı yırtıyor. Cevap beklemem. Yumruğu Rifat'ın çenesine çarparak iğrenç bir ses çıkarır, Rifat'ın ağzından ve çenesinden kan akar.

"Konstantin, yapma!" diye bağıırarak öne atılıyorum. "Ona zarar verme! Dur, lütfen!"

Konstantin beni görmezden gelir, kolunu geri çekip bir darbe daha vurmak için hazırlanır. Gözlerindeki öfke kör edicidir, tüm mantığı kaybetmiştir. Sonunda bana döner, göğsü inip kalkar, parmak eklemlerinde kan vardır.

"Benden uzaklarda bunu mu yapıyordun?" Sesi titriyor, zar zor kendini kontrol ediyor, bakışlarında suçlama ve kıskançlık savaşıyor. "İstediğin bu muydu?"

Donakalmışım, kalbim çarpıyor, korku, öfke ve çaresizlik arasında kalmışım. Sözlerinin yankısı, havada hala uğultusu devam eden şiddet, nefes almamı zorlaştırıyor. Rifat nefes nefese, ayakta durmaya çalışırken, Konstantin aramızda duruyor, acıdan çılgına dönmüş.

Göz yaşları yanaklarımı ıslatıyor ve kime ulaşacağımı bilmiyorum.

Konstantin, Rifat'ın üzerinde duruyor, yumrukları hala sıkılı, gözleri ihanetle ve adlandıramadığım daha derin bir şeyle parlıyor. Koridorda gerginlik hakim, vücudundaki her kas, başladığı işi bitirmekten kendini alıkoyuyormuş gibi gergin.

Aralarına giriyorum, ellerim titriyor, avuçlarımı Konstantin'in göğsüne bastırıyorum. "Durun," diyorum, sesim titriyor. "Ne yaptığının farkında değilsiniz."

Bana bakıyor, nefes nefese, çenesi o kadar sıkı ki boynundaki nabızı görebiliyorum. "Onun kollarında ağlıyorsun," diye tıslıyor, acı ve öfke birbirine karışmış. "Benden kaçırıyorsun ve bulduğum şey bu mu? Karım başka bir adamla."

Rifat ağzındaki kanı siler, çenesi sıkı ama gözleri sabittir. "Düşündüğün gibi değil."

"Konstantin, hiç yapmadığım şeylerle beni suçlamaya ne cüret edersin," diye bağıriyorum, yanaklarımdan gözyaşlarını silerken, sesim acı ve öfkeyle titriyor.

Çenesini sıkıp gözlerini parlatarak bana döner. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum."

Ama içimdeki baraj patlar. Yaklaşırım, öfkem göğsümdeki acıyı bile gölgede bırakır. "Gerçekten mi? O zaman dışarıda olan neydi?"

Güvendiğim, benim için hayatını tehlikeye atan biriyle konuşurken beni görüyorsun ve aklını kaçıırıyorsun. Ama sen her partide Anya'yı sergilerken ben sadece gülümsemem mi gerekiyor?"

Yüzü sertleşir, ağzının kenarları gerilir. "Bu aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun." Kafasını sallar, ama inkar zayıf, yarı yürekli. "Anya ile aramda hiçbir şey yok. O Viktor'un kız kardeşi. Bu iş, başka bir şey değil."

"İş," diye tekrarlarım, kelime dilimde acı bir tat bırakır. "Sen buna iş mi diyorsun? Çünkü bana daha çok ihanet gibi geliyor."

O da bana sert bir bakış atar, yumrukları hala sıkılıdır, gözlerinin arkasında incinmişlik ve gurur savaşımaktadır. "Sen benim karımsın, Nadya. Bunu unutma."

Gözlerim yine yaşlarla doldu, ama kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık verdim. "Keşke bu senin için de benim için olduğu kadar önemli olsaydı. Sadakat hakkında mı konuşmak istiyorsun? Dürüstlük hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Sesimdeki acı ve öfke koridorda yankılandı, sözler aramızda asılı kaldı, geri alınması imkansızdı.

Bana şaşkınlıkla bakar, yüzünde bir anlık acı ve yaralanmışlık belirir. Bir saniye boyunca ikimiz de konuşmaz, ikimiz de hiç söylemediğimiz şeylerle doluyuz, ikimiz de bir zamanlar söz verdiğimiz her şeyin yıkıntıları içinde duruyoruz.

"Cevap ver," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Yoksa bu evde sadece benim günahlarım cezalandırılmaya değer mi?" Yanaklarımı silerek sesimdeki titremeyi durdurmaya çalışıyorum. "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum, yere bakarak, artık ona bakamıyorum.

"Hayır," diye bağırır Konstantin, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, ama gözleri Rifat'a kayar ve sonunda vücudundaki gerginlik biraz olsun azalır. "Sen... çık dışarı. Hemen."

Rifat tereddüt eder, ağzındaki kanı siler, endişe ve sessiz bir özürle gözlerime bakar. Ona küçük, çaresiz bir baş sallama yaparım. "Git. Lütfen."

Bir saniye daha tereddüt eder, Konstantin'e öfkeyle bakar, sonra dönüp koridorda kaybolur, botlarının sesi cilalı taştta yankılanır

Konstantin ile aramızdaki boşluk geniş ve soğuk bir şekilde uzanır, söylenmemiş her şeyin ağırlığı üzerimize çöküverir.

Konstantin bana döner, sesi sert ve talepkardır. "O da kim lan?"

Gözlerinin içine bakarım, öfkem kaynıyor. "Kendin öğren."

Onu omuzlayarak geçip, boşucu koridordan kaçmak için çaresizce koşarım. Köşeyi döndüğümde adımlarım yavaşlar. Anya koridorun sonunda durmuş, kollarını kavuşturmuş, kaşları endişeyle çatılmıştır.

Dudaklarını ısıırıyor, sesi neredeyse fısıltı gibi. "Sizin aranızda girmek istemedim."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Bir an için, sadece ona bakabildim, her şeyin acısı - korku, suçluluk, şüphe - hala göğsümde yanıyordu.

Omuzlarımı dik tutarak yürümeye devam ediyorum, ona inanıp inanmamakta kararsızım, ama cevap vermek için çok yorgunum. Kaybolmadan önce gördüğüm son şey, gözlerindeki pişmanlık ya da ona benzer bir duygu ve sanki olacıklardan korkuyormuş gibi omzumun üzerinden bakışı.

KONSTANTIN

BALLROOM'un sıcaklığı bozuldu, her altın kaplama yüzey artık fısıltıların sahnesi haline geldi. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, başlar birbirine eğilmiş, ağızlar hareket ediyor, dedikodular kuru otlar arasında ateş gibi yayılıyor. Ne dediklerini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. Nadya'nın o adamla ayrıldığını gördüler, benim partimin ortasında ona elini sürmeye cüret eden adamla.

Elimde bir bardakla mermer sütunun yanında durmuş, dansçıların hareketlerini ve ittifakların değişmesini izliyorum. Viktor, her zamanki rahat otoritesiyle kalabalığın içinden geçerek yaklaşıyor. Yanımda durup bir an sessiz kaldıktan sonra bana bir telefon uzatıyor.

Ekranda, koridordaki adamın fotoğrafı var, bağlam dışında bile tanınması mümkün.

"Adı Rifat Emir," diyor Viktor, sesi alçak ve sakin. "Eski özel kuvvetler mensubu. Birçok kirli çevrede dolaşmış. Dahası var —adamlarım bu fotoğrafı sadece iki gün önce ele geçirdi." Başka bir fotoğrafa geçer.

"Ve bu" —ikinci adama dokunur—"Arman Nikolaev. İsmi tanıdık geliyor mu?"

Fotoğrafa bakarken bir tanıdık hissi uyandırıyor ama isim bana bir şey ifade etmiyor. "Söylemeli miyim?"

Viktor gözlerini benden ayırmıyor. "Yapmalısın. Arman birkaç yıl önce Veles çetesiyle bir anlaşma yaptı. Kaçakçılık, silah, istihbarat. Başlangıçta işler yolunda gitti. Sonra bir polis baskını Veles'e milyonlarca dolara mal oldu. Arman'ı suçladılar, o da zar zor hayatta kaldı. O zamandan beri Avrupa'da saklanıyor, sürekli yer değiştiriyor. Ta ki şimdiye kadar."

Bu bilgi ağır ve çirkin bir şekilde kafamda yerleşti. "Veles de neyin nesi?"

Viktor'un sesi alçalır. "Kendisine eski bir Slav tanrısının adını veren bir ağ, ama gerçekte silah tüccarları, paralı askerler, kaçakçılardan oluşuyor. Tanıkları ortadan kaldıran ve borçları kurşunlarla silen türden insanlar."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Bütün bunları zaten öğrendin mi?"

O, memnun ve bilgili bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kaynaklarım var. Nasıl olduğunu bilirsin kardeşim. Para konuşur, ama korku daha yüksek sesle konuşur."

Bu bilginin ağırlığı üzerime çöküyor. Karımın sırları, çevresindeki adamlar, şehrim geri dönen tehlikeli eski isimler... Hiçbiri tesadüf değil. Bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. Bütün dünya izliyor, sonunda kontrolümü kaybedip kaybetmeyeceğimi bekliyor.

Viktor'un telefonunu ona geri veriyorum, zihnim az önce bana söyledikleriyle dolup taşıyor. Hepsini sindiremeden, Anya yanımda beliriyor, ifadesi dikkatli, gözleri benimkileri arıyor.

"Zor bir gece mi geçirdin?" diye soruyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Gerginliğimi atmak için zorla küçük bir gülümseme takındım. "Öyle de denebilir."

Kalabalığa bir göz atar. "İnsanlar seni izliyor, Kon. Her zaman izlerler, ama bu gece farklı. Onlara önemli olanı göster."

Bir an için, kararsız bir şekilde ona bakıyorum. Ama sonra dans pistinin kenarında Mila'yı görüyorum, gözleri parlak ve umut dolu, küçük ayakkabıları mermer zemine sabırsızca vuruyor. Anya'ya başımı sallayıp Mila'ya doğru yürüyorum, göz hizasına gelmek için çömeliyorum.

Bana gülümser ve küçük elini benimkine sokar. "Baba, dans edebilir miyiz?"

Onu kollarıma alıyorum ve sonraki birkaç dakika boyunca dünya sadece ikimize daralıyor. Kahkahası saf, kaygısız ve avizenin altında dönerken diğer dansçılar gözden kayboluyor. Mila başını geriye atıyor, ben onu döndürürken kıkırdıyor ve bu gece ilk kez tüm bunların ne için olduğunu hatırlıyorum. Sonunda

nefes nefese ve gururlu bir şekilde boynuma sarılır ve ben de saçlarını öperim, yakında tekrar dans edeceğimize söz veririm.

Kısa süre sonra ayrılırız, araba kaldırımında beklemektedir, motoru sessizce çalışmaktadır. Mila aramıza yerleşir, uykusu çoktan gözlerini kapatmıştır. Nadya kollarını sıkıca kavuşturmuş, pencereden dışarı bakmaktadır, sessizliği bu gece hissettiğim her şeyden daha soğuktur.

Bir süre, tek ses şehrin akıp gitmesi, trafik ışıklarının düzenli ritmi ve uzaktaki müzikten geliyor. Konuşmak, ona cevaplar sormak istiyorum, ama burada değil, Mila'nın küçük başı kolumda ağırlaşmışken değil. Sonunda, sesim gergin ama kontrollü bir şekilde, "Eve gittiğimizde konuşabiliriz" diyorum. Ses tonumu ölçülü tutuyorum, bunu başka bir kamuoyu önünde kavgaya dönüştürme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Nadya, loş ışıkta profilini görebileceğim kadar yüzünü çevirir. "Alexei şehirde," der, alçak ve emin bir sesle.

Nabzımın hızlandığını, şüphemin arttığını hissediyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, sesimdeki gerginliği gizleyemeden.

O cevap veremeden, araba sarsılır, Mila uyanacak kadar sert bir fren yapar ve Nadya koltuğa tutunur. Henüz eve varmadık — dışarıdaki sokak karanlık ve tanıdık gelmiyor. Öne eğilip şoförün arkasını görmeye çalışıyorum. "Neden durduk?" diye soruyorum.

Nadya kaşlarını çatıyor, gözleri şimdi geniş ve uyanık. "Henüz eve varmadık..."

Kapıya uzanıyorum, tüm içgüdülerim donuyor, zihnim hızla çalışıyor. Ne olursa olsun, bu planın bir parçası değil. Dışarıdaki sokak çok karanlık, çok boş. Koruyucu bir kolumu Mila'nın omzuna atıyorum, diğer elim otomatik olarak ceketime uzanıyor, silahımın ağırlığını arıyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Sürücünün başını eğdiğini görüyorum, sanki kulaklığından bir şey duyuyormuş gibi, ama bir saniye sonra ön cam örümcek ağı gibi çatlaklarla kaplanıyor — camı parçalayan ama tamamen kırmayan bir kurşun yağmuru. Cam güçlendirilmiş, ama sadece bir dereceye kadar.

Mila ıgık atar. Nadya onu aşağı çeker, tereddüt etmeden kendi vücudunu kızımızın başının üzerine kıvrır. Sürücü radyoya bağırır, sonra yere yığılır, ön panele kırmızı bir sis yayılır. Araba yana yatar, lastikler çaresizce döner, sonra son bir öksürükle durur.

Omzumla kapıyı iterek Mila'yı da yanımda sürüklerim. "Çık dışarı!" diye bağırırım, ağır adımlar, cam ve çakılları ezip geçen bot sesleri duyulmaya başlamıştır bile. Nadya peşimden fırlar, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi Mila'yı vücuduyla korur. Belki de yapmıştır.

Gecenin karanlığında bağırışlar yankılanır, adrenaline keskinleşen sesler, silahların sürtünme sesi ve otomatik silahların takırdaması havayı doldurur. Mila'yı arabanın altına iteklerim, onu aksa sıkıca bastırırım. "Kıpırdama," diye fısıldarım, onun dehşete kapılmış gözlerine bakarak. "Ne olursa olsun, burada kal."

İlk saldırgan görünür görünmez, silahımı kaldırıp dik duruyorum. Adam, eski öfke ve yeni acıyla çarpılmış yüzüyle bir dağ gibi duruyor. Onu tanımam yarım saniye sürüyor. Kirov. Onu son gördüğümde kanlar içinde, aşağılanmış ve intikam yemini ediyordu. Bu gece, daha da kötü görünüyor. Sol kolu göğsüne sıkıca bağlanmış, çenesinin bir tarafında çirkin bir yara izi var ve sağ gözü eski bir yaradan dolayı bulanık. Ama diğer elinde bir silah tutuyor ve nefreti hiç azalmamış.

"Konstantin," diye tükürüyor, sesi boğuk. "Beni özledin mi?"

İlk ateş eden benim, iki el ateş ediyorum. O, başka bir arabanın harap olmuş kaputunun arkasına saklanıyor ve aniden tüm sokak hareketleniyor — gölgelerden adamlar çıkıyor, silahlar, borular ve bıçaklar soluk sarı sokak lambalarının altında parıldııyor.

Omzuna isabetli bir atışla birini yere sererim, iki kişi daha soldan üzerime saldırırken hızla dönerek kaçırım. Dünya gürültü ve kas hafızasına dönüşür — silahımın patlaması, kemiklerin çıtırtısı, yumruğumu dişlerine indirdiğimde hissettiğim birinin nefesinin sıcaklığı.

Nadya'yı, kırmızı ve siyah bir bulanıklık olarak görüyorum, park edilmiş bir arabanın kaputunun üzerinden yuvarlanıyor, oluktan uzun bir boru kapıyor ve

kendisinden iki kat büyük bir saldırganın çenesine vuruyor. Adam kanlar içinde sendeleyerek yere düşüyor ve Nadya tereddüt etmiyor — tekrar arabadan atlayarak ayakları önde adamın göğsüne doğru fırlıyor ve onu bir bankın üzerine geriye doğru savuruyor.

Başka bir siluete ateş ediyorum, ancak şarjörümün boş olduğunu fark ediyorum. Bir bıçak kulağımın yanından geçip giderken eğiliyorum. Adamın bileğini yakalayıp, çığlık atıp bıçağı düşürene kadar sertçe büküyorum. Arkadan başka bir saldırgan geliyor. İlk adamı kalkan olarak kullanıp onu geriye doğru itiyorum, sonra ikisini de yere düşürecek kadar güçlü bir şekilde ikinci saldırganın üzerine atıyorum. Ellerim ter ve kanla kayganlaşmış durumda.

Kirov arabanın arkasından kalkarak bana ateş ediyor. Kendimi yere atıyorum, ateşin altından yuvarlanarak bir sütunun arkasına geçiyorum. Cam parçaları yağmur gibi omuzlarıma düşüyor. Kirov, silahını sabit tutarak, şimdi daha da kendinden emin bir şekilde ilerliyor.

"Sayısal olarak azınlıktasın, Konstantin," diye bağıırır. "Kızı teslim edersen bu işi çabucak bitirebiliriz."

"Gel de al," diye hırlar, dışarı çıkıp kırık bir kaldırım parçasını yüzüne fırlatırım. Parça omzuna çarpar, onu sendeletir ve ben ona düşük ve hızlı bir şekilde saldırır, elindeki silahı düşürürüm. Eski düşmanlar olarak birbirimize çarparız, her darbeyi öfke besler.

Kirov iri ve hala güçlü, ama geçen seferkinden daha yavaş — yaralanmalar onu sert ve hantal hale getirmiş. Onun yan tarafına sert bir yumruk atıyorum, sonra dirseğimi yaralı koluna vuruyorum. O çığlık atıyor, sağlam eliyle bana vuruyor ve çenemi parçalıyor. Gözlerimden yıldızlar patlıyor, ama pes etmiyorum. Dizimi karnına vuruyorum, dengesi bozulması için bildiğim tüm kirli numaraları kullanıyorum.

Arkamda bir yerlerden Nadya'nın bağıırışını duyuyorum. Arkama dönüp baktığımda, onun alçak bir duvarın üzerine koşarak, inanılmaz bir zarafetle kendinden uzaklaştırdığını görüyorum — parkur, vahşi ve mükemmel. Bir sokak lambasının kenarını yakalıyor, etrafında dönüyor ve ayakları önde başka bir saldırganın üzerine atlayarak onu yere seriyor. Çömelerek yere iniyor, düşen bir tabancayı alıyor ve Mila'nın saklandığı yere doğru koşan başka bir kişiye ateş ediyor.

Mermi isabet eder. Adam dönüp yere yığılır. Nadya bir arabanın kaputunun üzerinden koşar, kırmızı ipek elbisesinde kir izleri vardır, saçları dağınıktır, gözleri adrenaline parlamaktadır. Onun bir teslimat kamyonunun şasisine tırmanışını, kendini yukarı atıp iki adamın arkasına düşüşünü izlerim. Sürpriz unsurunu kullanır, tabancasının kabzasıyla birinin şakağına vurur, sonra bir saniye önce durduğu yerde mermiler havayı parçalarken bir çitin üzerinden atlar.

Kirov, dikkatimin dağınık olduğunu fırsat bilip boğazımdan yakalayıp beni havaya kaldırıyor. Dizlerine tekme atıp, onun tutuşunu kırıncaya kadar büküyorum, sonra kırık çenesine kafamı vuruyorum. Çığlık atarak beni bırakıyor, ben de silahını tekmeliyorum, sonra nefes alamayacak hale gelene kadar yumruklarımı karnına tekrar tekrar indiriyorum.

Geriye sendeleyerek, göğsüm inip kalkarken, gözlerim bulanıklaştıkça, kaşımin üstündeki kesikten kan damlıyor. Etrafımızda kavga şiddetleniyor — silah seslerine çekilen adamlarım ikinci arabadan dökülüyor ve son saldırganlarla çatışmaya giriyorlar. Mila'yı arıyorum. Hâlâ arabanın altında, düz bir şekilde yatıyor, elleri kulaklarını kapatmış, yanaklarından gözyaşları akıyor ama hayatta. İçimi rahatlama kaplıyor.

Nadya nefes nefese ama yılmadan yanımda belirir, gözleri her yere bakmaktadır. Sıvı ateş gibi hareket eder, çöp konteynerinin kenarına tırmanır, oradan atlayarak kaçmaya çalışan son adama sert bir darbe indirir. Yerden çelik bir çubuk alır ve kaputu ters çevirir, ivmeyi kullanarak iki kişiyi daha yere serer, vücudu bir dansçının hassasiyetiyle hareket eder. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bir an için her şey yavaşlar, üçümüzün etrafındaki kaos kaybolur. Nadya bir anda Mila'nın yanına gider, onu arabanın altından çıkarır, güven verici sözler fısıldar, saçlarını okşar. Yanlarına diz çöküyorum, ellerim titreyerek ikisinin de yaralarını kontrol ediyorum, Mila'nın alnına bir öpücük konduruyorum.

Kirov son bir kez daha dener, arkamda bıçakla üzerime atılır. Dönerim, onu yere indiririm, bıçağı almak için güreşiriz. Güçlüdür, öfke ve acı ona güç verir, ama kolunu geriye doğru çekip onu soğuk kaldırıma yapıştırırım. Yüzüme kan tükürür, hırlar. "Bu gece

bu gece kazandığını mı sanıyorsun? Daha fazlası geliyor. Sen öldün, Konstantin. Hepiniz öldünüz."

Kafasını betona vuruyorum, onu sersemletecek kadar sert. "Bu gece değil," diye hırlıyorum, bıçak düşene kadar kolunu bastırıp sonra bir kenara atıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuluyor. Nadya ortaya çıkıyor, saçları dağınık, elbisesi yırtık, parmak eklemleri ve yanağında kan lekeleri var. O, gözleri alev alev yanan bir doğa gücü.

Kirov başını ona doğru çevirmeye çalışıyor, kırık cam gibi bir kahkaha atıyor. "Karın beni fena halde mahvetti, Konstantin," diyor, dudakları çatlamış, ağzının köşesinden kan akıyor. "O senden daha hızlı, orası kesin."

Dişlerimi gösteririm, öfkem yükselir. "Alexei nerede?" Silahımı kafatasının tabanına dayarım, parmağım soğuk ve hazırdır.

Kirov tükürür, kalan dişleriyle sırtarak. "Uzun zaman önce gitti. Onu asla yakalayamazsın."

Hiçbir kelimesine inanmadan daha sert bastırıyorum. "Yalan söylüyorsun. Nerede o? Hemen söyle yoksa seni burada öldürürüm."

O sadece kahkahalarla titriyor, tüylerimi diken diken eden hasta, bozuk bir sesle. "Sen her zaman odadaki en zeki kişinin sen olduğunu düşünürsün, Konstantin. Alexei çoktan bir hayalet oldu. O artık senin ulaşamayacağın bir yerde..."

Tetiği çekemeden, tek bir silah sesi geceyi yırttı. Mermi, elimden birkaç santim uzaklıkta asfalta çarptı, kıvılcımlar ve yanık barutun keskin kokusu yayıldı. Kafamı kaldırıp çatıları taradım.

Yukarıda bir gölge titriyor, yanıp sönen neon tabelanın silüetinde —sadece bir anlık, uzun bir palto ve şapka, ayrıntıları netleştiremeden kaybolur.

Nadya omzumu tutar, gözleri yukarıya doğru kayar. "Gördün mü...?"

"O burada, değil mi?" diye hırılıyorum, sesim sokak duvarlarında yankılanıyor. Öfke ve korku içimde karışıyor. Biliyorum. Kemiklerimde hissediyorum. Alexei burada, izliyor, yönetiyor.

Kirov altımda kıvrılıyor, kendi kahkahasından boğuluyor. "O hiç gitmedi, Konstantin. O her yerde. Senin evinde, kafanın içinde. O bulunmak istemedikçe onu asla bulamazsın."

Kirov'un kulağının yanındaki betona yumruğumu vuruyorum, kafasını parçalamaya ramak kalıyor. Piç kurusu hiç kıpırdamıyor, sadece gülmeye devam ediyor, yere kan tükürüyor.

"Adamlarını geri çek," diye homurdanarak, namluyu şakağına dayadım.

O, delilikle parıldayan gözlerle sırtıyor. "Fark etmez. Beni öldürürsen, beş kişi daha benim yerimi alır. Artık işler böyle yürüyor. Bu şehir artık senin değil, Konstantin. Onu elinden kaçırdın."

Bir başka silah sesi daha duyulur, bu seferki arkamızdaki arabadan sekerek. Nadya'yı yere itip, vücudumla onu korurum. Kirov kahkahalar atarak yanına yuvarlanır ve sürünerek uzaklaşmaya çalışır. Nadya çoktan harekete geçmiştir, kırık bir asfalt parçasını kapar ve ona fırlatır, tatmin edici bir gürültüyle hedefi vurur.

Üzerimde gözler olduğunu hissediyorum, her pencere bir namlu, her gölge bir tuzak gibi.

Kirov sonunda yorgunluktan yere yığıldı ve ben onu bırakıp düşmesine izin verdim. "Ne olacağını biliyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Onu kurtaramazsın. Kimseyi kurtaramazsın."

Ayağa kalkarım, Nadya'yı ayağa çekerim, elim silahımdan hiç ayrılmaz. "Mila'yı al. Gidiyoruz."

O arabaya koşar, Mila'yı enkazın altından çıkarır. Kızım annesine sarılır, sessiz gözyaşları yanaklarından akar, gözleri dehşetle büyümüştür.

Kirov'a bakıyorum, o da bana sırtıyor, dudakları kanlı, gözleri nefret ve zaferle dolu. Onu öldürmek istiyorum. Tetiği çekip bir mesaj vermek istiyorum, ama izlendiğimi hissediyorum, çatılar tehditlerle dolu.

Kirov tekrar gülüyor, sesi sanki Alexei kendisi de onunla birlikte gülüyor gibi sokak duvarlarından yankılanıyor. "Sen zaten öldün, Konstantin," diye fısıldıyor.

Üzerimizde silah sesleri yankılanıyor, kıvılcımlar ve taş parçaları yağmur gibi yağıyor. Kolumu Nadya'nın omzuna atıp onu ve Mila'yı arabamızın çarpışmış enkazının arkasına çekiyorum. Bir başka kurşun omzumdan birkaç santim uzağa, kaldırıma saplanıyor. Kalbim çarparken yukarı bakıyorum ve onu görüyorum: şehrin neon ışıklarıyla arkadan aydınlatılmış, çatı kenarında oturan ince, koyu renkli bir siluet.

Kan öksüren Kirov'a bakıyorum. O sadece bir tuzaktı. Alexei beni açık alana çıkarmak istiyordu.

Eğilip çatı katını tekrar taradım.

Nadya'nın nefesi kesildi. "O," diye fısıldadı, yüzü hayalet gibi solgun, gözlerinde öfke ve dehşet savaşıyordu.

Hâlâ ayaklarımızın dibinde uzanan Kirov, kırık dişleriyle sırtıyor, ağzından kan akıyor. Öksürüyor, sonra kin dolu bir sesle bağırıyor: "Bu sefer onu iyice kızdırdın, Konstantin. Annesini öylece ortadan kaldırarak. Alexei affetmez. Ailesi için affetmez."

Alexei tekrar ateş eder, mermi yan aynayı parçalar, beni birkaç santim farkla ıskalar. Ailemi kendime daha da yaklaştırıyorum, zihnim hızla çalışır — siper, açılar, seçenekler. Hiçbiri yeterli gelmez.

Kirov yüzü buruşuk bir şekilde tekrar tükürüyor. "Oğlun öldü, Konstantin. Onu bir daha asla göremeyeceksin."

"Hayır!" Nadya çığlık atar, sesi çılgınca, ham, kırılğan. "Dinleme. Yalan söylüyor, seni yıkmaya çalışıyor."

Kirov başını kaldırır, kanarken bile gülüyor. "Onu kovalayabilirsin, Konstantin. Ya da aileni seçebilirsin. Akıllıca seçim yap. İntikamının peşinden git ve ikisini de kaybet."

Kirov'un alnına bir kurşun sıkarım. Lastiklerin çığlığını duymadan önce, gözlerinden hayatın kaybolduğunu görürüm. Kirov'un yedekleri, şüphesiz.

"Git!" Nadya, sesini titreyerek, kolumu tutarak bağıırır. "Git! Gitmezsen, Nikolai'yi sonsuza kadar kaybedeceğiz!"

Alexei'nin silahı tekrar ateş eder, mermi o kadar yakın bir yere sekerek Mila ığlık atar ve yüzünü Nadya'nın yanına saklar. Bu karar beni ikiye böler: oğlum mu, ailem mi, intikam mı, aşk mı? Donakalıırım, her türlü içgüdü ve anı kafamın içinde savaşıır.

Nadya'nın sesi çatlar, kafamdaki gürültüyü yırtarak geçer. "Git! Onu yakala! Lütfen, Konstantin!"

Ama yapamam. Onları burada bırakamam, Alexei hala peşlerindeyken, Mila'nın küçük, titreyen vücudu göğsüme bastırılmışken. Onları daha sıkı sarıyorum, kollarım bir kafes gibi. Onu kovalayacağıma söz vermek istiyorum, Nadya'ya oğlumuzu geri getireceğimi söylemek istiyorum, ikisini de yapabilecek adam olmak istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor.

Nadya bana karşı direniyor, kurtulmak için mücadele ediyor, çığlık atıyor, kederi geceyi ikiye bölüyor. Yere yığılıyor, yumruklarını göğsüme vuruyor. "Neden gitmiyorsun? Neden?"

Mila annesine sarılıp ağlıyor, ığlıklarında korku ve şaşkınlık karışıyor. Dizlerimin üzerine çöküp ikisini de kucaklıyorum, elimden geldiğince sıkı sarılıyorum, her kasım bana koşmamı, bir şeyler yapmamı, herhangi bir şey yapmamı haykırıyor, ama ben kalıyorum — korku, sevgi ve kaybedebileceğim her şeyin imkansız ağırlığıyla sabitlenmiş halde.

NADYA

KONSTANTIN'İN ELİ beni ve Mila'yı sıkıca kavıyor, nefesinin sertliği kulağımda hissediliyor. Göğsümdeki çarpıntı ve etrafımdaki kaos yüzünden neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. Yukarıda bir yerlerde, botların yankısı ve hareket eden bir gölge Alexei'nin şimdilik gittiğini gösteriyor, ama biz hala kapana kısılmış durumdayız, sokak kırık camlar ve cesetlerle dolu bir labirent gibi.

Beni çaresizce sarsıyor. "Nadya, kalk. Lütfen. İkinizi birden taşıyamam ve burası çıkmaz sokak. Hareket etmeliyiz. Lütfen Nadya, sana ihtiyacım var."

Sesi hiç duymadığım kadar boğuk ve çatlak. Yere yığılmak istiyorum. Çığlık atıp kederin beni ele geçirmesine izin vermek istiyorum, ama Mila'nın dehşete kapılmış gözleri beni hayata bağlıyor. Başımı sallayıp bacaklarımı zorla hareket ettiriyorum, her kasım titriyor.

Sonra bir başka silah ateşi patlar ve ayaklarımızın yanındaki betonu parçalar. Kendimi Mila'nın üzerine atarım, dünya dönüyor, acıya, ölüme hazırlanıyorum. Kısa, soğuk bir saniye içinde, acaba bu mu, böyle mi bitecek, Mila'nın benimle ilgili son anısı bu panik, bu korku mu olacak diye merak ediyorum. Hayır, onun ölmesine izin veremem. Bu gece olmaz. Olamaz.

Saldırganlar dağılarak tek çıkış yolunu kapatırlar. Etrafımız sarılmış, köşeye sıkışmışız, gece etrafımızı daha da sıkı sarıyor.

Sonra yukarıdan hızlı ve isabetli silah sesleri duyulur. Kaçışımızı engelleyen adamlardan biri çığlık atarak yere yığılır, ardından bir diğeri daha düşer. Sislerin arasından gözlerimi kırıştırtarak bakınca, yangın merdiveninden silahlarını ateşleyen adamların düştüğünü görürüm. Rifat, yüzünde sert ve kararlı bir ifadeyle, ağzının kenarında kanla ama boyun eğmeden onlara liderlik eder. Bizi kendisine doğru çağırır.

"Hareket edin!" diye bağırır Rifat, adamları saldırganları yerinde tutarken.

Bir araba yakınlarda lastikleri duman çıkararak durur. Arka kapı açılır ve Arman dışarı eğilir, gözleri sahneyi tarar, eli kapı çerçevesini kavrar. "Hepiniz binin!" diye emreder, sesi sakın ve kesin.

Bir an için, Konstantin'in eli kolumu sıkıca kavrar. Hesaplamayı, güvensizliği, isteksizliği görürüm. Bunun için vaktim yok. Kendimi kurtarır ve Mila'yı arabaya doğru iterim. "Git, Mila! Bin, hemen!" Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış bir şekilde öne doğru koşar ve ben de onu göğsüme çekerek onu takip ederim.

Konstantin, silahını kaldırmış, gözlerini Arman'a dikmiş, sanki bir ömür boyu vereceği kararları tek bir kalp atışında tartıyormuşasına, yarım nefes kadar bekler. Bir başka kurşun tehlikeli bir şekilde yakınından seker ve onu harekete geçirir. Rifat ve Arman'dan gözlerini ayırmadan, vücudu gergin, ihanete hazır bir şekilde arkamızdan içeri girer.

Rifat ve adamları kaışımızı korur, hızlı ve koordineli bir şekilde geri çekilir, sonra arabaya binerler. Arman ayağıyla gaza basar ve biz ileri doğru savruluruz, şehir baş döndürücü bir ışık ve siren sesleri içinde hızla geçer.

Mila'yı o kadar sıkı tutuyorum ki ciyaklıyor, ama silah sesleri kesilene, tehlike arka aynada kaybolana kadar onu bırakamıyorum. Tüm vücudum titriyor, her sinirim yorgunluk, korku ve keskin bir umutla yanıyor.

Konstantin'in eli benimkini bulur, avuç içi terli ve titriyor, ve bir kez olsun, onun tutmasına izin veriyorum. Gözlerine bakıyorum, ikimiz de paramparça ama hayattayız. Mila omzuma nefes alıyor, araba bizi katliamdan uzaklaştırırken yavaşça sakınleşiyor.

Araba boş sokaklarda hızla ilerliyor, motor gürültüyle alışıyor. Mila bana o kadar sıkı sarılıyor ki nefes alamıyorum. Konstantin yanımda hareketsiz oturuyor, eli silahından hiç ayrılmıyor. Karşımızda Arman izliyor, gözleri kararmış ve yorgun ama hiç tereddüt etmiyor.

Konstantin sonunda dönerek, sesi sessiz ama tehditkar bir şekilde konuşur. "Bana neden sana güvenmem gerektiğini söyle. Kim olduğunu biliyorum, Arman.

Ne yaptığını biliyorum." Silahını amcamın göğsüne doğrulttu, kolu sabit, her şeye hazırды.

Arman, gözünü kırpmadan Konstantin'in bakışlarına karşılık verir. Kalbine doğrultulmuş bir tabanca olmasına rağmen sakın bir şekilde konuşur. "Bana güvenmek zorunda değilsin. Ama bana ihtiyacın var. Şu anda hayattasın çünkü ben sana yardım etmeye karar verdim."

Arabadaki hava o kadar gergin ki, zar zor yutkunabiliyorum.

Konstantin'in sözleri kıştan daha soğuk. "Veles. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Bunu duyunca midem düğümlenir. Arman'a dönerim, damarlarımdan öfke ve ihanet akıyor. "Onları biliyorsun?" Sesim çatlar, incinmiş ve inanamayan bir sesle.

Arman bakışlarını bana çevirir, yüzü bir anda yaşlanır. "Nadya, açıklamama izin ver. Düşündüğün gibi değil."

Onu keserim, içimde sert ve titrek bir şey hissediyorum. "Gömleğini katla." Emir aramızda asılı kalır. "Ona göster. Bana göster."

Tereddüt eder. Bir an için neredeyse reddeder, ama gözlerimdeki bakışı görür. Bir iç çekerek yakasını açar, sonra gömleğini sıyrır, omzunu ortaya çıkarır ve kolunu sıvar. İşte orada, çirkin çizgilerle kazınmış.

Arman gözlerime bakar, utancı bellidir, ama gururunu korumaya çalışır. "Uzun zaman önceydi, Nadya. Kurtuldum. Yemin ederim."

Konstantin silahı ona doğrultmuş, gözleri şüpheyile dolu. Mila bana yaslanarak ağlıyor, yüzünü yanıma gömüyor. Onu kendime çekip sıkıca sarıyorum, kafamda sorular ve korku dönüyor.

Nefes almakta zorlanıyorum, öfke ve kalp kırıklığı o kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmiş ki midem bulanıyor. Sesim titriyor ama umurumda değil. "Bana yalan söyledin," diyorum, Arman'a sanki onun sakladığı tüm sırları görebiliyormuşum gibi bakarak. "Başka ne konuda yalan söyledin?"

Arman bir an için gözlerini kapatıyor. "Sadece seni korumak istedim, Nadya."

Bunu kabul edemem. Göğsümdeki ağrı daha da keskinleşiyor. "O adamların dövmelerini sorduğumda, bu yüzden mi bana söylemedin? Başından beri ne anlama geldiğini biliyordun, değil mi?" Sözlerim, dar alanda keskin ve yüksek sesle yankılanıyor.

Yüzünde utanç açıkça okunuyor. "Seni karanlıkta tutarsam güvende olacağını düşündüm."

"Ve Ludmila," diyorum. "Onun yerini tesadüfen mi buldular? Öyle mi oldu?" Rifat'ın sesindeki rahatlama, benim gittikten sonra olanlar, amcamın acımasızlığı. Her şey mantıklı geliyor.

"Alexei'nin kavga etmek için can attığına dair söylentiler duydum," diyor Arman. "Ve onu tuzağa düşürmek istedim. O piç kurusu hiç ortaya çıkmadı."

"Ama insanlar öldü, Arman. İyi insanlar. Katya öldü."

"Biliyorum," diyor.

Arabanın kapısını deniyorum, sallıyorum. Şu anda arabada kalmaya dayanamıyorum. Midem bulanıyor, kusacağım. Midemin safka karıştığını hissedebiliyorum. "Çıkar beni."

"Nadya, lütfen."

Konstantin bana bakarak, gerginliği kesen bir sesle konuşur. "Bizi burada indir. Hemen."

Arman tereddüt eder, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, ama Konstantin ısrarcıdır. "Arabayı durdur dedim."

Arman'ın sessizliğine bir saniye daha tahammül edemeyerek ona katılıyorum. "Bizi indir. Hemen."

Sürücü kenara çekiyor, lastikler kaldırıma sürtünüyor. Dışarıdaki şehir boş ve soğuk, sokak lambaları titriyor. Araba duruyor ve bir an için kimse kıpırdamıyor. Sonra Konstantin kapıyı açıp dışarı çıkıyor, önce Mila'ya yardım ediyor, sonra bana elini uzatıyor. Elini tutuyorum, kaldırıma adım atıyorum, kalbim öfke ve ihanetle çarpıyor.

Sessizce yürüyoruz, soğuk gece havası yanaklarımı yakıyor. Mila aramızda gidip geliyor, bir tarafta benim elimi, diğer tarafta Konstantin'in elini tutuyor. Nefesi karanlıkta küçük bulutlar oluşturuyor. Şehir burada boş, her sokak lambası çatlamış kaldırımların ve eski sırların üzerinde titriyor. Konstantin'in bana ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyorum, adımları benimkilerle aynı, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

Sonunda konuşuyor, sesi alçak, sözleri aramızdaki boşluğa düşüyor. "Nadya, benimle konuşabilirsin. Lütfen."

Gözlerimi dümdüz ileriye dikip çenemi sıkıyorum. Acı ve öfke cevap vermeme engel oluyor. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığını düşündüğüm her seferinde, daha fazlasını kaybediyorum. Bir ara sokağı, kepenkleri kapalı bir fırını geçiyoruz, gölgeler gittikçe yaklaşıyor. Mila parmaklarımı sıkıyor, güven vermek için bana bakıyor. Onu sakinleştirmek için elimden gelen en küçük gülümsemeyi yapıyorum.

Boğazımda sıcak ve acı bir yumru oluşur. Konuşmakta zorlanırım. "Aramızdaki her ne varsa Nikolai ile birlikte öldü."

O başını sallar. "Nikolai ölmedi. Onların aramıza girmesine izin verme, Nadya. Bize bunu yapmalarına izin verme."

Onun bakışlarına, kararlı ve yılmadan karşılık veriyorum. "Aramıza kimse girmedi, Konstantin. Sen girdin."

Kaldırımda duruyorum, elim Mila'nın elini sıkıca tutuyor. Kalbim çarpıyor, her sinirim gergin ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Konstantin'e dönüyorum, sesim düz ve kesin. "Babamı arayacağım. Telefonunu ver."

Tereddüt eder, yüzünde acı belirir. "Bunu yapma Nadya." "Bitti," derim, başımı sallayarak. "Vazgeçiyorum. Şehri terk ediyorum."

Yaklaşıyor, sesinde çaresizlik beliriyor. "Lütfen Nadya. Gitme. Bize bunu yapma. Mila'ya bunu yapma."

Ona bakıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Hayır, Konstantin. Bitti."

Boş caddenin ortasında, yaralı ve çaresizce duruyor. Bir kez olsun, söyleyecek hiçbir şeyi yok. Arkanı dönüp Mila'yı ileri doğru çekiyorum, aramızda kalan tek şey ayak seslerimiz.

Eski yatak odamda duruyorum, hiç benim gibi hissetmediğim odada. Dışarıda gece sessiz ve karanlık, şehrin kaosu yerini babamın dairesinin sessizliğine bırakmış. Mila'nın küçük kazaklarını düzgünce katlayıp, sanki kırıksıklıkları düzelterek korkumu da düzenleyebileceğim gibi her birini düzleştiriyorum.

Babam kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş, yüzünde endişe belirgin. "Ciddi olamazsın Nadya."

Gözlerine bakıyorum, son gömleği çantaya koyarken ellerim titriyor. "Ciddiyim."

Yaklaşır, sesini alçaltır. "Nereye gideceksin? Kaçmak seni güvende tutar mı sanıyorsun?"

Çantayı kapatıp yatağın kenarına oturuyorum, Mila'nın sırt çantasını göğsüme sıkıca sarıyorum. "Gidiyoruz. Yakında. Yoksa Mila'yı da kaybedeceğim." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bunun olmasını burada beklemeyeceğim. Yapamam."

Beni uzun bir süre izledikten sonra yanıma oturur ve elini nazikçe omzuma koyar. Yıllardır ilk kez, kendimi onun dokunuşuna bırakırım, yorgunluk kemiklerime yerleşir.

"Bir çaresini bulacağız, Nadya," diyor sessizce. "Söz veriyorum. Ne pahasına olursa olsun, onu güvende tutacağız."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallıyorum.

Pyotr, endişeyle kaşlarını çatmış halde, eşyalarımı toplamamı izliyor. Kapının önünde, kollarını sıkıca kavuşturmuş duruyor. "İkinize de

biraz çorba getireyim. Bir Şeyler yemelisin, Nadya. Bu gece bekleyip sabah ilk iş olarak gidebiliriz, tamam mı?"

Tartışacak kadar yorgun olduğum için başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, baba." Sesim zayıf çıkıyor, ama içtenlikle söylüyorum. Günün ağırlığı gėŐme baskı yapıyor, her kasım yorgunluktan ağrıyor.

Odamdan çıkmadan önce omzumu bir kez sıkıyor, ayak sesleri koridorda yumuşak bir yankı bırakıyor.

Mutfak kapısının kapandığını duyar duymaz cebime uzanıp bir telefon çıkarırım. Benim değil, Konstantin'in de değil, ağır ve tanıdık olmayan bir telefon. Avucumda eviririm, kalbim gm güm atıyor. Kılıfı atlamıŐ, ekranı başka birinin kanıyla lekelenmiş. Kirov'un telefonu.

Ellerim titreyerek telefonun kilidini açıyorum, kulaklarımda kalp atıŐlarıım çınlıyor. Kirov şifre kullanmazdı, belki de kimsenin ondan bir Şey çalacağını düŐünmemiŐti, ya da belki de bu gece öleceğini tahmin etmemiŐti. Her neyse, ekran aydınlanıyor ve karanlıkta parmağımı kaydırarak bir Şey, herhangi bir Şey bulmak için dua ediyorum.

Arama kayıtları bilinmeyen numaralar ve şifreli isimlerle dolu. En son aramaların hepsi giden aramalar: biri "V"ye, biri Rus lke kodlu bir dizi rakama ve "ANNE" olarak kaydedilmiŐ bir numaraya yapılan birkaç cevaplanmamıŐ arama.

Mesajlarına geçiyorum. "V" ile bir mesaj dizisi var — mesajlar kısa, tehditler, saatler ve yerlerle dolu. Sonuncusu tüylerimi diken diken ediyor:

Nehirde. ocuğu da getir. K gösterecek. Karını bırakma.

Daha aşağı kaydırıyorum. Bir dizi mesaj şifreli, ama birkaç kelime göze çarpıyor: "depo", "paket taŐındı", "eski Şehir rıhtımı", "Alexei onayladı".

Fotoğraflar da var. Galeriye bakıyorum ve birkaç gün önce çekilmiş Nikolai'nin bir fotoğrafını görüyorum. O hayatta. Ellerim ağzıma gidiyor, gözyaşları görüşümü bulanıklaŐtırıyor. Diğer ocukların fotoğrafları da var — bazılarının yüzleri

bulanık, bazıları net. Her birinin konumu etiketlenmiş, çoğu liman ve şehrin eski sanayi bölgelerine yakın koordinatlar.

Son zamanlarda bir sesli mesaj var. Kalbim çarparken telefonu kulağıma dayadım.

Bir erkek sesi — Alexei, eminim — kısık bir sesle, "Gelirlerse ne yapacağını biliyorsun. Hata yapma. Önce çocuk. Anne izleyebilir. Gerekirse bitir işini."

Nefesim kesilir, boğazıma kusmuk gelir ve telefonu daha sıkı tutarım. Geri sararım, koordinatları ezberlerim, görüntüleri zihnime kazırım.

Nikolai hayatta. Bir şeyler planlıyorlar ve ben bu konuda bir şeyler yapmak için yeterli bir avantajım var.

Pyotr geri döner, elinde eski kupa buhar çıkarmaktadır. Mila'yı uyandırmamaya dikkat ederek onu nazikçe komodinin üzerine bırakır. Yorgun gözleri yüzümü tarar ve onun bir işaret beklediğini anlarım — herhangi bir işaret — bu işi halletmesine izin vereceğimi, beni ve Mila'yı bir kez daha bu ateşten kurtarmasına izin vereceğimi.

"Biletleri ayırtacağım," der yumuşak bir sesle, yanıma oturarak. "Sabah treniyle, bunun için yeni isimler almamız gerekse bile. Ortadan kaybolacağız, başka bir yerde yeniden başlayacağız. En güvenli yol bu."

Kafamı sallıyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ondan daha fazla soru sormasını, bana tamamen inanamayan bir bakış atmasını bekliyorum. Sonunda aklımı kaçırdığımı düşünmesini bekliyorum.

Oysa o yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Sen her zaman ne istediğini bilirsin, Nadya. Sana güveniyorum."

Onun sözleri beni hazırlıksız yakaladı, o kadar basit ve doğrudular ki neredeyse beni yıkıyorlardı. Gözyaşlarımı silerek başımı salladım, bana olan sessiz inancına sonsuz minnettarlık duyuyordum.

Mila uykusunda kıpırdanır, yastığa daha yakın kıvrılır. Pyotr nazikçe elini sırtına koyar, sonra omzumu sıkar. "Neye ihtiyacın olursa, sana veririm."

Battaniyenin altına sakladığım telefonu, bulduğum şeyi ve ne yapmayı planladığımı ona söylemiyorum. Bazı yükler sadece bana ait ve şimdilik, onun sakın kabulü ihtiyacım olan tek teselli.

Çorbayı kenara itiyorum, kaseden yükselen sıcaklığı zar zor hissediyorum. Düşüncelerim karmakarışık, ama kendimi zorlayarak babama bakıyorum ve o araba yolculuğundan beri içimde yanan sözleri söylüyorum.

"Arman'ı öğrendim," diyorum ona, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Veles ile bağlantısını. O damgalanmıştı."

Pyotr içini çekerek, yorgun elini yüzüne sürer. "Hiç şaşırmadım," der sonunda. Sesi yumuşaktır, ama sanki eski bir yük omuzlarına yeniden yerleşmiş gibi, sesinde bir ağırlık vardır. "Annen, o kıtayı terk ettiğinde çok üzülmüştü, biliyorsun. Hiç bahsetmedi, ama ben hep bize söylemediği bir şey olduğunu düşünmüştümdür."

Dudaklarımı ısırırım.

"Bir gecede zengin oldu. Pahalı hediyeler, yeni arabalar, Sırbistan ve Macaristan'daki 'iş'lerle ilgili tüm o hikayeler. Bunun sadece şans olduğunu düşünmüştüm." Pyotr başını sallar, gözleri pişmanlıkla kararmıştır. "Kimse o kadar şanslı olamaz, Nadya. Bizim dünyamızda olmaz."

Pencereden şehri izliyorum, yorgunluk ve çok fazla gözyaşı nedeniyle ışıklar bulanıklaşıyor. Pyotr bir an kapıda duruyor, sonra sessizce beni yalnız bırakıyor, terliklerinin sesi koridorda kayboluyor. Alnımı soğuk cama dayayıp, karanlık gökyüzünde sükunet arıyorum, ama göğsümdeki korku ve kararlılık daha da sıkılaşıyor.

Odaya geri dönüyorum. "Baba," diye sesleniyorum yumuşak bir sesle, "kullanabileceğim yedek bir telefonun var mı?"

Yine kapıda belirir, kaşlarını çatarak, sonra mutfığa kaybolur. Bir dakika sonra geri döner ve yıpranmış eski bir telefonu avucuma sıkıştırır. "Hâlâ çalışıyor. Şarj aleti çekmecedeydi."

Ona teşekkür ederim. Beni düşüncelerimle ve uyuyan dairenin sessizliğiyle baş başa bırakır.

Küçük masada oturup, yıllarca kullanımdan dolayı pürüzsüzleşmiş plastik menüyü kaydırıyorum. Bir an için Konstantin'in nerede olduğunu, şehirde ne yaptığını merak ediyorum — avlanıyor mu, zarar veriyor mu, yoksa benim gibi kaybolmuş mu?

Aklımın bir köşesinde bir şey canlanıyor, gece erken saatlerdeki bir konuşmanın bir parçası. Bir numara. Son rakamı hatırlamaya çalışırken kalbim çarpıyor. Telefon çalıyor, cızırtılı bir ses geliyor ve sonunda uykulu bir ses cevap veriyor.

"Kimsiniz?" diyor Tatiana, uykulu bir sesle.

"Tatiana? Ben Nadya," diye cevap veriyorum, ellerim titriyor olsa da içimi rahatlık kaplıyor.

"Nadya? Saat kaç? Bu numara kimin?" Sesi daha uyanık geliyor, sesinde şüphe belirliyor.

"Bu önemli değil. Bu gece bahsettiğin bir şey var..."

Gözlerimi kapatıyorum, sözler sessizce dökülüyor, bunun yeni bir şeyin ilk adımı olduğunu biliyorum.

Tatiana ile görüşmeyi bitirdiğimde, yıpranmış telefona bakıyorum, başparmağım tuş takımının üzerinde titriyor. Camın ötesindeki şehrin hafif uğultusu dışında daire sessiz. İçimdeki her içgüdü saklanmamı haykırsa da, bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Dimas'ın numarasını bulup arıyorum. Telefon birkaç kez çalıyor, sonra o cevap veriyor, sesi yorgun ama kararlı. "Alo?"

"Ben Nadya," diyorum sessizce. "Yardıma ihtiyacım var. Ama önce, sana güvenebilir miyim, Dimas? Rifat'a bundan bahsedemezsin. Bana söz ver."

Bir süre sessizlik olur, sonra kararlı ve tereddütsüz bir şekilde cevap verir. "Sorun olmaz. Katya'dan sonra o ekipten ayrıldım."

Suçluluk duygusu beni o kadar sert vurur ki, neredeyse telefonu kapatırım. "Özür dilerim," diye fısıldarım. "Seni bununla rahatsız etmemeliydim."

Bir an sessizlik olur, sonra sesi yumuşar. "Başın dertte mi, Nadya?"

Cevap veremiyorum. Aslında veremem. Boğazıma takılan kelimeleri yutuyorum.

Sessizce iç çeker. "Levitsky'deki restoranda buluşalım. Yarın sabah sekizde. Geç kalma."

Telefon kapanır ve ben uzun süre karanlıkta otururum, elimde ağır telefon, arkamda Mila'nın küçük bedeni kıvrılmış halde. Şehir şimdi daha da büyük geliyor, gece sırlarla dolu. Ama en azından, günlerdir ilk kez bir yönüm var.

Bu saatte restoran neredeyse boş, sadece mutfaktan gelen hafif tabak sesleri ve uyuklu bir garsonun kahve fincanlarını doldurma sesi duyuluyor. Dimas pencereden uzak, köşedeki masada oturuyor, yüzü şapkasıyla gölgelenmiş. Onun karşısındaki masaya oturuyorum, sinirlerim gergin, ellerim kucağımda birbirine kenetlenmiş.

Birkaç dakika konuşuyoruz, sadece kısa sözler ve her şey çok tehlikeli hissettirdiğinde eski dostların kullandığı türden dikkatli sorular. Sonunda gelme amacımı soruyorum. "Dimas, o gece gerçekten ne oldu?"

O iç çekip çenesini eliyle okşadı. "Kaos vardı. Arman kararları veriyordu, herkesin dikkatini Ludmila'ya odaklamasını sağlıyordu. Katya sıkışıp kalmıştı, kurtarılabilirdi ama Arman kimsenin düzeni bozmasına izin vermedi. Onu orada bıraktı, Nadya. Geri kalanımız sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk."

Sesi çatlar, öfke ve keder derinlere gömülür. "Ve şimdi Katya öldü. En kötüsü ne biliyor musun? Kimse onun yasını tutmuyor. Takım için yaptığı onca şeyden sonra. Sanki hiç önemi yokmuş gibi hayatlarına devam ettiler."

Suçluluk duygusu beni kemiriyor. Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. "Üzgünüm, Dimas. Orada olmalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım."

O hafifçe başını sallar. "Senin suçun değil. Senin de kendi savaşların olduğunu duydum."

Masaya çiziklerle dolu yüzeye bakıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Alexei'yi ortadan kaldırmalıydım. Öyle yapsaydım, Katya hala hayatta olabilirdi. Bu benim suçum."

Dimas kaşlarını çatarak eğilir, gözleri benimkilere sabitlenir. "Alexei orada değildi, Nadya. Adamlarını gönderdi, ama kendisi depoda değildi."

Sessizce oturuyorum, sözler dişlerimin arkasında takılı kalıyor. Dimas bir an beni izliyor, sabrı nazik ama kararlı.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin, Nadya?" diye sorar, sesi artık daha yumuşaktır.

Yutkunup çantama uzanıp Kirov'un yıpranmış telefonunu masanın üzerine kaydırıyorum. "Bunu buldum," diyorum. "Kilidi açık ama ne olduğunu anlayamıyorum. Verilerin çoğu şifrelenmiş ya da gizlenmiş. Bir bakman gerekiyor. Lütfen."

Telefonu alır ve kaşlarını çatarak inceler. "Bunu nereden buldun?"

"Kargaşa sırasında Kirov'dan," diye cevaplıyorum, parmaklarım kucağımda kıvrılıyor. "Mesajlar, konumlar, belki de kişiler var... Bilmiyorum. Ama..." Duruyorum, nefesim boğazımda takılıyor. "Dimas, Nikolai'nin hala hayatta olup olmadığını bilmem gerek."

Masada, sorduğum şeyin ağırlığı için çok küçük hissediyorum. Gözlerine bakıyorum, kalbim göğsümdede çarpıyor, umut ve korku o kadar sıkı bir şekilde birbirine dolanmış ki nefes almak bile zor geliyor.

Dimas dizüstü bilgisayarını açar ve tecrübeli parmaklarıyla telefonu bağlar. Onun çalışmasını izlerken, kalbim gergin ve durmaksızın çarpmaktadır. Ekranın üzerinde kod satırları kayarken gözleri titrer, tek ses tuşların sessiz tıklaması ve restoranın uzak uğultusudur.

Titremekten kaçınmak için kendimi kucaklarım, haberler, umut, sessizlik ve kayıptan başka herhangi bir şey için çaresizce beklerim.

Dakikalar yavaşça geçer. Kahvesinin soğumasını, linolyum zemindeki soluk ışığın değişmesini izlerim.

Sonunda, sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, Dimas omuzlarını gevşeterek nefes verir. "Bir şey buldum." Ekranı görebilmem için açısını değiştirir. Nehrın sanayi bölgesi merkezli bir harita üzerinde bir dizi koordinat yanıp söner. "Terk edilmiş bir kargo gemisi," der. "Beş kilometre aşağıya demirlemiş. Kayıtlı mürettebatı yok, transponder yok. Birisi onu kör nokta olarak kullanıyor."

"Orada olduğuna dair kanıt var mı?" Sesim titriyor.

Dimas bir klasörü açar. Ekranı yeni çekilmiş bir fotoğraf belirir: loş bir iç mekan, pasla kaplı çelik bölmeler. Köşede, lekeli bir şilte üzerinde, dizlerini göğsüne çekmiş, bilekleri plastik kelepçeyle bağlanmış bir çocuk oturmaktadır. Fotoğraf grenlidir, ama profili, koyu saçları, çenesinin açısı... kalbim parçalanır. "Nikolai," diye fısıldarım.

"Daha fazlası var," diyor Dimas, kaydırarak. "Metin kayıtları, 'çocuk' için işaretlenmiş teslimatları — yiyecek, battaniye — onaylıyor. Zaman damgaları iki günden eski değil."

Rahatlama hissi bir anda yükselir ve aynı hızla yok olur. Dimas elini yüzüne sürer. "Ama..."

"Ama ne?" diye bağırırım.

Bana bakar, endişesi açıkça bellidir. "Bu bir tuzak olabilir. Bu mesajları gönderen kişi Kirov'un düşebileceğini biliyordu. Birinin koşarak geleceğini bekliyor olabilirler. Destek almalısın."

Başımı sallıyorum, parmaklarım ağrıyana kadar dirseklerimi sıkıyorum. "Hayır. Güvenebileceğim kimse yok. Artık yok. Yalnız gideceğim."

O tartışmaya çalışır, ama ben sadece tekrar başımı sallarım, kararlılığım göğsümdeki bir taş gibidir. Nikolai için, Mila için, ailemin son parçaları için... Bunu kendim yapmalıyım.

KONSTANTIN

KAZINO GÜRÜLTÜLÜ, bu gece parlak ışıklar ve dişleri titreten bas sesleri var, dünya cehenneme dönmeden önce benim için ideal olan türden bir yer. Köşedeki masada, sırtım duvara dönük oturmuş, koyu renkli ve pahalı bir içkiyi yudumluyorum. Viktor karşımda rahatça uzanmış, gözleri kalabalığın içinde tanıdık yüzler ya da tanıdık sorunlar arıyor.

Bu gece önemli bir toplantı olacağını sanıyordum. Bunun yerine Viktor masanın üzerinden bana bir içki daha uzatıyor, ağzında hafif bir sırıtış belirliyor.

"Evet, toplantı var," diyor, müziğin sesini bastırmaya bile tenezzül etmeden. "Ama seni buraya bu yüzden getirmedi. Karın için üzölmeyi bırak."

Ona uyarıcı bir bakış attım ama o hiç aldırış etmedi.

"O seni kör ediyor, kardeşim," diyor, soğukkanlı ve kararlı bir şekilde. "Ne olacağını göremiyorsun çünkü sürekli arkana bakıp onun geri dönmesini umuyorsun."

Bardağı sıkıca tutuyorum, buğulanmış cam avucumu soğutuyor. "Sadakat mi, aile mi demek istiyorsun?"

Viktor omuz silkiyor, tembel, alışılmış bir hareketle. "Hayatta kalmanı istiyorum. Hepsi bu. Ve onun kafana girmesine izin vermeye devam edersen bu şehirde hayatta kalamazsın."

Sözleri aramızda havada asılı kalır, ağır ve istenmeyen. Kulübün güröltüsünün beni sarmalamasına izin veririm, Nadya'nın sesini, son kez arkasını döndüğünde gözlerindeki bakışı unutabilmeyi dilerim. İçki elimde dokunulmamış olarak durur, ama yine de yakar.

Viktor masanın üzerine bir fotoğraf daha kaydırır ve diğerlerinin üzerine sessizce bırakır. Yüzleri, bulanık arka planları incelerim. Kulübün müziği göğsümde yankılanır, ama Viktor'un sözleri her şeyi keser.

"Bana söylediğin gibi, Kirov Nikolai'nin öldüğünü doğruladı," diyor Viktor, sesi alçak. "Ve kaynaklarım... onlar da aynı şeyi söylüyor. Buradan sınıra kadar tüm bağlantılarımı kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım. Artık hayaletleri kovalamayı bırakmanın zamanı geldi, kardeşim."

Çenem gerilir. Buna inanmak istemiyorum, ama kemiklerimdeki yorgunluk umuda yer bırakmıyor. Viktor eğilir, gözleri keskin.

"Şimdi önemli olan şeye odaklanmalısın. İntikam. Hayatta kalmak. Karın seçimini yaptı. Yerini, mirasını korumak için savaşmazsan, kimseye hiçbir şey kalmayacak, geri dönerse ona bile."

Fotoğrafları tekrar karıştırır ve ortadaki adamları gösterir. "Alexei'yi tanıyorsun. Tek başına çalışmıyordu. O kadar gücü, o kadar kaynağı yoktu. Yardım almış olmalı. İçeriden yardım. Düşmanlarından yardım."

Kanıtlara bakıyorum, içgüdülerim harekete geçmem için çığlık atıyor. Viktor'un sert ve soğuk sesi kulağımda yankılanıyor.

"Sana tuzak kurdular, Konstantin. Aileni parçaladılar, şimdi de tahtını parçalamaya çalışıyorlar. Ayakta kalmak istiyorsan, birisi senin olanı almaya çalıştığında ne olacağını onlara göstermelisin."

Viktor eğilir, sesi alçaktır, kulübün gürültüsü altında neredeyse kaybolur. "Eski konseyden aynı piçler, katliamdan sonra seni asla kabul etmeyenler. Yüzlerini hatırlıyorsun: Grozny, Orlov, Baranov. Kapalı kapılar ardında toplantılar yapıyorlar. Artık zayıf olduğunu düşünüyorlar. Savunmasız. İnsanlar sana komplo kuruyor, Konstantin."

Masadan, gözetleme fotoğrafları ve ele geçirilmiş mesajların bulunduğu kalın bir dosya uzatır. Onları karıştırırken, isimleri gördükçe göğsüm

sıkışır.

Viktor'un çenesi sertleşir. "Bu sıçanları ortadan kaldırmalıyız. Onları temelli yok etmeliyiz. Birini ibret olsun diye cezalandırırsak, geri kalanlar da hizaya gelir. Tahtını korumak istiyorsan, onların sana saldırmasını bekleyemezsin."

Kanıtlar çok ağır, fısıldanan tehditlerden gerçek eylemlere kadar net bir çizgi var. Grenli fotoğraflara bakıyorum, içeceğimde yansımam bozulmuş.

Viktor, yığının üst kısmındaki bir sayfayı işaretler. "Bu dün gecedен. Orlov limanda bir tedarikçiyle buluştu. Parayı takip ettik, silah ticareti yapıyor ve bu bizim için değil. Grigori için. Zehir gibi kanlarına girmiş."

Grigori. Bu ismi neredeyse unutmuştum. Alexei gibi o da bir hayalet. Bu düşünce beni neredeyse güldürüyor.

"Artık cesaretleniyorlar," diyor Viktor.

Yavaşça nefes veriyorum, dilimde metalik bir ihanet tadı var. "Neden bunu şimdi bana söylüyorsun?"

O arkasına yaslanıp, benim kırılabilceğimi düşündüğü anlarda kullandığı soğuk hesaplayıcılıkla beni izliyor. "Çünkü onlardan önce harekete geçmelisin. Önce baban, sonra Nadya yüzünden dikkatin dağıldı. Herkes bunu görebiliyor. Sen farkına bile varmadan imparatorluğunun geri kalanını parçalamak istiyorlar."

Bana hem meydan okuma hem de uyarı içeren bir bakış atıyor. "Babanın ne derdi hatırlıyor musun? Düşmanlarının senin topraklarında savaşmasına asla izin verme. Onları kov. Onların senden korkmasını sağla, tersini değil."

Klasöre tekrar bakıyorum, kanıtlar inkar edilemez. Çok uzun zamandır keder, öfke ve suçluluk duygusunun kararlarımı gölgelemesine izin verdim. Şehir üzerindeki kontrolüm zayıfladı ve avcılar etrafımı sarıyor.

Sonunda sert bir sesle başımı sallıyorum. "Bununla ilgileneceğiz. Sessizce. Ama harekete geçtiğimizde, kontrolün kimde olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmamalı. Kimse beni alt edebileceğini düşünerek bu işten kurtulamaz."

Viktor keskin ve memnun bir gülümsemeye, "Bu benim hatırladığım Konstantin," der. Sesi artık keskinleşmiştir, kulübün gürültüsünü keser. "Bu gece harekete geçmeliyiz. Ne kadar beklersek, o kadar fazla yer kaplarlar."

Her kasımı gerginleştirerek koltuktan kalkarım, ama oda yana doğru eğilir ve başım dönmeye başlar. Tekrar oturur, masanın kenarını tutarak nefesimi düzenlerim. Kulübün ışıkları görüş alanımın kenarlarında dans eder.

Viktor'un yüzü belirir, gerçek bir endişeyle kırışmış çizgilerle. "İyi misin?" diye sorar, sesini alçaltarak.

"Evet, iyiyim," diyorum, kelimeleri zorla çıkararak, mide bulantısını yutuyorum. "Önemli bir şey değil."

Viktor yüzünü buruşturur, zayıflık belirtileri var mı diye beni inceler. "Kirov dün gece sana iyi vurmuş olmalı. Sana söylemiştim, birinin seni tedavi etmesine izin vermeliydin."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, çenem gergin. "İyiyim dedim. Geçer."

Viktor'a el sallayarak veda ediyorum, ama o çoktan kulübün diğer ucuna doğru işaret ediyor. Bir dakika sonra Anya ortaya çıkıyor, taze ve sakın görünüyor, kolunda bir sağlık çantası asılı. Beni profesyonel bir mesafeyle inceliyor, ama gözleri biraz fazla uzun süre üzerimde kalıyor.

"Hadi, Konstantin," diyor, sesi yatıştırıcı. "Daha sakın bir yerde sana bir bakalım."

İtiraz ediyorum ama bir bakıyorum ki beni arka koridora, sessiz kapıların önünden geçiriyor. Birini açıyor ve yumuşak ışıklı bir misafir odası ve olması gerekenden çok daha davetkar görünen bir yatak ortaya çıkıyor.

"Uzan," diyor, şimdiden gömleğime uzanmış, yanımda ve çenemde açan morlukları kontrol ediyor. "Burada güvende olacaksın. Kimsenin seni bu halde görmesine izin veremeyiz, değil mi?" Alnımdaki kesiklere nazikçe dokunuyor, dokunuşu yumuşak, neredeyse anne gibi.

"Tabii ki," diye mırıldanıyorum, sözlerim biraz peltek çıkıyor, yorgunluk itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiliyor beni.

O bana yaklaşır, parfümünün kokusu beni sarar. "Dinlenmen lazım," der, alnımı okşayarak. "Sadece rahatla."

Ne olduğunu anlamadan dudakları benim dudaklarıma değiyor —yavaş, kasıtlı ve çok uzun süren bir öpücük. Elim birden kalkar ve onu geri iterim, kafamdaki sisin içinden öfke fışkırır.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırırım, dirseklerimin üzerine kalkarak.

Anya sadece gülümser, dudakları kırmızı, gözleri kurnaz. "Bu bizim küçük sırrımız olabilir," diye fısıldar, sesi alçak ve tehlikeli, sanki onu tekrar itmemi bekliyormuş gibi.

Başımı başlığa daha da yaslayarak, nabzım hızla atıyor. "Bir daha bunu yapma," diyorum sert bir sesle, vücudum halsiz olsa da.

Anya hiç aldırış etmeden sessizce gülüyor. "Neden olmasın, Konstantin? Artık karını sevmediğini biliyorum. O da senden nefret ediyor. Gözlerinde gördüm. Bitti artık. İkinizi bir arada tutan tek şey çocuklardı, ama artık onlar da yok, değil mi?"

Sözleri soğuk ve keskin bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ona sert bir bakış attım, ama o hiç irkilmedi. Yatağın kenarında oturuyordu, yüzündeki ifade neredeyse acıma gibi bir şeyle yumuşadı.

"Çok daha iyisini hak ediyorsun," diyor, sesi şeker gibi tatlı, sanki zehir yerine teselli sunuyormuş gibi. "Yalnız kalmak zorunda değilsin."

Anya hemen ayrılmıyor. Bunun yerine, yatağın kenarında durup, gözleri hayranlığa yakın bir ifadeyle yüzümü izliyor. Elini kaldırıp, ben çekilmeden önce parmaklarını hafifçe yanağımda gezdiriyor.

"Senin potansiyelin var, biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle, neredeyse saygıyla. "Seni o bastonunla odaya girdiğini ilk gördüğümde fark ettim. Çoğu erkek bu durumun altında ezilirdi, ama sen..." Başını sallıyor, dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor. "O kadar acı çekmene rağmen, durdurulamazydın. Saygı duyulması gereken bir güçtün."

Hiçbir şey söylemiyorum, çenemi sıkıyorum, olmak zorunda kaldığım her şeyin anıları göğsüme ağır bir yük olarak çöküyor.

Biraz daha yaklaşarak, sesini komplo kurarcasına fısıldayarak konuşmaya başladı. "Bu şehir, tereddüt etmeyen bir krala ihtiyaç duyuyor. Kendine ait olanı alıp elinde tutacak kadar acımasız birine. İnsanların sana nasıl baktığını görüyorum, Konstantin. Eğer kendini yönetmeye izin versen, seni her yere takip ederlerdi."

Bakışları, açlık ve inanç karışımıyla üzerimde kalır. "Zirvede olmanın ne demek olduğunu anlayan birini hak ediyorsun. Güç ve aşk arasında seçim yapmanı istemeyecek birini, çünkü o, bunların aynı şey olabileceğini bilir."

Kafamı sallıyorum ama o yılmadan devam ediyor. "O senin eşitinde değil. Olamaz da. Bu yüzden sürekli kaçıyor. Bu yüzden senden şüphe ediyor, sana meydan okuyor, sen parçaları bir araya getirmeye çalıştıkça seni yıkıyor. Ama sen..." Parmakları göğsüme, tam kalbimin üzerine hafifçe bastırıyor. "Sen bundan daha fazlası için yaratıldın. Şehir bunu biliyor. Ben de biliyorum."

Sesi yumuşar, ikna edici ve kurnazca. "Senin yanında duracak, gölgede saklanmayacak birine ihtiyacın var. Herkes onu parçalamak isterken, bir krallığı ayakta tutmak için ne gerektiğini anlayan birine. O değil. Ama ben olabilirim."

Sonunda geri adım atar ve bana son bir kez uzun uzun bakar. "Bunu bir düşün, Konstantin. Yalnız olmak zorunda değilsin, seninle birlikte hüküm sürecektir doğru kişiyi seçersen."

Kapıya doğru süzülür, her adımında kendinden emin, sanki hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi.

Yatağa uzanıyorum, Anya'nın parfümünün tadı hala ağızımda acı bir tat bırakıyor. Başım ağrıyor, Kirov'un en iyi vuruşunu yaptığı yer yanımda zonkluyor ve vücudumdaki her kas bir anda gergin ve boşalmış durumda. Üzerimdeki tavan yarı karanlıkta biraz dönüyor. Hala onun sesini duyabiliyorum — iltifatlarını, uyarılarını, benim bu kurallara uymak için doğduğumu söylediği şekilde

Belki bir saniye ona inanıyorum, belki de sadece uyumak ve unutmak istiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, yorgunluğun beni dibe çekmesine izin veriyorum. Haftalardır ilk kez Nadya'yı, babamı ya da Nikolai'yi rüyamda görmüyorum. Sadece derin ve soğuk, nehrin dibindeki gibi bir boşluk var.

Gözlerimi açtığımda, üzerimde beliren bir gölge görüyorum. Viktor orada duruyor, sanki bütün gece beni izlemiş gibi, tamamen sakin. Soğuk bir silahı elime tutuşturuyor, ağırlığı tanıdık, sakinleştirici.

"Zamanı geldi," diyor Viktor, sesi düz ve kararlı. "Şehri geri alma zamanı."

Çocukluğumun geçtiği odamdaki solmuş halının üzerine diz çöküyorum, sabahın ilk sulu ışığı duvarları soluk ve belirsiz bir renge boyuyor. Mila'nın saçlarını örerken ellerim titriyor, küçük hareketler beni sakinleştiriyor, her şeyin hala normal olduğunu varsaymama yardımcı oluyor. Mila dizlerimin arasında oturuyor, sessizce mırıldanıyor, parmakları elbisesinin kenarına dolanmış. Neler olacağını anlamıyor ve ben ona her şeyi anlatacak gücüm yok. Henüz değil.

İşimi bitirdiğimde, onu nazikçe bana doğru çevirip alnındaki saç kıvrımını düzeltiyorum. Zorla gülümsüyorum, ama dudaklarım titriyor. "Mila, tatlım, biraz dışarı çıkmam gerekiyor," diyorum, sesim yumuşak ve dikkatli. "Sen burada Dedushka ile kalacaksın. O sana her zamanki gibi bakacak."

Bana bakar, gözleri yuvarlak ve sorgulayıcıdır. "Akşam yemeğine dönecek misin?"

Boğazımdaki acıyı yutarak başımı sallarım. "Elimden geleni yapacağım. Ama eğer yapamazsam... eğer bu gece geri dönemezsem, Dedushka'yı dinle, tamam mı? O ne yapacağını bilir."

Alt dudağı titriyor. "Korkunç bir yere mi gidiyorsun?"

Yalan söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Onu sıkıca kucaklıyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum, kollarımdaki ağırlığını hafızama kazıyorum. "Cesur bir şey yapmam gerek," diye fısıldıyorum. "Ama seni seviyorum, Mila. Ne olursa olsun. Unutmaman gereken en önemli şey bu, tamam mı?"

O da başını sallar, bana sıkıca sarılır, küçük kollarıyla beni sıkıca kucaklar. "Ben de seni seviyorum anne. Lütfen geri dön."

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutuyorum ve ondan uzaklaşıp alnına bir öpücük konduruyorum. "Her zaman," diye söz veriyorum, bunu tutabileceğimi bilmesem de.

Ayağa kalkıp dengemi sağlarım. Pyotr kapıdan izliyor, yüzünde derin endişe izleri var ama tek kelime etmiyor. Ceketimi ve hasarlı telefonumu alıyorum, her hareketim korku ve kararlılıkla dolu. Mila için bunu yapmak zorundayım. Geri dönmesem bile, denediğimi bilmesini istiyorum.

Son bir bakış, son bir söz, sonra kapıdan çıkıp, son kez veda etmediğimi umarak dua ediyorum.

Sürerken şehrin kenarları çorak araziye dönüşüyor. Yabani otlar kırık asfaltın arasından çıkıyor, zincirli çitler paslanmış ve sarkmış, artık kimse kontrol etmiyor. Nehir kokuyor, yağla kaplı, eski akıntılar kıyıda çürümeye terk edilmiş çürümüş gövdelere sırlarını fısıldıyor. Yıpranmış arabayı yoldan çekiyorum, lastiklerin altında çakıllar çıtırdıyor ve motoru kapatıyorum. Uzun bir süre öylece oturuyorum, sessizlik bastırıyor, kalbim her mantıklı düşüncüyü bastıracak kadar yüksek sesle çarpıyor.

Gemi önümde yükseliyor, devasa ve siyah, boyası uzun şeritler halinde soyulmuş, altındaki çukurlu metali ortaya çıkarmış. İskele eğri duruyor, rüzgâr onu ileri geri ittiğinde gıcırıyor. Bir martı başımın üzerinde dönüyor, boş gökyüzüne haykırıyor ve yankısı çelikten ve kırık camlardan sekip geri geliyor. Geminin adı zar zor okunabiliyor, harfler güneş ve yağmurla yarı silinmiş, pruva yıllarca bakımsız kalmaktan dolayı çizik ve çukurlarla dolu.

Çöp, her şeyi kaplayan yağlı tabakanın içinde sıkışmış, su hattına yapışmış durumda. Eski halatlar ve kırık paletler rıhtımı kirletiyor, dizel kokusu burnumu yakacak kadar keskin. Cebimdeki telefonu sıkıca tutuyorum, başparmağım çatlak ekranın üzerinde geziyor, Nikolai'nin dehşete kapılmış yüzü zihnimde yanıp sönüyor.

Burada hava daha soğuk, daha boş. Her adımım iskelenin tahtalarında yankılanıyor, metal ağırlığının altında inliyor. Nabzım daha hızlı atıyor. Kimse burada olmamalı, şimdi değil, şehrin bu unutulmuş köşesinde. Her içgüdüm bana geri dönmem için bağılıyor, ama kendimi zorla ileriye doğru itiyorum, elim kolumun içinde sakladığım bıçağı sıkıca kavriyor.

Geminin yan tarafı grafitiyle kaplı, öfkeli harfler ve semboller zamanla yarısı silinmiş. Açık bir kapıdan geçerek geminin iç kısmına giriyorum. İçerisi neredeyse tamamen karanlık. Adımlarım boşlukta yankılanıyor, başımın üstündeki pürüzlü delikten giren gün ışığında tozlar dans ediyor. Burada koku daha da kötü, pas, eski yağ, hafif bir idrar kokusu ve bayat sigara dumanı.

Gövdeyi tarayarak, kendimi açığa çıkarmadan içeri girebileceğim bir yol arıyorum. Ana geçit çok belirgin, içgüdülerim açık alana adım atmamam konusunda beni uyarıyor. Gözüm, geminin yan tarafına dayalı bir yığın paslı nakliye konteynerine takılıyor, üst güverteden sarkan kırık bir merdivenin orta basamakları eksik.

Gövdeyi tutunma yerleri, kırık raylar, açıkta kalan cıvatalar, donanımdan sarkan zincirler için tarıyorum. Zihnim yetişmeden vücudum hareket ediyor, kas hafızam devreye giriyor. Atlıyorum, parmaklarım eski bir yükleme kapağının kenarını yakalıyor, botlarım kaygan metale dayanıyor. Soğuk avuçlarımı ısıtıyor, ama dişlerimi sıkıp kendimi yukarı çekiyorum.

Geminin yan tarafında, kirle kaplı bir çıkıntı uzanıyor. Dışarı sallanıyorum, ağırlığımla sallanan merdiveni tutuyorum, merdiven çökmeden önce hızla tırmanıyorum. En üstte, dar geçide atlıyorum, çömeliyorum, loş ışıkta nefesim buğulanıyor. Ahşap ayaklarımın altında gıcırdayıyor ve titriyor, ama hızlı hareket ediyorum, ayaklarımın ucunda dengede duruyorum. Yıllarca süren pratik, yıllarca süren kaçışlar, hareketlerimi sessiz, emin ve verimli hale getirdi.

Tahtaların arasındaki boşluğu atlayarak, çürümüş bir ip yığınının yumuşak bir şekilde inirim. Korkuluğun bir kısmı kırılmıştır, ama tereddüt etmem. Geri çekilir, koşar ve açık alanı atlar, uzak kenarda kendimi tutarım, bacaklarım sıyrılır ama tutuşum sabittir. Kalbim deli gibi atıyor, ama korku odaklanmamı keskinleştiriyor, gücümü artırıyor.

Üzerimde, eski bir vinç havaya doğru uzanıyor. Çapraz kirişleri kullanarak bir sonraki güverteye ulaşmak için tabanına tırmanıyorum, her kasım yanıyor, her hareketim sessiz ve hızlı. Başımı eğik tutuyorum, gözlerim gölgeleri arıyor, kulaklarım herhangi bir yaşam belirtisi veya tehdit için gergin.

Gemide ilerlerken tüm duyularım gergin. Hava ağır, pas ve eski yağ kokusuyla dolu. Derine indikçe duvarlar daralıyor, botlarım kir ve kırık camların üzerinde kayıyor. Bıçağım avucumda sıcak, silahım kaburgalarımın soğuk. Her adımda bir kelimeyle içimden dua ediyorum.

Buradaki sessizlik doğal değil. Kendi nefesim bile çok gürültülü geliyor. Ayak seslerimin yankısı tüylerimi diken diken ediyor. Menteşelerinden kopmuş kapıları, köşelerde çürümüş yatakları, her yere dağılmış eski gazeteleri geçiyorum. Fareler gölgelerde koşturuyor. Bir yerden su damlıyor, sürekli ve durmaksızın.

Her köşeyi kontrol ediyorum, önce silahımı çekiyorum. Hiçbir yaşam belirtisi yok. Her oda aynı görünüyor: kirli, boş, unutulmuş. Derine indikçe kalbim daha hızlı atıyor, kulaklarımda çınlıyor. Ellerim bıçağın etrafında terliyor. Gemi her gıcırdağında donup kalıyorum, yalnız olmadığımı biliyorum.

Dimas'ın belirlediği rotayı takip ediyorum, başka bir merdiven grubundan aşağı iniyorum, metal ağırlığının altında gıcırdağıyor. Bir koridorda çömelip, düşmüş bir borunun altından geçmek zorundayım. Sinirlerim bozulmuş durumda, ama durmuyorum. Durayamam. Oğlum bir sonraki kapının arkasında olabilir.

En altta hava daha soğuk, koku daha kötü.

Kapak yüksek bir gıcırdağ ile açılıyor, ses geminin içinden yankılanıyor. İçeri girerken kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyor, önce silahımla etrafı tarıyorum, diğer elimde bıçağımı sıkıca tutuyorum.

Oda alçak ve dar, metal duvarlar yoğunlaşma nedeniyle terliyor. Tek bir çıplak ampul tavanda titriyor, karanlığı zar zor uzak tutuyor. Yer, kırık kasalar, eski petrol varilleri ve çöp yığınlarıyla dolu. Her adım riskli, her gölge bir tehdit barındırabilir. Küf, ter ve daha kötü bir koku alıyorum.

Nefesim kesik kesik, kalbim deli gibi atıyor, ilerlemeye devam ediyorum. Sesim fısıltı gibi. "Nikolai?" Bekliyorum, dinliyorum, ama tek duyduğum, uzaktan gelen suyun gövdeye çarpması ve yerde küçük bir şeyin kayması sesi.

Kendimi zorlayarak ilerliyorum, bir köşeyi bir köşeyi temizliyorum. Sinirlerim bozulmuş durumda. Onun adını tekrar çağırmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum, çok tehlikeli, kendimi ele vermek çok kolay. Her sandığın arkasını kontrol ediyorum, gözlerim karanlıkta görmek için zorlanıyor. Eski yiyecek ambalajları, sigara izmaritleri, köşede topaklanmış bir battaniye gibi insanların izleri var.

Bir varilin etrafından dolaşırken ayağım yumuşak bir şeye çarptı. Donakaldım, tüm kaslarım gerildi, sonra çömelip silahımı doğrulttum. Sadece bir muşamba altında yarısı gömülü eski bir ceketdi. Ceset yoktu, kan yoktu. Ama biri buraya gelmişti. Yakın zamanda.

Ağzım kuruyarak ilerliyorum, bir işaret için dua ediyorum. Kompartımanın uzak tarafına doğru ilerliyorum. El fenerimin ışığı bir şeye takılıyor: boruya bağlanmış, ucu yıpranmış küçük bir kırmızı kumaş parçası. Kalbim duruyor. Nikolai'nin ceketinin astarı da böyleydi. Onu alıp elimde çeviriyorum. Sıcak. Biri buraya gelmiş. Belki de birkaç dakika önce.

Korku şimdi daha da kötü. Umut da öyle. Sırtımı duvara dayayıp dinliyorum. Sesler, zayıf, belki üstümden geliyor. Ağır ayak sesleri. Kavrayışım sıklaşıyor. Nefesimi tutuyorum.

Lütfen, dua ediyorum, lütfen zamanında yetişeyim.

El fenerimle son kapı sırasını tarıyorum, her boş kabinle birlikte panik artıyor. Koridorun sonunda, bir kapı yarı açık duruyor, paslanmış menteşeler zar zor tutuyor. İçeri giriyorum, önce silahımı çekiyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki acıtıyor.

İlk başta odanın boş olduğunu, sadece başka bir boş alan olduğunu düşünüyorum. Ama sonra ranzada küçük bir silüet görüyorum — bir çocuk, sıkıca kıvrılmış, göğsünün yavaşça inip kalkması dışında hareketsiz. Kalbim sarsılıyor.

"Nikolai," diye fısıldarım, buna inanmaya cesaret edemeden.

Cevap vermiyor. Yanına koşuyorum, yatağın kenarına diz çöküyorum, ellerim titreyerek nabzını kontrol ediyorum. Nabızı yavaş ve zayıf. Alnındaki saçlarını çekince göz kapakları titriyor ama açamıyor.

Ateşi çok yüksek, cildi nemli, nefesi zayıf. Uyuşturulduğunu anlıyorum. Öfke ve dehşet içimi kaplıyor. Çığlık atmak, onu uyandırmak için sallamak istiyorum, ama kendimi nazik davranmaya zorluyorum.

Ona o kadar odaklanmışım ki, arkamdaki sesi neredeyse duymuyordum. Demir kapı kemiklerimi titreten bir sesle kapandı, ses kulaklarımda çınladı. Silahımı kaldırarak arkama döndüm, ama küçük kabinde yalnızdım, benimle dışarıda bekleyen şey arasında sadece kapının kalın metali vardı.

Bir ses, yavaş ve alaycı bir şekilde, koridorda yankılanarak pencereden içeri süzölüyor. "Bu gece buraya gelmekle aptallık ettin. Yalnız başına."

Bu sözler boğazımı sıkan soğuk bir el gibidir. Silahı daha sıkı kavrarım.

Nikolai'yi daha sıkı sararım, sanki onu bundan sonra olacıklardan koruyabileceğim gibi başını göğsüme bastırırım. Kalbim çarpıyor, nefesim sığ, dünya ekseninden sapmış gibi dönüyor.

"Her zaman birini kurtardığını düşünürsün," diye devam ediyor ses, daha yumuşak, neredeyse acıyarak. "Ama asla gözünün önündekini görmezsin."

Donup kalırım. O ses — buz gibi, tanıdık ve kesinlikle bir kadına ait — içimi delip geçer. Bu mümkün değil, ama yine de biliyorum. O başka bir kelime daha söylemeden biliyorum.

Kahkaha metalden yankılanıyor. "Gerçekten kazanacağını mı sandın, Nadya? Gerçekten içeri girip, oğlunu kaçırıp, kaçabileceğini mi sandın?"

Kendimi kapıya yaslayıp, küçük ızgaraya öfkeyle bakarken, kalbim deli gibi atıyor. "Beni dışarı çıkar da görelim, Anya."

"Sen acınası birisin. Hâlâ umuda tutunuyorsun. Hâlâ bu şehirde kimse için önemli olduğunu düşünüyorsun. Burada tek başınasın, Nadya. Bu gece seni kurtarmaya kimse gelmeyecek. Ne baban, ne Konstantin, ne de değerli Bratva arkadaşların."

Sesi, son darbe olarak pencereden içeri süzölür. "Artık kimse için bir şey ifade etmiyorsun. Onun için bile."

Dişlerimi sıkıyorum, öfkem son korkumu da yok ediyor. Yalvarmayacağım. Pes etmeyeceğim. Anya için değil. Bu gece değil.

Bir an daha oyalanır, sonra ayak sesleri uzaklaşır ve beni karanlıkta bırakır.

Nikolai'yi daha sıkı sararım, sık nefesleri boynuma sıcak sıcak geliyor. Vücudum titriyor, ama kendimi zorlayarak uzun, sakın bir nefes alıyorum.

Ama soğuk metal zeminde oturup oğlumu kucaklarken, dudaklarımın kenarında küçük, vahşi bir gülümseme belirir. Çünkü Anya bir konuda yanılıyor.

Yalnız değilim.

KONSTANTIN

VIKTOR ve ben sessizce yol alıyoruz, araba arka sokaklarda dolarken şehrin ışıkları pencerelerden içeri girip çıkıyor. Alnımı ovuşturuyorum, gözlerimin arkasında donuk bir ağrı yayılıyor, yorgunluğun ağırlığı kemiklerime yerleşiyor. Viktor yanımda oturuyor, her zamanki gibi sert ve kontrollü bir duruşla, gözleri ileriye sabitlenmiş.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, sesi kesik ama kaba değil. "Bu gece aklın başında olmalı."

Telefonumdan başımı kaldırıp zoraki bir gülümseme takındım. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Beni bir an inceler, sonra başını sallar. "Bunu doğru yaparsak, tek bir şansımız var." Dönüp gözlerime bakar ve orada hesaplamayı, bundan sonra olacıklara olan açlığı görebilirim. "İntikamını alma şansın bu. Senden alınan her şeyi, bu gece geri alacaksın."

Şehir etrafımızda uğultuyla dolaşıyor, sırlarla ve hayaletlerle dolu, ama ben önümdeki plana odaklanarak tüm bunları unutuyorum.

Araba, alçak ve sıradan bir binanın önünde durur. Dışarıdan terk edilmiş gibi görünür, ama ben gerçeği biliyorum. Kaldırıma yeni bir siyah sedan park edilmiştir, ucuz takım elbiseli iki sessiz güvenlik görevlisi gölgelerden izlemektedir. Pencereler karanlıktır, ama tahta ile kapatılmış camların arkasındaki çatlaklardan soluk sarı bir ışık sızmaktadır.

Viktor önce dışarı çıkıyor ve ceketini düzeltmek için duruyor. Ben de onu takip ediyorum, soğuk havanın vücudumdaki yorgunluğu silip süpürmesine izin veriyorum. Beni beton merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve ağır yan kapının yanında duruyor. Kilide bir şifre giriyor ve kapı gıcırdayarak açılıyor.

İçeride hava dumanla dolu ve tehlikeli adamların alçak sesli mırıldanmaları duyuluyor. Meclis salonu tam hatırladığım gibi görünüyor: uzun bir masa

yılların sırlarıyla çizilmiş, şehri kendilerinin sandıkları adamların oturduğu yüksek sırtlı sandalyeler. Viktor'la ilk tanıştığım yer. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, ama sadece iki ay oldu.

Viktor'un eli omzuma ağır bir şekilde düşüyor. "İşte bu, Konstantin. Bu gece şehri geri alacağız."

Kapıları iterek açar ve tüm konuşmalar kesilir. Kafalar döner, bazıları şaşkınlıkla, bazıları hesaplayarak, birkaçı korkuyla. Viktor'un arkasında yürürüm, omurgam dik, gözlerim çoktan kazandıklarını düşünen adamlara kilitlenmiştir.

Viktor masanın başında dik duruyor, varlığı en cesur adamları bile tereddüt ettirecek kadar etkileyici. İzin beklemiyor. Sessizliği kesen sesi soğuk ve tehlikeli.

"Bu gece bir misafir getirdim," diyor Viktor, bakışları odayı tararken. Yüzlerinin şaşkınlıktan endişeye dönüştüğünü izliyorum.

Grozny ilk ayağa kalkan olur, onu Orlov ve Baranov hızla takip eder, gözlerinde öfke kaynar. "Viktor, burada işler böyle yürümüyor," diye homurdanır Grozny. "Kuralları biliyorsun. Yabancı yok. Konseyin onayı olmadan olmaz."

Viktor hiç tereddüt etmez. Tek bir akıcı hareketle silahını çeker, önündeki masanın üzerine düz bir şekilde koyar, parmağını namlunun yanına koyar. Hareketi sıradan görünür, ama tehdit açıktır.

"Kapa çeneni," diyor Viktor, sesi sakın ve soğuk. Oda daha da sessizleşiyor, masadaki herkes birden barışın ne kadar kırılgan olduğunun farkına varıyor. Viktor gözlerini her birinin yüzünde gezdiriyor, tartışmaya cesaret etmelerini bekliyor, bunun bir rica olmadığını açıkça belli ediyor.

Masanın uzak ucundaki yaşlı adamlardan biri gözlerini kısar, sesinde ağır bir suçlama vardır. "Kuralları biliyorsun Viktor. Buraya silah getiremezsin. Kimse getiremez."

Viktor ona zar zor bir bakış atar, ağzı soğuk bir gülümsemeye bükülür. "Belki de kuralların değişmesi gerekir," diye cevaplar, sesi sakın ama anlam yüklüdür. "Bu odada pek onur kalmadığını görüyorum, sadece eski geleneklerin arkasına saklanan adamlar var, düşmanlarımız ise bizi tek tek avlıyor."

Silahlı çiziklerle dolu ahşaba vurur, ses keskin ve kesindir. "Eğer herhangi biriniz bunu benden alabileceğini düşünüyorsa, denemekten çekinmeyin."

Oda sessizliğe bürünür. Kimse kıpırdamaz. Herkesin gözleri silahtan Viktor'a, sonra bana kayar, gecenin ve geleceklerinin ne kadar çabuk değişebileceğini hesaplarlar.

Grozny harekete geçer, eli ceketinin içine doğru kayar. Viktor önce ateş eder. Silah bir kez patlar ve Grozny geriye savrulur, yere düşmeden önce göğsünde koyu renkli bir çiçek açar. Bağırışlar yükselir. Konsey üyeleri, akıllılık edip evde bıraktıkları silahlara uzanırlar.

Oda kapıları açılır. Viktor'un adamları, silahlarını doğrultmuş, yüzlerini maskelerle gizlemiş olarak içeri akın eder. Konsey üyeleri kaçışırken sandalyeler gıcırda. Eller havaya kalkar.

Bir adam, Baranov, titrek parmağıyla Viktor'u işaret eder. "Senin için kefil oldum. Sen bir hiçtin, sadece bir pislik, ve ben seni bu çevreye soktum. Bir yıl önce burada kimse adını bilmiyordu."

Viktor yavaş ve kararlı adımlarla ona doğru yürür. "Çünkü bunun için sana para ödedim," der, sesi düzdür. Baranov'un çenesini kavrar, açar ve sıcak namluyu adamın dişlerinin arasına sokar. "Belki bu sana kimin kime ait olduğunu hatırlatır."

Baranov, gözleri şişmiş halde inliyor. Kimse ona yardım etmek için kıpırdamıyor. Orlov, tebeşir gibi bembeyaz bir halde duvara yaslanıyor. Diğer herkes korkudan donakalmış durumda.

Viktor namluyu çıkarır ve Baranov'un ipek ceketiyile siler. "Arka odadaki ihanetler bitti. Bu gecedan itibaren Konstantin'e hesap vereceksin. Bir daha güvenini boşa çıkarırsan Grozny gibi olursun, hatta daha kötüsü."

Sessizlik hakim olur, sadece Grozny'nin döşeme tahtalarında son nefesini veriş bu sessizliği bozar.

Viktor kenara çekilir ve bana işaret eder.

Sesimi sabit tutuyorum, ellerim boş bir sandalyenin arkasına dayanmış durumda. "Bu doğru mu, Viktor? Baranov'un söylediği şey."

Viktor bana bakar, gözleri hala kan ve gücün akışından parıldamaktadır. "Ne, tam olarak?"

"Geçen yıldan önce burada kimse adını bile bilmiyordu. Koltuğunu satın aldığını." Suçlayıcı olmaktan çok meraklı bir şekilde sakın bir şekilde konuşuyorum. "Bu salona ilk girdiğimde, senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi, nadiren katılsam da, her oyuncunun kim olduğunu anladığımdan emin oluyorum."

"Bu gece bunun ne önemi var?"

Soruya cevap vermeden, hiçbir şey belli etmeden bekledim. "Yanımdaki insanların geçmişlerini anlamayı tercih ederim. Sen çok sık yanımdasın."

Oda giderek gerginleşiyor. Viktor parmaklarıyla masaya bir kez vuruyor. "Tanıtımlar paraya mal olur," diye cevaplıyor. "Ödersin, kapılar açılır. Bu gecedен sonra o kapılar, benim ödediğim para yüzünden değil, az önce yaptığım şey yüzünden açık kalacak."

Yavaşça başımı sallarım, hafif bir ilgi dışında hiçbir tepki göstermiyorum. "Haklısın."

Viktor gözlerini kısarak, tam olarak anlayamadığı bir şeyi arar gibi bakar. "Gerçekten kişisel denetimlerin zamanı mı?"

Ona hafifçe gülümserim ve bakışlarımı konseye çeviririm. "Sadece gerçeği ortaya koyuyorum. Önümüzde uzun bir gece var."

"Evet, öyle," diyor ve sonunda konseyin geri kalanına dönüyor.

Viktor elini kaldırır. Adamlarından ikisi tereddüt etmeden silahlarını çeker ve ateş eder. İlk namlu ateşi odayı beyaza boyar. Devrilmiş bir sandalyenin arkasına dalarım, etrafımda kıymıklar patlar. Kurşunlar ahşabı deler, birkaç santim farkla ıskalar. Yuvarlanır, halının üzerinde duran düşmüş bir tabancayı kapar ve ateşle karşılık veririm. Kurşunum en yakınındaki atıcının uyluğunu sıyrır. Adam çığlık atarak yere düşer. İkincisi saldırır.

Onunla yarı yolda karşılaşıyorum, silahımın kabzasını boğazına dayıyorum. O boğuluyor, sendeliyor. Bileğini büküyorum, silahı yere düşüyor, sonra dirseğimi çenesine vuruyorum. Kemik kırılıyor. Ayaklarımın dibine yığılıyor.

Hâlâ silahına uzanmaya çalışan ilk adama yöneliyorum. Bileğini tekmeliyorum, kemiklerin yerinden çıktığını hissediyorum, sonra yumruğumu şakağına indiriyorum. Hareketsiz kalıyor. Kan cilalı zemine sığıyor.

Oda, nefesim dışında sessiz. Viktor masanın yanında duruyor, gözlerinde eğlence parıldıyor. Parmağını kaldırıyor ve kalan korumaları donup kalıyor.

Dikleşirim, göğsüm inip kalkar, nabzım hızlanır. Yanağımdaki kanı silerim ve ona dönerim. "Gömleğinin altında ne bulacağım, Viktor?" Sesim alçak ve sert. "Ne zamandır onlar için çalışıyorsun? Veles için mi?"

Başını eğip, ince bir gülümsemeyle sorar. "Peki, ne zaman her şeyi bir araya getirdin?"

"Ben değil," derim, silahımı elimde sabit tutarak. "Karım anladı. O benden daha akıllıdır."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir. Sonra sığ ve soğuk bir kahkaha atar. "İlginç. Ne yazık ki, bundan sonra olacakları göremeyecek."

Cam her yöne doğru patlar, pencereler sanki bina olacakların baskısına dayanamayacakmış gibi yerinden çıkar. Yüzümü elimle kapatıyorum, cam parçalarının tenimi sıyırdığını hissediyorum, metal çerçevelerin bükülmesinden çıkan yüksek sesleri duyuyorum. Soğuk gece havası odayı dolduruyor ve beraberinde botların ve seslerin gürültüsü geliyor. Koyu renkli giysili adamlar, canlı bir dalga gibi açıklıklardan içeri akın ediyor. Silüetleri şehir ışıklarını örtüyor, tüfekleri havada, hareketleri keskin ve alıştırmış.

İlk düşüncem açıları kontrol etmek, her hedefi işaretlemek. Balkon korkuluğuna dökülen on, hayır, on beş şekil görüyorum. Bazıları doğrudan odaya düşerken, diğerleri kırık camlara çarparak hışırdayan iplerden aşağı kayıyor. Sert bir şekilde yere iniyorlar, savaş botlarının gürültüsü mermer zeminde yankılanıyor. Bir saniye sonra, daha fazla kişi karşı pencerelerden içeri giriyor, inişlerinin sesi kulaklarımda davul sesi gibi yankılanıyor. Konsey üyeleri uzun masadan fırlayarak ayağa kalkıyor, sandalyeler sürtünerek

var olmayan bir siper ararken sandalyeler gıcırıyor. Evraklar korkmuş kuşlar gibi dağılıyor.

Kırık bir duvar aplikinin ışığında Rifat'ın gözlerine bakıyorum. O çömelerek yere atlıyor, yuvarlanıyor, Grozny'nin yere yığılmış bedeninin yanına gelip bana bir kez başını sallıyor. Çenesinin o kısa hareketi bana her şeyi anlatıyor. Bu gece aynı taraftayız. Yerdeki tabancayı avucuna alır, tek hareketle mermi yatağını kontrol eder ve omzumun üzerinden ateş eder. Bir çığlık duyulur, ama Viktor'un korumalarından biri panelli duvara düşer ve başı garip bir açıyla sarkar.

Viktor'un adamları tepki gösterir, ama yeterince hızlı olamazlar. Dördü Baranov'u yan çıkışa doğru sürüklemek için çabalarken, Rifat'ın ekibi kontrollü atışlarla onları tarar. Ahşap keskin patlamalarla parçalanır. Bir muhafız sütuna çarparak göğsünde kırmızı bir leke açar. Diğerleri Baranov'u devrilmiş bir büfenin arkasına iterler, cam sürahiler kırılır ve zemini kehribar rengi likörle kaplar.

Sandalyeyi itip, bana doğru gelen saldırganla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kafama copla vurmaya çalışıyor. Eğilip, vuruşun rüzgârını hissediyorum, sonra omzumu onun kaburgalarına çarpıyorum. Homurdanıyor, ciğerlerinden ıslak bir nefes çıkıyor. Dönüp kolunu yakalıyorum, cop düşene kadar büküyorum. Mermer zeminde gürültüyle yuvarlanıyor. Dirseğimi boğazına çarpıyorum.

Gözleri büyür, elleriyle boynuna dokunur ve yere yığılır. Beklemiyorum. Sopayı alıp yüksek ve sert bir şekilde fırlatıyorum. Sopanın uçları dönerek Rifat'a ateş etmeye hazırlanan silahlı adama çarpıyor. Adamın başı yana doğru savruluyor. Silahı rastgele ateşliyor, mermiler avize kablosunu koparıyor ve ağır avize meclis masası ile duvar arasına düşüyor.

Oda çığlıklar ve silah sesleriyle sarsılıyor. Patlayan lambalardan çıkan duman, toz ve barutla karışıyor. Gürültü dalgalar halinde işitme duyumu parçalıyor, her salvo kaburgalarımı titreten bir gök gürültüsü gibi. Yine de her hareketi takip ediyorum. Girişin yakınında, Rifat'ın adamlarından ikisi çapraz ateş pozisyonu alıyor, biri diz çökmüş, diğeri arkasında ayakta duruyor. Viktor'un korumalarını adım adım geri püskürtüyorlar, mermiler parke üzerinde sekerek ilerliyor.

Solumda, Viktor iddia ettiği sandalyenin yanında kalıyor. Ceketini açarak başka bir tabanca çekiyor. Kaosun ortasında u el hızlıca ateş ediyor ve Rifat'ın yeni gelenlerinden birini yere seriyor. Adam kadife perdelerin uzerine yuvarlanır, silahı gevşek parmaklarından kayar. Viktor'un gözleri yine benimkilerle bulur, keskin ve parlak, şiddet fırtınasından etkilenmemiş. Adamlarına geri çekilme işareti vermez, geri çekilmez. Sanki bu oda için ne kadar kan akıtacağımı lercesine, sadece beni izler.

Mücadele eden bir meclis uyesini omuzlarımla itekleyip, korunmak için ceketimi tutmaya çalıştığında elini iteklerim ve başka bir muhafızın uzerine atlarım. Muhafız bıçağını savurur. Bıçak yanaklarımdan ısıık alarak geçer. Bileğini yakalar, sertçe çeviririm ve bağların kopma sesini duyarım. Bıçak düşer. Onun şakağını meclis masasının kenarına vuruyorum. Kan, onun altındaki deftere sıçrıyor, kağda koyu damlalar düşüyor, kağtta hala ailemin eski arması var. O yere yığılıyor. Bıçağı çekip çıkartıyorum, dönüp bir elimde bıçak, diğer elimde tabanca tutuyorum.

Rifat ilerliyor, hareketleri verimli. Kısa atışlar yapıyor, sonra oyulmuş meşe sütunun arkasına atılıyor. Masanın uştn kontrol ediyor, sola işaret ediyor. Adamlarından biri konsey uyelerinin başlarının uzerine bir ses bombası atıyor. El bombası yakıcı bir ışıkla patlıyor. Beyaz ışık odayı kaplıyor, sonra her kafatasının içinde bir gök gürültüsü patlıyor. Masanın kenarına dşuyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gz kapaklarımla arasından bile beyaz bir ışık yayılıyor. Kulaklarım atırıyor, basınç patlıyor.

Daha hızlı iyileşmek için eğitilmiş olduğumdan ilk ben ayağa kalkarım. Viktor'un adamları sendeleyerek, yönlerini şaşırmış halde dururlar. Onlardan birine nişan alıp tetiği çekerim. Atış, kemiklerimin altında cam kırılıyormuş gibi hissettirir. Adam dönerek, kürsünün altına saklanmak için sürünerek kaçan hevesli bir meclis uyesinin arkasına düşer.

Viktor gözlerini bana diker. Yere yığılmış cesetleri, parçalanmış avizeleri, dehşete kapılmış konsey uyelerini inceler. Yavaşça silahını kılıfına koyar, gözlerini benden ayırmaz.

"Görünüşe göre misafirlerimiz var," der, sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi sakin bir sesle.

Rifat aramıza girer, namluyu aşıya doğru tutar ama kaldırmaya hazırdır. Gözleri sessizce bana bakar, emir bekler.

Silahımı sabit tutarak iki adım ileri atarım. Namlu doğrudan Viktor'un göğsüne doğrultulur. Rifat'ın aramızda durması artık istemediğim bir engeldir. Ona bakarım, sesim düzdür.

"Geri çekil, Rifat."

Bir saniye tereddüt eder, gözleri yüzümü tarar. Sonra bir kez başını sallar ve yana doğru çekilir, silahını indirir ama tekrar çağırırsam hazırdır. Viktor ile aramızdaki mesafe artık açıktır, yerde sadece kırık cam ve kan vardır.

Viktor başını eğdi, gülerek. "Şu haline bak. Bütün bunları senin için yapıyorum ve sen bana böyle mi karşılığını veriyorsun? Yüzüme silah doğrultarak mı?"

"Bunu kendin için yaptın," diyorum, sesim alçak. "Yolunu satın aldın, iki tarafı da oynadın ve benim acımı bir kaldıraç olarak kullandın."

Yine gülümsüyor, sanki şiddet onu hiç etkilememiş gibi kolundaki tozu siliyor. "Parçalanmış konseyi istikrara kavuşturdum, hainleri ortadan kaldırdım ve sana odayı verdim. Bir temizliğe ihtiyacın vardı, ben de bunu sağladım. Sabaha kadar şehir hizaya girecek."

"Ne pahasına?" diye soruyorum. "Ne kadar kan dökülmesi gerekiyor ki amacına ulaştığını hissedeceksin?"

Viktor ellerini açar. "Cesetler gücün dilidir, Konstantin. Ya bu dili konuş ya da susturul. Karın seni terk ettiği anda senin yapamadığını ben yaptım. Bizi zirvede tuttum."

Gözlerimin arkasında öfke kaynıyor, ama silahı sabit tutuyorum. "Sen kendini üstte tutun. Bunun kendini korumaktan başka bir şey olduğunu iddia etme."

Viktor'un yüzü gerginleşir. "Nikolai'yi senin için hayatta bıraktım. Bu merhametti."

"Merhamet mi?" Parmağım tetiği sıkılaştırıyor. "Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun."

Oda nefesini tutar. Rifat'ın adamları dağıllarak, silahlarını Viktor'un kalan korumalarına doğrultmuşlardır. Konsey üyeleri, hareket etmekten korkarak parçalanmış masalara tutunurlar. Silahım Viktor'un kalbine bir santim kalana kadar son adımlarımı atarken, botlarımın altında camlar çıtırdar.

"Konstantin," Viktor yumuşak bir sesle, neredeyse yalvarırcasına konuşuyor. "Yaptığım her şey taht içindi. Bizim için."

"Taht için," diye tekrarlarım, elimdeki silahın ağırlığı birden soğuklaşır. "Benim için değil. Asla benim için değil. Bu Alexei içindi, değil mi? O sana geldi. Beni yıkmaya yardım edersen sana şehri vereceğine söz verdi."

Viktor'un çenesi gerilir. Gözlerinde bir gölge belirir, neredeyse öfkeye benzeyen bir şey, ama başını sallar. "Bana gelmedi."

Viktor'un korumaları sayıca az ve silahsız. Oda bizim, ama Viktor'un meydan okuması havada asılı kalıyor.

"Silahı bırak," diyor, sesi sakın, gözleri parıldıyor. "Kendi şartlarıyla benimle dövüş."

Uzun bir süre onu incelerim, gururunu amacına karşı tartarım. Sonra elimi açarım. Tabanca mermer zemine sönük bir sesle çarpar ve kayar. Rifat küfürler mırıldanır, ama ben Viktor ile aramızdaki boşluğa adım atarım.

Dönerek, ikimiz de en ufak bir ipucunu dinliyoruz. Viktor ilk hamleyi yapıyor. Mesafeyi ölçmek için hızlı bir yumruk. Ben savuşturuyorum, yumruklarının ön kolumu sıyırdığını hissediyorum, sonra keskin bir dirsek darbesiyle karşılık veriyorum. O homurdanıyor, yana kaçıyor ve topuğuyla ayak bileğimi yakalıyor. Ben kurtuluyorum, dizimi karnına doğru sürüyorum, ama o engelliyor ve ön koluyla çeneme vuruyor. Gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor.

"Bu şehri yönetebilirsin," diye tükürür, yaklaşır, yumrukları uçar. "Ama hayaletleri ve sana artık güvenmeyen bir kadını kovalayarak zamanını boşa harcıyorsun."

Bükölerek dirseğimi çenesine doğru savuruyorum ama o bunu savuşturuyor. "Peki bunun sorumlusu kim?" diye hırlıyorum ve onu bir adım geri itiyorum. "Ben aptal değilim Viktor. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum, kız kardeşini yem olarak önümde sergiliyorsun."

O gülüyor, ağızındaki kanı siliyor. "Fark ettin."

Bir sonraki yumruğunu yakalayıp kolunu yana doğru çekerim. "Onun Nadya ile beni ayırmayı başaracağını mı sandın? Güzel bir yüz için her şeyi unutacağımı mı sandın?"

Viktor kendini kurtarır ve geniş bir yumruk atar. Yumruğu ön koluma gelir, morarmanın yayıldığını hissederim, sonra dizimi onun uyluğuna vururum. O, sendeleyerek homurdanır.

"Yeterince cazip görünüyordun," diye tükürdü.

"Cazip gelmedi," diye homurdanarak omzumu göğsüne çarptım ve onu duvara doğru ittim. "Kanıt topluyordum."

Gözleri parlar, kibirinden sürpriz geçer. Ön kolumu boynuna vurarak onu sabitlerim.

Dudakları kıvrılır. "İstediğine inan. Anya sana sadece korkusuz gücün neye benzediğini gösterdi."

Öfke damarlarımdan sıcak bir dalga gibi akıyor. "Güç mü?"
Yumruğumu bir, iki kez kaburgalarına indiriyorum. Nefes nefese kalıyor, yere yığılıyor. "Zehri güçle karıştırıyorsun."

Onu itip yere düşmesine izin verdim.

"Sen kral olmak ya da hüküm sürmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verir. "Anya senin hakkında yanlışmış, o ise hiçbir konuda yanılmaz."

"Sen hüküm sürmekten bahsediyorsun," diyorum, bileğini yakalayıp aşağı doğru çekerek. "Senin tek yaptığın, Veles'in geçebilmesi için kapıları açmak oldu. Ne zamandır onların kölesi oldun?"

Viktor'un dudakları boş bir gülümsemeye bükülüyor. "İçeridekiler başka yere baktığında bir yabancıнын neler yapabileceğini hafife alıyorsun. Beni kovdular. Tıpkı senin bu koridorlarda bastonla topallarken seni kovdukları gibi. Ben onların hatalarından ders aldım."

Gömleğinin yakasını yakalıyorum. Bana kanlı bir gülümsemeyle bakıp yüzüme tükürüyor.

Ayağımı Viktor'un göğsünde tutuyorum, nefes alıştı topuğumun altında düzensiz. Son yumruğumun isabet ettiği dudağında kan izleri var. Aklımda hâlâ bir soru yanıp sönüyor.

"Anlamadığım bir şey var," diyorum, nefes nefese. "Neden Alexei'yi öldürdün? O senin bana karşı kozundu."

Viktor'un gülümsemesi titriyor, maskesinde bir çatlak var. "Bunu biliyorsun."

Bir kez başımı sallıyorum, gerçeğın yerleşmesine izin veriyorum. "Beni her seferinde hafife aldın. Beni gerçekten aptal mı sandın?"

O cevap veremedi, botumu kaburgalarına vuruyorum. O inliyor, kıvrılıyor ve hızlı bir hareketle kemerinden bıçağını çekiyor. Bıçak parlıyor. Aylarca iyileştirmek için uğraştığım bacağıma bıçağı saplayınca bacağımdan bir acı geçiyor. Beyaz bir ısı görüşümü kaplıyor. Çığlık atıp bir dizimin üzerine çöküyorum, dünya başımı dönüyor.

Viktor ayağa kalkar, bıçağı benim kanımla kaplıdır. Bıçağı kaldırır, gözleri zaferle parlar, beni öldürmeye hazırdır.

Gök gürültüsü gibi bir silah sesi duyulur. Viktor'un vücudu sarsılır. Bıçak elinden kayar. Şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde parçalanmış camların üzerine yığılır.

Arman, tabancasını doğrultmuş, namludan dumanlar yükselirken, onun arkasındaki ışığa adım attı. "Görüyorum ki siz çocuklar bensiz başlamışsınız," dedi, sanki bir savaş alanına değil, bir kart oyununa girmiş gibi sakın bir sesle. "Ben hiç adil oynamadım."

27
NADYA

Dar ranzanın yanında diz çöküyorum, dizlerim paslı metale basıyor. Nikolai'nin başı kucağımda, cildi sıcak ve kuru. Alnındaki karışık saçlarını okşuyorum.

"İyisin sen, bebeğim," diye fısıldıyorum, ellerim titriyor olsa da sesimi onun için sabit tutmaya çalışıyorum. "Annen burada. İyisin sen."

Gözleri titriyor, odaklanamıyor. Nefesi sık ama hala nefes alıyor.

Elimi koluna geçirip, izler veya morluklar var mı diye bakıyorum. Yeni bir şey yok. Ona ilacı veren kişi, onu kırmak değil, sessizleştirmek istemiş. Sırt çantamdaki matara uzanıp, dudaklarına birkaç damla damlatıyorum. Yutkunuyor, zayıf bir refleks, ama bana umut veriyor.

"Bir dakikalığına sadece biz varız," diye mırıldanıyorum, yanağındaki kiri silerek. "Seni buradan çıkaracağım. Dayan."

Hareket etti, boğazından küçük bir ses çıktı. Kalbim parçalandı, ama her hareketimde sakin olmaya zorladım kendimi. Ceketimi yastık gibi başının altına koydum, sonra kalktım ve demir kapıyı denedim.

Kafamı kapıya yasladım ve son birkaç ayın anıları zihnime akın etti.

Viktor'un kulübüne geri döndüm. Bas sesleri zemini titriyor. Strobe ışıkları hemen önümdeki Konstantin'i yakalıyor. Kolu Anya'nın omzunda, Anya'nın eli onun göğsüne yaslanmış, ikisi de kırmızı ve altın rengi ışıklarla çerçevelenmiş. Bu manzara ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Nabzım hızlanıyor; kıskançlık ve şüphe düşüncelerimi kaplıyor. Keskin bir dönüş yapıp kalabalığın içinden geçerek, kapıya ve parfüm ve müzik kokusuyla dolu olmayan bir nefes almaya çaresizce koşuyorum.

Avuçlarımı tuğlaya bastırıyorum, gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum. Ayak sesleri peşimden geliyor. Konstantin'in sesi kulaklarımda çınlayan sesi kesiyor.

"Nadya, bekle."

Ona sırtımı dönmüş, omuzlarım gergin. Kolumu yakaladı, nazikçe ama kararlı bir şekilde beni döndürdü. Gözleri benimkileri arıyor, ciddi ve yoğun.

"Bana güvenmelisin," diyor, sesi alçak. "Göründüğü gibi değil."

Başımı sallıyorum, sözlerim acı dolu bir dalganın arkasında sıkışıp kalıyor. O yaklaşıyor, avuçlarını teslimiyet işareti olarak açıyor.

"Kaydı. Onu yakaladım. Hepsi bu."

Öfkem diner, geriye sadece yorgunluk kalır. Yutkunurum. "Sana güveniyorum," diye fısıldarım, itirafım yumuşak ama kesindir.

"Ama burada konuşamayız," diye mırıldanıyor, omzunun üzerinden kulübe doğru bakarak. "Her yerde gözler var. Kulaklar da."

Haklı. Anya'nın onu beklediğini görüyorum.

Ona güveniyorum. Ve Konstantin ona güveniyormuş gibi davranmak istiyorsa, ben de rolümü oynamam gerekecek.

İşaretle, onu geri itiyorum, tökezleyecek kadar sertçe. Daha önce hissettiğim acıyı ve öfkeyi kullanarak sesime yansıtıyorum. "O açıkça seni bekliyor."

Onun cevabını beklemeden, yan çıkışa giden loş koridora dönüyorum, topuklarım yapışkan zeminde çok hızlı tıklıyor.

Kulüpten ayrıldıktan on dakika sonra telefonum titrer.

Bilinmeyen numara: Giacomo's, arka oda. Konuşmamız lazım. Kimse bizi görmeyecek.

Giacomo's, el yazısı menüleri ve tek bir yorgun garsonu olan, sakın bir yan sokakta yer alıyor. Ön kapıdan içeri girip, garsona başımı sallayarak selam verdikten sonra, onun ayırttığı arka masaya yöneliyorum. Kırmızı

mumlar kareli kumaşın üzerinde sönüyor, çatlak sıva duvarlara uzun gölgeler düşürüyor.

Konstantin çoktan gelmiş, ceketi yanına asmış, aramızda iki dokunulmamış espresso soğuyor. Kabine kayarak oturuyorum, gözüm kapıda.

"Konuş," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

O öne eğilir, dirseklerini masaya dayar ve alçak sesle konuşur. "Viktor, Alexei'yi besliyor. Bundan neredeyse eminim. Beni sürekli Grigori adında birine yönlendiriyor, bu adamın Alexei'ye silah ve güvenli evler sağladığını iddia ediyor. Kendi araştırmamı yaptım."

Yüzündeki ifadenin değiştiğini, çenesinin gerginleştiğini izliyorum. "Ve?"

"Grigori bir hayalet," diye cevaplar. "Kayıt yok, telefon izi yok, görgü tanığı yok. Bu adamın var olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Alexei hayali canavarlar değil, gerçek canavarlar kullanıyor. Viktor beni gölgelerle oyalamaya çalışıyor."

"Neden yem atıyor?" diye soruyorum, ona yaklaşıyor.

Kafasını sallıyor. "Henüz emin değilim. Viktor, şehrin gücünü görmesini istediğini iddia ediyor, ama zamanlama yanlış. Alexei, biz birbirimize düşman olduğumuzda her seferinde kazanç sağlıyor. Viktor bunu biliyor."

Düşünmek için bir an kazanmak amacıyla su bardağına uzanıyorum. Konstantin düşük ve sabit bir sesle konuşmaya devam ediyor.

"Viktor'un bana gösterdiği banka hesaplarını araştırdım. Hiçbir yere çıkmıyor. Geçen yıl kapanmış paravan şirketler, hiç var olmamış adresler. Bana tuzak kuruyor. Ya beni oyalamak ya da daha kötü bir şeye itmek için."

Loş arka odanın ışığında onu inceliyorum. "Viktor'un tek başına çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi, parmaklarıyla masanın üstüne bir kez vurdu. "Arkasında biri var, ama o ismi saklıyor. Kim olursa olsun, Viktor her şeyi riske atacak kadar güçlü bir kozuna sahip."

Konstantin'in parmakları espresso fincanını sıkıca kavrar, sessizlik uzar, sanki kelimeler yeniden düzenlenecekmiş, sanki gerçek karanlıkta yumuşayacakmış gibi masaya bakar.

"Başka bir şeyden de şüpheleniyorum," dedi sonunda, sesi alçaktı. "Uzun zamandır şüpheleniyorum."

Kalbim çarparken öne eğildim. "Nedir o?"

Gözlerini kaldırır ve bir an için gücün ardındaki adamı görürüm; boğazına ip dolanmış olsa da bu düğümü iplik iplik çözmeye çalışan adamı.

"Bence Alexei öldü."

Nefesim ciğerlerimden bir darbe gibi çıkıyor. "Ne?"

"Onunla ilgili hiçbir haber yok," diyor, sesi sakın ama inanmazlık ile karışık bir tonla. "Hiçbir söylenti yok. Hiç kimse onu görmemiş. Kaynaklarım onu bulamıyor ve güvendiğim tüm isimleri kullandım. Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

"Nasıl yok olmuş?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Hayalet gibi," diyor, başını yavaşça sallayarak. "Ama bu neredeyse imkansız gibi geliyor. Kimse yardım olmadan, plan yapmadan öylece ortadan kaybolmaz."

Tüylerim diken diken oldu. "Nikolai?"

"O hala hayatta. Bundan eminim." Bizi korumaya yemin ederkenki aynı kararlılıkla söylüyor bunu. "Ama burada daha büyük bir şey dönüyor, Nadya. Hiçbirimizin görmediği bir şey."

Oda hafifçe sallanıyor, ya da belki de sadece ben, onun açıklamalarının ağırlığı altında sersemlemişimdir. Alexei... gitti mi? Ama her şey - pusu, kovalamaca, mesajlar - hepsi onu işaret ediyordu. Yükselen mide bulantısını bastırıp başımı sallıyorum.

"Şimdi eve gidemem," diyorum sessizce.

Başını kaldırır, gözlerinde endişe parlar. "Ne?"

"Bizi ayırmaya çalışıyorlar," diye fısıldıyorum. "Viktor sana karşıysa, kız kardeşini de buna zorluyor demektir. Bu gece olanlar... bunun kanıtı olmalı."

Çenesi sıkışır. "Anya'nın da bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyorum. "Bizi ayırmak istiyor. Ve yalnız da değil. Hepsi bizi bölmek istiyorlar, çünkü birlikteyken bir tehdit oluşturunuz. Ayı olduğumuzda ise kontrol edilmesi daha kolay oluyoruz."

Keskin, acı bir sesle nefes verir. "Peki, ne yapacağız? Ne öneriyorsun?"

Masada onun gözlerine bakıyorum, fikir kafamda şekillenmeye başlamış bile.

"Bir gösteri," diyorum. "Onlara istediklerini verelim. Yalanlar, ihanet, kalp kırıklığı mı istiyorlar? Tamam. Bunu kamuoyuna açıklayalım. Ayrılalım. Ben çekip gideyim. Sen çöküşe geç. Sen ve ben dışarıda parçalanalım. Bunu gerçek gibi gösterelim, onları güvende hissettirelim. Kazandıklarına inansınlar."

Yüzümü inceledi, gözlerinde şüphe ve umut savaşıyordu. "Onların kendi oyununda onları yenmek istiyorsun."

Başımı sallıyorum, planın yerine oturduğunu hissediyorum, korku yerini daha keskin bir duyguya bırakıyor. "Aynen öyle. Bizi parçalanırken izlesinler, her şeyin bittiğini düşünsünler. Ve en beklemedikleri anda, birlikte karşılık verelim."

Kapı gıcırdayarak açılır ve ben içgüdüsel olarak Nikolai'yi arkamda korurum. Parmaklarım bıçağı sıkıca kavrar. Tavan lambası bir kez titreyerek yanıp söner, sonra soluk, hastalıklı bir sarı renge dönüşür.

Anya içeri girer, topukları paslı zeminde yumuşak bir ses çıkarır.

"Sürpriz, sürpriz," der, sesi eğlenceyle doludur.

O benim midemi bulandırmıyor, ama arkasındaki adam bulandırıyor.

"Dimas," derim sessizce.

Bana bakmaz. Gözlerime bakmaz. Omuzları gergindir, elleri yanlarında sıkıdır. Yüzü solgundur, ağzı büzülmüştür, gözleri sanki dünyasında kalan tek sağlam şey gibi yere sabitlenmiştir.

"Kirov'un kendini yakalatacak kadar aptal olacağını biliyordum," diyor Anya yavaşça. "O her zaman aptal olanıydı. Ve onun telefonunu güvendiğin birine götüreceğini biliyordum. Eski bir arkadaşına. Sen tahmin edilebilirsin, Nadya. Tatlı, sadık, naif. Seni buraya çekecek birine ihtiyacım vardı ve sen de doğruca içeri girdin."

"Neden, Dimas?" diye soruyorum. "Tek bilmek istediğim bu."

Çenesi seğirir. Bana kısa bir süre bakar ve gözlerinde bir fırtına vardır. Suçluluk, öfke, kalp kırıklığı.

"Katya'yı öldürdüler," diyor, sesi çatallanıyor. "Kaçmamız gerekiyordu. Her şeyi geride bırakmamız gerekiyordu. Onu seviyordum. Ve takım için, hepimiz için yaptığı onca şeyden sonra, kimse onun yasını tutmadı."

Anya gülüyor, sesi tiz, parlak ve acımasız. "Gördün mü Nadya? Sen ve ben... o kadar da farklı değiliz. İkimiz de istediğimizi elde etmek için insanları kullanıyoruz."

Yavaşça başımı sallıyorum, midemde bir tiksinti hissediyorum. "Ona zehirli pençelerini geçirdin."

Başını eğip sırtarak, "İstediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım," dedi.

Bıçağı daha sıkı kavrarım.

Omzunun üzerinden, Dimas hala bana bakmıyor. Elleri titriyor.

Anya'nın sırtışı ilk kez titriyor.

"Biliyor musun," diyorum, sesim alçak ve düzgün, "düşündüğünde ironik bir durum. Dimas'ı parmağında oynatıyorsun, Katya'yı trajik bir azize gibi yas tutuyorsun, ama o gerçeği bile bilmiyor, değil mi?"

Gözleri kısılr.

"Planın Ludmila'yı kurtarmak olmadığı belliydi, değil mi?" diye soruyorum. Anya'nın çenesi gerilir.

"Kaosa ihtiyacın vardı. Dikkatleri başka yöne çekmeye. Peki Katya? O sadece uygun bir yan hasardı. Ne yaptığını biliyordun. Hepsi geri dönmeyeceklerini bilerek onları oraya gönderdin."

Anya güldü, ama bu zoraki bir gülümsemeydi. "Beni fazla abartıyorsun."

"Hayır," derim, başımı sallayarak, sesim soğuktur. "Sonunda senin gibi insanları küçümsememeyi öğrendim."

Arkasında, Dimas keskin bir dönüş yapar. "O neyden bahsediyor?"

"Yapma," der Anya. Gözleri benimkilere kilitlenirken yanar ve arkasında, tüfekli üç adam gölge gibi durur, botları paslı zemine vurur.

Ama artık çok geç. Gözlerinde şüpheyi görüyorum. Az önce ektiğim tohum, onda kaldığını sandığı sadakatini sarmalıyor.

"Ona yalan söyledin," diyorum, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Ve Katya'yı, benim oğlumu kullanmaya çalıştığın gibi kullandın."

Anya gülüyor. "Sen hayal görüyorsun."

"Bu yüzden mi buraya geldin?" diyorum. "Hoş bir sohbet etmek için mi?"

Gözleri kısılır. "Kardeşime ne yaptın?" diye bağırır, sesi çatlar. "Viktor nerede? Neden ona ulaşamıyorum?"

Yavaşça ayağa kalkarak, kendimi onunla Nikolai'nin arasına yerleştiriyorum. Başımı eğip, sanki güvertede çürüyen bir şey gibi onu incelerken dudaklarım kıvrılıyor.

"Ona böyle mi diyorsun?" diye soruyorum sessizce.

"Kardeşine." Yüzünde hiçbir ifade yok.

Bir adım öne çıkıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, sesim sakın ve kararlı. "Kardeşini yatağına mı alıyorsun?"

İşte orada, gözlerinin arkasında bir şey belirliyor. Tiksinti mi? Şok mu? Utanç mı? Anlayamıyorum. Ama bu yeterli.

İnkâr etmiyor. Sadece derisinin altında kaynayan bir öfkeyle bana bakıyor.

"Bu çok sapkın," diyorum. "Senin ailen için bile."

"Sen bilmiyorsun bilmiyorsun ilk bir bir bilmiyorum
ailem ailem hakkında diyor tıslayarak, beni korkutmak
istercesine bir adım öne çıktı.

"Haklısın," diyorum, geri adım atmadan. "Bilmiyorum."

Onun arkasındaki adamlara bakıyorum, hareketsiz, sessiz, sanki birinin öldürme emrini vermesini bekliyorlarmış gibi.

"Ama Viktor hakkında yeterince şey biliyorum," diye devam ediyorum.
"Yirmi bir yaşına kadar kız kardeşi yoktu. Tek bir kayıt bile yok. Tek bir
fotoğraf bile yok. Ta ki tüm ailesi - babası, üvey annesi -
malikanelerinde bıçaklanarak öldürülene kadar."

Anya'nın çenesi gerilir. Sessizliği, söyleyebileceği her şeyden daha yüksek
seslidir.

"Sanırım o zaman seninle anlaşma yaptı?" diye ekliyorum, her
kelimeyi dikkatlice seçerek. "Senin pisliğini temizle, ortadan
kaybolmana yardım et, karşılığında da güzel maskeyi takıp kız kardeş
rolünü oynayabilirsin. Doğru mu?"

Gözlerini kısarken devam ediyorum, "Siz Veles'ler böyle yaparsınız,
değil mi? İçeri sızar, pisliğini temizler, hikayeyi yeniden yazarsınız.
Ama asla kişisel hale getirmezsınız."

Anya cevap vermez. Vermesine gerek de yok. Soğukkanlılığının
çatladığını görüyorum.

"Ya da belki," diye mırıldandım, "sen sadece bir
tuhaflık olabilirsin." Ağzı sıkılaştı.

"Önce Viktor'a takıntılı oldun. Onu asla olmaması gereken bir şeye
dönüştürdün. Ta ki daha iyi birini bulana kadar. Daha güçlü birini."

Yavaşça, kontrollü bir şekilde bir adım
yaklaşıyorum. "Kocam."

Bakışları yakıcıdır.

"Konstantin'in kralın olmasını istedin," diyorum, sesim alçak. "Ama o senin sözünü dinlemedi, değil mi? Kendi fikirleri vardı. Bir ailesi vardı. Ben vardım. Ve bu senin planlarını mahvetti."

Dudakları kıvrılır. "Kendini fazla abartıyorsun."

"Hayır," diye cevap veriyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan. "Sadece seni çok az önemsiyorum."

Anya bu sefer cevap vermez. Bakışları arkasındaki adamlara kayar.

"Yeter," diye bağıır. "Yemeğimle yeterince oynadım. Artık sıkıldım. Çocuğu götürün."

"Hayır..." Atılıırım, ama onlar çoktan odayı geçiyorlardır. "Anne!"

Nikolai çığlık atar, sesi boğuk ve kırık çıkar.

İçimde bir şey parçalanıyor. Bu bir düşünce ya da içgüdü değil, bundan daha eski, ilkel ve her şeyi tüketen bir şey. Kalçamdaki bıçağı çekip yukarı doğru savuruyorum, bıçak en yakınımıdaki adamın uyluğunu kesiyor. Adam acı içinde kükrüyor, tüfeği geniş bir hareketle sallıyor. Ben onun altından eğiliyorum, dirseğimle bir diğerinin karnına vuruyorum, ama üçüncüsü kolumdan yakalayıp beni duvara fırlatıyor. Omzum paslı metale çarpıyor. Acı beyaz ve şiddetli bir şekilde yayılıyor.

Yine de hareket ediyorum.

Kendimi kurtararak tüm ağırlığımla ona doğru atılıyorum. Bıçak onun yan tarafına saplanıyor. Kan parmaklarıma sıcak bir şekilde akıyor. O çığlık atıyor. Bıçağı çekip Anya'ya doğru sallıyorum, ama o çoktan geri çekilmiş, hiç zarar görmemiş, kendini beğenmiş bir şekilde duruyor.

Anya bana saldırır, tırnakları pençe gibidir. Dişlerimizi göstererek, nefes nefese, vücudum acı içinde çığlık atarken boğuşuruz, ama tüm gücümle onu iteklerim.

"Anne!" Nikolai'nin sesi şimdi daha yüksek. Korkmuş.

Omzum ağrıyor, bacaklarım yanıyor, ama durmuyorum. Nikolai'yi yakalayıp kollarımın arasına alıyorum.

Ve koşuyorum.

Dar geçitten geçmeye çalışırken arkamda bot sesleri duyuluyor, tellerin altından geçip paslı kirişlerin üzerinden atlıyorum, kolumdan kan akıyor. Güverte ileride. Dişlerimi sıkıp Nikolai'yi göğsüme sıkıca sarıp demir merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Geceyi bir silah sesi yırtıyor.

Uyluklarımdan ateş patlıyor.

Çıglık atarak sendiriyorum. Acı, kaslarımdan geçen bir bıçak gibi içimi kesiyor.

Bacağım bükülüyor. Neredeyse düşüyordum, tökezledim, ama son anda kendimi tutabildim. Bu gece başarısız olmayı göze alamam. Nikolai'yi kollarımda daha yükseğe kaldırıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum, sırf irademle vücudumu ileriye doğru sürüklüyorum.

Kan bacağımdan aşağı akıyor, sıcak ve yapışkan, botuma birikiyor.

"Anne..." Nikolai hıçkırarak ağlar, gömleğime tutunur, yüzünü boynuma gömer.

"Seni yakaladım," dişlerimi sıkarak fısıldıyorum.

Arkamızda bağırışlar duyuluyor, ağır botların altında metalik sesler çıkıyor. Yaklaşıyorlar, hızla yaklaşıyorlar, ama ben durmuyorum. Durayamam.

Geminin kenarı önümüzde yükseliyor, güverte hafifçe eğimli, kırık projektörlerin titrek ışıkları gölgeleri bozuyor. Ağırlığımı öne veriyorum, neredeyse emekliyorum, ciğerlerim şişiyor, ağızımda kanın metalik tadı var.

Biraz daha. Biraz daha ileri.

Yarayı düşünmemeye çalışıyorum. Arkamızdaki adamları düşünmemeye çalışıyorum. Nikolai'nin kollarımda titrediğini düşünmemeye çalışıyorum.

Sadece ilerlemeyi düşünüyorum.

Çünkü şimdi durursam, ölürüz.

KONSTANTIN

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum, parmaklarım sıkıca tuttuğum için ağrıyor. Pedala daha fazla basarken motor altımda gürültüyle çalışıyor, şehir ışıkları gözümün kenarında bulanıklaşıyor. Zihnim lastiklerden daha hızlı dönüyor.

"Yavaşla," diyor Arman yolcu koltuğundan, bir elini ön panele dayayarak. "Bizi öldüreceksin."

"Telefonuna cevap vermiyor," diyorum sertçe. "Maksim de öyle. Lanet olsun."

Sesimde paniğin izlerini duyabiliyorum ama kendimi kontrol edemiyorum.

Rifat koltukların arasında öne eğildi. "Bir sorun mu oldu sence?"

"Biliyorum."

Başka seçeneği kalmadıkça sessiz kalmazdı.

Yanımda, Rifat tedirgin bir şekilde kıpırdanıyor. "Geminin bir tuzak olduğunu biliyordu. Kendisi söyledi. Nikolai'yi kan dökmeden teslim etmeyeceklerdi..."

"Biliyordu," diye araya girdim. "İşte bu yüzden gitti." Ben

hala kulüpteyken aradı...

Telefonum cebimde titrediğinde, dinleniyormuş gibi yapıp gözlerimi kapattım.

Onun adı ekranı oksijen gibi aydınlatıyor.

"Toplantıya gitmelisin," diye cevap verdiğim anda söyledi. "Viktor bir şey planlıyor. Bu gece olacak."

"Evet," diyorum sessizce, tavana bakarak. "Öyle dedi. Beni bir nedenden dolayı bilgilendirmemişti."

*"Neymiş o? Sana bir şey vermeye mi çalıştı?" diye endişeyle sordu.
"Bir şey içtin mi?"*

"O kadar kolay etkilenmem."

Nefes alıp verişini duyabiliyorum. Hızlı. Sanki rüzgarda hızlıca yürüyor gibi.

"Bu durum hoşuma gitmiyor. Onunla yalnız kalmanı istemiyorum."

*"Ben de senin o gemiye tek başına gitmeni sevmiyorum," diyorum.
"Bunun bir tuzak olduğunu biliyorsun. Sen kendin söyledin."*

"Başka seçeneğim yok, Kon. Nikolai'nin orada olma ihtimali en ufak bile olsa, bu şansı değerlendirmeliyim."

"Birlikte gidebiliriz..."

*"Gidemeyiz." Sesi hafifçe çatlar, ama hemen maskeler. "Bizi izliyorlar.
Dinliyorlar. Birlikte ortadan kaybolursak, anlarlar."*

Tartışmak istiyorum. Ama o haklı. Dünyanın geri kalanı bizim ayrıldığımızı düşündüğünde daha güçlüyüz. Dağılmak üzereymişiz gibi göründüğümüzde.

*"Senin için geleceğimi biliyorsun," diyorum. "Eğer bir şey olursa.
Gerekirse sürünerek de gelirim, ama geleceğim."*

Kalbim güm güm atarken, arabayı sodyum ışıklarının ulaşamayacağı bir yere çekiyorum. Motor altımda uğulduyor, havada tuz ve yağ kokusu yoğunlaşıyor. Kapıyı açtığımda, uyluklarımdan bir acı dalgası geçiyor. Dişlerimi sıkıp elimi bacağıma bastırıyorum. Viktor'un açtığı yara hâlâ taze, kot pantolonumun altındaki gazlı bezden hâlâ kanıyor ve her hareketim acı verici.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil.

Acı, içimi kemiren korkuya kıyasla sadece bir gölge. Nadya, o çelik ve gölgelerin arasında bir yerde. Bana ihtiyacı var. Nikolai'nin bana ihtiyacı var. Yan tarafımda ateş gibi yayılan zonklamayı görmezden gelerek kendimi arabadan dışarı çıkardım.

Rifat topallamama bakıyor. "Bununla koşabileceğinden emin misin?"

"Başka seçeneğim yok," diye ters bir şekilde cevap verip, geçide doğru topallayarak ilerliyorum. "O orada ve yalnız değil."

Arman gözlerini kısarak arkamdan geliyor. "Pervasızca davranma."

Buna neredeyse gülecektim. Bu gecenin her şeyi pervasızca. Tek kötü olan şey, acının ya da korkunun beni karımdan uzak tutmasına izin vermek olurdu.

Kendimi hazırlarım, acıyı bastırırım ve bizi geminin hayalet gibi silüetine doğru yönlendiririm.

Sessizce ilerliyoruz, yaklaşan devasa gövdeye doğru kırık betonun üzerinde botlarımız gürültüyle yankılanıyor. Paslı geçitler ağırlığımız altında gıcırıyor. Tek ışık kaynağı, yağlı su ve çelik parmaklıkların pürüzlü dişlerinde parıldayan ay ışığı.

Arman önce yukarı çıkıyor, tecrübeli gözleriyle gölgeleri tarıyor. Rifat hemen arkasında, bir eli gizli silahına hafifçe dokunuyor. Ben de onu takip ediyorum, her adımda yaralı bacağıma yeni bir acı saplanıyor. Ama kendimi zorlayarak devam ediyorum.

Merdivenin yarısına geldiğimizde, bir silah sesi geceyi yırtıyor.

Kalbim durur, soğuk bir korku göğsüme çarpar. Bir an için dünya durur. Sonra acıyı umursamadan, dişlerimi göstererek diğerlerini itip geçerim. "Yürü!"

Son mesafeyi koşarak geçiyoruz, adımlarımızın metalik sesi geminin derinliklerinden yankılanan bir başka silah sesiyle boğuluyor. Aklım birkaç gece öncesine, Arman'la en son arabasında karşılaştığım zamana gidiyor, o zaman bizi Viktor'un adamlarından kurtarmıştı.

Arman'ın arabası, sadece titreyen bir lambanın aydınlattığı boş bir sokakta gürültüyle durur. Nadya'nın çenesi sıkıdır, gözleri ihanetle sertleşmiştir. Arman freni tam olarak durdurmadan kapı onun arkasında çarpar. Bacağımdaki ani ağrıyı görmezden gelerek ben de arabadan inerim.

Kaldırımda dururken bana bakmıyor, bu saatte şehrin gürültüsü dinmiş. "Buradan itibaren kendi yolumu bulurum," diyor soğuk bir sesle,

nefesleri karanlıkta buharlaşıyor. "Sen de aynısını yapmalısın."

Ben de rolümü oynuyorum — omuzlarım gergin, sesim alçak. "Tek başına güvende değilsin."

Nadya irkilmiyor. "Kendi ailem tarafından kandırılmaktan iyidir."

Birkaç saniye daha sessiz kalırız, sonra dönüp ters yöne doğru yürümeye başlarım, arkama bakmaya cesaret edemedim.

Bir yan sokağa girip Arman'ın arka lambaları kaybolana kadar bekledikten sonra, arka sokakların labirentinde geri dönüyorum.

Onu dairemde beklerken buluyorum, saçları sis nedeniyle nemli. Perdeleri kapatıp ceketini çıkarıyor.

"Sence inandılar mı?" diye sorar, kollarını kavuşturarak.

Gülümserim. "Sen çok ikna edici bir oyuncusun."

O gülümser. "Sen de öyle... ama Ivana'yı köprüden attığın için biraz daha dramatik olduğunu söyleyebilirim."

Omuz silkiyorum. "Gerekli bir kötülük. Viktor'un Ivana'nın bizimle çalıştığından şüphelenmesine izin veremezdim."

Ivana'yı bulan Maksim'di. Onun hareketlerini şehrin yarısında takip etmiş, pazar tezgahlarından yıkık bir apartmana ve sonunda kepenkleri kapalı bir barın arkasındaki dar bir sokağa kadar izlemişti. Nadya ve ben gölgelerin arasında gizlenerek onu yakından takip ettik.

O, paslı bir yan kapıdan kaçmaya çalışırken onu yakaladık. Nadya bir saniye içinde hızlı ve soğukkanlı bir şekilde Ivana'nın kolunu tuttu ve onu sokağın duvarına sıkıştırdı. Nefesi kesik kesikti, gözleri çılgındı, ama kaçmaya çalışmadı.

Nadya, yüzünü Ivana'nın yüzüne birkaç santim yaklaştırdı. "Seni burada ve şimdi öldürmemem için bana bir neden söyle."

Ivana'nın gözleri bir oraya bir buraya kaydı, sonra yere indi. İki kolunu beline doladı, sesi titriyordu. "Bir çocuğum var."

Nadya'nın çenesi gerildi. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," diye fısıldadı Ivana, gözleri yaşlarla doldu. "Bir erkek bebek. Alexei'nin. Ama o beni terk etti, bizi kurtların insafına bıraktı. Lütfen. Kimse kalmadı. Sana yardım edebilirim, ama beni korumalısın."

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Gece çürümüşlük, pislik ve korkuyla doluydu. Nadya'nın eli Ivana'nın omzundan düştü, ama gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Ben sadece ikisini izledim, eski şehir göğsümde uğulduyordu, ne karar vereceğimizi zaten biliyordum.

Şimdi Arman elini kaldırıyor ve çökmüş bir rayın altında durmamızı söylüyor. Sırtımı soğuk çeliğe dayıyorum, nefesim nemli gece havasında buharlaşıyor. İleride iki adam yürüyüş yolunda dolaşıyor, el fenerleri pas ve gölgelerin üzerinde tembel yaylar çiziyor.

"Çok dikkatli olmalıyız," diyor Arman. "Tek bir yanlış hareket ve bütün bu yer üzerimize çökecek." Sessiz bir tıklama ile silahının emniyetini açıyor, son bir kez daha mermi yatağını kontrol ediyor.

Öne doğru bakıp mesafeyi ölçer, kafamda her kaçış yolunu planlarım. Bacağım ağrıyor, yara zonkluyor, ama kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Arkamdan Rifat eğilir, sesi kurudur. "Bizi burada gördüğünde pek memnun olmayacağını tahmin ediyorum."

Küçük, acı bir gülümsemeyi engelleyemiyorum. "O da ikna olacak," diyorum, gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadan. "Her zaman ikna olur."

Arman başını sallar ve gözlerime bakar. "Hadi gidelim. Yakın dur ve yakalanmadığımız sürece ses çıkarma."

Arman'ın güvenli evini, soluk mavi tenteli bir amaşırhaneinin arkasında buluyoruz, kimse bir nedeni olmadıkça fark etmediğı türden bir yer. Maksim on saniye içinde kilidi açıyor ve ben silahımı çekmiş halde kapıyı itiyorum.

İçeride, Rifat pencerenin yanında duruyor, şaşkın, eli içgüdüsel olarak beline doğru iniyor, ta ki göğsüne doğrultulmuş silahı görene kadar.

"Komiklik yapma yoksa seni burada vururum," diyorum, sesim düz.

Ellerini kaldırarak teslim olur ve camdan uzaklaşır. Arman, sert ama korkusuz bakışlarla bir sonraki odada belirir ve kapıda durur.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," diye emrediyor Maksim, odada başka kimse var mı diye bakınıyor.

Arman'ın gözleri Maksim'den bana kayıyor. "Beni öldürmeye mi geldin?" diye soruyor, sesi sakın.

Kafamı sallayarak, namluyu biraz indiriyorum. "Nadya'yı sen yetiştirdin. Onun bu hale gelmesinin sebebi sensin. Sana zarar vermek için burada değilim Arman. Yardım için buradayım."

Beni uzun bir süre inceler, sözlerimi tartar, sonra yavaşça ve boyun eğmiş bir şekilde bir kez başını sallar.

Saklandığımız yerden muhafızları izlerken, Rifat'ın fısıltısı dikkatimi dağıtır. "Biliyor musun, bir şeyi hiç anlamadım: O gece bizi nasıl buldun?"

Öne doğru eğilirken kendime küçük bir sırtış izin verdim. "Basit. Arabana bir takip cihazı yerleştirdim."

Rifat başını sallar, kendi gülümsemesini zar zor gizler ve ben gölgelerin içinden çıkarım, gözlerim önümdeki yola sabitlenmiş, ne olursa olsun hazırlıklı.

Geminin üstünde ve altında gürültü koparken, adamların hareketleriyle her gölge değişirken, gövdeye sıkıca yapışarak ilerliyoruz. Arman bize yayılmamızı işaret ediyor. Uyluklarımdaki acıyı bastırarak ilerliyorum, kalbim adımlarımdan daha yüksek sesle atıyor.

Öndeki iki muhafız, bu tür bir gece için çok rahat bir şekilde tüfeklerini omuzlarına asmış, farkında olmadan konuşuyorlar. Bir borunun altına eğiliyorum, Arman'ın gözüne bakıyorum ve birlikte hareket ediyoruz. O soldaki adamı hallediyor. Ben sağdakinin arkasına yaklaşıyorum, elimi ağzına kapatıp onu karanlığa sürüklüyorum. Adam çırpınıyor, dirseği yarama çarpıyor ve onu neredeyse düşürüyorum, ama öfkem beni sakinleştiriyor. Kafasını çelik bölmeye vuruyorum ve o gevşiyor, vücudu çöküyor.

Arman adamını acımasız bir verimlilikle ortadan kaldırır. Rifat da bizi takip eder ve her iki cesedi bir sandığın arkasına, gözden uzak bir yere sürüklerken bizi korur.

Konuşmuyoruz. Her ses daha fazlasını getirebilir. Devam ediyoruz.

Yukarıdan bir çınlama sesi geliyor. Yukarı bakıyorum ve silah namlusunun parıltısını görüyorum, silueti zar zor seçilebiliyor. İşaret ediyorum — Arman merdiveni koruyor, Rifat sola hareket ediyor ve ben sağa geçiyorum, acı içinde inleyerek bir sonraki güverteye tırmanıyorum.

Aniden, karanlıktan bir siluet atılır. Bıçak neredeyse yanıma gelene kadar onu görmem. Dönerek bıçağı ön kolumla yakalarım, bıçak kolumu keser ama derin değildir. Saldırganın bileğini yakalar, sertçe çeker ve karnına diz atarım. Nefes nefese yere yığılır. Rifat kafasına sert bir darbe indirerek işini bitirir.

Durup dinledik. Uzaklardan bir çığlık yankılandı. Donakaldım. Nikolai mi? Nadya mı?

Arman'ın omzuma koyduğu el beni geri getirir. "Bu tarafa."

Şimdi hızlıca ilerliyoruz, labirent gibi koridorları takip ederek, dökülen boya ve sıran boruları geçiyoruz. Yukarıdaki bir kapının kolunda kan lekeleri var

. Kalbim deli gibi atıyor. İçeri giriyorum ve eski ter ve demir kokusu burnumu dolduruyor.

Maksim orada, duvara yaslanmış, başı yana düşmüş. Yanına diz çöküp nabzını kontrol ediyorum. Hala nefes alıyor. Silah yarası yok, sadece şakağının üzerinde mor bir şişlik var. Biri onu bayılttı ama işi bitirmedi.

Yanağını okşuyorum. "Maksim," diye fısıldıyorum, acil bir şekilde.

"Hadi. Uyan." İnliyor, göz kapakları titriyor.

Arman yaklaşıyor, köşeleri tarıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok." Daha önce duyduğum silah sesini hatırlayarak koridora bakıyorum. Bu anı beni rahatsız ediyor. Maksim'in üzerinde kan yok, mücadele izi yok. O silah sesi nereden geldi?

Rifat kapıyı kapatarak bizi korur. Maksim'i yakasından tutup ayağa kaldırıyorum. Gözlerini kırptırır, odaklanamaz ama hayattadır.

Oyalanacak zaman yok.

Maksim'i duvara yaslayarak bırakıyoruz, hala sersemlemiş ama nefes alıyor. Tartışacak ya da onu sürükleyecek zaman yok. Rifat arkayı kontrol ediyor, Arman bana hareket etmem için işaret ediyor. Koridorda attığım her adım sinirlerimi bozuyor, pişmanlık içimi daha da kemiriyor.

Nadya'yı buraya tek başına bırakan kararı düşünmeden edemiyorum. Plan bana hiç uymamıştı. Sanki yanımda duruyormuş gibi sesini duyabiliyorum...

"Bu hoşuma gitmiyor," diyorum, şifreli alıcıyı sıkıca tutarak, şehir ışıkları kayıtsızca yanıp sönerken dairemin penceresinden dışarı bakıyorum. "Seninle birlikte orada olmam gerekirdi."

"Bu bir tuzak, Konstantin. Sen de biliyorsun," diyor, sesi sakın, ama altında kimseye göstermediği korkuyu duyuyorum. "Bu yüzden yalnız gitmeliyim."

"İşte bu yüzden gitmemelisin," diyorum, boğazımda öfke ve endişe birbiriyle yarışıyor. "Artık bu işte yalnız değilsin."

Keskin ve yorgun bir şekilde iç çeker. "Seni ya da adamlarından herhangi birini görürlerse, peşlerinde olduğumuzu anlarlar. Her şey mahvolur."

Avuç içimi alnıma bastırıyorum. "Yardımcı olmadan gitmeyeceksin. En azından Maksim'i de yanına al. Eğer almazsan, yemin ederim, bu akşamki konsey toplantısına gitmeyeceğim. Seni o gemiye kadar takip edip, kendi ellerimle parçalayacağım."

Uzun bir sessizlik. Riskleri tarttığını, inatçılığının mantıkla çatıştığını neredeyse görebiliyorum.

"Peki," diyor sonunda, isteksizce. "Maksim uzaktan takip edebilir. Ama başka kimse yok. Kahramanlık yapma, Kon."

İleride, güverte sert ay ışığı altında açılıyor, paslı çelik ve keskin gölgelerle. Alanı tarıyorum, arıyorum ve sonra onu görüyorum. Nadya. Topallayarak, Nikolai'yi sıkıca tutuyor, bacağından kan akıyor, çenesi benim çok iyi bildiğim o inatçı iradeyle sıkılmış.

Rahatlama hissi beni o kadar keskin bir şekilde vurur ki, acıtacak kadar. Ağzımı açıp adını söylemek için...

Başka bir silah sesi havayı yırtıyor. Donup kalıyorum. Tek bir sonsuz kalp atışı boyunca, onun vurulduğundan eminim. Sendeliyor, neredeyse düşüyor, ama yürümeye devam ediyor. Karanlık bir figür, arkasındaki gölgelerden saldırıyor, elini uzatıyor.

Nadya dönüyor, dişlerini gösteriyor ve sağlam bacağıyla sertçe tekme atıyor, figürün dizine vuruyor. Saldırgan homurdanıyor, geriye sendeliyor, kolları sallanıyor.

Karanlığın içinden, iri yarı bir adam ona doğru koşar. Kolunu uzattığını, parmaklarıyla Nikolai'yi yakalamaya çalıştığını görüyorum. Nadya, çaresizlik ve kas hafızasıyla hareket ederek dönüyor. Sağ bacağıyla adama diz atıyor, onu geri itiyor, ama adam çok güçlü. Onu korkuluğa doğru sürükleyerek Nikolai'yi elinden zorla alıyor.

"Onu bırak!" diye bağırırım, ama bağırışıam arkamdaki botların metalik sesine gömölür.

Ateş ediyorum, kurşun saldırganın uyluğuna isabet ediyor. Nikolai'yi bırakıyor, Nikolai Nadya'ya doğru koşuyor. Bir kurşun daha vızıldayarak geçiyor, bu sefer tehlikeli derecede yakın... Dönüp başka bir figürün ortaya çıktığını görüyorum.

Silahlı doğrudan oğluma doğrultulmuş.

"Herkes dursun," diye emreder Anya. Sesi rüzgâr ve kaosun içinde yankılanır. Yaralı adam bile hareketsiz kalır, eli kanla kaplıdır ve ona inanamayan gözlerle bakar.

O odaklanmış, nefes nefese, tabancası sabit. "Çocuğun yanından uzaklaş, Nadya," diye bağıır Anya. "Yoksa önce onu, sonra da seni vururum."

Nadya, Nikolai'yi arkasına alır, bıçağını yanına tutar ve gözlerini Anya'dan ayırmaz. Nabzım boğazımda atıyor. Sola doğru kayarak nişan alırım, ama Anya bunu fark eder ve silahını Nadya'nın kafasına doğrultur.

"Beni sınaa, Konstantin. İstedığımı elde etmek için sadece birinizin hayatta kalması yeterli."

Yukarıda ayak sesleri duyulur — Rifat ve Arman nihayet üst güverteye çıkar. Rifat uyarı ateşi açar ve Anya'nın yedeklerinden biri eğilmek zorunda kalır. Arman "Siper alın!" diye bağıır ve ben bu kısa anı fırsat bilip ileri atılırım.

Anya ateş eder. Mermi yanıımı sıyırır, beyaz sıcak bir acı yayılır, ama ona ulaşır ve kolunu savururum. Nadya bıçağıyla saldırır ve Anya'nın silah tutan elini keser. Anya çığlık atar, silah güverteye düşer.

Yaralı adam Nadya'yı geri çekmeye çalışır, ama Nikolai, şaşırtıcı bir cesaretle, adamın bileğini ısırır. Nadya adama sertçe dirsek atar ve onu korkuluğa savurur.

Anya'nın tabancası Nadya ve Nikolai'nin arasında sallanıyor, bakışları titrek gemi ışıklarında buz gibi ve parlak. Vücudumdaki her kas gerginleşir, silahım sabit ama oğlum onun nişan hattındayken işe yaramaz.

ateş. Silahımı Anya'ya doğrultuyorum, dişlerimi sıkıyorum, nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Neden bunu yapıyorsun, Anya? Viktor için mi?" Nikolai'nin küçük hıçkırıkları arasında sesim çatlıyor.

Nadya öksürür, dudakları kanla lekelenir, ama gözlerini Anya'dan ayırmaz. "Konstantin," diye hırıltılı bir sesle, neredeyse fısıldayarak söyler, "Viktor değil. Asıl beyin o değildi. O. O bir Veles."

Kalbim durdu. Nadya'ya baktım, bakışlarında kesin bir inanç gördüm. Düşüncelerim hızla akarken, duruşumu değiştirdim, tüm kaslarım gerildi.

Anya'nın dudakları acımasız ve tuhaf bir şekilde zafer dolu bir gülümsemeye bükülür. Silahı biraz indirir, gözleri gurur gibi bir şeyle parlar.

"Benim adım Anya değil," diyor, sesi yıpranmış güvertede yankılanıyor. "Hiçbir zaman olmadı. Ben Yelena Veles'im. Viktor bizim saflarımıza katılmadan çok önce ailem yılanı kullanıyordu."

Kanım donar. Nadya gözlerime bakar; yüzünde acı, öfke ve acımasız bir intikam duygusu okunur.

Anya—Yelena—tekrar bana bakıyor, gülümsemesinde alaycı bir ifade var. "Senin için savaştım. Kazanmanı istedim, Konstantin. Anlamıyor musun? Alexei senin için bir baş belasıydı ve ben onu senin için ortadan kaldırdım. Bu şehri ele geçirmen için sana her fırsatı verdim. Ama sen zayıflığına, ailene, ona tutundun." Son kelimeyi bir lanet gibi tükürüyor.

Silahımı doğrultmuş, nefes almadan bekliyorum. "Alexei'yi sen mi öldürdün?"

Omuzlarını silkiyor, gözlerinde tuhaf bir hüznün parıldıyor. "Yapılması gerekeni yaptım. Bu şehrin geleceği yaşlı adamlara ve hayaletlere ait değildi. Vizyon sahibi, yönetmeye yetecek kadar güçlü birine ihtiyacım vardı. Ama sen..." Başını sallıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Konstantin. Kalbinin önüne geçmesine izin verdin."

Yanımda, Nadya Nikolai'yi daha sıkı tutuyor. Onun içinde hala yanan, meydan okuyan ve kırılmamış mücadeleyi görüyorum.

"Biz senin piyonların değiliz," diyorum. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Yelena silahını tekrar kaldırır, çenesi sıkı, gözleri ateşli bir kesinlikle parlıyor. "Artık çok geç. Ailen damgalandı," diye fısıldar, neredeyse kendine. "Bunu bitirmem lazım. Her ipi bağlamam lazım."

Nadya, Nikolai'yi kendine yaklaştırır, nefesi düzensizdir, uyluklarından kan sızmaktadır. Nişanımı sabit tutarım, zihnim bir çıkış yolu, oynayabileceğim son bir kart bulmak için hızla çalışır.

"Hiçbirimiz bunu istemedik," diyor Nadya, sesi titriyor ama güçlü. "Bunu başlatan Alexei'ydi, biz değil. Ve o öldü. Borcunu ödedi, Yelena. Bunu yapamazsın, korumaya çalıştığını sandığın çarpık miras ne olursa olsun, bu o değil."

Yelena'nın gözleri Nadya'ya kayar, kararlılığı bir an için sarsılır. "Belki," diye mırıldanır, sözcük dudaklarının arasında yumuşak bir hayalet gibi, "ama ben yapacağım."

O anda, arkasında bir şey parlar. Rifat, silahını çekmiş, yaklaşmaktadır, ama Yelena'nın duyuları çok uyanıktır; dönerek bir el ateş eder ve Rifat güverteye yığılır. Rifat ölmemiştir, ama Yelena hepsini geri püskürtmüştür ve dikkatini bana çevirir, silahı bütün gece boyunca ilk kez titrer.

Gözlerinde tereddüt, şüphe, öfke ve kadim bir yalnızlık görüyorum. Beklemiyorum. Silahımı kaldırıyorum, yılların eğitimi ve acısı elimi sabitliyor.

Gözlerimiz kilitlenir.

Bir an için, neredeyse gülümsüyor, bir zamanlar anladığımı sandığım kadının yankısı. "Sen de beni sevmeliydin," diyor nefes nefese.

Parmağım tetiği çekiyor. Kurşun havayı yırtarak göğsüne isabet ediyor.

Yelena sendeler, şoktan ağzı açık kalır. Bir an için yine sadece kaybolmuş ve yalnız bir kadın olur, sonra yere yığılır, silah elinden kayar. Hareketsiz yatarken, kanı çelik güverteye yayılır.

Sessizlik çöker, sadece suyun çarpması ve Nadya'nın düzensiz nefes alıp verışı bu sessizliği bozar.

EPILOG

NADYA

Tüm dünyanın önünde kocamı nefret ediyormuş gibi davranmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama sakladığım başka bir sır daha vardı, haftalardır ondan sakladığım bir şey.

Konstantin beni kollarına alır, neredeyse yüreğimi parçalayan bir nezaketle soğuk çelikten kaldırır. Sıkıca, çaresizce tutar, sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. Bacağım zonkluyor, kan yırtık kumaştan sızıyor, ama tek düşünebildiğim göğsümdeki boşluk hissi.

"Nikolai," diyorum, sesim zar zor çıkıyor, acı tekrar artarken panik yükseliyor.

"Arman onu yakaladı," diye fısıldıyor Konstantin. Sesi kalın ve kaba, ve bir kez olsun, tartışacak gücüm yok. Vücudum gevşemiş, her şey ağır ve bulanık, o beni kaos ve yıkımdan uzaklaştırırken.

Dünya eğiliyor, ışıklar ve sirenler etrafımda dönüyor. Kapıların çarpması, seslerin bağırması, Konstantin'in karşılık vermesi belli belirsiz farkındayım. Biri beni onun elinden çekmeye çalışsa bile beni bırakmıyor. Kalbi yanağımın altında hızlı ve düzensiz atıyor, ben de tanıdık ritmine odaklanarak kendimi şimdiki ana bağlamaya çalışıyorum.

Soğuk bir hava dalgası, antiseptik kokusu ve ardından başımın üstünde parlak ışıklar. Eller beni Konstantin'den ayırıyor, sesler boğuk ve acil. Ona ulaşmaya çalışıyorum, ama kollarım kurşun gibi ağır.

Ve sonra karanlık beni tamamen yutuyor.

Başımı çevirip, hastane ışığına karşı gözlerimi kırpyorum. Konstantin bir anda yanımda beliriyor ve ellerimi iki eliyle tutuyor. Yüzünde yorgunluk okunuyor, ama bunun altında daha parlak, daha saf bir rahatlama var.

İlk düşüncem çocuklar. Sesim kısık çıkıyor. "Mila nerede? Nikolai?"

Parmaklarımı sıkıyor. "Güvendeler. Mila Pyotr'la, Nikolai de öyle, onun yanından ayrılmadı. Herkes iyi, Nadya. Onları güvende tuttun." Bunu söylerken sesi kırılıyor ve gerçek, içimi bir tür acı veren sıcaklıkla kaplıyor.

"Arman?"

"Hastanede değil," diyor Konstantin. "Ama hayatını kurtarmaya yardım etti."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Hayatımı sayısız kez kurtardı, ama aynı zamanda masum insanların ölümüne de neden oldu."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Söyleyecek hiçbir şey kalmadı, yaşadığımız onca şeyden, kendimize bile söylemek zorunda kaldığımız onca yalandan sonra. O eğiliyor, ben de ona doğru eğiliyorum. Dudaklarımız önce hafifçe, sonra daha derin bir şekilde birbirine değiyor. Bu seferki tutku ya da arzu değil.

Konstantin başparmağıyla elimin sırtını okşuyor, sanki hala her şeyin gerçekten bittiğine inanamıyormuş gibi yüzümü inceliyor. Sessizlik uzuyor, yumuşak ve kamuoyunda hiç söyleyemediğimiz onca şeyle dolu.

Sonunda konuşur, sesi alçak, neredeyse inanamıyormuş gibi. "Anya'nın gerçeğini ne zaman anladın?"

Hafifçe gülümserim, başımı yastığa yaslarım. "Anlamadım, en başta anlamadım. Aslında Tatiana'nın partide söylediği bir şeydi. Şüpheyi uyandıran oydu."

Konstantin başını eğip bekliyor.

Gözlerimi bir an kapatıp balo salonunun ışıltısını hatırlıyorum.

"İlk başta önemsemedim. Ama sonra o, 'Viktor'un ailesi bir trajedi yaşadı. O yirmi bir yaşındayken, hepsi öldürüldü. Viktor dışında kimse hayatta kalmadı. Eğer bir kız kardeşi varsa, neredeydi? Neden kimse onu tanımıyordu? Neden cinayetlerden sonra ortaya çıkmadı?' dedi."

Konstantin gözlerini kısarak, düşünce sürecimi takip ederken başını sallar. Yavaşça nefes alırım.

"O zaman kafamda bir şeyler yerine oturdu," diye fısıldadım. "Anya sadece gizemli değildi. O imkansızdı — Viktor'un hikayeyi çürütmek için ailesi kalmadığında, yoktan var edilen bir kız kardeşti. Ve o zaman onu izlemeye başladım, gerçekten izlemeye. Nasıl hareket ettiğini, insanların ona nasıl saygı gösterdiğini. Asla gergin değildi, asla yerinden oynamıyordu. Kontrol onda idi. Sadece bir rol oynayan biri gibi değil, gösterinin başrolünü oynuyordu."

Konstantin'e bakarak, gurur ve yorgunluğun birbirine karıştığını görmesini sağlıyorum.

"O gece onu aradım," diyorum, parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak. "Şifreli telefonumuzdan mı?" diye soruyor Konstantin sessizce.

Neredeyse gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Ben aptal değilim, Konstantin. Telefonu babamdan ödünç aldım. Risk almadım."

O, onaylayan bir ses çıkarır. "Tabii ki. Viktor'un sadece dairemi değil, telefonumu da dinlediğini hissetmeye başlamıştım. Hiçbir şey güvenli değildi. Bu yüzden taşındım." Sesi kararmış, çenesi eski öfke ve şüpheyle gerilir. "Ama demek istediğim o değildi, Nadya."

Ona dönüp baktım, gözleri haftalardır ilk kez sert ve savunmasızdı.

"Anya... Yelena... bir konuda haklıydı," diyor yumuşak bir sesle. "Sen tanıdığım en zeki insansın."

Kapı hafifçe çalınır, sonra gıcırdayarak açılır. Ivana içeri girer, kolları küçük bir bohçayı sıkıca sarmıştır. Saçları aceleyle

aceleyle toplanmış ve günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Bebek kıpırdanıyor ve küçük, aç bir ses çıkarıyor.

"Ivana?" diyorum, dirseklerimle kendimi yukarı iterek, onu hastane odasında görünce şaşıyorum. "Burada ne işin var?"

Yorgun bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Olanları duydum. Seni görmeye geldim." Yaklaşıyor, gözlerinde rahatlama ve yorgunluk birbiriyle yarışıyor.

Konstantin ayağa kalkar ve Ivana ona nazikçe bebeği uzatır. Küçük bebeği dikkatlice alır ve onu sallarken tüm vücudu yumuşar.

Ivana bana, sonra Konstantin'e bakar. "O kaltağı yakaladın mı?" Sesi biraz titriyor, o kelimelerde bir ömür boyu süren korku ve öfke var.

Başımı sallarım, bu ağırlık aramızda yerleşir. "O öldü. Viktor da öyle."

Ivana nefes verir, tüm vücudu çökmüş gibi görünür, yılların gerginliği omuzlarından dökülür. "Alexei ile son konuştuğumda çok korkmuştum," der, gözleri odaklanmamış, anılarına dalmış. "Bir hata yaptığını söyledi. Grigori adında bir adamın ona ilk yaklaşan kişi olduğunu söyledi. Ona, doğuştan hakkı olan şeyi kazanmasına yardım edebileceğini söylemiş."

"Veles böyle yozlaşıyor," diyorum sessizce.

"Onu savunmuyorum," diyor Ivana. "Alexei ne yaptığını biliyordu. Çocuklarınızın varlığı ve babasının onu akbabaların önüne atacağı gerçeği onu tehdit ediyordu. Bu yüzden, doğuştan hakkı olduğunu düşündüğü şeyi geri alma fırsatı verildiğinde, bunu yaptı. Ama hepsi yalandı. Konstantin bana Viktor'un fotoğrafını gösterene kadar Grigori'nin kim olduğu hakkında yalan söylediğini bile bilmiyordum."

Konstantin ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Grigori, yani Viktor, Alexei'ye gerçek babasının nerede olduğunu bildiğini ve imparatorluğunu geri kazanmasına yardım edebileceğini söyledi," diye devam ediyor Ivana.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Konstantin'in çenesinin sıkıldığını, kollarındaki bebeğin sessizce huysuzlandığını görürüm.

Ivana kendini kucaklar. "Alexei cevaplar ve güç için çaresizdi. Aslında kimseye güvenmezdi. Ama Viktor o sözü vererek ortaya çıktığında, Alexei kendini tutamadı. Ateşe atladı ve çıkış yolunu bulamadı."

Yanağından bir gözyaşı siler ve çocuğuna gülümsemeye çalışır. "Bunun bedelini ödedi. Sonunda hepimiz ödedik."

Ivana, bebeği kucağına almış, bakışları uzaklara dalmış bir şekilde yatağın yanındaki sandalyeye oturur. Yavaşça nefes verir, sesi yumuşak ve yorgundur. "Alexei giderek daha paranoyak hale geldi. Her gece dairede dolaşır, kilitleri kontrol eder, onu izleyen insanlar hakkında fısıldardı. Sonra bir sabah, ortadan kayboldu. Şehri terk etti. Plan bu değildi. Birlikte ayrılmamız gerekiyordu, beni asla terk etmezdi. Ama telefonu kapalıydı, hesapları silinmişti. Yeryüzünden kaybolmuştu. Viktor da bana aynı şeyi yaptı. Alexei'yi Nikolai ile gösteren sahte fotoğraflar. Bir an için neredeyse inanıyordum."

Konstantin kısa, gülünç olmayan bir kahkaha atar ve ceketinin cebine uzanarak telefonunu çıkarır. Ekranı kaydırır, sonra fotoğrafları görebilmemiz için telefonu bize doğru uzatır. "Bu, beni ilk şüphelendiren şeylerden biriydi," der sessizce. "Bakın, Viktor'un gönderdiği her fotoğrafta Alexei hep aynı ceket, aynı saati ve aynı somurtkan ifadeyi takıyor. Arka planlar farklı, ama görünüşü hep aynı.

"Photoshop'un bütün bir imparatorluğu yıkacağını kim bilebilirdi?" diye fısıldarım sessizce.

Ivana'ya döner, yüzünde pişmanlık belirgin. "Köprüde olanlar için üzgünüm. Viktor'a onun tarafında olduğuma inandırmam gerekiyordu."

Ivana küçük, alaycı bir gülümsemeyi başarır. "Sorun değil. Adamın Maksim, tam da söylediğin gibi beni bekliyordu. O... oldukça iyi bir adam.

Bana çok iyi baktı." Gözlerini indirerek kızarıyor. Bir an için, onda daha hafif bir şey görüyorum — bir parça umut.

Konstantin ve ben birbirimize bakiştık, paylaştığımız rahatlama göğsümü ağrıtıyordu.

Yerimi değiştirip Ivana'nın bakışlarını tekrar yakalıyorum. "Anlamadığım şey, Kirov'un neden ve ne zaman taraf değiştirdiği," diyorum.

Ivana'nın gülümsemesi kaybolur. "Bunu anlamak için fazla iyisin, Nadya. Kirov her zaman bir yılan olmuştur. En büyük ödülü kim vaat ederse, o kişiye hizmet ederdi."

Suçluluk duygusu içimi kaplar. Elini tutar ve nazikçe sıkarım. "Üzgünüm, Ivana. Olanları geri alamam, ama söz veriyorum, bundan sonra her zaman yanında olacağım. İkinizin yanında."

Ivana başını sallar, gözyaşları dolup taşar ama akmaz. Bebek Konstantin'in kollarında kıpırdanır ve Ivana onu geri alır ve odadan çıkar.

O olmadan oda sessiz ve garip bir şekilde durgunlaşır, hastanenin uzak sesleri sessizliğe karışır. Konstantin yanıma oturur, eli battaniyemin üzerinde, gözleri kapalı kapıyı takip eder, sanki başka bir sürprize hazırlıklıymış gibi.

Ona dönerim, kalan azıcık gücümü toplayarak. Bir şey daha var, çok uzun zamandır tek başıma taşıdığım bir gerçek.

"Sana söylemediğim başka bir şey var," diyorum yumuşak bir sesle.

Bana bakar, çenesi gerilir, gözleri yüzümde yeni bir gölge ya da sır arar. "Nadya?" Sesi dikkatli, neredeyse temkinlidir, sanki altımızdaki zemin yine çökebilirmiş gibi.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum, onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var. Nefes alıyorum. "Hamileyim."

Bir an sessiz kalır ve gözlerinin arkasında dünyasının değiştiğini görebilirim. Endişe, yorgunluk, hepsi ham, parlak ve yeni bir şeyle karışır.

Elini benim elimde sıkıca tutuyor. Utanmadan bir gözyaşı akıyor. "Emin misin?" diye soruyor, sesi titriyor.

Göz yaşlarımlarımın arasında gülümserim. "Eminim."

Bana bakmak için biraz geri çekildi, gözleri yaşlı, sesi titriyor. "Neden daha önce söylemedin?"

Endişe, sevgi ve korkuyla oyulmuş her çizgisini yüzünde arar ve küçük, yorgun bir gülümsemeyi başarıyorum. "Çünkü söyleseydim, beni o gemiye tek başıma gitmeme asla izin vermezdin."

Nefesi kesilir. Kafasını sallar, ama bunda öfke yoktur, sadece hayranlık ve acı veren bir şefkat vardır. "Haklısın," der yumuşak bir sesle, saçlarımla yüzümden çekerek. "Asla izin vermezdim."

Elini sıkıp ona yaslanıyorum ve sonunda kendimi güvende hissediyorum. "Bunu yapmam gerekiyordu, Kon. Nikolai için. Bizim için. Kendim için."

Gözlerini kapatır ve alnını alnıma dayar. "Sen hepimizden daha güçlüsün, Nadya. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum, gözlerim yaşlarla dolarken.

Kollarının arasında dinlenmeye bıraktım kendimi, şakaklarımdaki nefesinin sıcaklığı, yanağımın altındaki göğsünün inip kalkışı.

SON

Sevgili değerli okuyucular, Bratva Bidder & Bratva Bride'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Bu ikiliyi yazmayı bitirdiğimde, kalemimi henüz bırakamadım... Sizin için özel olarak yazdığım küçük bir eklemeyi bitirene kadar. Konstantin ve Nadya'nın hikayesinin devamını [okumak istiyorsanız, buraya tıklayarak bonus epiloğu edinebilirsiniz.](#)

Not: Bratva Bidder & Bratva Bride'ı beğendiyseniz, Sexting the Boss'u da beğeneceğinizi düşünüyorum! Bir sonraki sayfaya geçerek ön izlemeyi görebilirsiniz...

SEXTING THE BOSS (ÖN İZLEME)

A man with a beard and multiple tattoos is shown from the chest up. He is wearing a dark, textured leather jacket over a black shirt. His neck and chest are covered in tattoos, including a large one on his left chest that says "MADLY IN LOVE". He is wearing a gold watch on his left wrist and a silver chain necklace. His hands are also tattooed, and he is holding a red rose in his left hand. The background is dark and moody.

Sexting the
BOSS

LIZ ARCHER

Her şey sarhoşken gönderilen bir seks mesajıyla başladı...
Ve patronumun bebeği karnımda son buldu.

Ona asla seks mesajı
göndermemeliydim. Bir
kazaydı.
Bir hata.

Rastgele bir numaraya seks mesajı
gönderdiğimi sanıyordum. Ama onun
olduğunu fark ettiğimde...
Artık çok geçti.

Çünkü Damien Zaitsev sadece patronum
değil. O benim gümüş tilki Bratva patronum.
Ve tasarımcı takım elbiseli bir şeytan.

Beni kirli sözleriyle çıldırtan, pis zengin bir milyarder. Sessiz emirleri.
Fısıldadığı sözleri.

Patronla seks mesajlaşmak eğlenceli ve oyun
gibiymi, Ta ki onun terfi ettiğini öğrenene
kadar... *Bratva patronluğundan bebek
babalığına.*

1 SASHA

ASANSÖR KAPILARI KAPANİYOR ve karar vermek için tam olarak iki saniyem var:

1. Yenilgiyi kabul et ve normal, medeni bir insan gibi bir sonrakini bekle.
2. İçimdeki aksiyon kahramanını ortaya çıkar ve harekete geç.

Doğal olarak, şiddeti seçiyorum.

Bir elimde kahve fincanı, omzumdan kayan çantamla, ileri atılıp, boş elimle kapanan kapıların arasına sıkıştırıyorum.

Asansör protesto edercesine sarsılarak açılır. Ben içeriye sendeleyerek girerken, düzgün düz ayakkabılarım cilalı mermerde kayar ve kahvem neredeyse kenarından dökülür. Nefes nefese "Tanrım" diye mırıldanır, yüzümden bir tutam saçımı çeker ve blazerimi düzeltirim.

Ve o anda hissediyorum.

Asansördeki hava farklı, bir şekilde daha yoğun. Yabancıların yanında dururken hissedilen olağan garip sessizlik değil, yüzeyin hemen altında vızıldayan statik elektrik akımı gibi, elektrik yüklü bir şey.

Yukarı bakıyorum...

Ve içimdeki her şey birden durdu.

Uzun boylu, benden en az bir baş daha uzun, geniş omuzlarına tam oturan kusursuz siyah üç parçalı bir takım elbise giymiş. Beyaz gömleği ütülü, yakası altında uygunsuz bir çekicilik olduğunu ima edecek kadar düğmeleri açılmış.

Ama midemi altüst eden yüzüydü.

Yüz hatları keskin, ama çocuksu, güzel bir şekilde değil, daha çok taştan oyulmuş gibi.

Yaşla gelen türden bir yakışıklılık, yirmili yaşlarındaki erkekleri onun yanında beceriksiz ergenler gibi gösteren türden. Güçlü bir çenesi, hafif bir sakalı ve adil olmayan çekiciliğini daha da artıran tuz-biber saçları var.

Peki ya gözleri?

Soğuk. Buzul grisi.

Gözleri üzerimde dolaşıyor, değerlendiriyor, ölçüyor ve bunu her yerde hissediyorum — sanki görünmez bir el omurgamdan aşağıya doğru kayıyor gibi.

Oh.

Olamaz.

Nefes al, Sasha, nefes al.

Başka yere bakmalıyım. Asansörde bir yabancıyı dik dik bakmamış gibi davranmalıyım, ama beynim aktif olarak çalışmayı reddediyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, boynumdan sıcaklık yayılıyor ve an çok uzun sürüyor — sanki benim bir şey söylememi bekliyor gibi.

Yüzündeki ifade okunamaz, ama onda yoğun bir dikkat var, sanki diğer insanların görmediği şeyleri görüyor gibi. Sanki beni görüyor, oysa ben sadece düşük seviyeli işime koşan önemsiz biriyim.

Onun yanında, takım elbiseli iri yarısı kel bir adam ellerini önünde kavuşturmuş, sessizce onaylamayan bir ifadeyle konuşmayı izliyor. O, uğraşılmayacak türden bir adam ve asansöre bindiğimden beri ilk kez fark ediyorum ki...

yanlış yere girmiş olabileceğimi fark ettim.

Normal bir insan muhtemelen özür dilerdi. Çıkardı. Normal davranırdı.

Ama hayır. Boğazımı temizledim, kahvemi sanki can simidiymiş gibi sıkıca tuttum ve "Bu asansör sadece personel için değil, değil mi?" diye patladım.

Adamın dudakları — şu anda dikkatimi çekmemesi gereken, dolgun, gülünç derecede güzel şekilli dudakları — hafifçe seğiriyor. Bir gülümseme değil. Eğlence bile değil. Daha çok... merak gibi.

Yavaş, kasıtlı bir bakış. Önce kahveme. Sonra yüzüme.

Sonra sessizlik.

Asansör çaldı.

Kapılar açılır ve çalıştığım kata hiç benzeyen bir kat ortaya çıkar: şık cam duvarlar, lüks deri koltuklar, muhtemelen benim kiramdan daha pahalı bir resepsiyon masası.

Adam önce dışarı çıktı, cilalı ayakkabıları zeminde ses çıkarmadan. Ama ortadan kaybolmadan önce, bir an durdu, sonra alçak sesle ve rahatça mırıldandı: "Gittiğin yerlere daha dikkat etmelisin, *printsessa*."

Sonra kaybolur.

Kapılar kapanır, beni şimdi boş olan asansörde kalır, kalbim çarpıyor, yüzüm kızarmış, kahve hala ellerimde çok sıkı bir şekilde tutuyorum. Yansımam aynalı duvardan bana bakıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, dudaklarım aralık, tamamen sarsılmış durumdayım.

Ne... ne oldu? O da

kimdi?

Kalbim hala kulaklarımda çınlarken fark ettim ki... Burası

benim katım değil.

Burası benim katıma yakın bile değil.

Donakaldım, kahvemi sıkıca tutarken sonunda anlıyorum: En üst kattayım.

Yönetici katı. Aman

Tanrım.

Beni güvenliğe bildirmek için zihinlerinde notlar alan insanların meraklı, hafif yargılayıcı bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Boğazım sıkışıyor ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Hayatım buna bağılıymış gibi "kapıları kapat" düğmesine basıyorum.

Kapılar kayarak kapanır, ben de nefesimi verip soğuk asansör duvarına yaslanırım, utanç içinde. Az önce o adamın önünde kendimi tamamen rezil ettim. Üst düzey bir yönetici mi? Yönetim kurulu üyesi mi? Belki de CFO?

Ve bana *printsessa* dedi.

Onun düşük ve yumuşak ses tonuyla söylediği bu kelime, hoşuma gitmeyen bir şekilde kafamda yankılanıyor.

İnleyerek, arkamdaki aynalı duvara kafamı hafifçe vuruyorum. İşte bu yüzden şirket alanlarına girmemem gerekiyor.

Asansör aşağıya doğru süzülerek zemin katta durur ve ben, önemli biri izliyor olabilir diye olabildiğince doğal davranarak dışarı çıkarım. Sonra lobiye geçerek çok daha makul bir asansöre doğru ilerlerim; benim gibi düşük maaşlı çalışanları şirketin zindanına götüren asansör.

Bu sefer, asansöre bindiğimde, içindeki tek kişi Ryan Calloway'dir.

Gerçek bir iyimserlik ve sinir bozucu derecede hoş bir yüze sahip olan Ryan, ofisi daha az ruhsuz hale getiren türden bir adamdır. Standart ofis kıyafeti giymiş, gömleğinin kolları kıvrılmış, saçları sanki spor salonundan yeni çıkmış gibi hala biraz nemli.

Beni görünce gülümsüyor. "Günaydın, Caldwell."

Nefes verip başımı sallıyorum. "Bana ne olduğuna inanmayacaksın."

Ryan, asansör duvarına yaslanarak kaşlarını kaldırır. "Oh, bu umut verici geliyor."

Onun yanına adım attım, hala kahvemi son onurummuş gibi sıkıca tutuyordum. "Ben sadece... bir şekilde en üst kata çıktım."

Kaşları yukarı kalktı. "En üst kat mı?"

"Gerçek deri koltukları ve gerçek bir resepsiyonisti olan yer," diyorum, başımı sallayarak. "İçeri girdim. Orada durdum. Köylü gibi giyinmişken, çok önemli görünen insanlarla doğrudan göz teması kurdum."

Ryan alçak sesle ıslık çalar. "Vay canına. Oraya nasıl girdin ki?"

İnleyerek yüzümü ovuşturuyorum. "Geç kalıyordum ve bakmadan asansöre atladım. İçinde iki adam vardı. Biri profesyonel bir suikastçıya benziyordu, diğeri ise..."

Tereddüt ediyorum. Çünkü "gerçek hayatta gördüğüm en absürt derecede yakışıklı, korkutucu adamdı" demek profesyonelce gelmiyor.

Ryan, duraksamamı fark ederek sııttı. "Peki ya diğeri?"

Kaşlarımı çattım. "Muhtemelen bir yöneticiydi. Ve sürekli bana bakıyordu. Sanki başkanlık brifingine yanlışlıkla girmiş kayıp bir stajyermişim gibi."

Ryan gülüyor. "Sadece seni kesmediğinden emin misin?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ryan. Bu adam, muhtemelen Versace'nin hayaleti tarafından elle dikilmiş üç parçalı bir takım elbise giyiyordu. Sessiz, tehlikeli derecede zengin, sebepsiz yere güç yayıyor gibi bir havası vardı."

Ryan başını eğiyor. "Yani... tam senin tipin mi?" Koluna vuruyorum. "Senden nefret ediyorum."

Asansör zil sesi çalarak bizim kata geldiğinde Ryan tekrar güldü. Burası bayat kahve, floresan ışıklar ve Adonis'i utandıracak hiçbir yakışıklı erkeğin olmadığı bir yerdi.

İç çekerek dışarı çıkarım. "Her neyse, kim olduğunu bilmiyorum ama gitmeden önce bana printsesa dedi."

Ryan arkamdan eğlenerek takip eder. "Bir yönetici sana lakap mı taktı? Bu işyerinde kayırma gibi görünüyor. Kesinlikle bunu zam almak için kullanmalısın."

"Tabii, tabii," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Onu bir dahaki görüşümde, 'Hey, senin önünde kendimi rezil ettiğim zamanı hatırlıyor musun? Bunun için maaş zammı alabilir miyim?' diyeceğim."

Ryan kıkırdar. "Daha garip şeyler de oldu." "Bana değil," diye mırıldanırım.

Asansörden çıkar çıkmaz Brittany'ye rastladık. Kendini hiç zorlanmadan toparlamış, pahalı olduğu belli olan bir kıyafet giymiş. Burada ne işi olduğunu bile bilmiyorum. Bal sarısı saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, makyajı kusursuz ve ofisin sahibiymiş gibi davranıyor, ki dürüst olmak gerekirse, sosyal hiyerarşi açısından bir bakıma öyle de sayılır.

Ryan'ı gördüğü anda yüzü aydınlanıyor ve adeta ona atılıyor. "Ryan!" diye bağırıyor ve dramatik bir şekilde boynuna sarılıyor.

Bir adım geri çekildim, birdenbire kendimi, katılmadığım bir romantik komedi filminde ücretsiz figüran gibi hissettim.

Ryan gülerek ona sarılır. "Selam Britt."

Kız, ona göz kırpmak için biraz uzaklaşır. "Bu gece yine geleceksin, değil mi? Gelsen iyi olur."

Ryan ensesini ovuşturur, gözleri kısaca bana kayar ve sonra başını sallar. "Evet, tabii ki. Kaçırmam."

Brittany gülümser ve sanki Hallmark Noel özel programında başrol oynuyormuş gibi yakasını düzeltir. "İyi. Sen olmadan parti olmaz."

Sessiz kalıyorum, kahve fincanımı bir elimden diğerine geçiriyorum, bu anın doğal bir şekilde sona ermesini bekliyorum, böylece anı bozan garip üçüncü tekerlek olmak zorunda kalmayacağım.

Aslında Brittany'yi seviyorum.

Bana karşı her zaman nazik olmuştur; güler yüzlü, iltifatkar, doğal bir şekilde sosyaldır. Ama bana iltifat ederken asla göz teması kurmaması ya da "Aman Tanrım, bu blazer çok şirin!" derken ses tonunun biraz fazla tatlı olması gibi bazı şeyler beni tedirgin ediyor.

Sanki puan tutuyor gibi, ama ben ne oyunu oynadığımızı bilmiyorum.

Ryan, şu anda yaşanan pasif-agresif sosyal savaştan habersiz, bana dönüyor. "Hey, sen de gelmelisin."

Gözlerimi kırptıyorum. "Nereye?"

"Partiye," diyor, sanki çok açkımış gibi. "Britt kendi evinde veriyor. Büyük bir parti. Yemek, içki, kuzenini yine DJ yapmazsa iyi müzik de olacak." Ona sırtarak bakıyor ve Britt de şakacı bir şekilde onun kolunu itiyor.

Tereddüt ediyorum. Gitmek istemediğimden değil, aslında eğlenceli bir gece geçirmek hoşuma giderdi, ama Brittany şu anda bana bakıyor ve onun ifadesini okuyamadım.

"Oh, evet," diyor, sesi hafif. "Kesinlikle gelmelisin. Ama Ryan'ın olayı olduğundan daha büyük gösterdiği konusunda seni uyarmalıyım. Sadece ofisten birkaç kişiyle benim evimde akşam yemeği yiyeceğiz."

Bu pek de coşkulu bir davet değil.

İnsanların, evet diyeceğini beklemedikleri zaman yaptıkları türden bir davet.

Cevap bekleyen Ryan'a bir göz atıyorum, sonra da gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmayan Brittany'ye.

Belki hayır demeliyim. Belki kendimi, bir köşede garip bir şekilde durup, sıcak bir içecek yudumlarken, onların sosyal çevresine aitmişim gibi davranmaya çalışarak geçireceğim kaçınılmaz bir geceden kurtarmalıyım.

Ama sonra son zamanlarda hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlıyorum.

Ve daha da önemlisi, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını hatırlıyorum. Zorla gülümsüyorum. "Evet. Kulağa eğlenceli geliyor."

Ryan gülümser. "Harika."

Brittany'nin gülümsemesi hiç bozulmaz, ama bir anlığına, Ryan'a dönüp kolunu onun koluna takmadan önce yüzünde bir gerginlik gördüğüme yemin edebilirim.

"Geç kalma," diyor ona ve onu dinlenme odasına doğru sürükleyerek uzaklaşıyor.

Elimde kahvemle orada durup onların gitmesini izliyorum.

Ve Brittany'nin benim evet dememi gerçekten istemediğine dair hissimden kurtulamıyorum.

2 SASHA

NEW YORK, ruhunuzu emip aynı zamanda banka hesabınızı boşaltmasıyla büyüü bir yer. Herkes buraya büyük hayallerle geliyor: Broadway'in yeni yıldızı olmak, milyar dolarlık bir startup kurmak, Brooklyn'deki sanatçıların uğrak yeri olan bir barda keşfedilmek.

Ancak ben, "harika bir kariyer fırsatı" için buraya taşındım, ama bu fırsat, abartılmış bir kağıt işleri kabusuna dönüştü. Gündüzleri, Zaitsev Industries'te çalışıyorum, bu devasa bir şirketler grubu ve çoğunlukla finansla ilgili işlerle uğraşıyor, ama ben tam olarak anlamıyorum, çünkü bana sadece hayal edilebilecek en ruhu ezen idari işleri yaptırıyorlar.

Resmi iş unvanım Junior Araştırma Analisti. Teoride bu, saygın ve profesyonel bir iş gibi geliyor. Sanki gerçek araştırmalar yapıp gerçek analizler sunuyormuşum gibi.

Gerçekte mi?

PowerPoint sunumları

hazırlıyorum. Hesap

tabloları düzenliyorum.

Adımı bile hatırlamayan yöneticilere kahve getiriyorum.

Ve bu inanılmaz ayrıcalık için, Brooklyn'de bir ayakkabı kutusunun yarısını kiralayabileceğim kadar maaş alıyorum. Burayı Melanie adında bir kızla paylaşıyorum

—ki, kayıtlara geçsin, benimle konuşmuyor.

Nefret dolu bir ev arkadaşı gerginliği gibi de değil.

Sadece benim varlığımı kabul etmiyor.

Kendimi ilk kez tanıttığımda, bana bir kez başını salladı ve odasına kayboldu. Bir hafta sonra eve geldiğimde, AirPods'larını takmış, kutudan kuru mısır gevreği yiyip, sesini sonuna kadar açmış dizüstü bilgisayarında bir reality şov izliyordu.

Merhaba dedim.

Cevap vermedi.

Bu noktada, konuşmadan ne kadar süre birlikte yaşayabileceğimizi görmek için bir sosyal deney yaptığından yüzde altmış eminim.

Daire, giyinme odası büyüklüğünde, yani onunla etkileşime girmeden, onun varlığını sürekli farkında olarak yaşamak zorundayım.

Ve bu lüks deneyim için, kira bedelinin yarısı olan 1.800 doları her ay ödüyorum.

Çantamı masama bırakıyorum — malzeme dolabı ile sürekli bozuk olan yazıcı arasında sıkışmış küçük, üzücü bir kabin — ve bilgisayarımı açıyorum. Gelen kutum zaten e-postalarla dolup taşıyor — rapor talepleri, veri girişi görevleri, sadece bir kez görüştüğüm bir yöneticiden gelen acil bir "Bu tabloyu formatlayabilir misin?" mesajı.

Bu işte yaratıcılık yok. Zorluk yok. Amaç yok. Sadece rakamlara bakıp umursuyormuş gibi yapıyorum.

Ben iç çekiyorum, yudum içimi ılık bodega kahvemi, ve açık günün günün ilk hesap tablosunu aç.

Ryan benim yanımdaki bölmeye kayar. "İçinde ölü gibisin," der neşeyle.

Ekranımı işaret ediyorum. "Çünkü öyleyim."

Ryan sırtıyor. "Brittany'nin partisi yardımcı olur."

Gözlerimi devirdim. "Tabii. Beni kesinlikle orada istemediği halde parti düzenleyen biri. Ne kadar da neşelendirici."

"Seni davet etti, değil mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Davet etti mi, Ryan? Gerçekten davet etti mi?" Sırıttıyor ama tartışmıyor.

Nefes verip gelen kutuma bakıyorum. Daha fazla e-posta. Daha fazla zihin uyuşturan görevler.

Bundan daha iyisini hak ediyorum. Bunu biliyorum.

Ama böyle bir şehirde mi? Bir işim olduğu için bile şanslıyım.

Duştan çıktığım anda Ryan bana mesaj attı.

Ryan: 20 dakika sonra çıkıyorum. Seni bırakayım mı?

Mesajı bir saniye boyunca izlerim, ıslak saçlarım havluma damlar.

Normalde hayır derdim.

Ama bu gece? Bu gece, çaba göstermem gerekiyor. İnsanların beni sevmesini istiyorum.

Ve Brittany Donovan bunun yoluysa, öyle olsun.

Hızlıca "*Evet, teşekkürler!*" yazıp telefonumu yatağıma atıp, hiç ilham verici olmayan dolabımı karıştırmaya başladım.

New York'ta kronik olarak parasız olmanın sorunu, gardırobunuzun yavaş yavaş "işe giyilebilecek şeyler" ve "donarak ölmemi engelleyecek şeyler" koleksiyonuna dönüşmesidir — "partide iş arkadaşlarımı etkileyecek şeyler" için çok az çakışma vardır.

Sosyal bir hayatım varmış gibi gösterecek kadar kısa bir siyah elbise seçiyorum ve onu, ayaklarımın canını yakacağını bildiğim topuklu ayakkabılarla eşleştiriyorum. Saçımı fırçayla tarıyorum, ki saçım pek uysal davranmıyor, biraz maskara sürüyorum ve...

Telefonum komodinin üzerinde titriyor.

Annem.

Tereddüt ettikten sonra, telefonu omzumla kulağımın arasında dengeleyerek cevap veriyorum ve kulağımın arasında dengeleyerek cevap veriyorum. "Merhaba anne."

"Tatlım," diye iç geçirir, sesindeki yorgunluk açıkça bellidir. "İş nasıl?"

"İyi," diyorum, çünkü ne kadar mutsuz olduğumu duymasına gerek yok. "Yoğun."

"Bu iyi," diyor, sesindeki zoraki neşe o kadar tanıdık ki göğsüm ağrıyor. "Meşgul olmak iş güvenliği demektir."

Yoğun olmak hayatta kalmak demektir.

Yutkunuyorum. "Evde her şey yolunda mı?"

Tereddüt ediyor.

İşte bu. *Sormayın* diyen sessizlik.

"İyiler," diyor sonunda, yani idare edilebilir durumdalar demek. "Kardeşin hala garajda çalışıyor. Baban..." Sesi kesiliyor ve cümleyi bitirmesine gerek yok.

Babam alkolik.

Eskiden iyi bir adamdı. Kumar oynamaya, içmeye başlamadan önce, sahip olduğumuz her şeyi çarçur edip annemi her şeyi toparlamak zorunda bırakmadan önce. Evden ayrılıp kendi başıma yaşamaya başlamadan önce, çünkü orada benim için geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Dudaklarımı sıkıştırıp, telefonu tutuşumu düzelttim. "İhtiyacın olursa para gönderebilirim..."

"Hayır," diye nazikçe sözümü keser. "Senin buna bizim ihtiyacımızdan daha çok ihtiyacın var."

Yanağımın içini ısırırım, çünkü ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ama onun buna inanmasına izin veririm.

Çünkü ne pahasına olursa olsun New York'ta hayatta kalmam gerekiyor.

Bu, güzel bir elbise giyip, her şey yolundaymış gibi davranıp, beni gerçekten istemeyen insanlarla bir partiye gitmek anlamına gelse bile.

"Kapatmam lazım," diyorum, saate bakarak. "Seni sonra ararım, olur mu?" "Tabii ki." Bir süre duruyor. "Kendine iyi bak, tatlım."

Sözler kaburgalarımı sarmalıyor, göğsümün derinliklerinde bir şeyi sıkıştırıyor. Çok fazla etkilenmeden telefonu kapatıyorum, telefonu yatağa atıyorum ve nefes veriyorum.

Sonra aynada kendime bakıyorum.

Koyu kahverengi saçlarım, hala nemli ve uçları kıvrılmış.

Yaşıma göre biraz fazla ciddi bir yüz, çünkü hayat onu öyle yaptı.

Kahverengi gözlerim geniş, ifade dolu ve arkasına saklanmak imkansız.

Parmaklarımla köprücük kemiğimi okşayarak yansıma bakıyorum. Brittany Donovan'ın partisine ait biri gibi görünmüyorum. Ama denemeliyim.

Çünkü burası New York. Ve buraya ait olmanın bir yolunu bulamazsam, bu şehir beni canlı canlı yiyip bitirecek.

Brittany'nin evine giden araba yolculuğu şaşırtıcı derecede sakın geçiyor.

Ryan, "sakın ama aynı zamanda neşeli" bir çalma listesi hazırlamış ve bir kez olsun kendi düşüncelerimden boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum.

"Gergin misin?" diye soruyor, Brittany'nin mahallesine girerken bana bakarak.

"Gergin mi? Hayır. Kendimi hazırlıyorum
muyum? Evet." Ryan sırtıyor. "Brittany
o kadar da kötü değil."

Cevap vermiyorum, çünkü bu konuda henüz karar veremedim. Bunun yerine, eve odaklanıyorum.

Brittany, Upper West Side'da bir şehir evinde yaşıyor. Aptalca pahalı olanlardan biri değil, ama yine de orta düzey bir şirket çalışanı için çok fazla güzel. Bu da ya bir güven fonu olduğu ya da çok para kazandıran bir yan işi olduğu anlamına geliyor.

Her iki durumda da, ev dolup taşıyor.

İçeriden müzik sesi geliyor ve Ryan arabayı park ettiğinde, küçük terasta gülüp içki içen, genç profesyonel hayatlarının tadını çıkaran insanları görüyorum.

Yutkunuyorum, aniden kendimi bu ortamda kaybolmuş gibi hissediyorum. Ryan arabayı park ediyor ve bana dönüyor.

"İyi misin?"

Yarı kendinden emin bir ifade takınıp başımı sallıyorum. "Hadi yapalım şunu."

İçeri girdiğimiz anda, sıcak, gürültülü ve enerji dolu bir ortamla karşılaşıyoruz.

Brittany'nin evi tertemiz ama şık; modern mobilyalar, şık tezgahlar ve insanlara onun zengin olduğunu gösterecek kadar pahalı görünen dekorasyonlar var.

Arka planda düşük sesle müzik çalıyor, maksimum estetik etki için seçilmiş, modaya uygun bir çalma listesi. İş arkadaşlarımız, tanımadığım insanlar ve en az bir tane de sokaktan girip bedava içki içmek için buraya gelmiş gibi görünen adam var.

Ryan hemen bağırışlar ve alkışlarla karşılanıyor, bu da insanların onu gerçekten sevdiğini gösteriyor.

Ancak Brittany, bizim gelişimizden pek de memnun değil.

Elinde şarap kadehi ile küçük bir çemberin içinde duruyor ve birinin söylediği bir şeye gülüyor, sonra bakışları bize takılıyor.

"Ryan! Gelmişsin!" Kollarını onun boynuna doluyor ve gereğinden biraz daha uzun süre sarılmaya devam ediyor.

Ryan, farkında olmadan ona sarılır.

Ben orada dururum, bir an için unutulmuş, gidip bir içki alıp duvara karışsam mı diye düşünürüm.

Ama sonra Brittany geri çekilir ve bana neredeyse inandırıcı bir gülümseme atar. "Ve sen," der, başını eğerek. "Gelebildiğine çok sevindim."

Sesi mutlu gelmiyor.

Ben de ona karşılık veririm, parlak, sahte bir gülümseme takınırım. "Davet ettiğin için teşekkürler."

Bana yarım saniye fazla uzun süre bakar, sonra sanki ben yokmuşum gibi gruba geri döner.

Güzel.

İlk yirmi dakika boyunca, kenarda durup, neredeyse soğumuş içkimi yudumlarken, isimlerini hemen unuttuğum insanlarla garip sohbetler yapıyorum.

Ama sonra beklenmedik bir şey olur.

Aslında... eğlenmeye başlarım.

Meğer, işten çıktıktan ve biraz sarhoş olduktan sonra, iş arkadaşlarım sandığım kadar kötü insanlar değilmiş.

Pazarlama departmanında çalışan ve şirket hayatı için fazla havalı olan Tara ile tanışıyorum, ama o "bedava kahve ve kaos için bu işte".

IT departmanından James var, bana hemen işinden nefret ettiğini ve "bir anakartın bozulmasıyla tamamen çökmekten" korktuğu için bu işte kaldığını söylüyor.

Ve sonra insan kaynaklarında çalışan Ava var, "Politikalar umurumda değil, sadece umurumda gibi davranıyorum ki bana maaşımı versinler" gibi şeyler söylüyor.

Bir saat içinde, birkaç gerçek insanla sohbet ettim ve telefonuma üç yeni numara kaydettim. Belki de bu "sosyal olma" olayı o kadar da kötü değildir.

Oyun oldukça zararsız bir şekilde başlıyor.

Bazı utanç verici gerçekler, bazı tahmin edilebilir cesaretler — iğrenç bir şey içmek, eski sevgiline mesaj atmak, telefonundaki son fotoğrafını göstermek.

Çok travmatik şeyler yok.

Brittany kanepeye yaslanıp, şarap kadehini tembelce çeviriyor, sesi dikkat çekecek kadar yüksek. "Biliyor musun, bu çok komik," diyor, mükemmel manikürlü tırnağını kadehin kenarına vurarak. "Muhtemelen bu şirketteki insanların yarısını tanıyorum. Yani, şahsen."

Birkaç kişi başını sallıyor, çünkü elbette öyle. Brittany herkesi tanıyor.

O, doğum günlerini hatırlayan, yöneticilerle aralarında özel şakalar yapan ve her zaman doğru partilerde doğru insanlarla birlikte olan türden biridir.

"Oh, evet," diye devam eder, sanki komik bir şey hatırlamış gibi sırıtarak. "Amcam aslında yönetim kurulunda çalışıyor. Yani, bilirsiniz, bu ailemizde bir gelenek gibi."

Ryan, içkisini karıştırarak belirsiz bir ses çıkarır. James gözlerini devirir.

İçeceğimi yudumlarken başımı hafifçe eğiyorum. "Mantıklı."

Brittany'nin gülümsemesi bir anlığına sönüyor. Yanımdaki James kıkırdıyor. Utanç içindeyim. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.

Birkaç tur sonra, şişe bana doğru döndü ve tüm gözlerin gözlerin bana çevrildiğini hissediyorum.

Brittany sırtıyor. "Sasha," diyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" Tam bir saniye tereddüt ediyorum.

Sonra, sebepsiz yere kötü kararlar alan bir aptal olduğum için çenemi hafifçe kaldırıp "Cesaret"

derim. Birkaç kişi alkışlar.

Ryan, "Oh, hayır" diye mırıldanır.

Brittany'nin sırtışı daha da belirginleşir.

Öne eğilir, gözleri yaramazlıkla parlar, şarap kadehini parmakları arasında dengeler. "Tamam," der, sesini, midemi bulandırmaya yetecek kadar uzatarak. "Sana meydan okuyorum..."

Dramatik bir şekilde duraksar, gözleri çemberin etrafında dolaşır.

Sonra sırtıyor. "...rastgele bir numaraya müstehcen bir mesaj gönder."

Grup kahkahalar ve inlemelerle patlar. Biri ıslık çalar. James içkisini boğazına geçirir.

"Hadi ama, vazgeçtiğini söyleme?" Brittany başını eğdi.

Derin bir nefes veriyorum, beni bu noktaya getiren tüm hayat seçimlerimden pişmanlık duyuyorum. "Tamam. Neyse ne."

Brittany'nin sırtışı genişler ve telefonuma uzanır. "Numarayı ben seçeyim."

İçgüdüsel olarak telefonu daha sıkı tutuyorum. "Uh, kendi rastgele numaramı kendim seçebilirim, teşekkürler."

"Oh, sıkıcı olma." Gözlerini devirir. "Bu hiç eğlenceli değil."

Tartışmaya fırsat bulamadan, gülerek telefonumu elimden kapar ve parmakları ekran üzerinde çok hızlı hareket eder.

"Brittany..."

Parmağını kaldırır. "Şşş, bırak da çalışayım."

O tamamen rastgele bir numara tuşlarken, ben dehşetle ona bakıyorum, sonra o bana sinsi sinsi bakıyor.

"Şimdi, bir bakalım..." Düşünüyormuş gibi yapıp mırıldanıyor.

Telefonuma uzanıyorum ama o kolayca kaçıyor ve piyango kazanmış gibi sırtıyor.

"Merak etme, çok çılgınca davranmayacağım," diye sahte bir şekilde beni sakinleştirir, başparmağı ekranın üzerinde hareket eder. Sonra, onu durdurmadan...

Gönder düğmesine

basıyor. Midem

düğümleniyor.

Telefonu geri çekip, ne yazdığını görmek için aceleyle bakıyorum.

"Seni düşünmeden duramıyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu. Beni tamamen kendine ait olsaydın ne yapardın?"

Telefonu neredeyse düşürüyorum.

"Aman Tanrım." Sesim biraz boğuk çıkıyor. Grup

kahkahalarla gülüyor.

James alkışlar. Tara sahte bir gözyaşı siler. Birisi "İkonik" diye mırıldanır.

Bu arada, ben aktif olarak ölmekteyim.

Ryan, gülümsemesini zorlukla saklayarak eğilir. "Peki, uh... bunu kime gönderdi?"

Numaraya bakıyorum, midem ağrıyor. Hiçbir fikrim yok.

DAMIEN

DUŞTAN ÇIKTIĞIM AN, telefonum tezgahın üzerinde titrer.

İlk başta bunu görmezden gelip, bir havlu alıp saçımı kuruladıktan sonra belime sardım. Aynanın etrafında buhar kıvrılıyor, yansımamı bozuyordu, ama zihnim çoktan başka yerlere gitmişti — yarısı daha önce yaptığım anlaşılmaya, yarısı da bugünkü toplantının bıraktığı rahatsızlığa.

Çok fazla insan konuşuyor. Çok fazla yarım yamalak fikir, sanki bir anlamı varmış gibi ortalıkta dolaşıyor.

Yararsız.

Elimi yüzüme sürerim ve telefonumu alırım.

Bilinmeyen bir numaradan tek bir okunmamış mesaj var.

Bilinmeyen Numara: Seni düşünmeden duramıyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu. Beni tamamen kendine ait olsaydın ne yapardın?

Duraklıy
orum.

Huh.

Mesajı tekrar yavaşça ve dikkatle okudum, ama beynim çoktan olasılıkları değerlendirmeye başlamıştı.

Bir hata mı? Yanlış numara mı?

Bir tuzak mı?

Yatak odama girerken omuzlarımı silkiyorum. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin ötesinde şehrin ışıkları titriyor ve odaya uzun gölgeler düşürüyor.

Hemen cevap yazmıyorum.

Bunun yerine, telefonu bir kenara bırakıp mesajı olduğu gibi bırakıyorum. Yanlış numara. Bir hata. Zamanımı harcamaya değmez.

Ve yine de...

Boynumu çevirip, odayı geçerken yavaşça nefes veriyorum. Penthouse, aşağıdaki şehrin uzak uğultusu dışında sessiz. Karanlık, geniş, tek kişi için fazla büyük.

Tam da sevdiğim gibi.

İnsanların alanımı doldurmasına ihtiyacım yok.

Bir zamanlar vardı. Aile. Gürültü. Yakınlık. Ve ben bunları uzun zaman önce geride bıraktım.

Giyinme odama girip, koyu renk bir pantolon ve gömlek alıp, metodik bir rahatlıkla giyiniyorum. Kumaş pürüzsüz, pahalı ve vücuduma mükemmel şekilde uyarlanmış. Bir kontrol üniforması.

Çıktığımda, Oleg zaten oturma odasında bekliyor, iri vücudu yarı gölgede kalmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş.

Ve o da onunla birlikte.

Nina.

Uzun boylu. Sarışın. Kendisi için fazla güzel.

Kanepenin kol dayanağına oturmuş, bacaklarını çaprazlamış, bir elinde içkisiyle, bir zamanlar benim dikkatimi çeken yavaş, yırtıcı bir eğlenceyle beni izliyor.

Şimdi ise bu sadece beni rahatsız ediyor.

"Geciktin, değil mi?" diyor, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırarak.

Manşetlerimi ilikledim. "Neden buradasın?"

İçkisini masaya bırakarak içini çekiyor. "Her zaman çok soğuksun Damien. Neredeyse bunu özleyecektim."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü onun neden burada olduğunu çok iyi biliyorum.

Nina asla sebepsiz yere gelmez. Ve her zaman bir şey ister.

Kanepeden kalkar, bana doğru yavaşça yürür, topukları mermer zeminde tıklatır. "Bugünkü anlaşmayı duydum. Tebriklerimi sunmam gerek galiba."

Kararsız bir şekilde mırıldanarak saatime uzanıyorum.

Yaklaşıyor, sanki oraya aitmiş gibi benim alanımı işgal ediyor. Bir zamanlar öyleydi.

O zamanlar çoktan geride kaldı.

"En azından beni gördüğüne sevindiğini gösterir gibi yapabilirsin," diye mırıldanır, parmakları gömleğimin düğmelerini okşar.

Elime bakıyorum. "Hayır, yapamam."

Dudakları hafifçe kıvrılır, ama bakışlarında bir parça hayal kırıklığı vardır. "Sen imkansızsın."

"Duydum."

Keskin bir nefes verip başını eğiyor. "Beni gerçekten eve gönderecek misin?"

"Evet."

Bir duraklama.

Sonra, alaycı bir gülümseme. "O zaman başka biri olmalı." Yemi yutmam.

O bekliyor. Cevap vermediğimde, gözlerini devirip arkasını dönüyor ve koltuktan çantasını alıyor. "Peki," diye mırıldanıyor. "Oleg beni götürebilir."

"Oleg seni götürecektir," diye düzeltirim.

Tüm bu konuşmayı sessizce izleyen Oleg, bir kez başını sallar. Konuşma bitmiştir.

Nina bunu biliyor.

Asansöre doğru büyük adımlarla yürürken arkasına bakmaz, kapılar arkasından kapandıktan sonra bile parfümünün kokusu havada kalır.

Yavaşça nefes veriyorum, kollarımı dirseklerime kadar sıvazlayarak, masada hala dokunulmamış halde duran telefona bakıyorum.

Bilinmeyen mesaj.

Görünmeyen gönderen.

Nedense, onu tekrar elime alıp, hala unutamadığım kelimelere geri dönüyorum.

Seni düşünmeden duramıyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu. Beni tamamen kendine ait olsaydım ne yapardın?

Hafifçe sırtıyorum.

Bunu gönderen kişi, başka birini bekliyordu. Beni değil.

Pencereye yaslanıp, aşağıda uzanan şehri seyrediyorum.
aşağıya uzanan şehri, nefes alan, canlı bir varlık gibi yanıp
sönen ışıkları izliyorum. Sonunda, cevap yazıyorum.

Ben: Sana gösterebilirim.

Gönder tuşuna basarım.

Önizleme sonu. [Patronla seks mesajlaşmaya devam etmek için burayı tıklayın.](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

